

МАЙКЪЛ

КРАЙТЪН

ВЪЗДУШНА

КЛАСИКА

Майкъл Крайтън

Въздушна клопка

„... Тези дяволски машини тежат стотина тона и повече, могат да прелетят половината свят, а на всичкото отгоре превозват пътниците при лукс и сигурност, които не познава нито едно друго превозно средство в историята на човечеството. Нима вие ще ни кажете как да си вършим работата? Нима твърдите, че познавате тази работа по-добре от нас? Според мен, момчета, вие просто размътвате главите на хората и нищо повече!“

Чарли Нортън, 78-годишен, живата легенда на авиацията, пред репортери след една авиокатастрофа през 1970 г.

„... Ерата на информацията има и своите иронии. Една от тях се съдържа във факта, че всяко дилетантско мнение може да получи обществено внимание...“

Джон Лоутън, 68-годишен, репортер-ветеран, пред американската Асоциация на журналистите от електронните медии, 1995 г.

ПОНЕДЕЛНИК

НА БОРДА НА ПОЛЕТ ТПА 545 5.18 ЧАСА

Емили Дженсън въздъхна с облекчение. Дългият полет беше към края си. Лъчите на утринното слънце нахлуваха през илюминаторите. Настанена удобно в скута ѝ малката Сара се намръщи от необичайно силната светлина, шумно изсмука остатъка от шишето си и го блъсна настрана с миниатюрните си ръчички.

– Хубаво беше, нали? – усмихна се Емили. – Добре, а сега хоп нагоре!...

Качи пеленачето на рамото си и започна да го потупва по гърба. То звучно се уригна, телцето му се отпусна.

В съседното кресло Тим Дженсън се прозя и разтърка очи. Заспа веднага след излитането от Хонконг и не се събуди нито веднъж през нощта. Емили не можеше да спи в самолети, беше прекалено нервна.

– Добро утро – промърмори Тим и погледна часовника си. – Още само два часа, скъпа. Някакви признаци за скорошна закуска?

– Още не – поклати глава Емили. Бяха си взели билети за този чартерен полет на „Транс Пасифик Еърлайнс“, защото бяха по-евтини. Спестените пари щяха да им бъдат добре дошли при настаняването в университета на Колорадо, където Тим беше получил място на асистент. Полетът беше общо взето приятен – местата им се намираха в предната част. Но стюардесите бяха малко неорганизирани, храната се поднасяше в неподходящо време. Емили отказа вечерята, тъй като Тим вече спеше, а тя нямаше как да се храни със Сара в ръцете си.

Дори и в този момент поведението на екипажа ѝ се струваше странно. По време на полета вратата към пилотската кабина остана отворена. Емили знаеше, че азиатските екипажи често го правят, но все пак това ѝ се струваше прекалено неофициално, прекалено свободно. Пилотите цяла нощ се разхождаха из салоните и бърбеха със стюардесите. Дори в момента един от тях се беше насочил към опашката.

В това нямаше нищо лошо, разбира се. Тези хора имаха нужда от раздвижване, особено пък след една дълга безсънна нощ... Емили не се притесняваше от факта, че екипажът е китайски. След една година в

тази страна тя изпитваше дълбоко уважение към ефикасността на китайците, към вниманието, което отделят на дребните неща. Въпреки всичко, това пътуване я правеше малко нервна.

Отново положи Сара в скута си. Бебето се втренчи в Тим и лицето му светна.

– Хей, това не бива да го пропускам! – рече той. Ръцете му се заровиха в сака под седалката и миг по-късно в тях се появи видеокамера. Сложи я на рамото си, свободната му ръка се размаха: – Сара... Я се усмихни на татко... Сара...

Сара се усмихна и издаде гъргорещ звук.

– Как се чувстваш на път за Америка, Сара? Готова ли си да видиш родното място на мама и татко?

Сара отново изгука и размаха ръчички.

– Сигурно всичко в Америка ще ѝ се стори странно – каза Емили. Дъщеря им се беше родила преди седем месеца в Юнан, където Тим беше на специализация по китайска медицина.

Обективът на камерата се насочи към Емили.

– А ти, мамичко? – попита Тим. – Радваш ли се, че се прибираш у дома?

– Моля те, Тим, недей – въздъхна Емили. След дългия полет беше сигурна, че изглежда ужасно.

– Хайде, Ем. Кажу какво мислиш...

Тя мислеше, че е време да срещне косата си. И да се изпишка.

– Добре – кимна Емили. – През цялото време си мисля за един хубав чийзбъргър... Месеци наред го сънувам.

– С лютив бобен сос по китайски?

– Не, за Бога! Казах чийзбъргър! С лук, домати и зеле, полят с майонеза... *Майонеза!* И малко френска горчица отгоре...

Тим се усмихна и отново насочи обектива към дъщеря си:

– И ти ли искаш чийзбъргър, Сара?

Сара дръпна крачето си нагоре, налага миниатюрните пръстчета и гордо го изгледа.

– Вкусно ли е? – засмя се Тим и камерата на рамото му се разклати.

– Това ли е закуската ти, Сара? Май ти писна да чакаш стюардесата, а?

Емили долови някакъв нисък вибриращ звук, който сякаш идваше откъм крилото.

– Какво е това? – тревожно вдигна глава тя.

– Спокойно, Ем – продължаваше да се усмихна Тим. Сара също се усмихна и изпусна доволно гукане.

– Още малко и сме си у дома, скъпа – успокоително добави Тим.

В същия момент корпусът на самолета се разтърси, носът пропадна, всичко в салона се наведе под необичайно остър ъгъл. Телцето на Сара се плъзна от скута на Емили, тя протегна ръка и успя да я сграбчи за рамото. Самолетът падаше като камък! Още преди да успее да се уплаши, корпусът се разтърси и машината пое рязко нагоре. Коремът ѝ се сплеска в седалката, Сара изведнъж ѝ се стори тежка като олово.

– Какво става, по дяволите? – промърмори Тим.

Емили изведнъж литна нагоре, коланът я задържа, стомахът ѝ се преобърна. Тим беше откачил предпазния си копан, за да снима. По тази причина главата му влезе в болезнено съприкосновение с дъното на багажното отделение над тях, камерата профуча на сантиметри от лицето на Емили.

Откъм отворената врата на пилотската кабина долетя звън на алармена система, последван от глас с металически отенък, който настойчиво започна да повтаря: „ПРЕТОВАРВАНЕ, ПРЕТОВАРВАНЕ“. Емили видя как сините ръкави на пилотите сноват над контролните уреди, разнесоха се някакви команди на китайски. После пътниците започнаха да крещат, изпаднали в истерия, чу се звън на счупени стъкла.

Самолетът се гмурна за втори път. По пътеката се плъзна тялото на възрастна китайка, която крещеше от ужас. След нея се търкаляше през глава някакво момче. Емили премести поглед към седалката до себе си, но мъжът ѝ вече не беше там. От тавана се спуснаха жълти кислородни маски, една от тях се разклати на сантиметри от лицето ѝ. Тя обаче не можеше да я хване, тъй като стискаше бебето с отчаяна сила.

Стръмното спускане продължаваше, моторите зловещо виеха. Тялото ѝ се оказа смазано в седалката. Във въздуха летяха обувки и дамски чанти, чуваше се тежкия тътен на човешки тела, изпадали по пода.

Тим беше изчезнал. Емили изви глава да го потърси, в същия момент отгоре ѝ се стовари тежък сак. Прониза я остра болка, пред очите ѝ се появиха разноцветни кръгове, последвани от непрогледен мрак. Алармените звънци продължаваха да дрънчат, виковете на пътниците ставаха все по-истерични. Самолетът продължаваше да пада.

Емили наведе глава, притисна бебето към гърдите си и започна да се моли, за пръв път в живота си...

ЦЕНТЪР ЗА УПРАВЛЕНИЕ НА ПОЛЕТИ СОКАЛ 5.43 ч.

– СОКАЛ, тук Транс Пасифик, полет 545. Имаме произшествие на борда.

Дейв Маршал, старши ръководител на полети към Центъра за въздушен контрол на Южна Калифорния, рязко вдигна глава към радара. Само преди няколко минути беше поел машината на Транс Пасифик 545 от контролната кула в Оклънд. Маршрутът беше от Хонконг за Денвър, полетът протичаше нормално. Пръстът му докосна бутона на микрофона:

– Слушам, 545.

– Моля да разрешите аварийно кацане в Лос Анджелис.

Гласът на пилота звучеше спокойно. Маршал се втрени в колоните зелени цифри, които идентифицираха всеки самолет в обсега на радара. ТПА наближаваше калифорнийското крайбрежие, всеки момент щеше да прелети над залива Марина Дел Рей. Намираще се на около половин час път от ЛАКС, главното гражданско летище на Лос Анджелис.

– Окей, 545 – каза в микрофона той. – Искането ви прието. От какъв характер е произшествието?

– Имаме пострадали пътници – отвърна пилотът. – На летището трябва да ни чакат линейки. Тридесет, може би четиридесет...

– 545, моля повторете! – смая се Маршал. – *Четиридесет линейки ли казахте?*

– Точно. Попаднахме на силна турбуленция, има ранени сред екипажа и пътниците.

„Защо по дяволите не започна с това?“ – гневно въздъхна Маршал, извъртя се заедно със стола и направи знак на ръководителя на смяната Джейн Ливайн, която бързо надяна комплект слушалки на главата си.

– Транс Пасифик, регистрирам молбата ви за четиридесет линейки – каза в микрофона Маршал.

– Господи Иисусе! – направи физиономия Ливайн. – *Четиридесет?!*

– Прието, Център – все така спокойно се обади пилотът.

– Имате ли нужда от медицински персонал? От какъв характер са нараняванията?

– Не мога да кажа с точност.

Ливайн завъртя ръка във въздуха. Това означаваше „накарай го да говори“.

– Можете ли да ни дадете някаква приблизителна информация? – попита Маршал.

– Съжалявам, това в момента е невъзможно.

– Някой в безсъзнание?

– Не, мисля, че няма такива – отвърна пилотът. – Но имаме двама убити.

– Добре, че се сети да ни каже, мамка му! – изруга Джейн Ливайн. – Кой е тоя тип?

Маршал натисна един клавиш, в ъгъла на екрана се появи каре с данните за екипажа.

– Капитан Джон Чанг, командир на Транс Пасифик 545.

– Да приключим с изненадите – въздъхна Ливайн. – Я го попитай какво е състоянието на машината.

– ТПА 545, в какво състояние е самолетът? – натисна бутона Маршал.

– Имаме повреди в салона за пътниците – отвърна пилотът. – Второстепенни, сравнително ограничени.

– Кабината?

– Кабината е в оперативно състояние, показанията на УПД без отклонения. – Уредът за полетните данни следи всички системи за управление на самолета. След като той не е открил повреди, вероятно такива действително няма.

– Прието, 545 – каза Маршал. – Състоянието на екипажа?

– Командирът и първият пилот са в добро състояние.

– Но вие споменахте за ранени сред екипажа...

– Да, две стюардеси.

– Можете ли да кажете нещо по-конкретно?

– Не, съжалявам. Едната е в безсъзнание, а другата... Не знам.

Маршал с недоумение поклати глава и погледна Ливайн:

– Преди малко обяви, че няма хора в безсъзнание...

– Тая работа не ми харесва! – процеди Ливайн и вдигна слушалката на червения телефон пред себе си: – Пожарната да се вдигне под тревога. Да се осигурят линейки, плюс екипи от неврохирурзи и ортопеди. Да се уведомят болниците в Уестсайд... А аз ще се свържа с ОССП на Лос Анджелис и мога да ти гарантирам, че дежурния там го чака черен ден!

ЛЕТИЩЕ ЛАКС

5.57 ч.

Дежурен в Областната служба по стандарти на полетите беше Даниел Грийн. Офисът му се намираше на Импириъл хайуей, почти на километър от ЛАКС. Тази служба контролираше всичко, свързано с полетите на гражданската авиация – от техническото състояние на машините, до обучението на пилотите. Грийн дойде рано, защото искаше да рачисти бюрото си. Секретарката му напусна преди седмица, но директорът отказа да назначи нова, оправдавайки се с наскоро спуснатата от Вашингтон заповед за съкращения на персонала. Мърмърейки под нос, той се залови за работа. Конгресът непрекъснато съкращаваше бюджета на Федералната агенция по въздухоплаване, явно някой бюрократ там беше на мнение, че проблемът не е в обема на работата, а в нейната ефективност. Но на практика нещата стояха съвсем иначе: гражданските полети се увеличаваха с четири процента годишно, а летателният парк не се подмладяваше. Тази комбинация водеше до рязко увеличение на наземната работа. Разбира се, не само Областната служба страдаше от тези ненавременни икономии. Дори Националният борд за безопасност на транспорта работеше на ръба на възможностите си: той трябваше да се оправя само с един милион долара годишно за всички инциденти и аварии във въздухоплаването. Освен това...

Червеният телефон на бюрото му рязко издрънча. Спешен случай. Ръката му се протегна към слушалката. Обаждаше се някаква жена от Центъра за ръководство на полетите.

– Току-що ни съобщиха за инцидент на борда на чуждестранен самолет – рече тя.

– Аха – кимна Грийн и придърпа бележника си. Според терминологията на Федералната асоциация по въздухоплаването с термина „инцидент“ се обозначават всички проблеми, възникнали по време на полет и за които докладват екипажите. А когато става въпрос за смъртни случаи и тежки структурни повреди, се употребява думата „авария“. – Продължавайте...

– Самолетът е на „Транс Пасифик Еърлайнс“, полет 545 от Хонконг за Денвър. Пилотът иска аварийно кацане на ЛАКС, причината е силна турбуленция по време на полета.

– Какво е състоянието на машината?

– Твърдят, че е нормално – отвърна Ливайн. – Но на борда има

ранени, настояват за четиридесет линейки...

– *Четиридесети?!!*

– Имат и двама убити...

– Прекрасно! – въздъхна Грийн и стана от стола си. – Кога кацат?

– След осемнадесет минути.

– Пресвети Боже! Кацат след осемнадесет минути, а аз едва сега научавам!

– Току-що получихме тази информация и веднага ви я предаваме! – повиши тон Ливайн. – Вече сме алармирали дежурните медицински служби и пожарната...

– Каква пожарна? Нали казахте, че полетът е нормален?

– За всеки случай – отвърна Ливайн. – Командирът звучеше странно, може би е в шок... След седем минути ги прехвърляме на кулата.

– Добре, тръгвам – рече Грийн.

Грабна значката и мобифона от бюрото и се втурна навън. Спря за миг пред Карен, администраторката на офиса, и забързано попита:

– Имаме ли човек на международния терминал?

– Кевин е там.

– Открий го веднага! Да чака кацането на ТПА 545 от Хонконг, точно след петнадесет минути. Кажи му да бъде на ръкава и в никакъв случай да не пуска екипажа на територията на летището!

Колата на Грийн фучеше по булевард Сипълвида към летището. Вдигна глава малко преди магистралата да хлътне в подлеза под пистите и видя огромното туловище на самолета на Транс Пасифик да рулира към ръкава за отвеждане на пътниците. Позна го по яркожълтата опашка. Тази авиокомпания беше регистрирана в Хонконг и извършваше предимно чартърни полети. Федералната агенция по въздухоплаването имаше най-много проблеми именно с чуждестранните чартърни превозвачи. Повечето от тях работят с ограничени средства и почти никога не изпълняват строгите правила за сигурност, които са задължителни за редовните линии. Но Транс Пасифик не беше сред тях, тя се радваше на отлична репутация.

„Хубаво, че тази птичка все пак се е приземила“ – въздъхна Грийн. На външен вид всичко си й беше наред. Самолетът беше Н-22, производство на „Нортън Еъркрафт“ със седалище в Бърбанк. В експлоатация само от пет години, в безупречно състояние.

Грийн настъпи газта и влетя в тунела, точно когато гигантската птица се плъзна над него.

Тичаше през огромната зала на международния терминал. Отвъд остъклената стена се виждаше туловището на „Транс Пасифик“, укратено срещу изходите. Към него с включени сирени се носеха линейки.

Стигна до изхода, показва значката си и се втурна по рампата. От самолета вече слизаха пътници, повечето с бледи и разстроени лица. Някои от тях накуцваха, дрехите на други бяха разкъсани и окървавени. Екипите на бърза помощ действаха бързо и ефикасно.

Приблужи зейналата врата на корпуса, в носа го удари отвратителната воня на повръщано. Една изпаднала в паника стюардеса направи опит да го спре, говорейки на забързан китайски. Той тикна значката си под носа ѝ и изкрещя:

– ФАВ! Аз съм представител на ФАВ! Стюардесата се отдръпна да му направи път, Грийн се промуши покрай някаква млада майка с дете и влезе в самолета.

Направи само една крачка и се закова на място.

– Пресвети Боже! – смаяно прошепна той. – *Какво е станало с този самолет?!*

ГЛЕНДЕЙЛ, КАЛИФОРНИЯ

6.00 ч.

– Мамо, кого харесваше повече – Мики Маус, или Мини Маус?

Все още облечена в анцуга, с който пробягваше своите ежедневни осем километра, Кейси Сингълтън довърши сандвича с риба тон и го сложи в кутията за закуска на дъщеря си. Тя беше на тридесет и шест години, вицепрезидент на „Нортън Еъркрафт“ в Бърбанк. Дъщеря ѝ седеше на кухненската маса и си хапваше сирене.

– Кажи, мамо! – настоя Алисън. – Мики Маус, или Мини Маус? –
Беше седемгодишна и обичаше всичко да бъде класирано.

– И двамата – отвърна Кейси.

– Знам, че и двамата – въздъхна Алисън. – Но все пак единия харесваш повече, нали?

– Мини.

– Аз също – кимна момиченцето и отмести купичката. Кейси сложи в кутията един банан и термос с прясно изстискан сок, после натисна капачето.

– Хайде Алисън, приключвай със закуската. Време е да тръгваме.

– Какво е квартал?

– Кварт ли? Мярка за течности...

– Не, мамо... Имам предвид ей това! В ръцете на Алисън блестеше новата служебна карта на Кейси. Под снимката ѝ пишеше К. СИНГЪЛТЪН – QAIRT.

– Това е новата ми длъжност в завода – поясни Кейси. – Съкращението означава „Представител на качествен контрол в комисията по разследване на инциденти“...

– Още ли правиш самолети?

След развода Алисън беше изключително чувствителна по отношение на промените. И най-незначителното изменение в прическата на Кейси водеше до задълбочени дискусии, които траеха дни, а нерядко и седмици. Новата служебна карта нямаше как да не бъде забелязана.

– Да, Али – отвърна Кейси. – Още правя самолети. Всичко си е същото, просто мъничко ме повишиха...

– Но продължаваш да си БУМ, така ли?

Миналата година Алисън беше много доволна да научи, че майка ѝ е станала ръководител на бизнес екип¹ със звучното съкращение БУМ. Естествено, родителите на приятелките ѝ в училище незабавно бяха уведомени за това и бяха много впечатлени...

– Не, Али, вече не съм БУМ – отвърна Кейси. – А сега се обувай, защото баща ти всеки момент ще се появи.

– Няма – поклати глава момиченцето. – Татко винаги закъснява. Как те повишиха?

Кейси клекна и започна да ѝ обува маратонките.

– Пак отговарям за качеството – започна да обяснява тя. – Но вече не проверявам самолетите в завода, а онези, които летят...

– За да си сигурна, че ще продължават да летят, така ли?

– Да, миличка. Проверяваме ги и отстраняваме всички възникнали проблеми.

– По-добре да летят, иначе като нищо ще катастрофират! – беше заключението на Алисън. – Ще почнат да падат от небето и може да улучат някоя къща, нали? Тогава някой няма да си изяде киселото мляко... Лошо!

Кейси се засмя.

– Наистина е лошо. Хората от завода ще бъдат много разстроени.

Завърза връзките и отмести крачетата на дъщеря си:

1. Business Unit Manager – англ. Б. пр.

– Къде ти е пуловерът?

– Не ми трябва пуловер!

– Алисън!...

– Не е студено, мамо!

– През седмицата може да застудее. Иди да си вземеш пуловера, ако обичаш.

Отвън прозвуча клаксон и Кейси вдигна глава. Пред къщата беше спрял черния лексус на Джим. Самият Джим седеше зад волана и пушеше. Беше облечен със сако и вратовръзка. Може би пак ще ходи да го интервюират за работа, помисли си Кейси.

Алисън трополеше в стаята си, чуваше се отваряне и затваряне на чекмеджета. После недоволната ѝ физиономия се появи на прага, пуловерът висеше от горния край на раницата ѝ.

– Защо винаги си нервна когато татко идва да ме вземе? – попита тя.

Кейси отвори вратата и двете изскочиха под лъчите на утринното слънце.

– Здравсти, татко! – извика Алисън и се втурна към колата. Джим ѝ помахаше с ръка, на лицето му се появи пиянска усмивка.

Кейси пристъпи към прозорчето.

– Никакво пушене докато Алисън е в колата, нали? – рече тя.

Джим мрачно я изгледа и поклати глава:

– Добро утро и на теб...

Гласът му беше дрезгав, лицето подпухнало. Явно беше махмурлия.

– Имаме уговорка да не пушим в присъствието на дъщеря си, Джим – настоя Кейси.

– Да виждаш някой да пуши?

– Само те предупреждавам.

– И друг път си го правила, Катрин! – повиши тон Джим. – Поне милион пъти съм чувал тези предупреждения! Спести ми ги, за Бога!

Кейси въздъхна и замълча. Беше твърдо решена да не вдига скандал пред Алисън. Докторът твърдеше, че заекването на детето се дължи именно на скандалите между родителите му. Сега този дефект почти изчезна, а тя правеше всичко възможно да не се кара с Джим, въпреки че той не ѝ отвърщаше със същото и сякаш изпитваше удоволствие да усложнява нещата.

– Добре – усмихна се насила тя. – Ще се видим в неделя. Според условията на развода Алисън трябваше да живее при баща си една седмица на месец – от понеделник до неделя.

– Както винаги – кимна Джим.

– В неделя, в шест.

– Господи!

– Само уточнявам, Джим.

– Не уточняваш, а контролираш! – изръмжа Джим. – Както винаги си го правила!

– Моля те, Джим, да не започваме пак!

– Добре де!

Кейси се наведе пред прозорчето:

– Чао, Алисън.

– Чао, мамо – отвърна детето, но очите му бяха студени. Вече беше успяло да вземе страната на баща си, още преди да е шракнал предпазният колан. Джим стъпи на газта и лексъса се отдалечи. Кейси остана да гледа след тях.

В далечината зърна приведената фигура на съседа си Еймъс, който беше извел рунтавото си куче на сутрешна разходка. И той работеше в завода. Кейси му махна с ръка, обърна се да влиза и едва тогава забеляза синята кола, паркирана до отсрещния тротоар. Вътре имаше двама мъже. Единият четеше вестник, а другият зяпаше през прозореца. Кейси се спря. Съвсем наскоро бяха обрали къщата на другия и съсед – господин Алварес. Какви са тези типове? Не приличаха на бандити, а по-скоро на военни: млади и здрави, с късо подстригани коси.

Кейси понечи да запомни номера на колата им, но пейджърът на колана и тихо забръмча. Тя го свали и напрегна очи към екрана. Върху него се изписа следното съчетание между букви и цифри:

*** 03 КРИ 0700 БЗ БТИГЗ

Кейси въздъхна. Трите звездички в началото на посланието означаваха „много спешно“. Директорът на завода Джон Мардър свикваше общо заседание на Комисията по разследване на инциденти в 7 часа сутринта. Цял час преди началото на работното време, в „Бойната зала“. Нещо е станало. При това нещо сериозно. Потвърждаваше го последното буквено съчетание, което, преведено на нормален език означаваше: „Бъди там, иначе ти гори задника!“

ЛЕТИЩЕ БЪРБАНК 6.32 ч.

Сутрешното задръстване беше голямо, бледите лъчи на слънцето се отразяваха в покривите на безчислен поток от коли. Кейси извъртя огледалчето и провери грима си. С късата коса и стройната си фигура, тя приличаше на момче. Освен това беше в основния състав на заводския отбор по софтбоул и нямаше никакви проблеми с колегите си. Повечето от мъжете около нея я приемаха като своя по-малка сестра, това отношение я устройваше много добре.

Проблеми едва ли можеха да възникнат, тъй като беше израснала в Детройт, само сред мъже. Баща ѝ работеше като редактор в „Детройт нюз“, а двамата ѝ братя бяха инженери във „Форд“. Майка ѝ беше починала отдавна и Кейси отрано се научи да се държи твърдо, като мъж.

След като завърши журналистика в университета на Южен Илиноис, Кейси постъпи на работа при братята си, в пресцентъра на „Форд“. Но писането на официални съобщения за печата ѝ се стори твърде скучно, затова използва една от стипендиите на компанията и се сдоба с бакалавърска степен от университета Уейн. Междувременно се омъжи за Джим, който работеше като инженер във „Форд“, роди се детето.

Появата на Алисън обаче сложи край на брака им. Джим се оказа от бащите, които изпитват дълбок ужас от пелени и режим на хранене. Започна да закъснява, връщаше се пиян. В крайна сметка заживяха разделени. В един момент Джим обяви, че се мести на Западното крайбрежие и започва работа в „Тойота“. Кейси реши да го последва, тъй като искаше Алисън да расте в близост до баща си. Строгите вътрешни правила на „Форд“ ѝ бяха дошли до гуша, а ѝ трудно по-насяше дългата детройтска зима. Калифорния предлагаше нов старт. В представите ѝ този край беше свързан с открит автомобил, слънчева къща на брега на океана с палми пред прозорците, загоряло и здраво, детето ѝ си играе на пясъка...

Но стана така, че се засели в Глендейл, на час и половина път от крайбрежието. Купи си кабрио, но така и не свали покрива нито веднъж. Кварталът беше много хубав, но само на няколко улици от гангстерските територии. Понякога през нощта се чуваше далечна стрелба и Кейси изпитваше дълбока тревога за сигурността на дъщеря си. Тревожеше я и образованието, което предлагаше местната училищна система със своите петдесетина различни езика и диалекта. Тревожеше се и за бъдещето,

тъй като икономиката на Калифорния продължаваше да е в рецесия, с висок процент безработица. Уволнен от „Тойота“ за злоупотреба с алкохол, Джим вече две години беше без работа. Самата тя бе оцеляла след няколко вълни на съкращения в „Нортън“, където производството непрекъснато се свиваше в резултат на глобалната рецесия.

Не беше и сънувала, че някога ще работи в самолетостроителна компания, но за своя изненада откри, че прямотата и прагматизма, които беше донесла от Средния Запад, са изключително подходящи за работната среда тук, състояща се предимно от добре подготвени инженери. Джим казваше, че е прекалено скована и „книжна“, но в „Нортън“ оценява по достойнство вродената ѝ склонност да се вглежда в детайлите и да не пропуска нищо. Вече втора година заемаше поста вицепрезидент по контрол на качеството.

Тя харесваше своето Управление КК, въпреки неговата почти невъзможна мисия. Компанията „Нортън Еъркрафт“ се състоеше от две основни подразделения – производство и инженерингова дейност, които водеха постоянна война помежду си. Управлението за качествен контрол заемаше деликатната позиция някъде между двете. Без негово одобрение не можеше да се произведе или монтира нито една част от продукцията, от управлението се очакваше да разрешава и всички възникнали проблеми. По тази причина хората от КК не се радваха на горещи симпатии – нито сред механиците на поточната линия, нито сред инженерния състав.

Друга част от задълженията на УКК беше пряко свързана с обслужването на клиентите. Често се получаваше така, че клиентите роптаеха срещу собствените си решения: обвиняваха „Нортън“ за неподходящо поставените бордни кухни, чието място бяха определили самите те, или пък се оплакваша от недостатъчен брой тоалетни, въпреки че в поръчката им фигурираше именно такова условие. За решаването на всички тези проблеми се изискваше търпение и такт. Умиротворител по рождение, Кейси се оказа особено добра в тази работа.

В замяна на деликатното балансиране между чука и наковалнята, служителите от УКК управляваха завода. В качеството си на вицепрезидент Кейси вземаше участие в прякото управление на производствения процес, разполагаше с голяма свобода за вземане на решения, а също така и с голяма отговорност.

Даваше си сметка, че титлата ѝ звучеше много по-внушително от работата, която вършеше. В „Нортън Еъркрафт“ гъмжеше от вицепрезиденти. Само в нейното управление те бяха четирима, конкуренцията

пomeжду им не стихваше нито за миг. Но новата длъжност – представител на КК в Комисията за разследване на инциденти, беше нещо друго. Тя беше пред очите на всички, важността ѝ беше равна, а дори и по-голяма от тази на началника на управлението. Джон Мардър не беше от хората, които раздават длъжности просто ей така. Тя знаеше, че го е сторил след внимателно обмисляне.

Даде мигач и новичкият мустанг кабрио напусна магистралата „Голдън Стейт“. Пое по авеню „Емпайър“, от едната страна на което се проточваше дългата няколко километра ограда на летище Бърбанк. В дъното на огромния периметър се виждаха хангарите на самолетостроителните компании – „Рокуел“, „Локхийд“ и „Нортън Еъркрафт“...

Телефонът звънна и я изтръгна от съзерцанието.

– Кейси? Обажда се Норма. Знаеш за заседанието, нали? Норма беше секретарката ѝ.

– В колата съм, на път за службата – отвърна Кейси. – Какво става, Норма?

– Никой нищо не знае. Мардър крещи на инженерите, освен това е свикал и Комисията за разследване на инциденти...

Джон Мардър беше изпълнителен директор на „Нортън“, един от конструкторите на модела Н-22. Което означаваше, че отговаря пряко за производството на този самолет. Беше пряк и понякога груб човек, но постигаше резултати. Беше женен за единствената дъщеря на Чарли Нортън, което автоматически го правеше втория човек в компанията. Над него стоеше единствено президентът. Именно той издигна Кейси и сега...

– ... с новия ти помощник?

– Какво? – недочу Кейси.

– Имаш нов помощник, забрави ли? – рече Норма. – Питам какво да правя с него. Чака пред кабинета ти...

– О, да...

Наистина беше забравила. Някакъв племенник на фамилията Нортън изкачваше служебната стълбица. Мардър го беше прикрепил към Кейси, което означаваше, че тя трябва да го дундурка през следващите шест седмици.

– Що за човек е той, Норма?

– Бих казала, че не му текат лигите...

– Норма!

– Струва ми се по-свестен от последния...

Това не звучеше много окуражаващо. Последният се беше изтърсил от крилото на един недовършен самолет и за малко не получи токов удар в радиокабината.

– Колко по-свестен?

– Гледам му автобиографията – отвърна Норма. – Дипломиран юрист от Йейл, една година стаж в „Дженерал Мотърс“. През последните три месеца е работил в отдел „Маркетинг“, което означава, че бъркел не разбира от производство. Ще трябва да го подхванеш от АБ...

– Добре – въздъхна Кейси. Прецени, че Мардър ще очаква да го вземе със себе си на съвещанието и добави: – Кажу му след десет минути да е пред административната сграда. И гледай да не се загуби...

– Да го заведе ли?

– Да, така ще е най-добре.

Кейси прекъсна разговора и погледна часовника си. Колите пред нея се движеха бавно, щеше да бъде в завода най-рано след десетина минути. Пръстите ѝ нетърпеливо забарабаниха по таблото. Каква ли е причината за това ранно заседание? Вероятно някакъв инцидент, или пък катастрофа... Включи радиото. Някакъв сърдит глас казваше:

– ... И не е честно да караме децата да носят училищни униформи. Това звучи колкото елитаристично, толкова и дискриминационно...

Натисна копчето за смяна на станциите:

– ... Те се опитват да ни наложат собствения си морал. Аз не вярвам в тезата, че зародишът е човешко същество...

Ново докосване да бутона:

– ... Тези нападки в медиите са организирани от хора, които не обичат свободата на словото...

Къде, по дяволите, предават ИСТИНСКИ новини, нетърпеливо се запита Кейси. Имало ли е самолетна катастрофа, или не?

В съзнанието ѝ изплува образът на баща ѝ седнал пред кухненската маса, върху която са струпани всички неделни издания. „Това не е новина, това също...“, мърмори той и пуска вестниците на пода до себе си. Естествено, той беше вестникар, а през 60-те години вестниците бяха основните носители на информация. Днес вече отдавна не е така. Телевизията е тази, която поднася горещите новини. Телевизията и тези многобройни частни радиостанции, по които всеки може да дрънка каквото му хрумне...

Пред очите ѝ изплува главния портал на заводите „Нортън“. Ръката ѝ се протегна и изключи радиото.

„Нортън Еъркрафт“ е едно от големите имена в историята на американското въздухоплаване. Основана през 1935 г. от Чарли Нортън – известен в цялата страна авиатор пионер, компанията укрепва и се разширява по време на Втората световна война. Нейно производство са легендарният бомбардировач Б-22, изстребителят П-27 „Скайкет“ и транспортния самолет С-12, който широко се използва от Военновъздушните сили на САЩ. През последните няколко години компанията успешно се пребори с кризата, която изхвърли „Локхийд“ от пазара на гражданската авиация и остана един от четирите основни производители на големи самолети в света. Останалите три са „Боинг“ със седалище Сиатъл, „Макдонъл Дъглас“ в Лонг Бийч и европейският консорциум „Еърбъс“ в Тулуза.

Кейси насочи мустанга към портал 7 и спря за проверка на документите. Както винаги се почувства възбудена, настроението ѝ се подобри. Гледката на никога несекващото оживление в завода беше една от най-приятните на света. Тук се работеше на три смени, жълти телфери сновяха насам-натам, мотокари разнасяха огромни сандъци с части и оборудване. Това тук беше не толкова завод, колкото един малък град. Имаше си собствена болница, полиция и дори вестник. При постъпването на Кейси тук работеха шейсет хиляди души. Рецесията снизи тази цифра наполовина, но заводът беше все така огромен, разпрострял се на площ от около тридесет квадратни километра. В момента тук се произвеждаха три модела самолети: двумоторният Н-20 с тесен корпус, четиримоторният джъмбо Н-22 за няколкостотин пътници, както и самолетът-цистерна КС-22 за нуждите на ВВС. Пред очите на Кейси се появиха огромните строителни халета, всяко от които беше дълго почти два километра.

Насочи колата към остъклената административна сграда, издигаща се в средата на комплекса. Вкара я в запазеното си място на паркинга и остави мотора да работи. Отвори вратата и стъпи на асфалта. Един младеж ѝ махна с ръка. Беше облечен със спортно сако и вратовръзка, тънки панталони в защитен цвят, на краката му имаше меки мокасини.

СГРАДА 64

6.45 ч.

– Боб Ричмънд, вашият нов помощник – представи се младежът.

Ръкостискането му беше любезно и сдържано. Тя не можа да си спомни от кое разклонение на фамилията Нортън са корените му, но това не беше толкова важно. От него лъхаше на богатство, разведени родители, безлични оценки от добри колежи и онова особено, непоклатими самочувствие, което излъчват издънките на старите и богати американски фамилии.

– Кейси Сингълтън – отвърна кратко тя. – Хайде, качвайте се, защото закъсняваме!

– Закъсняваме? – вдигна вежди Ричмън след като се настани до нея. – Няма още седем часа!

– Първа смяна застъпва в шест – поясни Кейси. – Повечето от хората в Управление качествен контрол работят в същия ритъм. Нима не е така и в „Дженерал Мотърс“?

– Не знам – сви рамене младежът. – Аз бях в правния отдел.

– Не отделяхте ли поне част от времето си да се запознаете с производството?

– Минимално.

Кейси въздъхна. Шестте седмици с този човек очевидно щяха да ѝ се сторят доста дълги.

– Досега сте бил в отдел „Маркетинг“, така ли? – попита тя.

– Да, няколко месеца – отвърна той, раменете му леко се повдигнаха: – Но продажбите явно не са по моята част...

Колата се насочи към огромния хангар, в който се произвеждаше ширококорпусния Н-22. Наричаха го Страда 64.

– Каква кола карате, между другото? – попита Кейси.

– БМВ – отвърна Ричмън.

– Няма да е зле, ако я смените с американска.

– Защо? Тя е произведена тук.

– Тя е сглобена тук – поправи го Кейси. – А добавената ѝ стойност отива в чужбина. Механиците в завода са наясно с това, тъй като повечето от тях членуват в Профсъюза на автомобилостроителите. Никак не обичат да гледат разни европейски возила по паркингите.

Ричмън отмести поглед и глухо промърмори:

– Искате да кажете, че нещо може да ѝ се случи?

– Сто процента – кимна Кейси. – Тези момчета не си поплуват.

– Ще помисля по въпроса – кимна младежът и с мъка потисна прозявката си. – Господи, колко е рано! Закъде бързаме?

– Заседание на КРИ. Насрочено е за седем нула нула.

– КРИ?

– Комисията за разследване на инциденти. Събира се при всяка докладвана повреда на някой от нашите самолети и обмисля мерки за отстраняването ѝ.

– Колко често става това?

– Горедолу веднъж на всеки два месеца.

– Толкова често?

Ще трябва да го подхванеш от а б ...

– Всъщност това съвсем не е много – каза с лека въздишка тя. – В момента над три хиляди машини наше производство действат по света. При толкова много птички в небето все нещо се случва... А ние имаме сериозно отношение към следгаранционното обслужване. Всяка сутрин провеждаме телефонно съвещание с нашите филиали и сервизни центрове, които са пръснати по петте континента. Те докладват за всички инциденти, довели до забавяне на полетите. Обикновено става въпрос за дребни неща: някъде е заяла врата на тоалетна, другаде е изгоряла крушка в кабината на пилотите... Но всичко това се систематизира от нашето управление, а данните предаваме в производствения отдел.

– Аха...

В гласа на младежа се долови неприкрито отегчение.

– Има и други, по-сериозни повреди – продължи Трейси. – Пряко свързани със сигурността на полета, те незабавно попадат в полезрението на КРИ. Днешният по всяка вероятност ще се окаже точно такъв. След като Мардър е насрочил заседанието за седем сутринта, можете да се обзаложите, че няма да обсъждаме удар на птица при излитане...

– Мардър?

– Преди да стане изпълнителен директор, Джон Мардър е бил главен конструктор на ширококорпусния джъмбо Н-22. Допускам, че е станал инцидент именно с такава машина...

Паркира в близост до Сграда 64. Огромната конструкция беше с височина на осеметажен блок, а километричната ѝ дължина чезнеше в далечината. По асфалта отпред се търкаляха използвани тапи за уши. Без тях работниците на конвейера със сигурност биха оглушели.

Влязоха през една от страничните врати и се озоваха в дълъг коридор, осеян с кофи за смет, от които стърчаха хартиени пликосе за сандвичи и пластмасови чаши.

– Имаме ли време за по едно кафе? – попита Ричмън.

– Тук кафето е забранено – поклати глава Кейси.

– Какво?! – простена той. – Защото и то е вносно, така ли?

– Не, просто защото има корозионни свойства и алуминият не го

обича...

– Исусе! – извъртя очи младежът.

Огромните корпуси на недовършените реактивни самолети блестяха под светлината на халогенни прожектори. Под високия покрив на хангара бяха подредени петнадесет машини, всяка от тях на различен етап на сглобяване. Екип механици монтираше шлюзовете на товарния отсек на най-близката от тях. Около фюзелажа имаше скеле, зад него се извисяваха подемните кранове, боядисани в яркосиньо. Ричмън пристъпи под един от тях, вдигна глава и зяпна. Кранът беше висок колкото шестетажен жилищен блок.

– Страхотно! – прошепна той и посочи към огромната плоскост над главата си: – Това крилото ли е?

– Не, това е вертикалният стабилизатор – отвърна Кейси.

– Какво?

– Опашката, Боб.

– *Това* ли е опашката?!

– Точно така – кимна Кейси и махна с ръка към дъното на хангара: – А крилото е ей там... Дължината му е около седемдесет метра, почти колкото футболно игрище...

Прозвуча клаксон, един от крановете се раздвижи. Ричмън се обърна да го погледне.

– За пръв път ли си в производствено хале, Боб? – попита Кейси.

– Аха – кимна младежът и продължи да се оглежда. – Страхотно!...

– Големички са – рече Кейси.

– А защо всички са боядисани в тъмнозелено?

– Крепителните елементи на корпуса са покрити с епоксидна смола, за защита от корозия. А алуминиевите части са намазани съвсем тънко, за да не бъдат наранени по време на монтажа. Те са фино полирани и изключително скъпи. Покритието се сваля от тях чак когато машината отива за общо боядисване.

– Това тук не прилича на конвейера на „Дженерал Моторс“ – поклати глава Ричмън.

– Съвсем вярно – кимна Кейси. – Сравнени с тези самолети, колите приличат на детски играчки...

– Чак пък толкова! – изгледа я с недоверие Ричмън.

– Сам можеш да прецениш – усмихна се Кейси. – Един понтиак се сглобява от около пет хиляди елемента и за две смени е напълно готов. Това прави някъде около шестнадесет часа. – Ръката ѝ махна по посока

на огромните корпуси, които се извисяваха над главите им: – Но това тук са съвсем други животни... Ширококорпусният Н-22 съдържа около един милион елемента, времето за сглобяването му е минимум седемдесет и пет дни. На света няма по-сложна машина от един пътнически самолет. Нито пък по-трайна... Взemi един понтиак и го карай от сутрин до вечер. За няколко месеца ще го превърнеш в куп ламарина, нали? Докато нашите самолети са проектирани да летят двадесет години без сервизно обслужване и още толкова след съответните корекции...

– Четиридесет години? – недоверчиво я изгледа Ричмън.

– Вашите самолети могат да летят четиридесет години?

– Точно така. Моделът Н-5 не се произвежда от 1946 година, но по света все още летят много такива машини. Имаме самолети, които четирикратно са надхвърлили проектното си дълголетие. Което ще рече осемдесет години живот... Естествено, това не се удава на всички производители. Бих казала, че е по силите само на „Нортън“ и „Дъглас“...

Младежът преглътна и тихо подсвирна.

– Това тук го наричаме „птицеферма“ – рече Кейси. – Самолетите са толкова огромни, че човек не може да улови машабите. – Ръката ѝ махна по посока на машината вдясно. Малки групи хора работеха на различни точки от корпуса, светлината на подвижните им лампи се отразяваше в метала.

– Там няма много работници, нали?

– Няма – съгласи се Ричмън.

– На практика обаче не е така. В момента по този самолет работят най-малко двеста души, което е доста повече от една смяна на автомобилния конвейер.

– И все пак ми изглежда празен – удивено поклати глава младежът.

– За нещастие наистина е така – въздъхна Кейси. – Монтажът на Н-22 тече с 60 процента от капацитета си, а три от машините са с бели опашки...

– Какво означава това?

– Самолети, които се произвеждат без да са поръчани. Правим го при липса на достатъчно клиенти, просто за да не прекъсваме производствения процес. В момента пазарът в страните от Тихоокеанския басейн се разраства, но рецесията в Япония ги кара да се въздържат от поръчки. Всички предпочитат да направят основен ремонт на двигателите и да летят със старите си машини. По тази причина конкуренцията в бранша е жестока... Насам...

Кейси започна да изкачва стръмна метална стълба, Ричмън затрополя след нея. Изчака го на междинната площадка и добави: – Разказвам ти всичко това, за да бъдеш в час. Строим страхотни самолети, хората се гордеят с работата си. По тази причина никак не им е приятно когато нещо не е в ред...

Изкачването най-сетне свърши. Озоваха се на тясна метална пътека, която водеше към остъклено помещение, кацнало току под тавана. Кейси натисна бравата.

– Заповядай в нашата Бойна зала – усмихна се тя.

БОЙНАТА ЗАЛА

7.01 ч.

Видя я наново, през очите на младежа: просторна заседателна зала, застлана със сив гумиран мокет, овална маса и множество тръбни столове около нея. Три от стените бяха покрити с табла за съобщения, географски карти и математически таблици, а четвъртата – изцяло остъклена, гледаше към поточната линия долу.

В залата имаше петима мъже по ризи и вратовръзки, една секретарка с голям бележник. Джон Мардър беше облечен в тъмносин костюм. Кейси беше изненадана от присъствието му, тъй като главният изпълнителен директор рядко оглавяваше заседанията на КРИ. Мардър беше мургав и напрегнат мъж малко над четиридесетте, с пригладена към черепа коса. Имаше вид на кобра, която се готви да нападне.

– Това е новият ми помощник, Боб Ричмън – обади се Кейси.

– Добре дошъл, Боб – изправи се Мардър и стисна ръката на младежа. На лицето му се появи усмивка – нещо изключително рядко за него. Притежаващ тънко чувство за границите на корпоративната политика, Мардър вероятно беше готов да прояви любезност към всеки член на фамилията Нортън, включително към някакъв далечен племенник, когото му бяха дали назаем. Това накара Кейси да се запита дали пък хлапето не е по-важно, отколкото го мислеше...

Мардър се зае да представя останалите мъже около масата:

– Дъг Дохърти, отговаря за производството и механизацията... – Човекът, когото посочи беше четиридесет и петгодишен дебелак с огромно шкембе, болезнено изражение на лицето и многодиопррови очила. Беше вечно мрачен тип, говореше с погребален тон, винаги готов да съобщи, че нещата вървят зле и продължават да се влошават. Днес беше

облечен в раирана риза и шарена вратовръзка; вероятно се беше измъкнал от дома още преди жена му да стане от сън. Туловището му се завъртя по посока на Ричмън, главата му мрачно кимна.

– Нгуен Ван Трунг, авионика...

Трунг беше строен тридесетгодишен мъж, тих и уверен в себе си. Кейси го харесваше. Виетнамците бяха най-добрите работници в завода, а хората от отдела по авионика бяха изключително добри електронни специалисти, които изготвяха всички програми за самолетните борд-компютри. Те бяха представители на новото поколение в завода – помлади, по-добре образовани, с отлично възпитание.

– Кен Бърн, отговаря за двигателния отсек...

Кени беше червенококо здравеняк с луничаво лице, винаги готов за бой. Избухливият нрав и остър език му бяха спечелили прякора Кени Барута.

– Рон Смит, електроинженер...

Плешив и неспокоен, вечно опипвайки писалките и моливите в горното джобче на самото си, Рон беше изключително компетентен специалист. В главата му сякаш имаше готови схеми за електрозахранването на всеки модел самолет. Същевременно беше страхотно свенлив човек. Живееше с болната си майка в Пасадина.

– Майк Ли, представител на клиента...

Добре облечен мъж на около петдесет с късо подстригана коса, тъмносин блейзър и раирана вратовръзка, Майк беше генерал-майор в оставка от ВВС, опитен пилот. Официалната му длъжност в завода беше представител на „Транс Пасифик Еърлайнс“.

– Накрая Барбара Рос, момичето с бележника... Секретарката на КРИ беше някъде около четиридесетте, възпълна и със зловни очи, които не слизаха от лицето на Кейси. Тя пък не ѝ обръщаше внимание.

Приключил с представянето, Мардър направи знак на младежа да седне. Кейси се отпусна в съседния стол.

– Точка първа – започна без предисловия директорът. – Предлагам Кейси Сингълтън за пресаташе по случая. Имам предвид не само факта, че тя е представител на КК в комисията, но и начина, по който се справи с кризата в Далас и с други подобни ситуации. Въпроси?

Ричмън обръкано поклати глава, Мардър забеляза това и поясни:

– Миналият месец Сингълтън се справи много добре с журналистите... Имахме отказ за излитане от летище Далас – Форт Уърт. По тази причина тя ще се занимава с всички запитвания, които постъпват от страна на медиите. Ясно? Добре, да започваме. Барбара? – Секретарката

раздаде на присъстващите по няколко печатни листа, скрепени с кламери.

– Полет 545 на „Транс Пасифик“ – започна да чете Мардър. – Н-22, номер на фюзелажа 271. Излита от летище Кайтак в Хонконг снощи в 22.00. Без проблеми при излитането, спокоен полет до около 5 часа сутринта. В този час, по думите на пилота, машината е попаднала в силна турбуленция...

В залата се разнесоха възклицания, инженерите започнаха да клатят глави.

– Каква е тая турбуленция... Как е станало?

– Изключително силна турбуленция, предизвикала рязко пропадане на машината – продължи Мардър. – Пилотът е поискал аварийно кацане на летище ЛАКС. Според неокончателните данни на медицинските екипи, трима са мъртви, петдесет и шест – ранени.

– Много лошо – промърмори Дъг Дохърти и очите му зад дебелия очила мрачно примигнаха. – НББТ веднага ще ни скочи на задника!

– Става въпрос за Националния борд по безопасността на транспорта – наведе се към Ричмън Кейси. – Те винаги се намесват когато има смъртен случай.

– Сега няма да стане – доту я Мардър. – Самолетът е чуждестранен, инцидентът е станал в международното въздушно пространство. В НББТ са затънали до гуша в катастрофата на „Колумбия“ и едва ли им е до нас...

– Турбуленция, значи! – изръмжа Кени Бърн. – Това потвърждава ли се от друг източник?

– Не – отвърна Мардър. – По време на инцидента самолетът е летял на височина 10,200 метра. На същата височина в района е имало и други машини, но никой не е докладвал за метеорологични проблеми.

– Разполагаме ли с метеорологични сводки от сателит? – попита Кейси.

– Ще ги имаме всеки момент.

– А пътниците? Били ли са предупредени от командира? Светнал ли е сигналът за затягане на коланите?

– Пътниците все още не са разпитвани. Но според предварителните данни предупреждение не е имало...

Върху лицето на Ричмън отново се появи объркано изражение. Кейси придърпа жълтия бележник пред себе си и написа: „Не е имало турбуленция“.

– Разпитан ли е пилотът? – обади се Трунг.

– Не – отвърна Мардър. – Екипажът се е прехвърлил на излитаща машина и е напуснал страната.

– Прекрасно! – изръмжа Кени Бърн и захвърли молива си на масата. – По-добре не може да бъде! Значи си имаме работа с бягство от местопроизшествието!

– Нека не бързае със заключенията – хладно го изгледа Майк Ли. – Според мен екипажът е действал отговорно. Те нямат работа тук, но положително ще трябва да дават обяснения пред хонконгската Комисия по безопасност на полетите. По тази причина са побързали да се приберат у дома.

„Екипажът отсъства“, записа в бележника си Кейси.

– А, хм... Знаем ли кой е командирът на самолета? – срамежливо се обади Рон Смит.

– Знаем – кимна Майк Ли и разлисти бележник с кожена подвързия: – Казва се Джон Чанг, четиридесет и пет годишен, жител на Хонконг, шест хиляди часа във въздуха. Старши пилот на Н-22 в „Транс Пасифик“, човек с голям опит.

– Тъй ли? – извително проточи Бърн и се приведе напред: – А кога за последен път е била заверена летателната му книжка?

– Преди три месеца.

– Къде?

– Точно тук, на това място – отвърна Майк Ли. – Издържал е теста на полетните симулатори на „Нортън“, бил е изпитван от инструкторите на „Нортън“.

Бърн изсумтя и се облегна назад.

– Знаем ли с каква оценка е издържал изпита? – попита Кейси.

– С отличен – отвърна Ли. – Има я във вашите протоколи.

„Липса на човешка грешка?“, написа в бележника си Кейси.

– Как мислиш, Майк – извърна глава Мардър. – Дали ще можем да поговорим с него? В смисъл, дали ще приеме да отговори на няколко въпроса на нашия представител в Кайтак?

– Убеден съм, че екипажът ще ни сътрудничи – кимна Ли. – Особено ако въпросите са поставени в писмена форма. До десет дни ще имаме отговор.

– Толкова бавно? – изгледа го намръщено Мардър.

– Без интервю с пилотите ще имаме проблеми – обади се Ван Трунг. – Инцидентът е станал един час преди кацане, а автоматичният запис от разговорите в кабината покрива само последните двадесет и пет минути от полета. По тази причина в случая не можем да разчитаме

на него.

– Това е вярно. Но разполагаме и със ЗПП.

„Запис на полетните показатели“, написа в бележника си Кейси.

– Така е, наистина разполагаме със ЗПП – кимна Трунг, но на лицето му се изписа неудовлетворение. Кейси знаеше защо: автоматичните магнетофони в кабините са твърде ненадеждни. За широката публика те са онези мистериозни черни кутии, които съхраняват всички тайни на даден полет. Но специалистите добре знаят, че в тях често няма нищо съществено.

– Ще направя каквото мога – обеща Майк Ли.

– Какво знаем за състоянието на самолета? – попита Кейси.

– Чисто нов, едва на три години – отвърна Мардър. – Четири хиляда летателни часа, деветстотин цикъла.

„Един цикъл = едно кацане и едно излитане“, написа в бележника си Кейси.

– А периодичните проверки? – мрачно се обади Дохърти. – Сигурно ще минат седмици преди да получим резултатите от тях.

– През март е минал инспекция „С“.

– Къде?

– На ЛАКС.

– Това означава, че техническото му състояние е било добро – отбеляза Кейси.

– Точно така – кимна Мардър. – Означава още, че на този етап не можем да припишем инцидента нито на метеорологичните условия, нито на човешка грешка или пропуски в поддръжката. Това налага да подходим към проблема по друг начин, използвайки таблицата за проверка на конструктивните недостатъци. Какво би могло да накара самолета да се държи така, сякаш е попаднал във въздушна яма? Производственият отдел?

– Няколко места в конструкцията допускат подобна възможност – призна с нещастен вид Дохърти. – За да разберем кои са те, трябва да направим пълен хидравличен тест на обшивката.

– Авиониката?

Трунг забързано си водеше записки.

– В момента се питам защо машината не е преминала на автопилот – вдигна глава той. – Ще мога да кажа повече след като проверя записата.

– Електрозахранване?

– Възможно е нарушение на обшивката поради късо съединение – отвърна Рон Смит и поклати глава: – Подчертавам, възможно е...

– Двигателна тяга?

– Да, инцидентът би могъл да е предизвикан и от двигателите – кимна Бърн и прокара пръсти през червената си коса. – Възможно е обръщане на изпускателните тръби по време на полет. В такъв случай самолетът ще забие нос и вероятно ще се преобърне във въздуха. Но подобен инцидент оставя следи, най-вече дебел нагар... Трябва да проверим изпускателните тръби.

Кейси сведе поглед към бележника си.

„Конструкция – разкъсване на обшивката.

Хидравлика – разкъсване на обшивката.

Авионика – автопилот. Електрозахранване – късо съединение.

Двигатели – обръщане на изпускателните тръби.“

Това в общи линии бяха всички важни системи на един самолет.

– Предстои ви много работа, не бих искал да ви губя времето. – Мардър се изправи и започна да събира документите пред себе си.

– По дяволите, Джон – изръмжа Бърн. – Не се тревожа, защото съм убеден, че проблемът ще бъде разрешен най-много за месец!

– Аз пък се тревожа, защото не разполагаме с този месец – отвърна Мардър. – Разполагаме със седмица.

– Какво? Само седмица?

Възклицанията на присъстващите бяха колкото учудени, толкова и гневни.

– За Бога, Джон!

– Хайде стига, Джон! Знаеш, че едно разследване отнема минимум месец!

– Не и този път – поклати глава Мардър. – В четвъртък нашият президент Хал Едгартън получи официално запитване от китайското правителство за покупката на петдесет броя Н-22 веднага, плюс още тридесет по-късно. Първият трябва да бъде готов след осемнадесет месеца.

В залата се възцари смаяна тишина.

Присъстващите бегло се спогледаха. От месеци се говореше за голяма поръчка от страна на китайците. Вестниците твърдяха, че сделката е „предстояща“. Но никой в „Нортън“ не повярва изцяло на тези слухове.

– Това е истината – каза с лека въздишка Мардър. – Излишно е да ви обяснявам какво означава поръчка за осем милиарда долара от най-

бързоразвиващата се във въздухоплавателно отношение страна на света. Преди всичко тя е четири години работа с пълно натоварване на мощностите. Компанията ще навлезе в двадесет и първия век финансово стабилна, това ще позволи финансирането на новата, по-голяма модификация на Н-22, както и на Н-XX – един ширококорпусен самолет с принципно нова конструкция. Дватама с Хал сме единодушни по въпроса, че тази поръчка е от жизненоважно значение за бъдещето на компанията.

Мардър сложи документите в куфарчето си и шумно го затвори.

– В неделя отлитаме за Пекин – добави той. – Там ще подпишем предварителен договор с китайския министър на транспорта. Този човек несъмнено ще иска да знае какво точно се е случило с Полет 545. Ако не получи задоволителен отговор, той просто ще ни обърне гръб и ще подпише с „Еърбъс“. Което означава, че аз ще се окажа затънал до шията в лайна, а всички вие край тази маса ще трябва да си търсите друга работа. От вашето разследване зависи бъдещето на „Нортън Еъркрафт“. Ето защо искам от вас отговори на всички въпроси. Искам ги след седмица. Това е, ще се видим утре...

Завъртя се на токове и напусна залата.

БОЙНАТА ЗАЛА 7.27 ч.

– Господи, какъв задник! – кипна Бърн. – Така ли се мотивират войниците? Майната му!

– Винаги си е бил такъв – сви рамене Трунг.

– Как мислиш, дали Хал Едгартън наистина е получил запитване от китайците? – вдигна глава Смит. – Това би било чудесно, ако е вярно!

– Според мен е вярно – отвърна Трунг. – Съдя по нещата, които стават в завода, преди всичко от поръчката на нов комплект инструменти за изработка на крилата, който всеки момент ще пристигне от Атланта... Бас държа, че Хал е получил оферта.

– Получил е възможност да си прикрие задника и нищо повече – отсече Бърн.

– Какво искаш да кажеш?

– Пекин вероятно е отправил запитване. Но поръчка за осем милиарда долара е нещо много голямо, нали? Китайците могат да я възложат на когото си пожелаят, при това в последния момент, както обикновено правят... „Боинг“, „Дъглас“ и „Еърбъс“ не спят, те също ще драпат за

тези мангизи... Как ще постъпи Едгартън, ако поръчката отиде при някоя от тях? Ще бъде принуден да признае пред борда на директорите, че е изпуснал сделката на века, нали? След което ще стовари цялата вина върху Мардър... А какво ще направи Мардър?

– Ще прехвърли вината върху нас – отвърна Трунг.

– Точно така. Инцидентът с „Транс Пасифик“ им идва точно навреме. Ако сключат сделка с Пекин, ще бъдат герои.

Но ако сделката се провали...

– Ние ще сме причината – довърши вместо него Трунг.

– Да. Ние ще сме виновни, че компанията е изпуснала поръчка за осем милиарда долара.

– Е, нещата са ясни – рече с въздишка Трунг и се изправи. – Да идем да хвърлим едно око на проклетия самолет...

АДМИНИСТРАТИВНАТА СГРАДА 9.12 ч.

Харолд Едгартън, новоназначеният президент на „Нортън Еъркрафт“, стоеше до прозореца на кабинета си на десетия етаж и гледаше завода, разпрострял се в краката му. Беше едър мъжага, някогашен защитник по американски футбол. Усмиваше се с готовност, но очите му гледаха хладно и изпитателно. Бивш специалист по маркетинг в „Боинг“, той бе поканен да оглави „Нортън Еъркрафт“ с надеждата за по-добри финансови резултати.

Мардър почука и влезе.

– Каква бъркотия! – навъсено го изгледа Едгартън. – Колко са жертвите?

– Три – кратко отвърна Мардър.

– Иусе! – поклати глава Едгартън. – Точно сега ли трябваше да се случи това! Уведоми ли комисията по разследването за преговорите с китайците? Каза ли им колко спешно трябва да действат?

– Да.

– Ще се справят ли за една седмица?

– Лично ще оглавя комисията.

– А медиите? – разтревожено го изгледа Едгартън. – Не искам нашата пресслужба да се занимава с това! Бенсън е пияница и репортерите го ненавиждат. Инженерите не могат да се справят. Повечето от тях дори не говорят английски като хората!

– Уредил съм въпроса, Хал.

– Ти? Забранявам ти да говориш с шибаните репортери! Знаеш си положението!

– Знам го – кимна Мардър. – С медиите ще се занимава Сингълтън.

– Сингълтън? Онази мадама от КК? Гледах записа на оная бъркотия в Далас, който ми даде... Мадамата е достатъчно симпатична, но ми се струва малко по-пряма, отколкото е необходимо...

– Нали това искаме? Честно и открито поведение, съвсем по американски. Тя е подходящият човек, Хал.

– Дано – въздъхна Едгартън. – Защото доста ще се поозори когато лайното улучи вентилатора!

– Ще се справи – убедено кимна Мардър.

– Не искам нищо да попречи на китайската сделка, чуваш ли?

– Никой не го иска, Хал.

Едгартън заби поглед в лицето на Мардър, помълча малко, после каза:

– Искам да си наясно за последиците, Джон. Пет пари не давам за кого си женен и колко си готин. Ако тази сделка се провали, ще падат много глави, включително твоята и моята!

– Разбирам – кимна Мардър.

– Тази жена ти си я избрал и Борда го знае. Обърка ли нещо, ти отговаряш със задника си! Същото важи и за нея...

– Нищо няма да обърка, нещата са под контрол – отвърна Мардър.

– Дано да излезеш прав – изръмжа Едгартън и отново пристъпи към прозореца.

Мардър се обърна и напусна кабинета.

РЕМОНТЕН ХАНГАР 21 ЛАКС

9.48 ч.

Синият миниван прекоси пистата и се понесе към хангарите на летище Лос Анджелис. Жълтата опашка на ширококопусния „Транспасифик“ стърчеше от отворената врата на най-близкия от тях, слънцето се отразяваше в обшивката ѝ.

Инженерите възбудено зашумяха. Миниванът влезе в хангара и спря под крилото, хората се изсипаха навън. Екипът за предварителен оглед вече работеше, половин дузина мъже с каски пълзяха по крилото.

– Хайде да го опаткаме! – извика Бърн и се закатери по стълбата,

опряна на крилото. Останалите го последваха, подчинили се на бойният му вик. Последен беше Дохърти, физиономията му продължаваше да е все така скептична.

Кейси и Ричмън останаха пред колата.

– Всички започват от крилото – отбеляза младежът.

– Това е така, защото крилата са най-важната част, с най-сложна конструкция – отвърна Кейси. – Трябва да бъдат проверени веднага, след това се продължава с огледа на корпуса. Насам...

– Къде отиваме?

– Вътре.

Насочиха се към носа и изкачиха подвижната стълба, опряна до вратата зад пилотската кабина. Лъхна ги неприятна миризма.

– Исусе! – смръщи нос Ричмън.

Кейси знаеше, че повредите са най-малки в предния салон. Но дори тук имаше няколко счупени седалки, по пода се въргалияха откъснати облегалки за ръце. Вратичките на багажните отделения под тавана висяха на пантите си, кислородните апарати бяха спуснати, някои от тях липсваха. По мокета на пода имаше кръв, също и по тавана. Част от седалките бяха оплескани с повръщано.

– Боже мой! – прибледня Ричмън и притисна носна кърпичка към лицето си. – И всичко това е станало в резултат на някаква *турбуленция*?!

– Почти изключено – поклати глава тя.

– Но защо тогава пилотът...

– Все още не знаем.

Кейси се насочи към пилотската кабина. Вратата беше застопорена в отворено положение, вътрешността изглеждаше нормално. Планът на полета и останалите книжа липсваха. На пода се виждаше бебешка обувчица. Тя се наведе да я разгледа и забеляза някакъв смачкан уред зад вратата. Беше видеокамера. Наведе се да я вдигне, но тя се разпадна в ръцете ѝ. Отдолу, сред кълба разноцветни кабели, блеснаха миниатюрно моторче и спукана касета. Подаде я на Ричмън.

– Какво да я правя? – попита младежът.

– Просто я дръж.

Умишлено се насочи към носа, тъй като си даваше сметка, че на опашката положението ще е още по-тежко. В главата ѝ започна да се оформя картината на нещастieto.

– Този самолет е бил подложен на изключително силни височинни

вибрации – каза тя. – Казано на обикновен език: рязко гмуркане и издигане...

– Откъде знаеш?

– От повръщането на пътниците. При странично клатене те падат от седалките и се търкалят, но повръщат само при височинни вибрации.

– Защо липсват част от кислородните маски?

– При падане хората инстинктивно се хващат за тях. А и тези счупени облегалки... Знаеш ли каква сила се изисква да счупиш облегалката на самолетно кресло? По проект те издържат натоварване от 16 тона. Хората в този салон са се търкаляли като зарове в чаша. При това доста време, ако съдим по пораженията...

– Колко дълго?

– Най-малко две минути – отвърна с лека въздишка Кейси. Цяла вечност за инцидент от подобен характер, добави мислено тя.

Обърнаха се, минаха покрай напълно разбитата студена кухня в предната част на коридора и влязоха в централния салон. Тук повредите бяха доста по-тежки. Почти всички кресла бяха счупени, на тавана червенееше огромно кърваво петно. По пода се търкаляха какви ли не вещи: обувки, разкъсани дрехи, детски играчки.

Екип чистачи със сини униформи, на които пишеше НОРТЪН КРИ, внимателно събираха вещите и ги поставяха в големи пластмасови пликове. Кейси се насочи към жената, която беше най-близо до тях.

– Открихте ли камери или фотоапарати? – попита тя.

– Досега фотоапаратите са пет или шест, две видеокамери – отвърна жената. – Какво ли няма тук... – Наведе се и измъкна някаква гумена помпичка изпод близката седалка: – Ето, и това...

Стъпвайки внимателно сред боклуците, Кейси продължи движението си към задната част на самолета. Прекоси още един тесен коридор и влезе в задния салон, разположен непосредствено преди опашката.

Ричмън тихо изхълца.

Вътрешността на салона изглеждаше така, сякаш беше смазана от гигантски юмрук. Седалките бяха сплескани, горните багажни отделения висяха на сантиметри от пода, панелите на обшивката по тавана се бяха пропукали и под тях се виждаха снопове разноцветни кабели в сребриста изолация. Кръвта беше навсякъде. Част от седалките бяха толкова просмукани, че изглеждаха кафяви. Тоалетните в дъното бяха разкъсани като след взрив. От огледалата не беше останало почти нищо, чекмеджетата от неръждаема стомана висяха като изкормени, ужасно разкривени.

Вниманието на Кейси беше привлечено от шестима санитарни, които се бореха с някакъв голям пакет в левия горен ъгъл на кабината, увит в плътен бял найлон. В един момент пакетът помръдна, найлонът се разтвори и под него се показа човешка глава. Кожата на лицето беше сива, устата отворена, невидящите очи бяха заковани в някаква точка на тавана.

– Господи! – хлъцна Ричмън, обърна се и хукна навън. Кейси пристъпи по-наблизо. Трупът беше на китаец на средна възраст.

– Какво става тук?

– Съжалявам, госпожо – задъхано се обади един от санитарите. – Не можем да го измъкнем. Открихме го преди малко, здравата е размазан. Левият крак ни създава проблеми...

Човекът насочи фенерчето си нагоре. Левият крак на жертвата беше пробил багажното отделение и се беше заклешил сред сребристите изолации на многобройните кабели, които минаваха над илюминатора. Кейси направи опит да си припомни точно какви кабели минават оттам, дали някой от тях не е от жизнено значение за полета...

– Внимавайте да не прекъсвате нищо – каза тя. Откъм коридора се разнесе изненадано възклицание.

– Проклетата да съм, ако съм виждала подобно нещо! – възкликна една от чистачките.

– Как се е озовала тук? – обади се друга.

– Един Господ знае, миличка...

Кейси отиде да види за какво става въпрос. Една от чистачките държеше синя пилотска шапка с кървав отпечатък от подметка отгоре.

– Къде я намерихте? – протегна ръка тя.

– Ей тук, до вратата на коридора – отвърна жената. – Доста далеч от кабината, нали?

– Да – кимна Кейси и завъртя кепето в ръцете си. В предната му част бяха пришити сребърни криле, в средата грееше златистият медальон на „Транс Пасифик“. От нашивките личеше, че това е капитанско кепе. Вероятно е принадлежало на командира на резервния екипаж, ако изобщо е имало такъв...

– Господи, Боже мой! Това е ужасно!

Кейси вдигна глава и видя Дъг Дохърти, който бавно вървеше към задния салон.

– Какво са направили с хубавия ми самолет? – простена той, после очите му попаднаха на Кейси. – Ти си наясно, нали? Тук изобщо не става въпрос за турбуленция. Те са си играли на делфинчета!

– Може би – промълви Кейси. На техния жаргон „игра на делфинчета“ означаваше серия от остри гмуркания и изкачвания – така, както го правят делфините във водата.

– Не може би, а сигурно – поклати глава Дохърти. – Изгубили са контрол над машината... Ужас, пълен ужас!

– Господин Дохърти? – повика го един от санитарите. Дебеланкото се обърна, лицето му посивя.

– Не ми казвайте! – простена той. – Там се е заклешил онзи нещастник, нали?

– Да, сър.

– Защо винаги точно на мястото, където се събират всички жизненоважни за полета системи... – Пристъпи към преградата и вдигна глава: – Кракът му ли се е заклешил?

– Да, сър.

Лъчът на фенерчето се насочи нагоре, Дохърти направи опит да се промъкне покрай поклащания се труп.

– Можете ли да го придържате? Добре... Някой да има нож?

Един от санитарите му подаде ножица и Дохърти започна да реже. Подът се покри с парчета сребриста изолация. Ръцете на дебелия действаха бързо и сърчно.

– Окей – задъхано промърмори той. – Не е успял да улучи кабелния канал А59, пропуснал е и А47... Кракът му е малко вляво от хидравликата, вляво и от кормилните кабели... Ясно. Не е засегнал нито една от системите, които влияят на полета.

Санитарите придържаха трупа и мълчаливо го гледаха. Един от тях преглътна и някак смутено попита:

– Можем ли да го отрежем, сър?

– Какво? – стреснато го изгледа Дохърти, после въздъхна и кимна с глава: – О, да. Сваляйте го...

Отдръпна се, човекът в бяла престилка вдигна дълги клещи с огромни челюсти и ги натика между багажното отделение и тавана. Разнесе се оглушително пропукване, пластмасовата обшивка зейна.

– Не мога да гледам! – простена Дохърти и тръгна към изхода. – Не мога да гледам как унищожават красивия ми самолет!

Санитарите мълчаливо го изпратиха с поглед.

Ричмън се появи отново, на лицето му беше изписано леко смущение.

– Какво правят онези там, на крилото? – попита той и посочи с

пръст през един от илюминаторите.

Кейси се наведе да погледне.

– Проверяват предните елерони на конструкцията – поясни тя. – Това са уребренията върху крилото.

– Какво е ролята на тези уребрения?

Трябва да го подхванеш от а б ...

– Разбираш ли от аеродинамика? – попита Кейси. – Не? Е, добре... Самолетът лети единствено благодарение формата на крилата си... – Крилото изглежда просто, продължи обясненията си тя. На практика обаче то е най-комплицираният физически елемент на самолета, за създаването му отива най-много време. В сравнение с него фюзелажът е нещо много просто: няколко кръгли варела, занитени в общо тяло. А опашката не е нищо повече от вертикална плоскост на подвижна основа, необходима за управлението. Крилото обаче е произведение на изкуството. Дълго почти седемдесет метра, то е невероятно здраво, защото трябва да носи тежестта на целия самолет. Същевременно конструкцията му трябва да е съвършено точна, при нея значение има дори една стотна от сантиметъра.

– Формата е от решаващо значение – каза Кейси. – Отпред крилото е леко издуто, а отзад – абсолютно плоско. Това е така, защото въздухът над крилото трябва да се движи с по-голяма скорост, а законът на Бернули гласи, че...

– Завършил съм право – напомни ѝ намусено Ричмън.

– Законът на Бернули е съвсем прост: колкото по-висока е скоростта на движение на газовете, толкова по-слабо е налягането им. Което ще рече, че налягането във вътрешността на движещ се поток газове е пониско от това на околния въздух... Когато въздухът минава с голяма скорост над крилото, той създава вакуум и издърпва крилото нагоре. Самото крило е достатъчно здраво, за да издържа корпуса и по този начин целия самолет се повдига нагоре. И литва...

– Ясно.

– Два фактора определят силата на повдигането: скоростта, с която крилото се движи във въздуха, и радиусът на извивката. Колкото по-голям е този радиус, толкова помощна е повдигащата сила.

– Ясно.

– При високата скорост по време на полет не е необходима силно изразена извивка на крилото. Дори обратното – то трябва да е максимално плоско. Но когато самолетът се движи бавно – при излитане и кацане, крилото има нужда от по-голяма извивка, за да се увеличи

повдигащата сила. Това се постига с помощта на елероните: предните се повдигат до определен ъгъл, задните се спускат...

– Значи тези елерони са нещо като задкрилки, но действат отпред?

– Да.

– Никога не съм им обръщал внимание – промърмори Ричмън и присви очи по посока на крилото.

– Малките самолети ги нямат – допълни Кейси. – Но натоварено с пътници и багаж, това животно тежи почти триста тона. За него предните елерони са задължителни.

Първата уребрена повърхност изскочи от крилото и бавно се плъзна напред и надолу. Тикнали ръце в джобовете на работните комбинезони, мъжете се наведоха над нея.

– Защо обръщат специално внимание на тези извивки? попита Ричмън.

– Защото задействането им по време на полет може да бъде причина за „турбуленцията“, докладвана от екипажа – отвърна Кейси. – Помниш, че при нормална скорост крилото трябва да е почти плоско, нали? Ако елероните се задействат, самолетът ще изгуби стабилността си.

– А какво би ги задействало?

– Пилотска грешка. Това е най-честата причина.

– Но пилотът на този самолет е имал отлична подготовка – напомни младежът.

– Така е...

– Тогава? Ако приемем, че не става въпрос за пилотска грешка?

Кейси се поколеба, после каза:

– Съществува състояние, което наричаме „непредизвикано спуска на елероните“. Това означава, че задкрилките се спускат сами, без команда от страна на екипажа...

– Нима е възможно подобно нещо? – свъси вежди Ричмън.

– Случвало се е – неохотно призна Кейси. – Но никога на този модел самолети. – Все още не ѝ се искаше да навлиза в подробности с това момче.

– Защо тогава ги проверяват? – продължаваше да се мръщи Ричмън.

– Защото всичко е възможно, освен това работата ни го изисква. Може би тази машина има специфичен проблем. Може би контролните кабели са се оплели, може би има повреда в електрозахранването на хидравличната система... Да не говорим за още куп неща: изключване на датчиците, грешка в закодираните команди на бордкомпютъра. Ще

проверим всички системи, за да разберем какво се е случило и защо се е случило. В момента действаме на тъмно...

В пилотската кабина се бяха натикали четирима мъже, очите им внимателно опипваха контролните уреди. Ван Трунг, който имаше лиценз за летене с този тип самолети, се беше отпуснал в креслото на командира, на мястото на първия пилот вдясно от него седеше Кени Бърн. Виетнамецът включваше контролните екрани един по един: задкрилки, предни елерони, повдигачи, рудан. Останалите наблюдаваха показанията.

Кейси и Ричмън стояха в коридора зад кабината.

– Откри ли нещо, Ван? – подвикна тя.

– Още не.

– Тази птичка е сладур – обади се Кени Бърн. – Всичко ѝ е наред.

– Значи причината за инцидента може би действително е турбуленция – промърмори Ричмън.

– Глупости! – едно повиши глас Бърн. – Кой беше този умник? Момчето ли?

– Да – призна си Ричмън.

– Кейси, я го вкарай в час! – изръмжа Кени Бърн и хвърли кос поглед през рамото си.

– С турбуленцията се оправдават всички бъркотии, които могат да се случат по време на полет – започна Кейси. – Това явление действително съществува, доста самолети в миналото са си патили от него... Но при днешните стандарти за сигурност на полетите, турбуленцията не може да бъде причина за толкова тежки поражения.

– Защо?

– Радарът, приятел – остро се намеси Бърн. – Всички граждански самолети са оборудвани с метеорологичен радар. Благодарение на него пилотите виждат какви са условията по курса и имат достатъчно време да ги избягнат. Да не говорим за отличната връзка, която съществува между отделните самолети по време на полет. Ако някой лети в твоя въздушен коридор, но е на триста километра пред теб, той моментално ще ти съобщи за лошото време и ти ще имаш достатъчно време за корекции в курса. Ето защо времето на сериозните турбуленции е безвъзвратно отминало... Ричмън очевидно се подразни от заядливия тон на Бърн.

– Не знам дали е така – промърмори той. – Но съм летял на самолети, които здравата са ме клатили!...

– А да си бил свидетел на смъртни случаи от подобно клатене?

– Е, не съм...

– Да си видял хората да излитат от креслата си?

– Не съм.

– Да си видял ранени и смазани?

– Не – поклати глава Ричмън.

– Значи всичко е ясно – победоносно го изгледа през рамо Бърн.

– Но все пак е възможно да...

– Какво значи „възможно“? – отново пламна червенокосият. – Това да не ти е съд?

– Не, но...

– Ти си адвокат, нали?

– Да, но...

– Не е зле да си изясниш нещата, момче. При това веднага. Тук ние не се занимаваме с право. Правото е една кофа с лайна и нищо повече. Това тук е *самолет... машина*, разбираш ли? Тя или е в ред, или не е в ред. Тук място за *мнения и становища* няма! Затова ще те помоля да си затваряш устата и да ни оставиш да работим!

Ричмън се намръщи, но очевидно беше решил да не отстъпва.

– Добре – кимна той. – Не е била турбуленция, но в такъв случай трябва да има доказателства за...

– Тук си прав – не го изчака да довърши Бърн. – Знакът за затягане на коланите. Първата работа на пилотите в случай на въздушни ями е да включат този знак и да отправят съответното предупреждение по радиоредбата. Хората се закопчават, контузии няма. Но това копеле не е направило никакво предупреждение...

– Може би сигналът не работи...

– Я погледни нагоре – изръмжа Бърн и докосна някакъв бутон. Знакът за затягане на коланите светна, разнесе се звуков сигнал.

– Може би радиоредбата не е била в ред.

– В ред си е – прозвуча гласът на Бърн през високоговорителите. – Сам можеш да се увериш в това, нали?

В рамката на отворената врата се появи фигурата на Дан Грийн – инспекторът от Областната служба. Беше леко запъхтян от стръмната стълба.

– Здравсти, момчета – извика той. – Нося ви разрешително за превоз на машината до Бърбанк. Предположих, че ще искате птичката си там...

– Искаме – кимна Кейси.

– Хей, Дан – обърна се да го изгледа Кени Бърн. – Много хубава

работа свърши по задържането на екипажа!

– Майната ти! – озъби се Грийн. – Моят човек беше там точно една минута след кацането, но тези типове вече ги нямаше! – Извърна се към Кейси и попита: – Свалиха ли покойника?

– Още не, Дан. Доста се е оплел...

– Другите два трупа са отнесени, ето ти списъка на ранените. Разпределени са в различни болници във Уестсайд... – Подаде листа на Кейси и добави: – Неколцина останаха в лечебницата на летището...

– Колко?

– Шест-седем човека, включително две стюардеси.

– Мога ли да говоря с тях? – попита Кейси.

– Не виждам защо не – кимна Грийн. Кейси се обърна към пилотската кабина:

– Кога ще приключиш, Ван?

– Най-малко след час.

– Тогава ще взема колата...

– Да не забравиш и шибаното адвокатче! – заядливо подхвърли Бърн.

ЛАКС 10.42 ч.

Седнал зад волана на минивана, Ричмън изпусна въздуха от гърдите си:

– Господи, винаги ли са толкова любезни?

– Инженери – сви рамене Кейси и мислено добави: Какво си очаквал, нима не си се сблъсквал с подобни хора в „Дженерал Мотърс“? – В емоционално отношение са тринадесетгодишни, точно когато момчетата захвърлят играчките, забелязват момичетата и започват да мислят за други неща... Възпитанието им куца, обличат се зле, но едновременно с това са страхотно интелигентни и добре подготвени... Държат се арогантно, външни хора не могат да участват в тяхната игра.

– Особено пък адвокати...

– Всички, не само адвокатите. Те са като grosмайстори и нямат време за губене с аматьори. А в момента са под напрежение...

– Ти не си ли инженер?

– Аз? Не, не съм. Аз съм жена, аз работя в КК. Това са трите причини, поради които никой не ме брои. Сам видя, че Мардър ме назначи за

говорител на комисията. Това е допълнителен удар. Инженерите мразят да контактуват с медиите.

– Медиите ще проявят интерес към случая, така ли?

– Може би не. Става въпрос за инцидент с чужд самолет, загинали са чужди граждани, извън територията на Щатите. Освен това липсва визуален материал. Не, няма да ни обърнат никакво внимание.

– Но инцидентът изглежда сериозен...

– Това не е критерий – поклати глава Кейси. – Миналата година имаше двадесет и пет инцидента, предизвикани от турбуленции и въздушни ями. За кой от тях си спомняш?

Ричмън сбърчи чело.

– Катастрофата в Абу Даби, която отне живота на петдесет и шест души? – помогна му Кейси. – Или онази в Индонезия, при която загинаха двеста? Богота, сто петдесет и трима убити? Помниш ли някоя от тези катастрофи?

– Не – призна Ричмън. – Струва ми се, че помня някакъв инцидент, станал в Атланта...

– Да – кимна Кейси. – Имаше такъв инцидент, с ДС-9... Колко човека загинаха при него? Нито един. Колко бяха ранени? Нито един. А защо помниш именно този инцидент? Защото излъчиха подробен репортаж за него след новините в единадесет...

Миниванът напусна пистата, плъзна се под вдигнатата бариера на портала и излезе на улицата. Поеха по Сепълвида, към смътно очертаващата се в далечината грамада на болницата Сентинела.

– Както и да е – въздъхна Кейси. – Сега трябва да мислим за други неща. – Извади един портативен магнетофон от чантата си и го подаде на Ричмън. Към ревера му прикрепил малък микрофон, после се зае да му обяснява какво ще правят.

БОЛНИЦАТА СЕНТИНЕЛА

12.06 ч.

– Искате да знаете какво е станало? – ядосано попита братият мъж. Казваше се Бенет, беше на четиридесет години, работеше като дистрибутор на джинсите „Гес“. Посещавал фабриката за тяхното производство в Хонконг четири пъти годишно, неизменно летял с „Транс Пасифик“. Сега седеше изправен в болничното легло, главата и дясната му ръка бяха превързани. – Самолетът Замалко не падна, ето какво

стана!

– Разбирам – кимна Кейси. – Но се питах дали...

– Всъщност, кои сте вие, по дяволите?

Тя му подаде служебната си карта и отново се представи.

– „Нортън Еъркрафт“? Какво общо има тук „Нортън Еъркрафт“?

– Ние сме производител на тези самолети, господин Бенет.

– На тези боклуци, искате да кажете? Майната ви, уважаема госпожо! – Бенет захвърли картата в лицето ѝ и изрева: – Махайте се по дяволите! И двамата!

– Господин Бенет...

– Изчезвайте, казах! Вън!

Озоваха се отвъд завесата, отделяща леглото от останалите в голямата стая, Кейси иронично поклати глава:

– Много ме бива в тези контакти, нали?

Насочи се към съседния бокс и спря пред завесата. Долови забързани китайски думи. Говореше жена, отговаряше ѝ мъж.

Реши да се прехвърли на следващото легло. Повдигна крайчеца на завесата. В леглото спеше китайка с пластмасова шина на шията. До нея седеше медицинска сестра. Тя вдигна глава към Кейси и опря пръст до устните си.

Кейси продължи нататък.

Стюардесата беше на двадесет и осем години, казваше се Кей Лианг. Огромна червена подутина покриваше лицето и част от шията ѝ. Седеше на стола до леглото и прелистваше стар брой на „Вог“. Обясни, че е останала в болницата заради колежката си Ша Ян Хао, която лежеше в съседния бокс.

– Братовчедка ми е – добави момичето. – Страхувам се за нея, но докторите не ме пускат в стаята ѝ... – Говореше отличен английски, с лек британски акцент.

Кейси се представи, Кей Лианг объркано я погледна:

– Идвате от страна на производителя? Но тук преди малко беше един мъж...

– Какъв мъж?

– Китаец. Тръгна си преди няколко минути.

– Не зная нищо за такъв колега – намръщи се Кейси. – Бихме искали да ви зададем няколко въпроса...

– Моля – отвърна стюардесата, остави списанието и скръсти ръце в

скута си.

– Откога работите в „Транс Пасифик“?

От три години, отвърна Кей Лианг. Предишните три изкарала в „Катей Пасифик“. Летяла само по външни линии, защото знаела английски и френски...

– Къде бяхте по време на инцидента?

– В средната служебна кабина, точно зад салона на бизнес-класата. Там бяхме няколко стюардеси, заети с приготвянето на закуската. Беше някъде около пет сутринта.

– Какво се случи?

– Самолетът започна да се издига – отвърна момичето.

– Сигурна съм в това, защото се занимавах с напитките. Чашите се плъзнаха по количката... В следващата секунда носът се заби надолу и започнахме рязко снижение...

– Какво направихте?

Нищо, обясни стюардесата. Единствената ѝ мисъл била да се хване за нещо. Храната и напитките се разпилели. Снижението продължило около десетина секунди, но тя не била сигурна в това. После започнали ново издигане, изключително рязко. При последвалото снижение си ударила главата в преградата.

– Изгубихте ли съзнание?

– Не. Но се сдобих с ето това... – Пръстите ѝ докоснаха зачервената подутина.

– Какво става после?

Не била много сигурна. Втората стюардеса в кабината – госпожица Джао, се стоварила върху нея и двете се озовали на пода.

– Чувахме писъците на пътниците, видяхме няколко от тях да лежат на пода на салона...

После самолетът се стабилизира отново, тя успяла да стане и да започне да помага на пътниците. Тяхното състояние било много тежко, особено в задния салон.

– Много ранени, много кръв. Всички стюардеси бяхме объркани. Госпожица Хао, моята братовчедка, имаше лошия шанс да бъде в задния салон и беше изпаднала в безсъзнание. Тримата от пътниците лежах мъртви. Положението беше ужасно, колежките изпаднаха в паника.

– А вие какво направихте?

– Използвах аптечките за спешни случаи и се заех да превързвам ранените. После отидох в пилотската кабина – исках да проверя живи и здрави ли са пилотите. Освен това исках да им съобщя, че първият

пилот е ранен в задния салон...

– Първият пилот се е намирал на опашката по време на инцидента, така ли? – попита Кейси.

– От резервния екипаж – примигна Кей Лианг.

– На борда е имало два екипажа? – Да.

– Кога се смениха те?

– През нощта, може би три часа преди инцидента.

– Как се казва раненият пилот? – попита Кейси.

– Ами... – колебанието на момичето беше видимо. – Всъщност, не знам. Не съм летяла с никого от тях.

– Разбирам. Какво стана когато се добрахте до пилотската кабина?

– Капитан Чанг беше овладял машината. Останалите пилоти бяха разтърсени, но ранени нямаше. Капитан Чанг ми каза, че е поискал аварийно кацане в Лос Анджелис.

– Летяла сте с него и преди, така ли?

– О, да. Той е много добър командир, отличен пилот. Аз много го харесвам.

Отначало беше спокойна, отбеляза Кейси. А сега се вълнува и очевидно иска да защити командира си. Лианг я стрелна с очи и отмести поглед.

– Забелязахте ли някакви повреди в пилотската кабина? – попита Кейси.

Стюардесата замислено сбърчи чело, после поклати глава:

– Не. Всичко изглеждаше наред.

– Каза ли нещо друго капитан Чанг?

– Да. Каза, че причина за инцидента е непредизвикано спускане на елероните. Но екипажът успял да овладее ситуацията.

Охо, рече си Кейси. Инженерите няма да са много щастливи като чуят това. Направи й впечатление техническата терминология, до която прибягна момичето. Една стюардеса едва ли знае какво означава „непредизвикано спускане на елероните“... Може би просто е запомнила думите на командира си...

– Капитан Чанг каза ли защо е станало така?

– Не. Каза само това – непредизвикано спускане на елероните...

– Ясно – кимна Кейси. – А вие знаете ли откъде се командват елероните?

– От един лост, който се намира между креслата на пилотите – кимна Кей Лианг. Правилно, рече си Кейси.

– Обърнахте ли внимание на този лост докато бяхте в кабината? –

попита тя.

– Да. Беше вдигнат нагоре и застопорен.

Още един чисто технически термин. Подходящ по-скоро за пилот, но не и за стюардеса.

– Каза ли още нещо командирът?

– Да. Беше загрижен за автопилота. Каза, че автопилотът непрекъснато правел опити да поеме управлението. Каза: „Трябва да се боря с него“...

– Ясно. А в какво състояние беше самият капитан Чанг?

– Спокоен, както винаги. Той е много добър пилот. Очите на момичето неспокойно проблеснаха, ръцете ѝ в скута се раздвижиха. Кейси реши да направи пауза. Стар трик при разпит. Оставяш мълчанието да се проточи, чакаш обекта сам да го прекъсне...

– Капитан Чанг е от семейство на известни пилоти – преглътна Кей Лианг. – Баща му е летял по време на войната, синът му също лети...

– Разбирам.

Стюардесата замълча, свела поглед към ръцете си. След известно време вдигна глава и попита:

– С какво друго бих могла да ви помогна?

Напуснаха бокса. Ричмън се отдалечи на няколко крачки и едва тогава попита:

– Не ми ли каза преди малко, че при тези машини непредизвиканото спускане на елероните е изключено?

– Не съм казала, че е напълно изключено. Казах, че не вярвам да се случи на този модел самолети. Но ако инцидентът действително се дължи на такова нещо, въпросите ще бъдат далеч повече от отговорите...

– А автопилотът?

– Рано е да правим каквито и да било заключения – въздъхна тя и повдигна завесата на следващата болнична кабина.

– Трябва да е било някъде около шест сутринта – поклати глава Емили Дженсън. Беше жена на около тридесет години, през бузата ѝ минаваше кървавочервен белег. В скута ѝ спеше бебе. Съпругът ѝ лежеше в болничното легло, брадичката му беше стегната в метална шина, която опираше в рамото. Челюстта му беше счупена.

– Току-що бях нахранила бебето и разговарях с мъжа си. Тогава чух някакъв звук...

– Какъв звук?

– Някакво стържено, придружено с бучене... Стори ми се, че идва от крилото.

Лошо, рече си Кейси.

– Погледнах през илюминатора...

– Забелязахте ли нещо необичайно?

– Не. Всичко изглеждаше нормално. Помислих, че звукът идва от двигателя, но той си беше съвсем наред...

– Откъде грееше слънцето?

– Откъм моята страна.

– Значи е огрявало и крилото, така ли? – Да.

– Заслепяваше ли ви?

Емили Дженсън се замисли, после поклати глава:

– Не помня.

– Забелязахте ли да се включва знакът за затягане на коланите?

– Не. Изобщо не светна.

– Командирът направи ли някакво съобщение? – Не.

– Да се върнем на звука, който сте чула. Казахте, че бил стържещ...

– Нещо такова. Не съм сигурна дали го чух, или го усетих. По-скоро беше нещо като вибрация...

Вибрация!

– Колко дълго продължи тази вибрация?

– Няколко секунди.

– Пет?

– Повече. Може би десетина – дванадесет... Класическо описание на непредизвикано спускане на елероните по време на полет, помисли си Кейси.

– Ясно – кимна тя. – Какво стана после?

– Самолетът започна да пада – отвърна Емили Дженсън и наклони длан: – Ей така...

Кейси продължи да си води записки, но на практика престана да слуша. Умът ѝ механично се опитваше да подреди събитията в тяхната последователност, представяше си как ще процедират инженерите от екипа. Показанията на двете свидетелки съвпаднаха – беше абсолютно ясно, че става въпрос за спускане на елероните. Вибрации и стържене в продължение на десетина – дванадесет секунди – точно това е времето, необходимо за спускането на елероните. Следва леко повдигане на носа, после рязко гмуркане. Разтърсването на корпуса е резултат от усилията на екипажа да стабилизира машината...

Каква бъркотия, Господи!

Емили Дженсън продължаваше да говори:

– Вратата на пилотската кабина беше отворена и аз чух алармените звънци... Смесвах се с някакви предупреждения на английски, които ми звучаха като запис...

– Спомняте ли си съдържанието на тези предупреждения?

– Мъжки глас повтаряше една единствена дума... „Падане, падане...“, или нещо подобно...

Автоматичната предупредителна система за полетно равновесие, рече си Кейси. Гласът е повтарял „претоварване, претоварване“, а не падане²...

Проклятие!

Кейси се забави още няколко минути при Емили Дженсън, после изскочи навън.

В коридора Ричмън се обърна да я изчака и тихо попита:

– Този стържещ звук доказва спускането на елероните, така ли?

– Много е възможно – отвърна тя. Беше възбудена и напрегната, искаше ѝ се незабавно да съобщи новината на инженерите.

В дъното на коридора се появи едрата фигура на Майк Ли, сивата му коса проблесна. Какво по дяволите прави тук? Представителят на компанията няма право да разпитва пътниците!

В главата ѝ изплуваха думите на Кей Лианг: *току-що тук беше един китаец...*

Ли вървеше към тях и поклащаше глава.

– Майк, изненадана съм от присъствието ти тук! – остро рече Кейси.

– Аз пък мисля, че заслужавам медал – отвърна Ли. – Току – що убедих двама от пътниците да не ви дават под съд...

– Нямах право да разговарям преди нас с членовете на екипажа, Майк – хладно го изгледа Кейси.

– Ти какво? – изгледа я бившият пилот. – Да не би да си мислиш, че съм ги подучвал какво да говорят? Точно обратното: от техните показания вече съм наясно какво се е случило! – Помълча малко, после с твърд глас добави: – Съжалявам, Кейси, но Полет 545 е претърпял непредизвикано спускане на елероните! А това означава, че все още имате сериозни проблеми с Н-22!

2. – На английски двете думи звучат сходно – „stall“ и „fall“ – Б. пр.

– Какво искаше да каже Ли с това „все още“? – попита Ричмън докато вървяха към минивана.

Кейси въздъхна. Вече нямаше смисъл да премълчава истината.

– Означава, че и преди сме имали проблеми с елероните на Н-22 – отвърна тя.

– Чакай, чакай! – спря се Ричмън. – Това *не е първи инцидент* от подобен характер, така ли?

– Точно така. И друг път сме имали проблеми с проклетите елерони, но не с такива тежки последици...

В КОЛАТА

13.05 ч.

– За пръв път се случи преди четири години, по време на полет за Сан Хуан – каза Кейси след като Ричмън даде газ. – Елероните се спуснаха по същия начин... Отначало приехме това като неизбежна случайност, но в рамките на два месеца последваха нови два инцидента. Разследването показва, че аварията става по време или след определени действия на екипажа. Най-често при смяна на екипажа във въздуха, веднага след като новия пилот проверява на компютъра полетните координати. Стигнахме до заключението, че лостът на елероните може да се задейства по чисто механични причини: смяна на местата, закачане на нечий ръкав, притискане от планшет... Такива неща.

– Ти се шегуваш! – стрелна я с недоверие Ричмън.

– Не се шегувам – поклати глава тя. – Оборудвахме лоста със застопоряващ механизъм, нещо като блокиращата позиция на автоматичната скоростна кутия при автомобилите... Но въпреки това случайното му задействане не беше напълно изключено...

Ричмън я погледна, в очите му се четеше недоверието на професионален адвокат.

– Значи Н-22 *действително* има проблеми!

– Тогава моделът беше съвсем нов – отвърна Кейси. – Всички нови модели самолети създават известни проблеми... Никой не може да сглоби машина с един милион различни части без някоя от тях да покаже дефект... Правим всичко възможно да ги избягваме, разбира се. Всеки компонент се подлага на няколко вида тестове преди да бъде монтиран. След сглобяването на самолета, той отново се тества, вече в работни условия. Проблеми винаги има. Въпросът е как да бъдат решени те...

– А как ги решавате вие?

– Всяка открита от нас нередност се описва в специален документ, който наричаме „Сервизен бюлетин“. Той съдържа не само описание на дефекта, но и нашите препоръки за отстраняването му. Изпращаме го на съответните авиокомпании, но той не е задължителен за тях. Някои се съобразяват с препоръките ни, други – не. В случай, че проблемът не е решен, на сцената излиза Федералната агенция по въздухоплаването. Тя издава тъй наречената Директива за сигурност на полетите, която поставя строго определен срок за отстраняване на дефекта. Няма модел самолет без такава ДС. Ние се гордеем с факта, че „Нортън“ има най-малко ДС сред всички големи самолетостроителни компании.

– Ти го казваш...

– Можеш да провериш. Всички директиви се водят на отчет в Оксити...

– Къде?

– Оклахома Сити. Там е техническият център на ФАВ.

– Искаш да кажеш, че за Н-22 вече има такава директива? – присви очи Ричмън.

– Ние издадохме сервизен бюлетин, в който препоръчваме монтирането на предпазен капак от метал над лоста за задействане на елероните. Това означава, че пилотът трябва да извършва една допълнителна операция, тоест – вдигане на капака, преди да работи с този лост, но в замяна на това проблемът се решава изцяло. Както обикновено, някои превозвачи се съобразиха с тази препоръка, а други – не. Това принуди Федералната Агенция да разпорежи задължителното монтиране на предпазния капак. Всичко това се случи преди четири години. Оттогава насам имаме само един инцидент. Индонезийска авиокомпания, която не беше изпълнила разпореждането. Тук ФАВ може да контролира изпълнението на своите заповеди, но в чужбина... – Кейси сви рамене: – Чуждите авиокомпании вършат каквото си искат...

– И това е всичко, така ли? Край на историята?

– Край на историята. Нашата комисия извърши своите проверки, те доказаха, че металните капаци са монтирани на всички машини от модела Н-22. И оттогава нямаме проблеми с елероните.

– До днес – напомни й Ричмън.

– Да, до днес – въздъхна тя.

РЕМОНТЕН ХАНГАР ЛАКС 13.22 ч.

– Какво? – извика Кени Бърн откъм пилотската кабина на „Транс Пасифик“ 545. – *Каква* казаха, че била причината?

– Непредизвикано спускане на елероните – отвърна Ричмън.

– Ох, тия ще ме довършат! – простена Бърн и се надигна от пилотското място. – Я ела тука, бе адвокатче! Тоя стол виждаш ли го? Тъй! Това е мястото на командира. Сядай!

Ричмън се поколеба.

– Хайде, адвокатче, сядай на шибания стол!

Младежът бавно започна да си пробива път към дясната седалка в кабината.

– Така... – проточи Бърн. – Добре ли се чувстваш там? Случайно да си управлявал самолет?

– Не съм – отвърна Ричмън.

– Окей. Значи започваме с обясненията... Право пред теб са контролните дисплеи... – Ръката му посочи трите квадратни екрана с цветно изображение, които имаха големината на джобни телевизори: – Най-вдясно е този, който ти дава параметрите на полета, в средата е навигационният дисплей, а вляво – контролният. Малките полукръгове, които виждаш, дават данни за отделните системи. Зелени са – значи всичко е наред. На тавана над главата ти се намира инструменталният панел. Лампичките му са изключени, това също означава, че проблеми няма. Светват само ако нещо не е наред. Вляво от теб се намира един уред, който наричаме пиедестал...

Бърн посочи една квадратна кутия, която се издигаше между двете кресла. От нея стърчаха половин дузина лостове, всеки в отделен улей.

– Изброявам отдясно наляво – продължи червенокосият: – елерони, два лоста за газта – по един за всеки двигател, спойлери, спирачки, допълнителна тяга. Елероните и задкрилките се управляват от лоста, който е най-близо до теб. Виждаш го, нали? Онзи с металния капак...

– Виждам го – кимна Ричмън.

– Много добре. Вдигни капака и го задействай. – Как?

– Дръпни го надолу.

Ричмън вдигна капака и направи опит да натисне лоста, но той не помръдна.

– Не така – каза Бърн. – Хвани го здраво, дръпни го нагоре, после

към себе си и надолу... Като скоростния лост на автомобил.

Ричмън изпълни указанията, лостът потъна в улея. Някъде отдалеч долетя тихо бучене.

– Добре – похвали го Бърн. – Сега погледни екрана. На него с червени букви е изписано ЕЛЕР.ВКЛ. Съобщава ти, че системата действа. Пълното спускане на елероните става за около дванадесет секунди. Ето, то вече завърши. На екрана остава думата ЕЛЕРОНИ.

– Ясно – рече Ричмън.

– А сега ги прибери.

Младежът повтори операцията в обратен ред, постави лоста в неутрално положение и спусна капачето. Надписите на дисплея изчезнаха.

– На това му викаме *предизвикано* спускане на елероните – обяви Бърн.

– Ясно.

– Я сега да видим какво означава *непредизвикано* спускане – продължи червенокосият.

– Как ще го направим?

– Както ти хрумне, приятел. Като за начало опитай да му треснеш един юмрук...

Ричмън протегна лявата си ръка и направи опит да размести лоста. Но той не помръдна, скрит надеждно под металния си капак.

– Хайде, удари го по-здраво тоя мръсник!

Ричмън се вкопчи в ръкохватката и натисна с цялата си сила, после се опита да я разклати напред-назад. Блъскаше я, дърпаше я, но тя не помръдна, легнала плътно в улея си.

– Опитай с лакет – посъветва го Бърн. – Или не, почакай... Удари я с този планшет... – Натика между седалките тежък метален планшет и го подаде на Ричмън. – Давай, недей да жалиш шибаната кутия. Нали търсим случайността?

Ричмън стовари металната рамка върху лоста. Нищо. Завря ръба ѝ в улеите, използвайки го като лост. Отново нищо.

– Ще продължаваш ли, или картинката вече започва да се очертава? – ехидно подхвърли Бърн. – Това не може да се случи, адвокате. При спуснат капак случайното включване на елероните е просто изключено!

– Може би капакът е бил свален – подхвърли Ричмън.

– Хей, това е много уместно предположение – погледна го Бърн. – Я опитай да го свалиш с този планшет...

Ричмън натика ръба на желязната рамка под основата на капака. Но тя просто се плъзна по гладката повърхност на кутията.

– Няма начин, нали? – усмихна се Бърн. – Случайността е изключена. Каква ще бъде следващата ти мисъл?

– Че капакът е бил свален предварително...

– Правилно. Не би трябвало да летят със свален капак, но кой по дяволите би могъл да е сигурен в това? Хайде, свали го!

Ричмън се подчини. Капакът отскочи на пантите си, лостът щръкна навън.

– Хайде, адвокате, включвай!

Ричмън натика ръба на планшета под дръжката и здраво я натисна. Лостът дори не помръдна, тъй като опираше във вдигнатия капак. Напреди още няколко опита и се отказа. При всеки от тях капакът падаше обратно на мястото си и той трябваше да го вдига отново.

– Опитай с другата ръка – посъветва го Бърн.

Младежът се подчини, пресегна се и сграбчи ръкохватката. Дланта му почервения от усилието, но лостът дори не помръдна.

– Добре де – промърмори той и се облегна назад. – Схващам какво искате да кажете...

– Искам да кажа само едно – вдигна ръка Бърн. – Това не може да стане! На този самолет непредизвиканото спускане на елероните е изключено. Точка!

– Хей, момчета – обади се мрачният глас на Дъг Дохърти откъм гръба им. – Ако сте приключили с играта, искам да сваля записващите устройства и да се прибирам у дома...

Напуснаха кабината. Бърн докосна рамото на Кейси и промърмори:

– Ще ми отделиш ли минутка?

– Разбира се.

Той я побутна към салона, по-далеч от любопитните уши на останалите. Наведе се над нея и тихо попита:

– Какво знаеш за това хлапе?

– Член на фамилията Нортън – сви рамене Кейси.

– Друго?

– Мардър го прикрепил към мен.

– Провери ли го?

– Не съм. Нали ми го праща не друг, а самият Мардър?

– Аз пък размених няколко думи с приятели от отдел „Маркетинг“ – промърмори Бърн. – По тяхно мнение хлапето е хитрец, най-добре е да не заставаш с гръб към него...

– Кени...

– Нещо около него не е наред, Кейси. Толкоз мога да ти кажа. Няма да е зле да го провериш...

Хидравличните отвертки нададоха пронизителен вой, подовите панели изскочиха встрани и нагоре. Под тях се разкри истински лабиринт от кабели и кутии.

– Исусе! – смаяно зяпна Ричмън.

Операцията се ръководеше от Рон Смит, който нервно прокара длан по плешивото си теме.

– Всичко е наред – промърмори той. – Искам да вдигнете онзи панел, вляво...

– Колко кутии с релета има на тази птичка, Рон? – попита Дохърти.

– Сто петдесет и две – долетя незабавният отговор. Кейси си даде сметка, че всеки друг на мястото на Рон щеше да стигне до същата цифра едва след дълга справка с техническите справочници. Смит обаче помнеше всичко наизуст.

– Какво търсим? – попита Дохърти.

– КЗУ УДЗПП и ЗУПД, стига да имат такъв...

– Значи не си сигурен дали на този самолет има ЗУПД? – продължи да го измъчва Дохърти.

– Той е допълнителна екстра, инсталира се по желание на клиента. На Н-22 обикновено се намира в опашката, но аз вече я огледах и не открих нищо...

Объркан от непонятните съкращения, Ричмън хвърли безпомощен поглед по посока на Кейси.

– Мислех, че търсят черната кутия – промърмори той.

– Точно това правим – обади се зад гърба му Смит.

– Искате да кажете, че тук има сто петдесет и две черни кутии?! – смая се младежът.

– Конструкцията е задръстена с тях – негърпеливо изръмжа Смит. – Но нас ни интересуват само главните: десетина – дванадесет УНП...

– УНП, значи – объркано повтори Ричмън. Какво по дяволите може да означава това? УНП?...

– Именно – хладно го изгледа Смит и се приведе над огромния лабиринт, който се разкри в пода на кабината.

Обясненията останаха за Кейси. Според общоразпространените представи, самолетът представлява една голяма механична играчка, чийто подвижни повърхности се контролират от въжета и лостове. Някъде

в корема на тази играчка са скрити две вълшебни черни кутии, които регистрират всички събития по време на полета. За тях непрекъснато пишат вестниците, споменават ги в новините по телевизията. Кабинното звукозаписно устройство (КЗУ) на практика е един надежден касетен дек, който записва разговорите в кабината през последния половин час от полета, автоматично изтривайки предишните. УДЗПП, или Устройството за дигитален запис на полетните параметри, запаметява база данните на полета, те помагат при разследването на евентуален инцидент.

Тези представи обаче са напълно погрешни, когато става въпрос за голям пътнически лайнер, поясни Кейси. Въжета и лостове в този тип самолети почти липсват, механичното управление е сведено до минимум. На негово място се използват електроимпулси и хидравлика. Пилотът в кабината не използва силата на мускулите си, за да спуска задрилките и елероните. Всичко е на базата на сервоусилването, като при автомобилите. Когато пилотът борави с кормилото и педалите, той изпраща електроимпулси до хидравличната система, а тя от своя страна задвижва съответните уреди за управление.

На практика пътническият лайнер се управлява от изключително сложна електронна мрежа: десетки компютърни системи са свързани помежду си посредством няколко километра кабели. Един компютър управлява полета, друг отговаря за навигацията, трети за комуникацията... Компютри поддържат двигателите в работен режим, компютри се грижат за контролните уреди и климатичните условия в салоните...

Всеки основен компютър контролира множество подсистеми. Навигационният компютър отговаря за ССК – системата за сляпо кацане, за АОР – автоматично определяне на разстоянието, за КВТ – контрол на въздушния трафик, за СИВС – системата за избягване на въздушни сблъсъци, за ПСБЗ – предупредителната система за близостта на земята...

Инсталирането на устройство за дигитален запис на полетните параметри в тази сложна електронна мрежа е сравнително лесно, защото всички команди се предават по електронен път и е достатъчно те да преминават през УДЗПП, за да бъдат записани на магнитен носител.

– Едно модерно УДЗПП е в състояние да записва осемдесет отделни полетни параметри в секунда – обобща Кейси.

– В секунда? – учуди се Ричмън. – Колко голямо е това нещо?

– Ето го, виж сам – отвърна Кейси и посочи кутията на оранжеви и черни ивици, която Рон току-що измъкна изпод панела на радиостанцията. Беше с размерите на кутия за обувки. Инженерът я остави на пода, а

на мястото ѝ прикрепя нова. Тя щеше да действа по време на полета до Бърбанк.

Ричмън се наведе и хвана никелираната дръжка, която стърчеше отгоре.

– Тежичка е – констатира той.

– Защото е блиндирана и издържа на огромно натоварване – обади се Рон. – Самото устройство тежи не повече от двеста грама...

– А за какво служат другите подобни кутии?

За улеснение на поддръжката, продължи обясненията си Кейси. Електронните системи на самолета са твърде сложни, повечето от тях се нуждаят от постоянно наблюдение по време на полет. За целта всяка система е оборудвана със собствени контролни уреди, наречени Уреди с непроменлива памет, или УНП...

Днес предстоеше да свалят осем УНП: компютърът за управление на полета, който съхранява всички данни за полетния план и корекциите, нанесени от пилотите; ДКД – уредът за дигитален контрол на двигателите, който следи горивния процес и всички останали параметри; ДКПД – Дигиталният компютър за полетни данни, който обработва и съхранява скоростта и височината на полета, както и всички предупреждения за опасно превишаване на тези параметри...

– Ясно – кимна Ричмън. – Мисля, че започвам да разбирам.

– Всичко това щеше да е излишно, ако разполагахме със ЗУПД – обади се Рон Смит.

– Какво е ЗУПД?

– Специално устройство, което е от особено значение за поддръжката – отвърна Кейси. – Сервизен екип проверява машината след всеки полет. Той има нужда от уред, който дава бърза информация за евентуалните нередности...

– Не разговарят ли за това с пилотите?

– Пилотите са длъжни да докладват за забелязаните неизправности, но много неща убягват от тяхното внимание. Машините са изключително сложни, освен това всяка система е дублирана. Да вземем например хидравликата: значението ѝ е толкова голямо, че някои от агрегатите са дори тройно осигурени. Повреда във второто или третото осигуряване най-често остава тайна за екипажа в кабината. Ето защо бригадата за поддръжка използва УПД, което моментално изплюва всички параметри на токущо приключилия полет.

– Но на този самолет няма УПД, така ли?

– Вероятно не – отвърна Кейси. – То не е задължително. Според

правилника на ФАВ задължителни са УДЗПП и КЗУ а устройството за пряк достъп се монтира по желание на превозвача.

– Може и да го има, но аз не мога да го открия – промърмори Рон. – То може да бъде монтирано навсякъде...

Беше се отпуснал на колене и лакти, пред него светеше портативен лаптоп, свързан с един от електрическите панели. Екранът се изпълваше с гъсто изписани колони:

```
A/Z PWR TEST 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
AIL SERVO COMP 0 0 0 0 1 0 0 1 0 0 0
AOA INV 1 0 2 0 0 0 1 0 0 0 1
CFDS SENS FAIL 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
CRK CMD MON INV 1 0 0 0 0 0 2 0 1 0 0
EL SERVO COMP 0 0 0 0 0 0 0 0 0 1 0
EPR/N1 TRA-1 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
FMS SPEED INV 0 0 0 0 0 0 4 0 0 0 0
PRESS ALT INV 0 0 0 0 0 0 3 0 0 0 0
G/S SPEED ANG 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
SLAT XSIT T/O 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
G/S DEV INV 0 0 1 0 0 0 5 0 0 0 1
GND SPD INV 0 0 0 0 0 0 2 1 0 0 0
TAS INV 0 0 0 0 1 0 1 0 0 0 0
```

– Това са данните от компютъра за контрол на полета – каза Кейси. – Обикновено те показват голяма част от неизправностите, които могат да се появят в отделните агрегати.

– Но как интерпретирате всичко това? – попита Ричмън.

– Изобщо не го интерпретираме – отговори Рон Смит. – Записваме информацията и я прехвърляме в „Нортън“. Там момчетата от Дигитален контрол я прехвърлят в главния компютър, който има грижата да предложи видеосимулация на полета...

– Поне се надяваме да стане така – въздъхна Кейси и се изправи: – Още колко време ти трябва, Рон?

– Десет минути, максимум – отвърна инженерът.

– Ама, разбира се, как не – обади се от кабината Дохърти. – Десет минути максимум! Това вече няма значение. Аз исках да изпреваря задръстванията, но това вече си остава само мечта... Днес детето ми има рожден ден, аз обаче пак ще отсъствам от празника. Жена ми ще е бясна!

Рон Смит се усмихна:

– Хей, Дъг, можеш ли да се сетиш за още нещо, което би могло да се обърка?

– Разбира се – кимна Дохърти. – Сещам се за куп такива неща... Например салмонела в тортата, която ще натръшка всички хлапета...

Кейси надникна през отворената врата. Хората от поддръжката бяха слезли от крилото, Бърн приключваше с проверката на двигателите, Трунг прибираше УДЗПП в микробуса.

Работното време беше приключило.

Започна да слиза по стълбичката, очите ѝ се спряха на три микробуса, паркирани в ъгъла на хангара. И трите носеха маркировката на „Нортън Секюрити“. Около двадесет човека от охраната на компанията бяха наобиколили самолета.

– Какво става? – забеляза ги Ричмън.

– Такава е практиката – обясни Кейси. – Винаги охраняваме машините, които трябва да бъдат прехвърлени в завода.

– С толкова много хора?

– Ами да – сви рамене Кейси. – Тази машина е важна за нас...

Не пропусна да отбележи обаче, че мъжете от охраната бяха въоръжени. Това беше нещо ново. Хангарите на ЛАКС поначало се охраняват добре, никога не се беше налагало фирмената охрана да носи оръжие.

Но наистина ли беше така?

СГРАДА 64

16.30 ч.

Кейси прекосяваше североизточния ъгъл на Сграда 64, минавайки в близост до огромните скелета за монтаж на крилата. Боядисаните в синьо стоманени конструкции бяха високи колкото двуетажна къща, отделните инструменти за монтаж имаха обема на апартамент със средни размери, но въпреки това бяха настроени изключително прецизно, до стотна от сантиметъра. На платформата горе работеха около осемдесет души, заети с монтажа на поредното крило.

Вдясно от себе си забеляза няколко души, които прибираха инструментите си в дървени сандъчета.

– Какво става? – обади се Ричмън, който крачеше до нея.

– Ротация – отвърна Кейси.

– Ротация?

– Смяна на инструментите за монтаж – поясни тя. – Правим по

няколко комплекта и периодично ги сменяме, просто за да бъдем сигурни, че работата с тях е абсолютно точна... Тази процедура е скъпа и не винаги прибягваме до нея, но сега, когато очакваме голяма поръчка от Китай, резервните комплекти са задължителни. Производството на крилата е най-бавната и прецизна процедура при създаването на един самолет, ето защо идеята ни е да ги произвеждаме в Атланта и да ги транспортираме тук в готов вид...

Сред хората около сандъците забеляза мъж по риза и вратовръзка, с навити до лактите ръкави. Това беше Дон Бърл, президент на районната централа на Обединения профсъюз на самолетостроителите. Зърнал Кейси, той забързано тръгна към нея, размахвайки ръце. А тя веднага разбра какво ще последва.

– Изчакай ме в офиса – обърна се тя към Ричмън. – Няма ца се бавя...

– Кой е този? – попита младежът.

– Ще се видим в офиса – повтори с леко нетърпение Кейси.

Ричмън остана на мястото си. Приближил се на няколко крачки от тях, Бърл тихо започна:

– Ти май искаш да остана тук и да... Кейси се извърна към младежа и процеди:

– Хайде, Боб, изчезвай!

Ричмън неохотно им обърна гръб и закричи по посока на офиса, главата му няколко пъти се извърна назад.

Бърл разгърси ръката й. Профсъюзният шеф беше нисък и набит здравеняк със сплескан нос, някогашен боксьор. Гласът му беше тих, почти нежен:

– Знаеш, че винаги съм те харесвал, Кейси...

– Благодаря, Дон, аз също – отвърна тя.

– През всичките години на работата ти в производството бях зад теб, гледах да нямаш неприятности.

– Зная това, Дон – каза Кейси и зачака. Бърл беше известен с дългите си предисловия.

– Винаги съм си казвал: Кейси не е като другите...

– Какво има, Дон? – попита тя с едва доловимо нетърпение в гласа.

– Малки проблеми с китайската поръчка...

– Какви по-точно?

– Проблеми със заготовката.

– При голяма поръчка такива проблеми винаги възникват – сви

рамене Кейси. Според наложилите се през последните години правила в самолетостроенето, основният производител е длъжен да възложи част от производството на второстепенни детайли на страната, която поръчва машините. А страна, която поръчва петдесет големи самолета, положително има право на такива поръчки. Просто и ясно.

– Зная това – поклати глава Бръл. – Но доколкото ми е известно, досега сте поръчвали в чужбина заготовката на отделни части от опашката, понякога и от носа... Отделни части и нищо повече. Плюс някои компоненти на вътрешното оборудване, разбира се...

– Точно така.

– Да, но сега опаковаме в сандъци инструментариум, който се използва при сглобяването на крилата. Според наши членове, които работят в експедицията, въпросните сандъци не заминават за Атланта, а за Шанхай. От това стигам до заключението, че компанията е възложила на китайците сглобяването на крилата...

– Не съм запозната с всички клаузи на договора – отвърна Кейси. – Но се съмнявам, че...

– Става въпрос за крилата, Кейси – прекъсна я Бръл. – Ключова технология. Досега никой, дори „Боинг“, не си е позволявал да повери подобна технология в чужди ръце. Дадем ли на китайците да правят крилата, даваме им целия магазин... Те няма да имат нужда от нас, тъй като спокойно биха могли да произведат следващото поколение самолети и сами... А това означава, че след десет години тук няма да има работа за когото и да било.

– Ще проверя това, Дон – отвърна Кейси. – Но не вярвам в договора да има клауза за производство на крилата в чужбина.

– Аз ти казвам, че има – разпери ръце Бръл.

– Ще проверя, Дон – повтори Кейси. – Но в момента имам много работа около инцидента с полет 545 и...

– Ти не ме слушаш, Кейси – настоятелно рече Бръл. – Профсъюзът има проблем с китайската сделка...

– Разбирам това, но...

– *Голям проблем!* – настоя Бръл и заби поглед в лицето ѝ: – Разбираш ли?

Тя разбираше, при това много добре. Профсъюзът държеше производството в ръцете си. Неговите членове работеха на поточната линия, всичко зависеше от тях. Биха могли да забавят темпото, да чупят инструменти, да създават хиляди непреодолими трудности.

– Ще говоря с Мардър – рече тя. – Убедена съм, че той не желае

проблеми на поточната линия.

– Проблемът е именно Мардър!

Кейси въздъхна с отегчение. Типичната информация от профсъюзен тип, натежала от предубеждения и невярна. Китайската сделка е дело на Хал Едгартън и екип специалисти от отдел „Маркетинг“. Мардър е главен директор на завода и си гледа производството. Продажбите изобщо не са негова работа.

– Нека утре поговорим отново, Дон – каза на глас тя.

– С удоволствие – кимна той. – Но между нас казано, не искам да си представя какво може да се случи!

– Заплашваш ли, Дон?

– Не, не – забързано отвърна Бръл, а на лицето му се изписа безпокойство: – Не искам да ме разбираш по този начин, моля те... Но чувам, че китайската сделка е заплашена от провал, в случай че не успеете да изясните бързо тази бъркотия с полет 545...

– Това е вярно.

– Чух още, че ти си говорител на КРИ...

– И това е вярно.

– Е, хубаво – сви рамене Бръл. – Просто те предупреждавам, че хората се отнасят враждебно към тази сделка. Някои от тях – много враждебно... Ако бях на твое място, щях да си взема поне една седмица отпуска...

– Не мога да направя това. Разследването е в разгара си. Бръл само я изгледа.

– Дон, ще говоря за крилата с Мардър – издържа погледа му тя. – Но трябва да си върша и моята работа!

– В такъв случай трябва много да внимаваш, скъпа – рече профсъюзният лидер и леко докосна ръката ѝ.

АДМИНИСТРАЦИЯТА

16.40 ч.

– Не, това са глупости! – раздразнено изръмжа Мардър и закричи напред – назад из кабинета си. – Никой няма намерение да прехвърля заготовката на крилете в Шанхай! За луди ли ни вземат тези типове? Та това би означавало край на компанията!

– Но Бръл каза, че...

– Бръл... Обичайните им дрънканици, това е всичко. Знаеш как се

разпространяват слуховете в този завод. Помниш ли като бяха решили, че композитните материали ги правят стерилни? Шибаните копелета цял месец не се вяснаха на работа! След което се оказа, че това е поредният сапунен мехур... Работата е същата и сега. Инструментариумът заминава за Атланта, точка! Поне на теб причините трябва да са ти известни: оня шибан сенатор от Джорджия ще спре да ни се бърка във финансите и няма да ни пречи във всеки момент, в който се обърнем за някой по-дебел кредит от банка „Ексим“... Това е положението, ясно ли ти е?

– Някой трябва да пусне съответния слух – рече Кейси.

– За Бога, та те прекрасно знаят това! – избухна Мардър. – Нали имат представител на всяко заседание на ръководството? Това най-често е самият Брьл!

– Но той твърди, че не е присъствал на преговорите с китайците...

– Аз ще поговоря с него – изръмжа Мардър.

– Аз пък искам да хвърля едно око на договора за производство на спомагателните елементи – изгледа го Кейси.

– Ще имаш тази възможност, веднага след като бъде финализиран...

– Какво им възлагаме?

– Част от носовата конструкция и емпенажа³. Същото, което възложихме преди време и на французите... По дяволите, нима не е ясно, че не можем да им възложим нищо друго, тъй като те нямат нужното техническо обезпечение!

– Брьл намекна, че могат да се намесят в работата на КРИ, за да спрат китайската сделка – подхвърли Кейси.

– По какъв начин? – свъси вежди Мардър. – Заплаши ли те?

Кейси само сви рамене.

– Какво точно ти каза?

– Препоръча ми да си взема отпуска.

– О, Боже! – разпери ръце Мардър. – Това вече е прекалено! Довечера ще си поговоря с него и ще го вкарам в пътя! Ти не мисли за това, концентрирай се върху работата. Ясно?

– Ясно.

– Благодаря ти за информацията, аз ще имам грижа за останалото...

3. Задната част на самолета, обикновено включваща стабилизатора, елеватора, вертикалната плоскост и руданите – Бел. пр.

УКК „НОРТЪН“
16.53 ч.

Кейси влезе в асансьора и се спусна от деветия на четвъртия етаж, където се намираше кабинетът ѝ. Прехвърляйки в главата си разговора с Мардър, тя стигна до заключението, че директорът казва истината. Възмущението му изглеждаше съвсем неподправено, а по отношение на слуховите в завода беше съвсем прав. Спомни си как преди около две години момчетата от ОПА изведнъж започнаха да я обграждат с внимание, постоянно се интересуваха от здравето ѝ. Няколко дни по-късно разбра причината за това: в завода беше плъзнал слух, че е болна от рак...

Да, тук има почва за какви ли не клюки...

Тръгна по коридора. По стените висяха фотографии в рамки, които напомняха за славната история на „Нортън Еъркрафт“: Франклин Делано Рузвелт пред бомбардировача Б-22, който го е превозил до Ялта, Ерол Флин в компанията на усмихнати момичета пред един Н-5 на фона на тропическа растителност, Хенри Кисинджър на борда на Н-12 преди историческата си мисия в Китай през 1972 година. Всички фотографии бяха майсторски патинирани и внушаваха чувство за стабилност и дълговечност.

Отвори двойната врата, върху матираното стъкло на която беше изписано с черни букви „Управление качествен контрол“. Озова се в просторно предверие, където действаха секретарките. От двете му страни бяха наредени кабинетите на началниците.

Първото бюро до вратата заемаше Норма – едра жена на неопределена възраст със синкава коса и постоянна димяща цигара в ъгъла на устните. Пушенето в сградата беше забранено, но Норма, както обикновено, изобщо не се съобразяваше с това. Работеше в компанията толкова отдавна, че никой от колегите ѝ не можеше да претендира за по-дълъг стаж. Според част от клюките, които циркулираха в завода, тя е едно от момчетата на снимката с Ерол Флин, друга пък твърдеше, че е била любовница на Чарли Нортън някъде през петдесетте. Никой не можеше да каже дали това отговаря на истината, но Норма с положителност знаеше къде са закопани труповите... Всички в завода се отнасяха към нея с нещо като страхопочитание, дори Мардър внимаваше да не я засегне...

– Как вървят нещата, Норма? – попита Кейси.

– Обичайната паника – промърмори женището без да сваля цигарата от устата си. – Ето ти тук един куп телекси...

– Снопче листове се озова в ръката на Кейси: – Скъсах се да те търсят. Тепето в Хонконг звъня три пъти, но вече трябва да си е тръгнал... Тепето във Ванкувър вдигаше пара допреди половин час. Него може и да го хванеш...

Кейси кимна. Не беше изненадана от активността на техническите представители на компанията. Наричаха ги ТП, бяха служители на „Нортън“, но работеха в базите на основните клиенти. А клиентите несъмнено искаха да получат пълна информация за инцидента на борда на 545...

– Карам нататък – продължаваше Норма. – Във вашингтонския офис са пощръкляли, някой им казал, че след този инцидент жълтите щели да дадат поръчката си на „Еърбъс“. Тепето в Дюселдорф настоява да обявим, че става въпрос за пилотска грешка. Тепето в Милано плаче за повече информация. Тепето в Абу Даби иска едноседмична командировка в Милано, тепето в Бомбай чуло, че става въпрос за блокаж на двигател... Него го оправих сама. Накрая, обади се дъщеря ти и каза, че няма нужда от пуловера си...

– Страхотно!

Кейси понесе купчината телекси и факсове към кабинета си. Зад бюрото ѝ се беше настанил Ричмън. На лицето му се изписа изненада.

– Извинявам се – рече той и скочи на крака.

– Норма не ти ли уреди кабинет? – попита Кейси.

– О, да, вече си имам една стаичка – отвърна младежът.

– Отскочих тук просто за да те попитам какво да правя с това... – В ръката му се поклащаше найлоновото пликче с видеокамерата, която бяха намерили в самолета.

– Аз ще се погрижа.

Той кимна, остави пликчето върху бюрото и попита:

– А сега какво?

Кейси тръсна купчината телекси на плота.

– Мисля, че можеш да си тръгваш. Ще се видим утре в седем.

Младежът излезе, а тя се отпусна в креслото. Всичко върху бюрото изглеждаше така, както го беше оставила. Но второто чекмедже отляво не беше съвсем затворено. Нима Ричмън беше ровил в нещата ѝ?

Издърпа чекмеджето. Вътре се търкаляха кутии с дискети, ножица, поставка с флумастери. Не забеляза да са разместени, но все пак...

Чу как Ричмън казва довиждане на секретарките, стана и се върна

при Норма.

– Това хлапе се беше настанило зад бюрото ми – оплака ѝ се тя.

– Знам – намръщи се женицето. – Дори поиска да му направи кафе...

– Малко съм изненадана, че в „Маркетинг“ не са му обяснили правилата на играта.

– Забравих да ти кажа, че звъннах на Джийн – знаеш я, моята приятелка там – подхвърли Норма. – Тя твърди, че почти не го е виждала, защото постоянно пътувал...

– Така ли? – изненада се Кейси. – Новопостъпил, при това член на фамилията Нортън... Къде е пътувал?

– Джийн не знае нищо – поклати глава Норма. – Искаш ли да звънна в Транспортния отдел?

– Да, направи го – отвърна Кейси.

Върна се в кабинета и извади счупената камера от пликчето. Щрак на капачето, измъкна касетата от леглото и я остави настрана. После набра номера на Джим с надеждата да хване Алисън. Но отсреща ѝ говори телефонният секретар. Затвори без да оставя съобщение и започна да преглежда телексите.

Интерес представляваше само този от ТП в Хонконг:

**ИЗПРАЩА: РИК РАКОСКИ, ТП ХК
ПОЛУЧАТЕЛ: КЕЙСИ СИНГЪЛТЪН КРИ БРЪ**

ТРАНСПАСИФИК ЕЪРЛАЙНС ДОКЛАДВА ДНЕС
ТУРБУЛЕНЦИЯ ПОЛЕТ 545 Н-22 ПРОИЗВ. НОМЕР 271
МЕЖДУНАРОДНА РЕГИСТРАЦИЯ 098/443/ ХБ09 МАРШРУТ
ХК-ДЕНВЪР. ПРИБЛИЗИТЕЛЕН ЧАС ИНЦИДЕНТА 0524
МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ 39 СЕВЕР/170 ИЗТОК. АВАРИЙНО
КАЦАНЕ ЛАКС НЯКОЛКО ПЪТНИЦИ И ЧЛЕНОВЕ НА
ЕКИПАЖА ЛЕКО РАНЕНИ.

**ПРИЛАГАМ ПОЛЕТНИЯ МАНИФЕСТ И СПИСЪКА
НА ЕКИПАЖА И ПЪТНИЦИТЕ. МОЛЯ ЗА ОТГОВОР.**

Към този текст бяха прикрепени четири страници с имена. Кейси потърси списъка на екипажа.

ДЖОН ДЗЕН ЧАНГ, КОМАНДИР 5/7/51

ЛЮ ДЗАН ПИНГ, ПЪРВИ ПИЛОТ 3/11/59

РИЧАРД ЙОНГ, ПЪРВИ ПИЛОТ 9/9/61
ГЕРХАРД РАЙМАН, ПЪРВИ ПИЛОТ 7/23/49
АНРИ МАРШАН, БОРДИНЖЕНЕР 4/25/69
ТОМАС ЧАНГ, БОРДИНЖЕНЕР 6/29/70
РОБЪРТ ШЕНГ, БОРДИНЖЕНЕР 6/13/62
ХАРИЕТ ЧАНГ, СТЮАРДЕСА 5/12/77
ЛИНДА ЧИНГ, СТЮАРДЕСА 5/18/76
НАНСИ МОРЛИ, СТЮАРДЕСА 7/19/75
КЕЙ ЛИАНГ, СТЮАРДЕСА 6/4/72
ДЖОН УАЙТ, СТЮАРД 1/30/70
М.В. ЧАНГ, СТЮАРД 4/1/77
ША ЯО ХАО, СТЮАРД 3/13/73
ЙЕ ДЖИАО, СТЮАРД 11/18/76
ХАРИЕТ КИНГ, СТЮАРДЕСА 10/10/75
Б. ЧОИ, СТЮАРДЕСА 11/18/76
ЙЕ ЧАНГ, СТЮАРД 1/8/74

Екипажът беше международен, но в това нямаше нищо необикновено. Чартърните авиокомпаниии обикновено използват такива екипажи. А пилоти от Хонконг често летят на бойните самолети на Кралските военновъздушни сили на Великобритания. Факт, който доказва техните изключителни качества.

Кейси преброи имената. Осемнадесет, включително седем пилоти и бордиженери. Прекалено много хора. Пътническият лайнер Н-22 е проектиран така, че може да се управлява само от двама души – командира и първия пилот. Но мнозинството азиатски авиокомпаниии се разрастват с бързи темпове и обикновено включват в полетите си повече хора – за натрупване на опит.

Премина на следващия телекс. Беше от ТП във Ванкувър.

ИЗПРАЩА: С. НИЕТО, ТП ВАНК. ЗА: К. СИНГЪЛТЪН УКК

ЕКИПАЖЪТ НА ТПА 545 ПРИСТИГНА ВАНКУВЪР С ПОЛЕТ ТПА 832 ЛАКС-ВАНК. ПЪРВИЯТ ПИЛОТ ЛЮ ДЗАН ПИНГ СВАЛЕН ПО СПЕШНОСТ ЛЕТИЩНИЯ ЛАЗАРЕТ ВАНКУВЪР ПОРАДИ НАРАНЯВАНЕ ГЛАВАТА. ПРЕХВЪРЛЕН БЕЗСЪЗНАНИЕ „ДЖЕНЕРАЛ ХОСПИТАЛ“ ВАНКУВЪР. ПОДРОБНОСТИ ЗА СЪСТОЯНИЕТО МУ ПО-

КЪСНО. ДРУГИТЕ ЧЛЕНОВЕ ЕКИПАЖА ЛЕТЯТ ДНЕС ХОНКОНГ.

Значи първият пилот все пак е сериозно ранен, помисли си Кейси. Вероятно той е бил в опашката по време на инцидента. Намереното там пилотско кепе е било негово...

Продуктува един телекс до ТП Ванкувър с молба да разпита първия пилот при първия подходящ момент. Подобен телекс изпрати и до ТП Хонконг, настоявайки за разпит на командир Чанг.

– Нямах късмет с хлапето – прозвуча гласът на Норма в репродуктора за вътрешна връзка.

– Защо?

– Говорих с Мария от отдел „Транспорт“. Пътуванията на Ричмън са били финансирани не от тях, а от специалната сметка за чуждестранни гости и извънщатни служители. Мария дочула, че хлапакът похарчил сума пари...

– Колко?

– Не знае – въздъхна Норма. – Но утре ще обядвам с Ивлин от счетоводния отдел и ще разбере всичко.

– Добре, благодаря ти, Норма...

Кейси се залови с останалите телекси, които нямаха нищо общо с инцидента:

Стив Янг от ФАВ искаше резултатите от противопожарните тестове на седалките, проведени през декември.

Запитване от „Митцубиши“ относно няколко изгорели техни монитори, които се монтират в първа класа на авиокомпания „Американ“, използваща ширококорпусните Н-22.

Списък с техническите проверки, извършени на един Н-20 според изискванията на Наръчника за предполетни проверки МП-06-62-02.

Проверка на виртуалните командни симулатори, които ще бъдат включени в действие след два дни.

Меморандум от „Хъниуел“ за подмяна на някакви кабели. Кейси въздъхна и потъна в работа.

ГЛЕНДЕЙЛ
19.40 ч.

Прибра се съсипана. Без Алисън къщата изглеждаше пуста. Беше

прекалено уморена, за да си приготви нещо за ядене. Влезе в кухнята и извади купичка кисело мляко от хладилника. Към външната страна на вратата му бяха прикрепени шарените рисунки на Алисън. Прииска ѝ се да я чуе по телефона, но по това време детето вече трябваше да е в леглото. Не бива да я възбудям, рече си Кейси. После на Джим ще му бъде трудно да я приспи...

Не ѝ се щеше Джим да помисли, че пак го контролира. Това го правеше нервен, една от причината за скандалите между тях.

Отиде в банята и завъртя крановете на душа. В същия момент телефонът иззвъня. Сигурно е Джим, рече си тя и забърза към кухнята.

– Ало, Джим...

– Не ставай глупава, кучко! – изръмжа непознат мъжки глас. – Ако си търсиш белята, със сигурност ще я намериш! Всеки ден стават нещастия. Държим те под око, да знаеш! Дори и в момента!

Щрак.

Остана неподвижна, със слушалката в ръка. Винаги се бе считала за спокоен и уравновесен човек, но в момента сърцето ѝ блъскаше в гърдите като хидравличен чук. Пое въздух с цената на доста усилия, после остави слушалката. Беше чувала за подобни обаждания. И други хора на ръководни постове са били заплашвани по телефона. Но сега, когато това се случи с нея, изведнъж усети колко е уплашена. Въздъхна и направи опит да се овладее. Придърпа киселото мляко към себе си, после го остави. Изведнъж си даде сметка, че е сама в къщата, а капаците на прозорците са отворени.

Тръгна из къщата да ги затваря. От прозореца на дневната се виждаше улицата. Под стълба за осветлението стоеше паркирана синя кола.

Вътре имаше двама мъже, лицата им се виждаха ясно. И двамата гледаха насам.

По дяволите!

Втурна се към входната врата и сложи резето. После включи алармената инсталация, пръстите ѝ тромаво затичаха по бутоните на панела. Върна се в хола, изгаси осветлението и предпазливо се промъкна към прозореца.

Колата си беше на мястото, мъжете в нея разговаряха. Единият махна по посока на къщата.

Кейси се върна в кухнята и започна да рови в ръчната си чанта. Откри флакончето със съзлив газ на дъното, предпазителят отскочи. С другата си ръка придърпа телефонния апарат и тръгна към прозореца. Кабелът се проточи след нея. Заковала очи в синята кола, тя набра

номера на полицията.

– Полицейски участък Глендейл.

Даде името и адреса си, после забързано каза:

– Пред къщата ми има кола с двама мъже. От сутринта е тук. Току-що получих заплахи по телефона.

– Ясно, госпожо. Има ли някой при вас?

– Не, сама съм.

– В такъв случай заключете вратата и активирайте алармената система, ако имате такава. Изпращам патрулна кола.

– Побързайте! – прошепна Кейси.

Мъжете излязоха от колата и тръгнаха към къщата.

Бяха облечени спортно, с джинси и тениски. Но намръщените им лица излъчваха заплаха. Единият тръгна през тревата, другият се насочи към задната част на къщата. Кейси усети как сърцето се качва в гърлото ѝ. Дали беше заключила задната врата? Грабна флакона и се втурна в кухнята. Угаси лампата, приклепна и се плъзна в коридора, който водеше към задната врата. Предпазливо надникна през прозорчето и видя единият от мъжете в дъното на алеята. Стоеше на място и бавно се оглеждаше. Когато лицето му се извърна към вратата, тя се приведе и безшумно постави резето.

Долови тихи стъпки, които се приближаваха. Вдигна глава. От стената стърчеше голям червен бутон с надпис „тревога“. Кейси знаеше, че натискането му беше достатъчно за включване на всички сирени. Дали това ще прогони онзи тип отвън? И къде, по дяволите, се бави полицията?

Стъпките затихнаха. Предпазливо се надигна и надникна през прозорчето.

Мъжът се отдалечаваше, гърбът му се скри зад ъгъла. Очевидно се връщаше на улицата.

Все така приведена, Кейси се втурна към хола и надникна през прозореца. Другият го нямаше на поляната пред къщата. Къде може да бъде, по дяволите? Паниката започна да я задушаваше. Фигурата на първия изскочи иззад къщата. Спря на няколко метра от вратата и се обърна. Огледа къщата, после бавно тръгна към колата. Едва сега Кейси видя, че другият се е настанил на седалката вдясно. Няколко секунди по-късно зад лимузината с двамата мъже безшумно спря черно-бяла патрулна кола. Те изглеждаха изненадани, но не реагираха. Патрулката включи подвижния си прожектор, вратата се отвори и на асфалта стъпи униформен полицай, който предпазливо тръгна напред. Спря до синята кола и се

наведе над прозорчето. Размениха се няколко реплики, после мъжете с дънките слязоха от колата и последваха полицаия към входната врата на къщата.

Звънецът издрънча и Кейси отиде да отвори.

– Вие ли сте госпожа Сингълтън? – попита младият полицаи.

– Да.

– И работите в „Нортън Еъркрафт“? – Да.

– Тези господа са от „Нортън Секюрити“ и твърдят, че ви охраняват.

– Какво? – зяпна Кейси.

– Искате ли да видите документите им?

– О, да – съвзе се Кейси. – Искам.

Полицията включи джобното си фенерче, а двамата мъже извадиха служебните си карти. Действително бяха представители на „Нортън Секюрити“.

– Молим за извинение, госпожо – обади се единият. – Не допускахме, че не сте предупредена. Имаме задача да проверяваме дома ви на всеки кръгъл час. Ако това не ви притеснява, разбира се...

– Не, всичко е наред – отвърна Кейси.

– Нещо друго? – погледна я въпросително полицаият. Тя промърмори някакви смутени извинения и затвори вратата.

– Не забравяйте да заключите, госпожо – любезно подвикна единият от охранителите.

– Аха – изръмжа Кени Бърн. – Висят и пред моята къща. Изкараха акъла на Мери. Какво става, дявол да го вземе? Има цели две години до следващото договаряне на работните заплати!

– Ще се обадя на Мардър – рече Кейси.

– Всички са поставени под охрана – увери я директорът. – Винаги действат така когато член на работен екип получи заплаха от страна на профсъюзите... Лягай да спиш и не се безпокой.

– Успя ли да говориш с Бърл? – попита тя.

– Да, свих му перките... Но ще мине известно време преди това да стане известно на останалите... Дотогава всички ще бъдете под охрана.

– Добре – въздъхна Кейси.

– Обикновена предпазна мярка и нищо повече – увери я Мардър.

– Ясно.

– Хайде, лека нощ...

ВТОРНИК

ГЛЕНДЕЙЛ

5.45 ч.

Събуди се рано, преди будилника. Навлече една хавлия и отиде в кухнята да пусне машината за кафе. Погледна през прозореца. Синята лимузина още беше там. След известен размисъл реши да пропусне ежедневиия осемкилометров джогинг. Може би беше глупаво от нейна страна, но не ѝ се искаше да рискува.

Взе чашата кафе и се премести в хола. Всичко изглеждаше различно. Довчера къщичката ѝ се струваше уютна, днес обаче имаше чувство, че е твърда малка, изолирана и беззащитна. Беше доволна, че Алисън ще прекара седмицата при Джим.

Кейси беше преживяла и други моменти на социално напрежение, даваше си сметка, че заплахите обикновено си остават само заплахи. Но предпазливостта никога не е излишна. Един от първите уроци, които научи в „Нортън“ беше, че животът в производствените халета е много труден, по-труден дори от живота край поточната линия на „Форд“. Тази компания беше една от малкото останали в страната, която предлагаше 80,000 долара годишно на хора с висше образование, неуспели да си намерят работа по специалността. Разбира се, срещу стотици часове извънреден труд. Но такава работа се намираще все по-рядко, конкуренцията за подобно място ставаше все по-ожесточена. И по тази причина, ако профсъюзът прецени, че китайската сделка застрашава сигурността на работните места в предприятието, той ще направи всичко, за да я провали.

Отпуснала чашата в скута си, Кейси изведнъж си даде сметка, че се страхува да отиде на работа. Което, разбира се, нямаше никакво значение. Остави чашата на масичката и влезе в спалнята да се облече.

След няколко минути излезе навън и отвори вратичката на мустанга. В същия момент зад синята кола насреща спря друга. Потегли с очи в огледалцето за обратна виждане. Синята лимузина я последва.

Значи Мардър се бе разпоредил за двойна охрана. Едната кола пази къщата, другата я ескортира...

Нещата май са по-зле, отколкото си беше представляла...

Вкара колата на територията на завода с чувство на необичайно напрежение в гърдите. Първа смяна вече беше застъпила, паркингът беше пълен. Няколко декара, задръстени от коли... Кейси спря на барьерата на портал 7. Униформеният служител ѝ махна да продължава, после, без видим сигнал от ескорта, задържа барьерата и за синята кола. Паркира на запазеното си място пред административната сграда и слезе.

– Приятен ден, госпожо.

Единият от бодигардовете беше свалил стъклото и ѝ се усмихваше.

– Благодаря.

Онзи махна с ръка и синята лимузина рязко потегли.

Кейси спря и се огледа. На юг се простираше огромното сиво туловище на Сграда 64, на изток беше Сграда 57 – там се монтираше двумоторникът; зад нея едва се очертаваше Сграда 121 – главното хале за боядисване... На запад се точеха ремонтните хангари, прозорците им отразяваха светлината на слънцето, издигнало се над планината Сан Фернандо. След пет години в този завод, гледката ѝ беше до болка позната. Но днес изведнъж ѝ се стори, че от огромните мащаби се излъчва нещо заплашително, някаква куха враждебност. Наоколо беше пусто. Две секретарки изчезнаха във входа на администрацията и тя остана сама. Абсолютно сама...

Глупости, рече си тя и разкърши рамене да прогони страха. Време е за работа.

НОРТЪН ЕЪРКРАФТ

6.34 ч.

Роб Уонг, един от младите програмисти в „Дигитални информационни системи – Нортън“, извърна глава от редицата монитори пред себе си и каза:

– Съжалявам, Кейси... Получихме дигиталния запис на полетните параметри, но възникна проблем.

– Ох, не искам да слушам – въздъхна тя.

– Зная какво е...

На практика не беше особено изненадана. Уредите за запис на полетните параметри рядко работят както трябва. В печата техните пропуски се оправдават с повреди, получени вследствие на катастрофата. Когато един самолет се удари в земята със скорост от 900 километра в

час е логично да се допусне, че някакво касетофонче ще се повреди.

Но не така мислят специалистите от самолетостроенето. Те добре знаят, че УДЗПП дават много дефекти, дори когато машината си лети напълно нормално. Причината за това се крие в липсата на изрично изискване от страна на ФАВ за проверка на тези уреди преди всеки полет. На практика те се проверяват най-много веднъж в годината и това предопределя тяхното състояние – много от тях изобщо не работят...

Проблемът е известен на всички: – Федералната Агенция, Националният Борд, авиокомпаниите, производителите. Преди две – три години „Нортън Еъркрафт“ извърши внезапна проверка на всички свои самолети, пристигнали за редовен преглед в Бърбанк, Кейси беше член на комисията. Резултатът беше показателен: само едно от шест проверени записващи устройства работеше нормално...

Въпросът защо Агенцията задължава производителите на самолети да монтират УДЗПП, а не изисква тяхната проверка преди всеки полет, беше обект на разгорещени дискусии в кръчмите около авиозаводите из цялата страна – от Сиатъл чак до Лонг Бийч. Циничното становище беше, че всички имат интерес от дефектните записващи устройства. В една страна, която се управлява от алчни адвокати и жадна за сензации преса, каква изгода могат да имат самолетостроителите от обективен и точен анализ на инцидентите?...

– Правим всичко възможно, Кейси – добави Роб Уонг. – Но получените данни са пълни с аномалии...

– Какво искаш да кажеш?

– Изглежда така, сякаш ускорител номер. 3 е излязъл от строя някъде около двадесет часа преди инцидента. От което следва, че рамковите синхронизатори са захранвани с погрешна информация...

– Рамковите синхронизатори?

– Точно така. Устройството записва параметрите на работата на двигателя посредством отделни информационни блокове, които наричаме рамки. Ще ти дам един пример: получаваме информация за параметрите на скоростта. Тя присъства в информационните блокове постоянно, появява се веднъж на всеки четири рамки, които излизат на екрана. Не стане ли това, тези рамки излизат от синхрон и полетните параметри се оказват невъзможни за разчитане. Ето виж...

Извърна се към екрана пред себе си и натисна няколко клавиша:

– При нормална работа на УДЗПП ние получаваме триизмерно изображение на цялата конструкция... Ето го... Самолетът е готов за полет...

На екрана се очерта триизмерното изображение на един ширококорпусен Н-22. Отначало то беше само пунктирано, после започна да се запълва. Няколко секунди по-късно пред очите на Кейси се появи един напълно завършен макет, изобразяващ машината по време на полет.

– Така, сега вкарваме данните на вашия УДЗПП...

Макетът сякаш се взриви и изчезна от екрана. Миг по-късно се появи отново, но коренно променен. Лявото крило беше откъснато от корпуса, извито под прав ъгъл. Самолетът се преобърна надясно. После изчезна опашката. Пак се появи, пак изчезна...

– Главният компютър се опитва да изгради макета, но се натъква на несъответствия – поясни Роб. – Данните за крилото не съвпадат с данните за фюзелажа, те пък се разминават с данните за опашката. И моделът се руши...

– Какво може да се направи?

– Ново синхронизиране на рамките, но за това ще ни трябва време.

– Колко? Мардър ми виси на врата като воденичен камък!

– Може би доста, Кейси... Тези данни са безнадеждно объркани.

Защо не опитаме чрез записващото устройство за пряк достъп?

– Няма такова.

– Тогава остава само един начин... Ще занеса този запис на момчетата от „Полетни симулации“. Те имат няколко специални програми, които може би ще запълнят празнините...

– Но, Роб...

– Нищо не обещавам, Кейси – поклати глава младежът. – Съжалявам, но при тези данни това е невъзможно.

СГРАДА 64

6.50 ч.

Кейси и Ричмън се срещнаха пред Сграда 64 и закрачиха един до друг. Младежът непрекъснато се прозяваше.

– Работил си в отдел „Маркетинг“, така ли? – подхвърли тя.

– Аха – кимна той. – Но там никога не сме започвали толкова рано...

– С какво се занимаваше?

– Нищо особено. Едгартън беше подлудил отдела с подробностите по тази китайска сделка. Много секретност, никакви външни хора. Аз самият се занимавах с някои юридически аспекти на преговорите с

„Иберия“.

– Те бяха ли свързани с пътувания?

– Само в личен план – подсмихна се Ричмън.

– Как така?

– Ами така. Нямах кой знае колко работа и отскачах да покарам ски...

– Много интересно. И къде?

– Ти скиорка ли си? – погледна я с интерес Ричмън. – По мое дълбоко убеждение Сън Валеј е най-доброто място за ски, ако не броим Гщаад, разбира се... Любимото ми място, особено ако човек е принуден да кара ски в Щатите...

Кейси си даде сметка, че той не отговори на въпроса ѝ. Влязоха през една от страничните врати на Сграда 64 и тя моментално усети враждебното поведение на работниците. Атмосферата беше напрегната.

– Какво става? – усети я и Ричмън. – Да не би днес да е имало проповед?

– Профсъюзът е на мнение, че ги продаваме на китайците.

– Как така ги продаваме?

– Мислят, че крилете ще се изработват в Шанхай. Говорих с Мардър, но той отрече.

Изсвири клаксон, просторното хале му отвърна с многогласно ехо. Огромният жълт кран пред тях се раздвижи на релсите си, дебелият му възета повдигнаха първия сандък с инструментариум за производството на крила. Беше сглобен от дебели греди, голям колкото къща. Тежестта му положително надминаваше пет тона. Десетина работници закрачиха от двете му страни, подпирайки го с ръце срещу страничното клатене. Сандъкът бавно се насочи към един от външните портали, пред който чакаше огромен тир.

– След като Мардър е казал не, какъв е проблемът? – попита Ричмън.

– Не му вярват.

– Така ли? Защо?

Кейси погледна вляво от себе си, където ставаше заготовката на инструментариума за транспорт. Преди да влязат в сандъците големите сини детайли се покриваха със специална пяна, после се опаковаха в дебели листове мек найлон. Тя знаеше, че това е задължително. Макар и дълги по седем – осем метра, тези детайли са калибрирани изключително точно, до една стотна от сантиметъра. Транспортирането им е цяло изкуство. Очите ѝ се върнаха на сандъка, който пътуваше към изхода.

Работниците около него ги нямаше, сандъкът продължаваше бавно-то си движение сам...

– Охо! – рече тя.

– Какво? – озърна се Ричмън.

– Насам! – извика тя и хукна към скелето около един недовършен фузелаж вдясно от тях. Ръката ѝ силно дръпна дрехата на младежа, който продължаваше да се оглежда с недоумение.

– Бягай! – изкрещя Кейси. – Сандъкът ще падне!

Той се затича. Зад гърба им се разнесе остро скърцане, последвано от пронизителен метален звън. Първото от двете дебели въжета на крана се скъса, огромният сандък рязко се наклони. В момента, в който достигнаха укритието на скелето се скъса и другото въже. Сандъкът се стовари на циментовия под с оглушителен тътен, във въздуха се разлетяха остри дървени отломки. Цялото хале се разтърси.

– Исусе Христе! – облеци се Ричмън. – Какво стана?!

– На това му викаме саботаж – отвърна тя.

Около разнебитения сандък на пода се издигаха облаци прах. Разнесоха се викове за помощ, включи се пронизителна аларма. За миг Кейси зърна печалното лице на Дъг Дохърти, който стоеше в противоположния край на халето и мрачно поклащаше глава.

Ричмън се извъртя и внимателно измъкна една десет сантиметрова треска от ръкава си.

– Исусе! – промърмори той, съблече самото си и пхна пръст в дупката.

– Това беше предупреждение – каза Кейси. – Частите в този сандък са безнадеждно повредени. Трябва да бъдат разопаковани и преработени основно. А това означава закъснение от няколко седмици...

Около сандъка се струпаха работници, към тях тичаха сменните майстори с развени вратовръзки.

– Какво ще стане сега? – попита Ричмън.

– Ще си запишат няколко имена, после ще започнат да раздават ритници – отвърна Кейси. – Но няма да стане нищо... Утре ще има друг инцидент. Никой не е в състояние да го предотврати...

– Предупреждение, казваш – промърмори Ричмън и нахлузи самото си.

– Да, предупреждение към нас... Съвсем ясен сигнал: внимавайте нещо да не ви падне на главата... Сега ни чакат изпуснати инструменти, препъване във внезапно появили се кабели – ей такива неща... Трябва да бъдем страшно внимателни – все едно, че се намираме сред минно

поле...

От групата около сандъка се отделиха двама души и тръгнаха на сам. Единият беше як мъжага по джинси и изцапана в червено работна рубашка, другият беше дълъг и слаб, с бейзболна шапка на главата. В ръцете им се поклащаха пневматични отвертки с гъвкави краища, държаха ги като примки.

– Ей, Кейси! – промърмори уплашено Ричмън. – Тези идват право към нас!

– Виждам – процеди тя и лицето ѝ се опъна. Нямахме никакво намерение да показва уплаха пред някакви си мутри.

Двамата крачеха точно към нея. Изведнъж пътят им беше препречен от майстор в бележник в ръце, който на висок глас поиска служебните им карти. Мутрите се спряха, но продължаваха да хвърлят заканителни погледи към Кейси.

– С тези проблеми няма да имаме – въздъхна тя. – Ще бъдат уволнени в рамките на един час. – Наведе се и вдигна куфарчето си, останало под скелето: – Да вървим, защото закъсняваме...

СГРАДА 64/ КРИ 7.00 ч.

Столовете около овалната заседателна маса проскърцаха.

– Да започваме – изправи се Мардър. – В завода се наблюдава определена дейност за блокиране работата на тази комисия от страна на профсъюзите. Това не бива да смущава никого от вас, гледайте топката... Точка първа: метеорологичните данни...

Секретарката раздаде листове хартия на присъстващите. Оказа се, че това са бланки на Федералната агенция по въздухоплаването, озаглавени РАПОРТ ЗА ВЪЗДУШЕН ИНЦИДЕНТ. Съдържанието беше попълнено от Центъра за въздушен трафик в Лос Анджелис.

Кейси започна да чете.

МЕТЕОРОЛОГИЧЕСКИ БЮЛЕТИН

МЕТЕОРОЛОГИЧЕСКИ УСЛОВИЯ В РАЙОНА НА ИНЦИДЕНТА

В посоченото време на същата височина плюс триста метра и на 15 минути пред него се е намирал Боинг 747/P на авиокомпания ДЖАЛ. За разлика от ТПА 545, пилотите на японския самолет не докладват за наличието на турбуленция.

РАПОРТ НЕПОСРЕДСТВЕНО ПРЕДИ ВРЕМЕТО НА ИНЦИДЕНТА

Боинг 747/P, полет 829 на авиокомпания „Юнайтид еърлайнс“ докладва за умерено неспокойни въздушни пластове с координати 40.00 – север – 165.00 – изток по маршрут 350. Той се намира на 200 километра на север и на 14 минути преди ТПА 545. Репортът е еднократен, полет 829 не съобщава за по-значителна турбуленция.

ПЪРВИ РАПОРТ СЛЕД ИНЦИДЕНТА

Полет 722 на „Америкън Еърлайнс“ докладва за умерена въздушна активност по маршрут 350, координатите му са 39 – север – 170 – изток. 722 лети по маршрута на ТПА 545, на 600 метра по-ниско и приблизително 29 минути след него. 722 не съобщава за наличието на турбуленция.

– Разполагаме и с метеорологична спътникова сводка, но според мен тези сведения са достатъчни – каза Мардър. – Три самолета в близост до 545 докладват единствено за леко раздвижване на въздушните пластове, никакви следи от турбуленция. Ето защо аз напълно я изключвам като причина за инцидента.

Хората около масата започнаха да кимат в знак на съгласие.

– Някой да добави нещо, което да бъде включено в протокола?

– Аз – вдигна глава Кейси. – Да се отбележи, че според показанията на пътници и членове на екипажа, знакът за затягане на коланите не е бил задействан.

– Добре. Приключихме с метеорологичната обстановка. Заключение: инцидентът на този самолет няма връзка с внезапно възникнала турбуленция. Да преминем на записаните полетни данни...

– УДЗПП показва сериозни отклонения – обади се отново Кейси. – Записаните данни се обработват.

- Визуалната проверка?
- Значителни повреди на интериора – каза Дохърти. – Докато външно самолетът е недокоснат, истински бонбон.
- Заключение?
- Не открихме проблем. Днес самолетът ще бъде тук, отново ще прегледам уредите за управление. Но до този момент не разполагаме с нищо.
- Тествахте ли елероните и задкрилките?
- Да. Състоянието им е безупречно. – Инструменти?
- В ред.
- Колко пъти ги тествахте?
- След като изслушахме информацията на Кейси направихме десет спускания на елероните. Търсехме някаква аномалия, но всичко се оказа наред.
- За каква информация става въпрос? Какво научи от разпитаните пътници, Кейси?
- Една пътничка съобщи за леки вибрации, идващи откъм крилото. Продължителност: десет – дванадесет секунди...
- По дяволите! – изруга Мардър.
- ... Вибрацията е била последвана от вдигане на носа и стръмно гмуркане...
- Мамка му!
- Накрая е имало рязко странично разклащане.
- Искаш да кажеш елероните, така ли? – втренчи се в нея Мардър. – Имали ли сме проблеми с тях на този самолет?
- Не зная – отвърна Кейси. – Една от стюардесите е чула как командирът споменава непредизвикано спускане на елероните... Казал е още, че има проблеми с автопилота...
- Исусе! Проблеми с автопилота, значи...
- Не му обръщай внимание! – изръмжа Бърн. – Копелето постоянно променя показанията си! На Контролната кула съобщава за турбуленция, пред стюардесата дрънка за елероните... Бас държа, че в момента разказва коренно различна история на хората от авиокомпанията си! Ясно ми е само едно: нямаме никакво понятие какво е станало в шибаната кабина!
- По всичко личи, че проблемът е в елероните – въздъхна Мардър.
- Не е там – поклати глава Бърн. – Разпитаната от Кейси пътничка казва, че вибрацията е дошла откъм крилото или двигателя... Нали така?

– Точно така – кимна Кейси.

– Погледнала през илюминатора, но не забелязала никакви изменения – продължи Бърн. – Тоест – елероните не са били спуснати. Това ме навежда на мисълта, че става въпрос за проблем с обратната тяга... Всяко включване на обратната тяга при тази скорост ще доведе до значителни вибрации. Но нещата няма да спрат дотук. Рязкото снижение на скоростта може да преобърне машината във въздуха. Пилотът се назира от страх и прави опит за компенсация. Реакцията му е прекалено бурна и бинго!

– Има ли доказателства за включване на обратната тяга? – присви очи Мардър. – Повредени ръкави, някакви изкривявания?

– Вчера ги огледахме подробно – рече с въздишка Бърн.

– Не открихме нищо. Но днес ще ги подложим на рентген и ултразвук... Има ли някакви изменения, непременно ще ги открием.

– Добре – рече Мардър. – Значи преглеждаме още веднъж елероните и обратната тяга. Какво показват записите, Рон? Забеляза ли някакви отклонения?

Рон Смит се сви под погледите на колегите си, главата му потъна в раменете. Вдигна ръка пред устата си и тихо се прокашля.

– Е? – настойчиво го изгледа Мардър.

– Да, Джон – дрезгаво проговори Смит. – Разпечатката от показанията на уреда за полетните данни показва известни аномалии при елероните.

– Значи те в крайна сметка са се спуснали, така ли?

– Ами...

– Самолетът е излязъл от контрол, пътниците са се мятали вътре като мишки в капан, трима са загинали. Това ли искаш да ми кажеш?

В залата се възцари тишина.

– Господи, какво ви става, бе хора? – простена Мардър.

– Този проблем би трябвало да е решен още преди четири години! Нима искате да кажете, че не е така?!

Всички гледаха пред себе си и мълчаха.

– По дяволите! – ревна Мардър.

– Джон, дай да разсъждаваме трезво – обади се със спокоен глас Трунг. – Поддаваме се на емоции и пропускаме един много важен момент: автопилотът...

Ново мълчание.

Мардър преглътна, овладя нервите си и остро попита:

– Какво автопилотът?

– Дори елероните да се спуснат по време на полет, автопилът би трябвало да овладее машината и да я задържи стабилна. Той е програмиран така, че винаги компенсира подобни грешки. Елероните се спускат, автопилотът прави нужните корекции. Пилотът вижда предупредителния сигнал и прибира елероните обратно. Самолетът продължава полета си без никакви проблеми...

– Може би не е летял на автопилот...

– По всяка вероятност е било така – кимна Трунг. – Но защо?

– Може би твоят автопилот се е прецакал! – изръмжа Мардър. – Може би в компютъра му е влязъл някакъв вирус!

Трунг скептично поклати глава.

– Такива неща са ставали! – настоя Мардър. – Спомни си за инцидента на ЮС Еър над Шарлот миналата година. Тогава самолетът се претърколи във въздуха, нали?

– Точно така – кимна Трунг. – Но това не беше предизвикано от вирус в компютъра. Техниците от службата за поддръжка бяха извадили основния компютър за подмяна на някакъв чип, а при повторното му инсталиране просто не го тикнали докрай в гнездото. Получило се прекъсване на сигнала, това е всичко...

– Но според показанията на стюардесата от Полет 545, капитанът се борел с автопилота...

– Нормално – отвърна Трунг. – Автопилотът реагира на всяко отклонение от полетните параметри. А когато пилотът се „бори“ с него, резултатът винаги е един и същ – машината лети така, сякаш в кабината няма никой...

– Това регистрирано ли е от контролните уреди?

– Да. На всеки три секунди автопилотът прави опит да поеме управлението. Това не става – значи капитанът умишлено му е пречил, предпочитайки ръчното управление...

– Да не забравяме, че става въпрос за един изключително опитен пилот – напомни му Мардър.

– Прав си – кимна Трунг. – Затова се присъединявам към мнението на Кени: ние наистина нямаме никаква представа какво е станало в шибаната кабина!

Очите на присъстващите се извърнаха към Майк Ли, представителят на авиокомпанията.

– Какво ще кажеш, Майк? – попита Мардър. – Ще имаме ли интервю с пилота, или няма да имаме?

– Знаеш ли, присъствал съм на стотици заседания от подобен род –

философски въздъхна Ли. – На всички тях съществува тенденция да се обвиняват онези, които не могат да се защитят... Такава е човешката природа. Вече обясних защо екипажът е напуснал страната. От собствените си архиви знаете, че капитанът на този полет е първокласен пилот. Не изключвам да е допуснал грешка. Но познавайки проблемите на този модел самолети, специално проблемите с елероните, на ваше място аз бих насочил вниманието си върху техниката...

– Без съмнение и ние ще постъпим така – кимна Мардър. – Но все пак...

– На никого не е изгодно да започваме война и да се затрупваме с взаимни обвинения – продължи Ли. – Разбирам, че вниманието ви е насочено към предстоящата сделка с Пекин, но искам да ви напомня, че „Транс Пасифик“ също е един от сериозните клиенти на вашата компания. До този момент сме закупили десет самолета, имаме поръчка за други дванадесет. Постоянно разширяваме мрежата си, всеки момент ще получим лиценз и за вътрешни полети тук. Това означава, че в момента никак не ни е до скандали и лоша реклама. Нито по отношение на самолетите, на които летим, нито по отношение на нашите пилоти... Надявам се, че ме разбирате добре.

– И още как, мамка му! – отново се възпламени Мардър. – Не бих могъл да се изразя по-ясно! – Очите му бавно огледаха присъстващите: – Всички тук имат ясни и конкретно поставени задачи. Действайте! Искам отговори!

СГРАДА 202 / ЦПС 7.59 ч.

– Полет 545? – вдигна вежди Феликс Валерщайн. – Много обезпокояващо, много! – Сивокосият германец от Мюнхен управляваше Центъра за полетни симулации и Програмата за обучение на пилоти с тевтонска ефективност.

– Защо казваш това? – погледна го Кейси.

– Защото ми се струва, че инцидентът с него е напълно невъзможен! – сви рамене Валерщайн.

Вървяха през огромното хале на Сграда 202. Високо над главите им се издигаха двата тренажора, по един за всеки от пътническите самолети на „Нортън“. На външен вид не се различаваха от всяка стандартна машина, но само ако се гледат отпред. Носът с пилотската кабина сякаш

беше отрязан от гигантски нож, останалата част от корпуса липсваше. Конструкцията се държеше на сложна система от хидравлични системи.

– Получи ли полетните данни? Роб каза, че ще се опиташ да ги разчетеш...

– Опитих се – кимна сивокосият мъж. – Но без успех. Бих казал, че са почти неизползваеми. Няма ли УПД?

– Няма, Феликс.

Влязоха в командната зала, запълнена с видеоекрани и компютърни конзоли. Оттук инструкторите наблюдаваха поведението на пилотите в тренажорите. В момента и двата работеха.

– Феликс, опасяваме се, че елероните са се спуснали по време на полета – промълви Кейси. – Възможно е и обръщане на изпускателните тръби...

– И какво от това?

– Вече имахме проблеми с елероните...

– Това беше отдавна, Кейси. Освен това елероните не могат да предизвикат толкова тежък инцидент. Със смъртни случаи... Не, не, това е изключено!

– Сигурен ли си?

– Абсолютно. Сега ще ти покажа... – Обърна се към един от инструкторите и попита: – Кой лети на Н-22 в момента?

– Инграм. Първи пилот от „Нортуест“.

– Добър ли е?

– Средна хубост. Има около тридесет летателни часа. На един от екраните Кейси видя мъж на около тридесет и пет години, седнал в пилотското кресло на тренажора.

– Къде се намира в момента? – попита Феликс.

– Секунда – отвърна инструкторът и натисна някакви бутони пред себе си. – Над Атлантическия океан, ВП 33, точка осем М.

– Добре – кимна Феликс. – Това означава, че лети на височина тридесет и три хиляди фута, скоростта му е осем десети от тази на звука. Вече доста време е в тези параметри, всичко изглежда наред. Той е спокоен, дори мъничко ленив...

– Точно така, сър.

– Добре. Сега искам да спуснете елероните на мистър Инграм...

Инструкторът се наведе над клавиатурата, а Феликс се извърна към Кейси:

– Гледай внимателно.

В продължение на няколко секунди пилотът на екрана беше все

така отпуснат. После изведнъж се наведе към уредите пред себе си и сбърчи чело.

Феликс махна с ръка към пулта на инструктора, над който светеха множество екрани:

– Тук можеш да видиш всичко, което вижда и той... На централния дисплей за полетните параметри започва да мига индикаторът за спуснатите елерони. Той го забелязва. Междувременно виждаш, че носът на самолета леко се повдига...

Хидравличната система тихо забуча, огромният конус на тренажора се повдигна с няколко градуса.

– В момента мистър Инграм проверява лоста за управление на елероните, точно според инструкциите. Открива, че той е застопорен и е леко учуден. Това означава, че непредизвикано спускане на елероните е изключено...

Тренажорът остана с вирнат нос.

– Мистър Инграм обмисля ситуацията. Той разполага с достатъчно време, за да вземе решение. Самолетът лети на автопилот и е достатъчно стабилен. Да видим какво е решил... Аха... Сваля лоста, после отново го вдига. Опитва се да махне предупредителния сигнал от екрана. Това не води до нищо... Мистър Инграм разбира, че има проблеми в системата за управление. Запазва спокойствие и продължава да търси решение... Какво ли ще направи? Ето, променя параметрите на автопилота... Слиза на по-малка височина и намалява скоростта. Абсолютно правилно. Носът все още е вдигнат, но по-малката височина и по-ниската скорост му предоставят далеч по-благоприятни условия... Сега решава отново да раздвижи лоста...

– Да го отърва ли от проблема? – попита инструкторът.

– Защо не? – сви рамене Феликс. – Мисля, че всичко е ясно...

Инструкторът натисна някакъв бутон, носът зае хоризонтално положение.

– И така, мистър Инграм продължава полета при нормални условия – каза Феликс. – Отбелязва инцидента в полетния дневник и продължава пътя си към Лондон...

– Но той остана на автопилот – отбеляза Кейси. – Какво щеше да стане, ако беше преминал на ръчно управление?

– Защо да го прави? Полетът протича нормално, поне половин час е на автопилот, който поддържа курса и скоростта...

– Нека допуснем, че все пак го прави...

Феликс сви рамене и се обърна към инструктора:

– Изключи му автопилота.

– Слушам, сър.

Прозвуча алармен сигнал. Пилотът на екрана вдигна глава към показанията на уредите, ръцете му хванаха лостовете. Алармата млъкна, в кабината се възцари тишина. Пилотът продължаваше да държи лостовете.

– Поел ли е управлението? – попита Феликс.

– Да, сър – кимна инструкторът. – Височина на полета 29000, скорост 7.1 М. Автопилотът изключен.

– Окей – кимна германецът. – Спусни му елероните. Инструкторът натисна някакъв бутон. Контролният дисплей в кабината на тренажора издаде звуков сигнал, на екрана се появи мигащото предупреждение за спуснати елерони. Отначало яркочервено, после бяло... Кейси пристъпи към монитора и видя как пилотът се навежда напред. Беше забелязал предупредителния надпис.

– Сега носът отново се повдига, но този път мистър Инграм ще трябва сам да овладее машината – рече Феликс. – Ето, ръката му хваща щурвала... Леко и много внимателно. Браво... Машината е стабилизирана.

Извърна се към Кейси и отново сви рамене:

– Видя всичко, нали? По тази причина съм убеден, че инцидентът на Полет 545 не е свързан с елероните... Изключвам и обръщане на изпускателните тръби, които излизат от ускорителите... И в двата случая автопилотът би компенсирал и би задържал машината под контрол... Това, което е станало на „Транс Пасифик“ е истинска загадка за мен, Кейси...

Излязоха пред хангара и Феликс се насочи към джипа си. На покрива му беше прикрепена дъска за сърф.

– Купих си „Хенли“ – похвали се той. – Искаш ли да го разгледаш?

– Мардър вдига ужасна врява, Феликс – въздъхна Кейси.

– Нека си вдига, това очевидно му харесва...

– Каж ми какво според теб е станало на 545?

– Добре, ще бъда откровен – кимна германецът. – Полетните характеристики на Н-22 са такива, че в случай на неконтролирано спускане на елероните при ръчно управление, машината става изключително чувствителна. Но ти прекрасно знаеш това, Кейси. Нали беше в комисията за отстраняване на този вид повреда преди три години?

– Да, бях – кимна тя. – Създадохме специален екип, който трябваше да разгледа всички аспекти на стабилността на Н-22 по време на

полет... Заклучението беше, че повишената чувствителност на машината при ръчно управление не създава проблеми...

– Вярно заключение – кимна Феликс. – Проблеми не трябва да има. Стабилността на полета при всички съвременни самолети се контролира от компютри. Това с особена сила важи за реактивните изстребители, които изобщо не могат да излетят без помощта на сложна компютърна система. Но те по принцип са с висока полетна нестабилност. Машините на гражданската авиация не са толкова чувствителни, но и при тях всички важни параметри на полета се контролират от компютри: горивния процес в двигателите, ориентацията във въздуха, тягата... Да не говорим за всички онези спомагателни, изцяло компютъризирани операции, които поддържат сигурността на полета...

– Това е вярно – кимна Кейси. – Но те могат да летят и без автопилот.

– Безспорно. Това е част от обучението на нашите пилоти. Когато машината стане прекалено чувствителна – както в случая с повдигането на носа, именно командирът е този, който преминава на ръчно управление и нанася много внимателни корекции... Ако действа грубо, той рискува да изпусне контрола и самолетът се гмурка. Тогава вече е много трудно да го задържи, следва поредното рязко изкачване... Мисля, че точно това е станало на „Транс Пасифик“, полет 545...

– С други думи твърдиш, че става въпрос за пилотска грешка, така ли?

– Бих бил абсолютно категоричен в това, ако командир на този самолет не беше Джон Чанг...

– Толкова ли е добър?

– Не – поклати глава Феликс. – Той е превъзходен пилот! Тук се срещам с много пилоти, но малцина от тях притежават истинска дарба. Говоря за нещо много повече от бързи рефлексии, познания и опит. Говоря за нещо далеч по-голямо от обикновената сръчност. Наричам го инстинкт... Джон Чанг е един от най-добрите пилоти, които са влизали в моя тренажор. Затова съм абсолютно убеден, че инцидентът на борда на ТПА 545 не се дължи на пилотска грешка. Не и когато на командирското кресло седи Джон Чанг. Съжалявам, Кейси, но проблемът е в машината... Трябва да е в машината! Друга възможност просто не виждам!

НА ПЪТ ЗА ХАНГАР 5 9.15 ч.

Прекосяваха огромния паркинг, Кейси замислено мълчеше.

– И докъде стигнахме? – обади се след известно време Ричмън.

– Доникъде.

Това беше единственото заключение, независимо от различните ъгли, под които анализираше фактите. До този момент не бяха успели да установят нищо сигурно. Пилотът беше съобщил за турбуленция, но такава нямаше. Една от пътничките беше описала типично непредизвикано спускане на елероните, но това спускане далеч не обясняваше огромните опустошения в пътническите салони. Стюардесата твърдеше, че командирът се е борил с автопилота – нещо, което според Трунг може да стори само един крайно неопитен пилот... А Феликс твърди, че командирът на този самолет е един от най-добрите в бранша.

Мъгла.

Пълна мъгла.

Ричмън крачеше до нея и мълчеше. Цяла сутрин си траеше. Сякаш загадката около инцидента с Полет 545 се беше оказала твърде сложна за него и интересът му се изпаряваше.

Но Кейси не беше обезкуражена. Много пъти се беше оказвала в подобно положение. В начина, по който първите данни си противоречат, няма нищо странно. Просто защото инцидентите по време на полет рядко се предизвикват от една отделна грешка. Екипите, които разследват тези инциденти, винаги очакват поредица от грешки, навързани помежду си. В крайна сметка се стига до неизбежното: аварира цяла система, пилотът реагира неадекватно и самолетът попада в опасна ситуация...

Поредица. Винаги поредица...

Една дълга верига от малки грешки и пропуски...

Дочу свистене на реактивни двигатели и вдигна глава. Огромното туловище на един Н-22 затъмни слънцето. Тя успя да зърне жълтите отличителни знаци на опашката му. Беше авариралата машина, която пристигаше от ЛАКС. Големият самолет кацна меко, изпод колелата му излетяха синкави облачета. Моторите изреваха на обратна тяга, туловището се заклати по посока на Хангар 5.

Пейджърът на колана ѝ започна да жужи. Тя го свали и прочете посланието:

*** ДВИГ Н-22 АВАРИРА МАЯМИ. ТВ ПРЕДАВА В
МОМЕНТА
БТИГЗ.

– О, по дяволите! – простена Кейси. – Трябва да открием някакъв телевизор!

– Защо, какво става? – озадачено я изгледа Ричмън.

– Имаме неприятности.

СГРАДА 64/КРИ
9.20 ч.

– Това е международното летище на Маями минути след като левият преден двигател на самолета на авиокомпания „Сънстар“ избухна в пламъци. Оживената по това време писта беше засипана със смъртоносни огнени шрапнели...

– Мамка ви! – изрева Кени Бърн. Пет – шест души от инженерния екип бяха наобиколили телевизора и Кейси не можеше да види екрана.

– По чудо няма ранени сред двеста и седемдесетте души на борда. Ширококорпусният Н-22 „Нортън“ набиравал обороти в началото на пистата за излитане, когато пътниците забелязали черен дим от двигателя. Само секунди по-късно самолетът бил разтърсен от мощна експлозия и левият преден двигател се пръснал на парчета, избухнал пожар...

Екранът не показваше нищо от словесните описания. Камерата беше уловила силуета на Н-22 в дъното на пистата, изпод крилото му излитаха кълба черен дим.

– „Левият преден двигател“ – раздражено изръмжа Кени Бърн. – Сякаш има и заден, тъпак такъв!

Телевизията започна да показва в близък план пътниците, които се тълпяха в залата. Режисьорът прибягваше до изтъркания номер с кратки включвания на различни камери, натикани под носа на предварително подбрани хора. Седемгодишно момче развълнувано каза: „Всички се уплашиха от дима...“ Последва го някакво момиче, което току поклащаше глава и отмяташе косата си назад: „Беше страшно, ама страшно ви казвам!... Видях пушека и... Изобщо, страшна работа!“ Тук се намеси репортерката с един от най-умните си въпроси: „Какво изпитахте когато чухте експлозията?“ „Страшна работа“, повтори момичето. „Не помислихте ли, че е бомба?“ – беше следващият проникателен въпрос. „Ами

разбира се! Бомба, поставена от терористи!“

Кени Бърн се завъртя на пети, ръцете му отчаяно се вдигнаха към небето.

– Не ви ли сърбят ушите от подобни фъшки?! – прогърмя той. – Питат хлапета какво са си помислили! Ей тъй се правят новини! Замалко да си глътна сливиците, мамка му! Самолети убийци и пътници, които ги обичат!

На екрана се появи лицето на възрастна жена.

– Да, помислих си, че умирам – изфъфли тя. – Какво друго да си помисли човек?

– Ние със съпругата ми се молихме – обяви мъж на средна възраст. – Цялото семейство коленичихме на пътеката и благодарихме на добрия Господ Бог...

– Бяхте ли уплашени? – попита гласът на репортерката.

– Мислехме, че умираме – отвърна мъжът. – Салонът се изпълни с пушек, цяло чудо е, че оцеляхме...

– Задник! – беснееше Бърн. – В кола наистина щеше да пукнеш! В някоя шибана кръчма – също! Но не и в ширококорпусен „Нортън“, който е конструиран така, че да ти спаси нещастния живот!

– По-спокойно, нищо не чувам от теб – прекъсна го Кейси. Слушаше внимателно, искаше да разбере докъде ще стигнат репортерите.

Пред камерата се изправи забележително красива жена с латиноамерикански черти и елегантно бежово костюмче „Армани“. В ръката си държеше микрофон.

– Пътниците постепенно излизат от шока, но само преди минути съдбата им беше неизвестна – обяви с драматичен тон тя. – Това стана след като един джъмбо-джет на „Нортън“ избухна на пистата, а алените пламъци се извиха високо в небето...

– Чакай малко, да те вземат мътните! – отново ревна Кени. – Избухнал джъмбо на „Нортън“, така ли? Това не е вярно, хубавице! Избухнал е един лайнян двигател на „Сън-стар“! – Пръстът му обвинително се насочи към екрана: – Тук става въпрос за блокаж на роторите, след което парчета от перките са пробили обшивката! *Неведнъж съм предупреждавал копелетата, че някой ден ще се случи точно това!*

– Предупреждавал си ги? – присви очи Кейси.

– Точно така, да ги вземат мътните! – изръмжа Кени. – Зная цялата шибана история! Миналата година „Сънстар“ закупи шест броя двигатели от „Аеросивикас“. Аз бях консултант по сделката от страна на „Нортън“. Извърших задължителната рентгеноскопия и открих куп дефекти:

нащърбени витла на турбините, шупли в метала... Съветът ми беше „Сънстар“ да ги върне. – Ръцете му се стрелнаха във въздуха:

– Но кой да слуша, когато сделката е на далавера? Техническото ръководство на „Сънстар“ купи шибаните двигатели и реши да ги отремонтира. При разглобяването установихме наличието на силна корозия по отделните компоненти. Това означаваше само едно – шибаните чужденци бяха фалшифицирали приемните документи... Пак им казах: върнете тоя боклук! Но „Сънстар“ монтира двигателите на своите машини и ето го резултатът: роторите блокират, шибаните витла пробиват обшивката на крилото, хидравличната течност започва да *пуши*... Пожар няма, защото тази течност е незапалима и може само да *пуши*... Къде е *нашата* вина тук, по дяволите?!

Тялото му рязко се завъртя към телевизора, от който се носеха заключителните думи на хубавицата с елегантното костюмче:

– ... двеста и седемдесет пътници преживяха сериозен стрес, за щастие ранени няма...

– Точно така, малката! Ранени няма! И знаеш ли защо? Защото крилото е поело всичко, салоните са останали непокътнати. *Нашето* крило!

– ... Очакваме обясненията на авиокомпанията за тази трагедия. По-късно ще се чуем и видим отново. Това е от мен, Ед...

Камерите превключиха, на екрана се появи лицето на говорителя, загоряло и леко набръчкано като на стар морски вълк.

– Благодаря, Алисия – пусна чаровната си усмивка той.

– Това беше нашият репортаж на живо от мястото на инцидента – международното летище на Маями. Ще ви информираме за развоя на събитията. А сега се връщаме към редовната си програма...

Кейси изпусна въздишка на облекчение.

– Не мога да повярвам на тези *фъшки*! – изръмжа Кени Бърн, обърна се и тръгна към вратата, която с трясък се затръшна зад гърба му.

– Какъв му е проблемът? – попита Ричмън.

– Абсолютно прав е да негодува – отвърна с въздишка Кейси. – Защото „Нортън“ не носи никаква отговорност при проблем с двигателите...

– Как така не носи? Нали Бърн е бил консултант по сделката?

– Едно нещо трябва да ти е абсолютно ясно – погледна го в очите Кейси: – Ние строим корпусите на самолетите. Нито сглобяваме двигатели, нито ги ремонтираме. Нямаме нищо общо с тях.

– Така ли? Аз пък мислех, че...

– Двигателите за нашите самолети се доставят от съответните производители, при това най-утвърдените в света: „Дженерал Електрик“, „Прат & Уитни“ и „Ролс-Ройс“... Но репортерите така и не схващат разликата.

– Това ми се струва едно добро оправдание – скептично я погледна Ричмън.

– Нищо подобно. Нима звъниш в газовата компания когато ти спре токът? Нима обвиняваш производителя на колата ти за спукана гума?

– Не, разбира се – отвърна Ричмън. – Но тук става въпрос за вашите самолети, нали? С двигателите и всичко останало...

– Не е така. Ние изграждаме съответния корпус, след което на него се монтират двигателите, които предпочита клиентът. Точно както ти би избрал марката на гумите, които искаш да бъдат монтирани на колата ти... Но ако „Мишлен“ е произвел дефектни гуми и ти имаш проблеми с тях, вината за това не е на „Форд“, нали? Такова е положението и в нашия случай...

Ричмън не изглеждаше убеден.

– Единственото, което можем да сторим, е да издадем сертификат за безопасност на полетите със съответните двигатели – продължи Кейси. – Но не сме в състояние да принуждаваме авиоконпаниите да поддържат тези двигатели съобразно спецификациите за живота на корпуса. Това не е наша работа и всички трябва да са наясно с този факт. На практика репортерката представи инцидента обратно, по абсолютно негативен начин...

– Как така?

– Блокирали са роторите на двигателя – поясни Кейси. – Това означава, че перките на охладителните витла са се откъснали от роторния диск и са пробили обшивката. Двигателят е гръмнал поради липса на редовни прегледи и поддръжка. Това е недопустимо. Нашето крило обаче е поело летящите осколки и е спасило пътниците в салона. Така че; правилното заключение от инцидента би трябвало да е съвсем друго: корпусът на Н-22 е конструиран толкова добре, че е предпазил живота на двеста и седемдесет човека! За това би трябвало да получим медал, но на практика ще стане нещо съвсем друго: още утре акциите ни на борсата ще паднат... А сериозен процент от пътниците ще предпочетат самолети от друга марка... Това ли е правилната реакция по отношение на инцидент от подобен характер? Не. Но ние не можем да очакваме друга реакция, след като вече чухме как се интерпретират събитията... И точно това дразни хората тук.

– Слава Богу, че не споменаха „Транс Пасифик“ – въздъхна Ричмън.

Кейси кимна с глава. Това беше главната ѝ грижа, именно по тази причина беше хукнала към най-близкия телевизор. Искаше да разбере дали блокирането на роторите в Маями ще бъде свързано с вчерашния инцидент на Полет 545. Засега това не беше станало, но тя знаеше, че рано или късно ще стане...

– Котката е избягала от торбата – промърмори тя. – Сега ще ни загреят телефоните...

ХАНГАР 5

9.40 ч.

Десетина души от охраната се навъртаха около работния портал на Хангар 5, зад който се провеждаше инспекцията на самолета на „Транс Пасифик“. Но това беше стандартна процедура, съпровождаща всяка поява на СПВ в завода. Екипи на Службата за поддръжка и възстановяване постоянно обикаляха света и отстраняваха повредите, получени по време на полет. За тази своя дейност те имаха специален лиценз от ФАВ. Членовете им се подбираха според професионалните качества, а не според трудовия стаж. По тази причина те не членуваха в профсъюза и появата им в завода често предизвикваше напрежение.

Ширококорпусната машина на „Транс Пасифик“ се намираше в средата на хангара, осветена от ярките лъчи на прожекторите, почти скрита зад гъста мрежа от подвижни скелета. По нея пъплеха множество мъже в работни комбинезони. Кейси зърна фигурата на Кени Бърн в близост до един от двигателите. Както обикновено, Кени беше ядосан и яростно проклинаше работниците от поддръжката, които вече бяха успели да свалят ръкавите на ускорителите и ги подлагаха на специални тестове за нарушение на гладкостта.

Рон Смит и екип електротехници стояха на специална платформа, издигната под корема на самолета. Високо горе, зад стъклата на пилотската кабина, се мярна профила на Ван Трунг, който ръководеше екипа за проверка на авиониката.

Дохърти стърчеше на крилото и даваше разпореждания на механиците от корпусната бригада. С помощта на кран те бяха свалили триметровата алуминиева обшивка, прикриваща елероните.

– Започват от едрите кокали – поясни Кейси. – Първи на проверка

се подлагат едрогабаритните части...

– Имам чувството, че ще разглобят самолета изцяло – отвърна Ричмън.

– На това му викаме унищожаване на уликите – обади се един глас зад тях.

Кейси се обърна. На метър два стоеше Тед Роули, един от пилотите изпитатели. Беше облечен в дънково облекло, на краката му имаше остроноси каубойски ботуши, очите му бяха скрити зад слънчеви очила с метални рамки. Повечето от изпитателите се обличаха по този начин, явно обичаха външният им вид да излъчва заплаха.

– Теди Роули – представи го Кейси. – Старши пилот – изпитател. В завода му викат „Теди Страшния“...

– Хей, все още не съм видял сметката на никого! – изрази протеста си Теди. – Но все пак е по-добре да ми викат „Страшния“, отколкото „Кейси и Седемте джуджета“...

– Това ли е прякорът й? – погледна го с интерес Ричмън.

– Аха – кимна пилотът. – Ей ги там джуджетата й... Пълзят нагоре – надолу по самолета... – Ръката му дружески се стовари върху рамото на Кейси: – Как я караш, приятелче? Вчера те търсих...

– Знам, но бях заета – отвърна Кейси.

– Бас държа, че е така – ухили се Тед. – Мардър здравата ви е нагрял задниците! Я кажи какво откриха инженерите? Всъщност, недей, мога да отгатна и сам... Не откриха абсолютно нищо, нали? Техният красавец е перфектен, както винаги. Остава другата вероятност: пилотска грешка...

Кейси не отговори, а по лицето на Ричмън се изписа притеснение.

– Хей, няма от какво да се срамуваш – подвикна Теди. – Тая песен съм я чувал и преди. Конструкторите винаги са имали членски карти за клуба „Да прецакаме пилотите“. Нали затова се стремят към пълна автоматизация на полетите? Те просто не понасят мисълта, че някой може да ги *кара!* Ужасно неудобно е когато в креслото седи нещо топло, от плът и кръв. Направо се побъркват! Разбира се, ако нещо не е наред, виновен е пилотът... *Трябва* да е пилотът! Прав ли съм?

– Стига, Теди – погледна го право в очите Кейси. – Прекрасно знаеш статистиката, според която голяма част от инцидентите са предизвикани от...

Замълча, тъй като в същия момент Дъг Дохърти надникна от ръба на крилото над тях.

– Лоши новини, Кейси – мрачно промърмори той. – Ела да

видиш...

– Какво има?

– Мисля, че разбрах какво е станало на борда на Полет ТПА 545...

Кейси се изкатери по скелето и стъпи на крилото. Дохърти се беше навел над извивката. Елероните бяха изскочили напред, под тях зееше част от вътрешната конструкция.

Кейси се отпусна на лакти и колене.

Пространството за елероните беше очертано от няколко улея, разположени на около метър един от друг. По тях подвижните части излизаха напред и се прибираха, задвижвани от хидравликата. Предната част на улеите завършваше с малки плъзгачи, които улесняваха спускането на елероните надолу, в дъното на пространството се виждаха хидравличните бутала, които ги изтикваха и прибираха. Сега, при спуснатото положение, тези бутала бяха просто металически пръти, увиснали в празно пространство. Обзе я чувство на пълно объркване. Винаги ставаше така, когато пред очите ѝ се разкриваше част от вътрешната конструкция на самолета.

– Какво има? – попита тя.

– Виж тук – отвърна Дъг, наведе се и посочи един метален елемент, извит под формата на кука. Беше не по-голям от палеца ѝ.

– И какво?

Дохърти протегна ръка и натисна куката. Тя моментално отскочи в предишното си положение.

– Това е предпазителят. На пружина е, задвижва се от специален соленоид вътре в кабината. Предназначението му е да блокира елероните в момента, в който влязат обратно в леглата си.

– Е, и?

– Този е изкривен – рече с въздишка Дъг.

Кейси напрегна взор. Не видя нищо изкривено, металната кука ѝ се струваше напълно нормална.

– Дъг, струва ми се, че...

– Погрешно ти се струва – рече Дъг и залепи един металически нивелир странично на предпазителя. Отклонение действително имаше, макар и само няколко милиметра. – И това не е всичко – продължи инженерът. – Виж улеите. Доста са износени...

Попадае и лупа, Кейси се наведе над ръба, издигнат на десетина метра от земята. Износване действително имаше, повърхността на заключващото устройство беше леко неравна. Но това е нормално за всички

триещи се помежду си части.

– Наистина ли мислиш, че това има значение, Дъг? – вдигна глава тя.

– О, да – отвърна с погребален тон дебелият. – Става въпрос за износване от два, а може би и три милиметра.

– Колко предпазителя държат всеки отделен елерон?

– Само един.

– И какво става, ако той е дефектен?

– Елеронът се спуска по време на полет. Може би не изцяло, но достатъчно, за да предизвика корпусни вибрации.

Помниш, че той е контролна повърхност, която действа при ниска скорост, нали? Но при крайсерска скорост влиянието му рязко нараства, дори и съвсем леко спускане се отразява на аеродинамиката...

Кейси сбърчи вежди и се взря в малкия метален палец, използвайки лупата.

– Но как този предпазител се вдига по време на полет? – попита тя. – Защо изскачането на елерона е частично?

– Хвърли едно око и на останалите – рече с въздишка Дъг. – Няма дори следа от износване...

– Може би са били подменени – подхвърли Кейси. – Всички, с изключение на този...

– По-скоро е обратното – рече Дъг. – Подменен е само този, другите са оригинални... Виж онзи там, в съседство. В основата му още личи номерацията...

Кейси напрегна взор. Малко над мястото на сглобката действително се виждаше издаден триъгълник, във вътрешността на който беше изписаната буквата Х и поредица от цифри. Всички оригинални части носеха подобна маркировка.

– Прав си – въздъхна тя.

– А сега погледни нашия приятел – мрачно промърмори Дъг. – Виждаш разликата, нали? При него триъгълникът е обърнат обратно... Имаме работа с менте, Кейси...

Днес, в края на двадесети век, производството и продажбата на фалшиви резервни части изглежда е един от главните проблеми за самолетостроителите. Медиите концентрират вниманието си главно върху нелегалното производство на консумативни стоки – часовници, компактдискове и компютърен софтуеър. На практика обаче се фалшифицира всичко, което може да бъде произвеждано серийно, включително

резервни части за автомобили и самолети. И проблемът е много сериозен, тъй като един фалшив часовник „Картие“ не може да те убие, за разлика от фалшивата резервна част, вложена в корпуса на самолета...

– Добре – въздъхна Кейси. – Ще направя справка в счетоводството на Отдела по поддръжка. По фактурата може би ще открием откъде се е появил този предпазител...

ФАВ задължаваше всички производители на самолети за гражданско въздухоплаване да имат точен и подробен архив за своите външни доставчици. В допълнение на това подмяната на всяка оригинална част се отбелязваше в специален дневник. Самите фирми производители доброволно изготвяха свои, изключително детайлизирани списъци, съдържащи номерата на всички оригинално вложени в отделния самолет части, включително името на фирмата доставчик. Огромна по обем канцеларска дейност, но благодарение на нея лесно се установяваше кой е производителят и кой е доставчикът на всяка отделна част, вложена в самолетите, независимо от факта, че общият брой на тези части надхвърля милион... Нещо повече – списъците отбелязваха всяка замяна на части, включително и онези, които се вземат от един самолет, за да се вложат в друг. Те съдържаха информация и за ремонтираните части, които отново са върнати в съответната машина. Всеки елемент имаше своя собствена история. При нужда (и при достатъчно време, разбира се) тази история можеше да се проследи до последната подробност: откъде е закупен съответния елемент, кой и кога го е монтирал...

Пръстът ѝ се насочи към скобата предпазител:

– Снима ли я?

– Разбира се – кимна Дохърти. – Всичко е документирано.

– Тогава я демонтирай. Ще я занеса за анализ в лабораторията за изследване на металите. Между другото, това може ли да бъде причина за непредизвиканото спускане на елероните?

– Може – пусна една от редките си усмивки Дохърти. – И на практика е станало точно така... Тук става въпрос за нестандартна част, вградена в действаща машина, Кейси. И точно тя е причина за сериозен инцидент...

– Значи всичко е ясно, така ли? – възбудено попита Ричмън докато се спускаха по скелето. – Дефектна част?

– По-полека – намръщи се Кейси. Този хлапак започваше да ѝ действа на нервите. – Първо трябва да направим подробна проверка...

– Каква проверка? Как ще бъде извършена тя?

– Ще се опитаме да научим кой е доставчикът на предпазителя –

нетърпеливо отвърна Кейси. – За тази цел ще се върнеш в администрацията и ще кажеш на Норма да изиска архивите на Отдела по поддръжка на ЛАКС. После да прати телекс до Тепето в Хонконг и да изиска бордния журнал. Да го предупреди, че Федералната Агенция също го иска, но ние трябва да ги изпреварим...

– Добре – кимна Ричмън и тръгна към широко зейналия портал на Хангар 5. Крачеше наперено, като човек, който разполага с изключително важна информация.

За разлика от него, Кейси все още не беше убедена, че са открили нещо сериозно. Поне засега...

ПРЕД ХАНГАР 5

10.00 ч.

Излезе от халето малко след Ричмън, очите ѝ се присвиха от ярката слънчева светлина. Видя Дон Бърл да слиза от колата си пред Сграда 121 насреща и забърза към него.

– Здравей, Кейси – рече Бърл и затръшна вратичката. – Тъкмо се питах кога ще ми се обадиш...

– Говорих с Мардър – каза без заобиколки тя. – Той се закле, че производството на крилата изобщо не е било обсъждано с китайците.

– Разбрах – кимна Бърл. – Снощи ми се обади и използва същите думи... – Физиономията му запази мрачното си изражение.

– Мардър твърди, че всичко е слухове – подхвърли тя.

– Лъже. Лично той се е ангажирал с китайците.

– Няма начин, пък и не виждам смисъла – сви рамене Кейси.

– Виж какво ще ти кажа – погледна я в очите Бърл. – Лично за мен цялата работа е без значение. След десет години, когато заводът ще се закрие, аз ще бъда пенсионер. Но горе – долу по това време твоето дете вероятно ще е студентка и ще се чудиш откъде да намериш пари за разните там такси и други неща... Защото ще си без работа. Мислила ли си по този въпрос?

– Дон, нали сам каза, че в цялата работа няма логика? – избягна въпроса му тя. – Едва ли някой ще посмее да предложи монтажа на крилата в Китай. Това би било твърде грубо и твърде безцеремонно...

– Мардър е груб и безцеремонен, Кейси – отвърна Бърл и присви очи срещу слънцето. – Ти прекрасно знаеш, че е способен на това.

– Дон...

– Знам какво говоря – прекъсна я с решителен тон Бръл. – Тези части и инструменти, които опаковаме, заминават за Сан Педро, а не за Атланта. На тамошното пристанище вече сглобяват специални контейнери за експедиция по море.

Ето откъде профсъюзът черпи информация, въздъхна в себе си Кейси, а на глас каза:

– Това е извънгабаритен товар, Дон. Не може да се транспортира нито по шосе, нито чрез железопътен транспорт. Винаги сме използвали кораби и ти го знаеш. Специалните контейнери се сглобяват, за да можем да минем през Панамския канал. Това е най-краткият път до Атланта...

– Видях транспортните документи – поклати глава Бръл.

– На тях не пише Атланта, а Сеул – Корея...

– Корея ли? – намръщи се тя.

– Точно така.

– Но в това наистина не виждам логика, Дон!

– Аз пък я виждам. Тук става въпрос за елементарна маскировка.

От Корея контейнерите ще бъдат пренасочени за Шанхай.

– Разполагаш ли с копия от тези документи? – попита Кейси.

– Не ги нося у себе си.

– Искам да ги видя!

– Добре, Кейси – въздъхна Дон. – Ще направя това за теб. Но трябва да знаеш, че ме поставяте в изключително деликатно положение. Момчетата няма да позволят реализацията на тази сделка. Мардър вика да ги успокоявам, но как да стане това? Аз съм профсъюзен лидер, а не директор на завода...

– Какво искаш да кажеш?

– Ситуацията е извън мой контрол.

– Дон...

– Винаги съм те харесвал, Кейси – въздъхна Бръл. – Но ако продължаваш да се мотаеш тук, с нищо не мога да ти помогна...

След тези думи се обърна и се отдалечи.

ПРЕД ХАНГАР 5 10.04 ч.

Утринното слънце грееше над завода, навсякъде цареше оживление. Работниците прекосяваха разстоянието между огромните халета на

велосипеди, отникъде не се долавяше заплаха и напрежение. Но Кейси прекрасно знаеше какво ѝ намекна Бърл: в момента положението ѝ е твърде деликатно, намира се в ничия земя... Видя едрата фигура на Джек Роджърс да крачи към нея точно когато беше набрала номера на Мардър на клетъчния си телефон.

Джек беше репортер в „Телеграф Стар“ – вестникът на Ориндж Каунти, специалист по въпросите на гражданската авиация. Наближаваше шестдесетте, беше опитен и внушаващ доверие репортер, представител на изчезващото поколение журналисти от печатните издания, които познават материята си не по-зле от хората, които интервюират. Поздрави я с небрежно повдигане на ръката.

– Здравсти, Джек – усмихна се тя. – Какво става?

– Дойдох по повод сутрешния инцидент с контейнера в 64 – отвърна Роджърс. – Онзи, дето паднал от крана...

– Лоша работа – кимна Кейси.

– Не зная дали си информирана, но малко по-късно станал друг инцидент – погледна я внимателно репортерът. – На площадката пред 94... Натоварили контейнер с подобно съдържание на камион, но шофьорът взел завоя прекалено остро и сандъкът се изтърсил пред халето. Голяма бъркотия...

– От теб го чувам...

– Явно става въпрос за саботаж – добави Роджърс. – Според моите източници, профсъюзът не иска тая сделка с китайците...

– И аз чух нещо такова – кимна Кейси.

– Причината е, че ръководството на компанията поело ангажимент крилата да се сглобяват в Шанхай, нали?

– Няма такова нещо, Джек.

– Сигурна ли си?

– Знаеш, че не мога да коментирам сделките на компанията, Джек – отстъпи крачка назад тя. – Особено сделка като тази, която все още не е финализирана...

– Ясно – кимна репортерът и извади бележника си. – Очевидно става въпрос за поредния налудничав слух. Не съм чувал компания производител да възлага на клиента си сглобяването на крилата... Това би било истинско самоубийство...

– Точно така – съгласи се Кейси. Но веднага си даде сметка, че от известно време насам си беше задавала точно този въпрос: защо Едгартън би предприел подобен ход? Кой производител би се разделил със сглобяването на крилата? В това просто няма логика...

– Питам се защо профсъюзът се опасява от прехвърлянето на това производство в чужбина? – погледна я над бележника си Роджърс.

– Те трябва да ти дадат отговор на този въпрос, Джак – сви рамене Кейси. Прекрасно знаеше, че репортерът има солидни връзки в профсъюза. Както с Бърл, така и с други хора...

– Чух, че можели да го докажат с документи...

– Ти видя ли тези документи?

– Не съм – поклати глава Роджърс.

– Аз пък не съзирам причина да не ти ги покажат, ако действително ги имат.

Роджърс отбеляза нещо в бележника си и се усмихна:

– Онова блокиране на роторите в Маями е срамна работа, нали?

– Зная само това, което показаха по телевизията.

– Как мислиш, това ще се отрази ли на общественото мнение по отношение на Н-22? – Писалката увисна над хартията, готова да документира всяка нейна дума.

– Няма причини за подобно нещо. Проблемът възниква в двигателите, а не в конструкцията. Вероятната причина е дефект в притискателния диск на компресора...

– И аз съм на това мнение – кимна Роджърс. – Разговарях с Дон Питърсън от ФАВ, вече са имали подобен инцидент. Причината била в притискателния диск на компресора за шеста фаза, след изследването му открили ясни следи от водород...

– Алфа-бразди?

– Точно така – кимна репортерът. – Плюс характерното при умората на метала набраздяване...

Кейси се замисли. Компонентите на двигателя работят при температура между 2500 и 3000 градуса по Целзий – тоест доста над критичната точка от 2200 градуса, при която се топят повечето метални сплави. По тази причина те се произвеждат от различни съставки на титана, по специална технология. Създаването на някои компоненти представлява истинско изкуство, особено когато става въпрос за перките на ротационните витла. Те се отливат по технологията за „растеж“ на кристалите и благодарение на този факт са извънредно здрави. Процесът на сглобяването им обаче е изключително прецизен, дори и за най-сръчните ръце. Същевременно титановите отливки по тази технология имат един характерен дефект – при тях се наблюдава типичната за монокристални структури „умора“ на метала, резултатът най-често е появата на бразди и пукнатини.

– А Полет 545? – вдигна глава Роджърс. – И при него ли имавте проблеми с двигателите?

– Инцидентът с „Транс Пасифик“ стана едва вчера, Джак – въздъхна Кейси. – Работата на комисията е още в началото си.

– Ти си ръководител на Качествен контрол в КРИ, нали?

– Да.

– Доволна ли си от хода на разследването до този момент?

– Джак, не мога да коментирам работата на комисията по този случай. Все още е прекалено рано.

– Не е прекалено рано за слуховете, Кейси – изглежда я репортерът. – Знаеш как става... Дрънкат се какви ли не небивалици, които после никой не е в състояние да отхвърли... По тази причина искам да си изясня някои конкретни неща... Изключихте ли двигателите като причина за инцидента?

– Не коментирам, Джак.

– Значи не сте ги изключили, така ли?

– Без коментар.

Репортерът отбеляза нещо в бележника си, после, без да вдига глава, подхвърли:

– Предполагам, че проверявате и елероните...

– Проверяваме всичко, Джак – твърдо отвърна Кейси.

– Но като се знае, че Н-22 е имал проблеми с елероните и преди...

– Минало и забравено – тръсна глава тя. – Тези проблеми ги отстранихме преди години, доколкото си спомням, точно ти беше писал по въпроса...

– Но сега за два дни имате два инцидента – отбеляза Роджърс. – Не ви ли тревожи мисълта, че репутацията на Н-22 сред пътниците рязко ще спадне?

Вече можеше да си представи посоката, в която ще се развие репортажа му. Тя отказва коментар, а той ѝ подхвърля какво в такъв случай ще напише. Обичайната мека форма на журналистическото изнудване.

– Триста самолета Н-22 летят по света, Джак – тръсна глава Кейси. – Моделът е доказал забележителната си сигурност... – Това беше истина. За пет години експлоатация Н-22 не беше претърпял инцидент със смъртни случаи. До вчера. С този факт може да се гордее всеки производител, но тя реши да го пропусне, просто защото буквално видя заглавието на материала: „ВЧЕРА Н-22 ВЗЕ ПЪРВИТЕ СИ ЖЕРТВИ“.

Вместо това каза:

– Точната информация е тази, която носи реална полза за

обществеността. За съжаление в момента ние не разполагаме с такава. Би било безотговорно да правим предположения.

Това свърши работа, върхът на писалката му се отмести от бележника.

– Окей. Искаш ли да преминем на неофицилна вълна?

– Разбира се... – Тя знаеше, че може да му се довери. – Между нас казано, 545 е претърпял изключително резки вертикални колебания. Допускаме дори преобръщане във въздуха. Засега причините са неизвестни. Записите на полетните параметри показват значителни аномалии, ще ни трябват дни да ги прочистим и възстановим. Работим по това с максимално натоваване.

– Ще се отрази ли инцидентът на китайската сделка?

– Надявам се, че няма.

– Пилотът е китаец, нали? Чанг?

– Той е от Хонконг, не зная националността му.

– Няма ли да изпаднете в деликатно положение, ако се докаже, че става въпрос за пилотска грешка?

– Знаеш докъде водят подобни разследвания, Джак... Каквато и да се окаже причината, все някой ще изпадне в деликатно положение... Ние не можем да мислим за това. Трябва просто да си свършим работата.

– Разбира се – кимна Роджърс. – Между другото, твърда ли е китайската сделка? От различни места чувам, че не е...

– Честно казано, не знам – сви рамене Кейси.

– Мардър не ти ли каза?

– Не ми е обяснявал нищо лично – отвърна тя. Претегли думите си внимателно, надяваше се репортерът да спре дотук. И той спря.

– Добре, Кейси. Няма да се ровя повече в тази посока. Но какво установихте? Все пак трябва да пусна някаква информация в днешния брой...

– А защо се занимаваш с нас? – погледна го тя. – Нима няма нищо интересно около „Авиокомпания Втора употреба“? – На жаргона на специалистите така се наричаха всички малки транспортни фирми, които предлагат дъмпингови цени по маршрутите за вътрешни линии. – Понякога се чудя защо никой още не е направил сериозен материал за тях...

– Ти майтапиш ли се? – погледна я учудено Роджърс. – На тази тема се упражняват един куп начинаещи репортери в бранша...

– Да, ама никой не е написал истината – поклати глава Кейси. – Никой не е обяснил просто и ясно, че в случая става въпрос за обикновена

финансова измама...

– Финансова измама ли?

– Разбира се. Купуваш на старо една две машини, които са в такова състояние, че никой уважаващ себе си превозвач не би ги използвал дори за резервни части... После подписваш договор за поддръжка с някоя от фирмите, действащи в бранша. Правиш това с единствената цел да прехвърлиш на друг част от отговорността. После предлагаш нереално ниски цени на билетите, а с получените пари купуваш маршрути и дестинации. Това си е чиста пирамида, макар че на хартия всичко изглежда наред. Продажбите скачат, печалбите също, Уолстрийт те обича... Пес тиш толкова много от разходите за поддръжка, че приходите ти скачат до небето. Цената на твоите акции се удвоява и утроява... В момента, в който се появяват трупове (който добре знаеш, че е неизбежен), ти вече си достатъчно богат, за да наемеш най-добрите адвокати и да се отървеш... Това е гениалният момент на дерегулацията, Джак. Когато се появят сметките, няма кой да ги плаща...

– С изключение на пътниците...

– Точно така – кимна Кейси. – Безопасността на полетите е система, която се крепи на честта. Федералната Агенция е създадена по-скоро да наблюдава дали превозвачите спазват правилата, отколкото да ги контролира. Ето защо ние сме длъжни да предупредим обществеността, когато дерегулацията заплашва да промени тези правила... Другият начин е да утроим бюджета на ФАВ и рязко да разширим контролните и функции, или пък да припомним до някаква комбинация между двете неща.

– Така е – съгласи се Роджърс. – Бари Джордън от „Лос Анджелис Таймс“ е започнал подробно разследване на сигурността на полетите. Такова разследване се нуждае от здраво финансиране, запазено място на първа страница и най-вече от адвокати, които да те покриват... Моят вестник не може да си го позволи. Но това не значи, че не изпитвам остра нужда от информация, която да публикувам довечера...

– Мога да ти предложа нещо, но само ако обещаеш да не цитираш източника си – подхвърли Кейси.

– Давай! – наостри уши Роджърс.

– Гръмналият двигател в Маями е един от шестте, които „Сънстар“ е закупила от „Аеросивикас“. Консултант по сделката е бил Кени Бърн. Открил куп неизправности още при предварителната проверка...

– Какви по-точно?

– Шупли и пукнатини в роторните витла.

– Какво?! Умора на метала във витлата?!

– Точно така – кимна Кейси. – Кени им препоръчал да се откажат от сделката, но „Сънстар“ купили двигателите и ги монтирали на машините си след съответния ремонт... Днес Кени беше буквално бесен. Вероятно няма да откаже да сподели с теб името на човека от „Сънстар“, който е подписал сделката, но само ако не го цитираш... Ние не можем да бъдем източник на подобна информация, Джак... Тази компания все пак е наш клиент...

– Разбирам – кимна Роджърс. – И ти благодаря. Но моят редактор ще настоява да научим нещо повече за днешните инциденти в завода... Кажете ми, убедена ли си, че слуховете за монтажа на крилата в Китай са безпочвени?

– Това официален въпрос ли е? – пожела да се осведоми Кейси.

– Да.

– Не съм упълномощена да отговарям – поклати глава тя. – Обърни се към Едгартън.

– Опитах се, но от кабинета му отвърнаха, че е извън града. Къде е той, Кейси? В Пекин?

– Нямам коментар.

– А Мардър?

– Какво Мардър?

– Всички знаят, че Мардър и Едгартън са се хванали гуша за гуша – сви рамене репортерът. – Мардър очакваше да получи президентското кресло, но бордът на директорите го прецака... Същевременно договорот на Едгартън е само за една година, което означава, че той разполага едва с дванадесет месеца, за да получи някакви резултати... Според моята информация Мардър прави всичко възможно да му подлива вода...

– Не знам нищо за това – поклати глава Кейси. Не беше точно така, разбира се. Беше в течение на всички слухове. За никого не беше тайна, че Мардър е горчиво разочарован от назначението на Едгартън. Но евентуалната му реакция е нещо съвсем друго... Съпругата му е собственик на единайсет процента от акциите на компанията, той самият би могъл да събере поне още пет, използвайки връзките си... Шестнадесет процента обаче не са достатъчни за открита война, особено при положение, че Едгартън се радва на твърдата подкрепа на борда...

Това беше причината, поради която много хора в завода си даваха сметка за реалното състояние на нещата: поне за момента Мардър е принуден да изпълнява плановете на Едгартън. Може би с недоволствие, но друг избор просто няма. Фирмата има проблеми с притока на свежи

пари, вече е стигнала момента, в който строи самолети без купувач. Въпреки това са и необходими милиарди долари за изграждането на машини от ново поколение. Просто за да остане в бизнеса.

Ситуацията е ясна: компанията се нуждае от китайската сделка. Всички са наясно с това, включително Мардър.

– Не си чула Мардър да саботира програмата на Едгартън, така ли? – присви очи Роджърс.

– Без коментар – поклати глава Кейси. – Но неофициално бих казала, че не виждам смисъл в подобно отношение. Всички в компанията искат тази продажба, Джак. Мардър също. В момента адски ни прищипва да решим проблема с Полет 545, само и само да се отстранят всякакви пречки пред сделката...

– Мислиш ли, че имиджът на компанията ще пострада от откритото съперничество между двамата и най-висши ръководители?

– Не мога да отговоря на този въпрос.

– Окей – затвори бележника си Роджърс. – Очаквам да ми звънеш в момента, в който откриете нещо конкретно за Полет 545.

– Разбира се, Джак.

– Благодаря.

Едва когато се отдалечи от Роджърс, Кейси си даде сметка колко е изтощена от това полуофициално интервю. В последно време разговорите с репортери все повече заприличваха на партия шах: човек трябва да обмисля ходовете си предварително, като непрекъснато си представя как и доколко противната страна ще съумее да ги преиначи. Най-лошото при тези партии беше отношението на противопоставяне и зле прикритата неприязън.

Невинаги е било така. Само допреди няколко години репортерите се стремяха да получат информация и нищо повече, въпросите им имаха за цел да изяснят обстоятелствата около съответното събитие. Те искаха ярна картина за него, като за целта се стремяха да видят нещата през очите на събеседника си, да разберат неговия начин на мислене. В крайна сметка пак можеха да не се съгласят с него, но преди да го сторят се чувстваха длъжни да го представят правилно. За тях това беше въпрос на чест. Самото интервю рядко преминаваше отвъд границите на официалния контакт, просто защото тежестта му беше насочена към разбор и анализ на съответното събитие.

Днес обаче репортерите пристъпват към даденото събитие с предварително оформено мнение и единствената им цел е да докажат

правотата на това мнение. И търсят информация само в тази посока. Вследствие на това са скептични към мнението на събеседника си, приемайки предварително, че той ще се стреми да избягва преките отговори. Те подхождат към него с презумпцията, че той непременно ще пожелае да скрие нещо, понеже е виновен. Така интервюто се осъществява в атмосфера на враждебност и взаимно подозрение. Тук вече нещата стават лични: репортерът се стреми да сложи капан на интервюирания, да го хване в някаква дребна грешка или недостатъчно обосновано изявление. А най-често да напипа онази фраза, която, извадена от контекста, изглежда безсмислена, глупава и дори абсурдна...

Поради този начин на поведение репортерите непрекъснато настояват за лични предположения. „Мислите ли, че това събитие е опасно? Мислите ли, че компанията ви ще пострада?“ Подобни въпроси бяха недопустими за журналистите от старото поколение, които винаги се стремяха да изяснят конкретните обстоятелства около дадено събитие. Но съвременната журналистика е силно субективна, или, както още я наричат – „интерпретивна“... А кръвоносната система за подобна журналистика са спекулациите...

Джак Роджърс все пак е по-малкото зло, рече си с въздишка Кейси. Репортерите от печата по принцип са по-точни и по-етични, докато с колегите им от телевизията наистина трябва да се внимава. Те са истинската опасност.

ПРЕД ХАНГАР 5 10.15 ч.

Кейси тръгна да пресича просторното празно място между халетата. Извади клетъчния телефон от чантичката си и позвъни на Мардър. Насреща вдигна сътрудничката му Айлийн и каза, че Мардър е на съвещание.

– Току-що се разделих с Джак Роджърс – осведоми я Кейси. – Според мен възнамерява да пусне материал за предстоящото сглобяване на крилата в Китай, положително ще спомене и за наличието на търкания в ръководството на компанията.

– Охо, това е лошо! – отвърна с мрачен тон Айлийн.

– Няма да е зле, ако Едгартън поговори с него...

– Едгартън отказва да разговаря с журналисти. А Джон ще се върне някъде към шест... Искаш ли да се видиш с него?

- Да, предпочитам да поговорим...
- Добре, ще ти уредя среща – приключи разговора Айлийн.

ИЗПИТАТЕЛНА ЛАБОРАТОРИЯ

10.19 ч.

Приличаше на самолетно гробище. Навсякъде се търкаляха части от корпуси, опашки и крила, около някои от тях се издигаха ръждясали скелета. Но атмосферата беше работна, във въздуха се носеше монотонното боботене на компресори, от самолетните останки се проточваха разноцветни маркучи и кабели – като животоподдържащите системи в интензивното отделение на голяма болница. Това беше Изпитателната лаборатория, или „Отдел Стъргане и Скърцане“, както я наричаха в завода. Пълновластен господар тук беше Еймъс Питърс – човек, спечелил си мрачна слава.

Кейси го зърна почти веднага, вдясно от себе си. Беше по риза и торбести панталони, приведен над някаква сводка. Стоеше на няколко крачки от задната част на фюзелажа на ширококорпусен „Нортън“.

– Еймъс – повика го тя, помахна ръка и тръгна към него. Той се обърна и мрачно изръмжа:

– Я се махай!

Еймъс беше истинска легенда в „Нортън Еъркрафт“. Грубо и инатливо седемдесетгодишно старче, той продължаваше да работи в компанията въпреки, че отдавна беше отвъд чертата на пенсионната възраст. Просто защото „Нортън“ не можеше да се лиши от услугите му. Беше гениален специалист в една сложна и непонятна за повечето хора област: умората на металите и границите отвъд които тази умора се превръщаше в опасност за сигурността на полетите. Област, на която днес се обръща много по-голямо внимание, отколкото преди десет години...

След дерегулацията превозвачите започнаха да използват своите самолети за далеч по-дълги срокове от очакваното. В момента три хиляди машини, изпълняващи вътрешни полети, бяха на възраст над двадесет години. Според изчисленията на специалистите, след пет години тази цифра щеше да се удвои. На практика никой нямаше представа какво ще стане с тези все по-остаряващи самолети...

С изключение на Еймъс.

Именно Еймъс беше консултант на Националния Борд за Безопасност по нашумялата катастрофа на авиокомпания „Алоха“ през 1988 г.

Тази авиокомпания осъществява вътрешни полети над Хавайските острови. Един от нейните самолети Боинг 737 претърпя необичайна авария: при височина на полета 8000 метра се скъсва шест метра от горната обшивка на корпуса – от предната врата до крилото... При настъпилата рязка декомпресия една от стюардесите с засмукана навън и загива. Пилотът съумява да кацне в Мауи, въпреки тежките поражения. Машината е разглобена на части веднага, още на летището...

Останалите самолети на „Алоха“ се подлагат на тест за корозия и умора на метала. В резултат два 737 отиват за претопяване, а трети е подложен на няколкомесечен основен ремонт. При всички тези машини са открити пукнатини в обшивката и наличие на масивна корозия. ФАВ издава заповед за задължителен преглед на всички Боинг-737, които се намират в експлоатация. Резултатите са ужасяващи: четиридесет и девет машини на осемнадесет различни компании се оказват с пукнатини в корпусите.

Наблюдателите в бранша са изненадани от тежкия инцидент, тъй като предполагат, че машините 737 на „Алоха“ се намират под тристранно наблюдение: от страна на „Боинг“, ФАВ и самата компания собственик. Пукнатини вследствие на корозия има още на първите самолети от този модел, но „Боинг“ отдавна е взела мерки за тяхното отстраняване. Освен това компанията е предупредила „Алоха“, че соленият въздух и влажният климат на Хаваите са предпоставка за корозия.

Впоследствие се откриват и други причини за инцидента. Една от тях се оказва доста необичайна: поради факта, че разстоянията между отделните острови на архипелага са доста къси, машините на „Алоха“ кацат и излитат много по-често от обичайното, а това рязко скъсява и междурементния им пробег. Този факт, заедно с корозията, предизвикана от соления океански въздух, става причина за появата на многобройни пукнатини по корпусите. „Алоха“ не ги забелязва, в компанията няма достатъчно опитни експерти. ФАВ пропуска да ги открие, защото изпитва хронически недостиг на персонал, а хората, с които разполага, са претрупани с работа. Представителят на ФАВ в Хонолулу отговаря за девет авиокомпани и седем ремонтни центрове в района на Тихия океан – от Китай и Сингапур, до Филипините. В такива условия се стига до инцидента с отлепването на корпуса...

След катастрофата ФАВ, „Боинг“ и „Алоха“ организират истинска наказателна експедиция. Неоткритите структурни изменения в корпуса на пострадалата машина се приписват на лошо ръководство, лоша поддръжка, слаб контрол от страна на ФАВ, некадърен технически

персонал. Избухва огромен скандал, последиците му се усещат години наред...

Но катастрофата на „Алоха“ насочва вниманието на производителите към проблемите със стареенето на метала, в „Нортън“ изгрява звездата на Еймъс... Той убеждава ръководството да отпусне средства за закупуването на стари самолети от различни марки и превръща отделните им елементи в обект на своите специфични тестове. Ден след ден старите крила и фюзелажи се подлагат на различни натоварвания, симулиращи излитане и кацане, страничен вятър и турбуленция. А Еймъс трупа опит...

– Еймъс, това съм аз, Кейси Сингълтън – повиши глас тя и пристъпи напред.

– О, Кейси – присви късогледите си очи старецът. – Не те познах... Докторите ми дадоха рецепта за нови очила, но кой да я изпълни... Как си, момичето ми? – Направи ѝ знак да го последва и се насочи към малката кабина до стената.

Много хора в „Нортън“ недоумяваха как Кейси е успяла да влезе под кожата на стария чудак, но причината беше проста: двамата бяха съседни, той често разхождаше рунтавото си куче покрай къщата и тя пък от време навреме го канеше да хапнат заедно. Той я забавляваше с безкрайните си истории за различни въздушни инциденти, спомените му се връщаха чак до началото на 50-те, когато беше станала голямата катастрофа със самолет „Комет“... Познанията му за самолетите бяха буквално енциклопедични. Почти всичко, което знаеше, Кейси дължеше на него, при трудни случаи винаги търсеше съветите му.

– Не те ли зърнах вчера сутринта? – промърмори Еймъс.

– Да. Бях с дъщеря ми.

– И аз тъй си помислих... Искаш ли кафе? – Отвори вратичката на някакъв шкаф, във въздуха се разнесе миризмата на силно препечено кафе. Старецът беше известен с отвратителното кафе, което правеше.

– С удоволствие, Еймъс – усмихна се Кейси.

– Дано да го пиеш черно – промърмори Еймъс докато ѝ подаваше чашата. – Все забравям да купя онези сметанки, дето напоследък са много модерни...

– Предпочитам го черно, Еймъс – рече тя. Беше абсолютно сигурна, че старецът няма сметана поне от една година насам.

Еймъс сипа и на себе си в голяма немита чаша, после ѝ посочи очукания стол срещу бюрото. Плотът беше отрупан с дебели технически каталози, носещи заглавия от сорта на „Международен симпозиум по

модерни структурни технологии, организиран от ФАВ и НАСА“, „Издръжливост на самолетните корпуси в екстремни ситуации“, „Техника на термографичния контрол“, „Основни технологии за корозионен контрол“ и пр.

Той вдигна крака върху масата, като преди това разбута каталозите и списанията, за да я вижда.

– Казвам ти, Кейси, истинска мъка е да се работи с тези стари корпуси! – изръмжа раздражено Еймъс. – Вече мечтая за деня, в който ще ми докарат един хубавичък екземпляр Т-2!

– Т-2?

– Е, разбира се, че не знаеш... Ти си тук само от пет години, а през това време изобщо не сме пусkali нов модел самолет. Когато правим това, първият готов самолет от серията наричаме Т-1... Тоест първата тестова машина. Слагаме я в тунела и я разтърсваме докато се разпадне. Така се откриват слабите ѝ места. Втората машина от конвейера е Т-2. Нея я използваме за откриване на умората в металните компоненти – една доста по-трудна задача. С течение на времето металът губи якостните си свойства и става трошлив. Затуй вземаме Т-2, слагаме го в камерата и ускоряваме процеса на стареене. Тоест – симулираме излитане и кацане, ден след ден, година след година... Политиката на „Нортън“ е тези тестове да се правят за срок, който надвишава двойно живота на самолета... Ако конструкторите са предвидили този живот да е двайсет и пет години, което ще рече петдесет хиляди летателни часа и двайсет хиляди цикъла, ние провеждаме тестовете за два пъти по-дълъг срок и едва тогава предаваме машината на клиента. Така сме сигурни, че той получава наистина добра стока. Как ти е кафето?

Кейси отпи една малка глътка и успя да скрие grimасата си. Старецът правеше кафето си по все същата технология: цял ден киснеше в гореща вода едросмляните зърна...

– Добро е, Еймъс – рече.

– Има още, само ми кажи когато го свършиш – успокои я той и продължи: – Но повечето самолетостроителни компании вършат същите тестове като нас – тоест за два пъти по-дълъг срок от проектното дълголетие... Какво правим ние? Тестваме машините за четири пъти по-дълго време! Затова имаме право да твърдим, че конкуренцията прави донати, а „Нортън“ – истински кроасани!

– Към това Джон Мардър добавя и още нещо – подхвърли Кейси: – Че за разлика от нас конкуренцията прави и пари...

– Мардър! – презрително изсумтя Еймъс. – В главата на тоя тип

няма нищо друго, освен пари! А едно време беше друго, тогава шефовете викаха: момчета, направете най-добрия самолет на света! И сега уж викат същото – направете най-добрия самолет на света, ама да струва толкова и толкова! Сама схващаш разликата, нали? – Сръбна от чашата си и смени темата: – Хайде казвай какво те води тук... Вероятно 545, нали?

Кейси кимна с глава.

– Не мога да ти помогна – въздъхна Еймъс.

– Защо?

– Самолетът е нов, и дума не може да става за умора на метала...

– Става въпрос за една отделна част, Еймъс – рече Кейси и извади торбичката с предпазителя.

– Хм – изсумтя старецът и я вдигна срещу светлината. Завъртя я от всички страни, помълча малко, после каза: – Чакай да видим сега... Това трябва да е външният заключващ механизъм за втория елерон на крилото...

– Точно така.

– Така я! – изръмжа самодоволно старецът, после на лицето му се изписа загриженост: – Но този механизъм е калпав!

– Зная това.

– Какъв ти е проблемът?

– Дохърти е на мнение, че точно този механизъм е предизвикал инцидента. Възможно ли е това?

– Чакай да си помисля – отвърна Еймъс и вдигна очи към тавана. Секунда по-късно обяви: – Не! Залагам сто кинта, че не той е предизвикал инцидента!

Кейси отчаяно поклати глава. Отново беше в задънена улица.

– Разочарована ли си? – попита Еймъс.

– Честно казано, да – въздъхна тя.

– Значи не внимаваш – поклати глава възрастният мъж. – Това тук е изключително важна улика.

– Как така? Нали току-що каза, че предпазителят не е причина за инцидента?

– Кейси, Кейси... Трябва да мислиш!

Тя направи усилие да мисли, потънала във вонята на ужасното му кафе. Направи всичко възможно да разбере какво има предвид този чудак. Но в главата ѝ цареше пълно объркване. Предаде се и кротко рече:

– Каж ми какво пропускам, моля те...

– Подменени ли бяха останалите заключващи механизми?

– Не.

– Подменен е бил само този, така ли?

– Да.

– Защо само този, Кейси?

– Не знам.

– Опитай да разбереш.

– Защо? Каква полза от това?

– Пак те моля да използваш главата си, Кейси! – вдигна ръце Еймъс. – Имате проблем с елероните на 545. Това значи, че имате проблем с крилото...

– Правилно.

– Откривате една подменена част на това крило...

– Правилно.

– Защо е подменена?

– Не зная.

– Претърпяло ли е някакви повреди това крило в миналото? Какво е наложило подмяната на въпросния механизъм? Подменени ли са други части? Монтирани ли са други ментета на това крило? Понесло ли е то някакви вторични поражения?

– Поне на външен вид не...

– Забрави за това, което виждаш, Кейси! – нетърпеливо тръсна глава Еймъс. – Прегледай ремонтния журнал на машината, също и този в екипите по поддръжката... Проследи пътя на въпросната част, обърни внимание на всички манипулации по крилото. Казвам ти това, защото съм сигурен, че нещо друго не е наред!

– Предполагам, че ще откриете и други неоригинални части – изправи се с въздишка Еймъс. – Напоследък все повече самолети използват такива... Това можеше да се очаква, защото в последно време всички май са почнали да вярват в Дядо Коледа...

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че вярват в нещо, което не съществува... Сещаш се какво имам предвид. Правителството приема закона за дерегулацията на авиокомпаниите и всички ръкопляскат... Цените на билетите падат, всички ръкопляскат. Но авиокомпаниите трябва да свият своите разходи. Поднасяната от тях храна става ужасна. Нищо, всичко е наред. Директните полети намаляват, при повечето от тях не е нужно да се сервира обяд или вечеря... Салоните са в лошо състояние, защото ги ремонтират по-рядко? Е, какво пък чак толкова е станало... Но разходите на превозвачите трябва да се свият още повече. Как? Като летят по-

дълго време с едни и същи машини и избягват да купуват нови. Паркът остарява. Това също не създава проблеми, но само за определено време. Междувременно натискът за свиване на разходите продължава. Къде другаде да се направят икономии? При поддръжката, при резервните части? Но това не може да продължава до безкрайност. Просто не може. Тук помощ предлага и Конгресът. Уважаемите ни депутати решават да намалят отчисленията за ФАВ. Превозвачите решават да съкратят разходите по поддръжката, защото няма кой да ги контролира. А обществеността нехае, защото в продължение на цели трийсет години тази страна е на първо място в света по безопасност на полетите... Но защо е била на първо място, Кейси? Защото ние сме плащали за това място! Плащали сме, за да имаме нови и сигурни самолети, плащали сме за тяхната поддръжка и за контрола върху тази поддръжка! Но това време изтече. Днес е останало само безпочвеното ни самочувствие. Затова казвам, че вярваме в нещо, което го няма...

– И какво ще се получи в крайна сметка? – попита Кейси.

– Залагам още сто кинта, че в рамките на следващите десет години ще отменят закона за дерегулацията и нещата ще тръгнат по старому – въздъхна Еймъс. – Но това ще стане едва след поредица от тежки катастрофи. Привържениците на тъй нареченият „свободен пазар“ ще вдигнат вой до небето, но фактите са категорични: свободният пазар не предлага сигурност. Сигурност предлага само регулираният пазар. Ако искаш да консумираш действително добра храна, ще трябва да си назначиш хора, които да контролират качеството ѝ. Ако искаш да пиеш чиста вода, трябва да плащаш на Инспекцията по водите. Ако искаш сигурна фондова борса, създаваш Комисия за контрол на борсовите спекулации. А ако искаш сигурни авиолинии, трябва да ги държиш под контрол. И това ще стане, можеш да бъдеш сигурна...

– А как ще решим проблеми като този с 545?

– Чуждестранните авиокомпании работят при далеч по-слаб контрол – сви рамене Еймъс. – Там нещата никога не са сигурни. Затова трябва да си отваряте очите при периодичните прегледи, особено по отношение на вложените резервни части...

Тя стана и се приготви да тръгва.

– И още нещо, Кейси... – Да?

– Разбираш какъв е проблемът, нали? За да проследиш тази част, трябва да започнеш от журнала за поддръжката на машината...

– Зная.

– Той се съхранява в Сграда 64... На твоето място не бих отишъл там,

особено пък в момент като този... Или, ако трябва да отида, ще си взема компания...

– Стига, Еймъс – тръсна глава Кейси. – Работила съм там, при това на поточната линия. Нищо няма да ми се случи.

– Полет 545 е горещ картоф, Кейси – поклати глава възрастният мъж. – Знаеш какво мислят момчетата... Ако получат шанс да попречат на разследването, непременно ще го използват... Затова бъди внимателна.

– Ще бъда.

– Ама много, много внимателна!...

СГРАДА 64

11.45 ч.

През средата на халето се проточваше верига от свързани помежду си клетки, които представляваха комбинация от работни възли и складове с необходимите части за вграждане. Всеки работен възел беше оборудван с машина за разчитане на микрофишове и компютър за складовите наличности.

Кейси се беше навела над екрана на машината за микрофишове и преглеждаше фотокопията на Фюзелаж 271. Това беше фабричният номер на авариралата машина на „Транс Пасифик“.

До нея се беше изправил Джери Дженкинс, сменният отговорник за складовите наличности. Писалката му нервно почукваше по плота, главата му се поклащаше.

– Откри ли каквото ти трябва? – попита той. – Хайде, побързай!

– Спокойно, Джери – вдигна глава Кейси.

– Аз съм спокоен – отвърна онзи, но очите му нервно пробягаха по халето. – Но си мисля, че беше по-добре да свършиш тая работа между смените...

Между смените нямаше да привлича внимание.

– Джери, в случая не разполагаме с много време...

– Всички са наежени заради тая китайска сделка – промърмори Дженкинс и най-сетне спря да почуква с писалката си. – Какво да кажа на момчетата?

– Ще кажеш на момчетата, че ако изпуснем китайската сделка, тази поточна линия ще бъде закрыта и те ще трябва да си търсят друга работа! – отсече Кейси.

– Наистина ли? – преглътна Джери. – Защото чух, че...

– Моля те, остави ме да си свърша работата! – прекъсна го с решителен тон тя.

Документацията беше огромна. Един милион листа хартия, в съответствие с броя на частите, вложени в изграждането на самолета. Такова беше изискването на ФАВ. Без тази документация Агенцията отказваше да регистрира готовата машина. Същевременно отказваше и да съхранява документацията, тъй като всеки от конкурентите на „Нортън“ би могъл да получи достъп до нея, позовавайки се на Закона за свободен обмен на информация. По тази причина компанията поддържаше архив за всеки произведен от нея самолет. Той тежеше два тона и половина и заемаше около двайсет квадратни метра складова площ в специално построена за целта сграда, която се намираще в Комптън. Архивът беше заснет и на микрофишове, които се използваха при редовните технически прегледи на съответната машина. Но докато се стигне до нужния микрофиш минаваше доста време...

– Откри ли го вече? Откри ли го? – нервничеше Дженкинс.

– Уф, открих го – въздъхна най-сетне Кейси.

На екрана трептеше фотокопие от официален документ на металургичния завод „Хофман Метал“ в Монтклер, Калифорния. В него предпазителят за елероните беше отбелязан точно под кода, който съответстваше на конструкторския архив: А/908/ В-2117L (2) SS/HT. Под кода беше отбелязана датата на производството, датата на доставката в завода, скрепена със съответния печат, датата на монтажа. Най-отдолу имаше още два печата – единият на механика, който е монтирал частта, другият – на инспектора от качествен контрол, който е проверил операцията.

– Това ли е ПОО? – наведе се над екрана Дженкинс.

– Да – кимна Кейси.

„Хофман Метал“ беше производителят на оригиналното оборудване (ПОО). Въпросната част беше пристигнала в завода директно оттам, без да се прибягва до услугите на дистрибутор.

Джери нервно се озърташе. Работата по поточната линия вървеше нормално, на пръв поглед никой не им обръщаше внимание. Но Кейси беше сигурна, че я наблюдават.

– Тръгваш ли си? – нетърпеливо попита сменният майстор.

– Да, Джери, тръгвам си – кимна тя и се насочи към противоположния край на конвейера. Избягваше да минава под крановете, очите й внимателно опипваха металните мостчета над главата ѝ. Там нямаше

ной. Значи засега са я оставили на покойствие...

Получената информация беше съвсем конкретна: на ТПА 545 е бил монтиран оригинален предпазител, доставен директно от производителя, който се радваше на солидна репутация. Качеството на този предпазител е било отлично, за разлика от качеството на онзи, който Дохърти демонтира от крилото.

Следователно Еймъс е прав.

Нещо е станало с това крило. Нещо, което е наложило ремонт.

Но какво?

Все още ѝ предстоеше огромна по обем работа.

Работа, която трябва да бъде свършена в изключително кратки срокове.

КК „НОРТЪН“ 12.30 ч.

Откъде се е появила тази неоригинална част? За да разбере това, Кейси се нуждаеше от сервизните картони на машината, но те все още не бяха пристигнали. Къде се запиля този Ричмън? Влезе в кабинета си и започна да преглежда пристигналите телекси. Тепетата от всички континенти пискаха за повече информация относно Н-22. Най-типичен в това отношение беше телекът от сервизната служба в Мадрид:

ИЗПРАЩА: С. РАМОНЕС ТП МАДРИД НА ВНИМАНИЕТО НА К. СИНГЪЛТЪН КК/КРИ

СПОРЕД НАСТОЙЧИВА ИНФОРМАЦИЯ НА Б. АЛОНСО ОТ „ИБЕРИЯ“ ОАВ ЩЕ ОТЛОЖИ ИЗДАВАНЕТО ПОЛЕТЕН СЕРТИФИКАТ ЗА Н-22. ПРИЧИНА „НЕДОСТАТЪЧНА СИГУРНОСТ НА ПОЛЕТИТЕ“, СЛЕДСТВИЕ ИНЦИДЕНТА МАЯМИ. МОЛЯ СПЕШНИ ИНСТРУКЦИИ.

Тя въздъхна. Подобни новини се очакваха. Съкращението ОАВ означаваше Обединена агенция по въздухоплаването или с други думи – европейският еквивалент на ФАВ. През последните години тя създаваше доста проблеми за американските самолетостроители, тъй като искаше да демонстрира мускули в регулирането на въздухоплаването, но нейните бюрократи рядко правеха разлика между чисто търговските

облекчения и проблемите със сигурността на полетите. От известно време насам ОАВ си беше поставила задачата да принуди американските самолетостроителни компании да монтират европейски двигатели с реактивна тяга. Американците обаче отказаха, следователно можеше да се очаква, че гръмналият ротор в Маями ще налее вода в мелницата на ОАВ, чието първо действие естествено ще бъде отлагане на издаването на задължителния сертификат за полети...

В крайна сметка това е политически въпрос, който е извън моите компетенции, рече си Кейси и протегна ръка към следващия телекс:

**ИЗПРАЩА: С. НИЕТО ТП ВАНК
НА ВНИМАНИЕТО НА: К. СИНГЪЛТЪН КК/КРИ**

ДНЕС 04.00 СУТРИНТА ДЖЕН. ХОСП. ВАНК ПЪРВИ ПИЛОТ ЛЮ ДЗАН ПИНГ ПРЕТЪРПЯ СПЕШНА ОПЕРАЦИЯ ПОРАДИ ВЪТРЕШЕН КРЪВОИЗЛИВ. СЛЕДВАЩИ 48 ЧАСА РАЗПИТ ИЗКЛЮЧЕН. ОЧАКВАЙТЕ ДОПЪЛНИТЕЛНИ ПОДРОБНОСТИ.

Кейси разчиташе на информацията, която би получила от първия пилот. Искаше да знае защо не е бил в кабината и какво е правил на опашката по време на инцидента. Очевидно отговор на тези въпроси щеше да получи чак в края на седмицата.

Следващият телекс накара очите ѝ да се разширят от смайване:

**ИЗПРАЩА: РИК РАКОСКИ ТП ХК
НА ВНИМАНИЕТО НА: К. СИНГЪЛТЪН КК/КРИ**

ПОЛУЧИХ ВАШЕ ИСКАНЕ СЕРВИЗЕН КАРТОН ТПА ПОЛЕТ 545 Ф.НОМЕР 271 ЧУЖДЕСТР. РЕГ. 098/443/ ХБ09., КОЕТО ПРЕДАДОХ НА ПРЕВОЗВАЧА. В ОТГОВОР НА ИСКАНЕТО НА ФАВ ТРАНСПАСИФИК ПУСНА ЦЯЛАТА ДОКУМЕНТАЦИЯ ОТ СЕРВИЗНИТЕ СИ ЦЕНТРОВЕ КАЙТАК /ХК/ СИНГАПУР И МЕЛБЪРН ПО ИНТЕРНЕТ ОНЛАЙН НОРТЪН. НАЧАЛЕН ЧАС 22.10 МЕСТНО ВРЕМЕ. СЕРИОЗНИ ТРУДНОСТИ ПРИ ОПИТИТЕ ДА ИНТЕРВЮИРАМ ЕКИПАЖА. ПОДРОБНОСТИ СЛЕДВАТ.

Умен ход от страна на „Транс Пасифик“, призна си Кейси.

Очевидно не желаят екипажът им да бъде разпитван, в замяна обаче предлагат всичко останало. Привидно са изпълнени с готовност да сътрудничат, но на практика съвсем не е така.

На вратата се появи едрата фигура на Норма.

– В момента постъпват сведенията от ЛАКС – обяви тя. – Онези от Хонконг вече са тук...

– Видях – кимна Кейси. – Имаш ли отправния адрес?

– Нося го – отвърна Норма и ѝ подаде лист хартия. Кейси преписа съдържанието му в компютъра си, изчака обработката на данните и присви очи към списъка, който се появи на екрана:

СЕРВИЗНИ ДАННИ Н-22 / Ф.НОМЕР 271 / Ч.Н. 098/443/
ХБ09

ДД5/14 АС 6/19 МОД8/12

СЕРВИЗНА БАЗА КАЙТАК – РЕД. ПРЕГЛЕД (А-С)
СЕРВИЗНА БАЗА СИНГАПУР – РЕД. ПРЕГЛЕД (САМО Б)
СЕРВИЗНА БАЗА МЕЛБЪРН – РЕД. ПРЕГЛЕД (САМО
А+Б)

– Е, хубаво! – въздъхна тя и се залови за работа. Измина почти час преди да получи първите отговори. Но това време не беше изгубено напразно, тъй като най-сетне успя да получи представа какво е станало с онази предпазна кука на елероните.

На десети ноември миналата година самолетът на „Транс Пасифик“ извършвал чартърен полет по маршрут Бомбай – Мелбърн. По време на полета се появили проблеми с радиовръзката и пилотът поиска разрешение да кацне на остров Ява, Индонезия. Повредата се оказала елементарна (гръмнал транзистор в една от схемите), радиостанцията бързо била приведена в ред. Наземният персонал на Ява дозаредил машината и тя продължила пътя си към Мелбърн.

След кацането в Мелбърн, австралийските служби по поддръжката открили повреда на дясното крило.

Благодаря ти, Еймъс. Значи повреда наистина е имало.

Механиците забелязали изкривено гърло на горивния резервоар, както и леко притискане на намиращият се в съседство предпазител за елероните. За причинител на тези повреди бил обявен наземният персонал на остров Ява, който дозаредил машината с гориво.

При Н-22 гърловината на резервоара се намира в долната част на крилото, непосредствено под предната му част. Зле подготвеният наземен персонал на остров Ява е използвал неподходящ телфер за прикачане на маркучите. Платформата на този телфер е била по-висока от нормалната, в резултат крайникът на горивния маркуч е притиснал твърде силно гърловината на резервоара. Тя се е изкривила и е опряла в предпазната кука, която също е получила повреда.

В Мелбърн рядко подменят предпазители и ги нямат на склад. Вместо да задържа машината и да чака доставка, тамошната сервизна служба решава, че подмяната може да стане и в Сингапур. Самолетът стига дотам без никакви проблеми, но един от механиците забелязва нещо подозрително около документите, с които въпросните предпазни куки са доставени в склада на сервизната служба. Сингапурците не са убедени в тяхната оригиналност.

В резултат машината отлита за Хонконг без да я пипат. Там е базата на „Транс Пасифик“, където със сигурност ще имат на склад и оригинални предпазители. Хонконг е един от световните центрове за производство и разпространение на фалшификати, местната Сервизна служба е наясно с този факт и взема изключително строги мерки за доставката на оригинални части. Тези части се поръчват директно от производителите в САЩ. На 13 ноември миналата година Ширококорпусният Н-22 с фабричен номер 271 получава чисто нов предпазител за средния елерон на крилото, който е надлежно монтиран.

Документът за този предпазител изглеждаше съвсем автентичен – Кейси получи възможност да разгледа фотокопие от него на екрана на компютъра си. Произведен беше от „Хофман Метал Уъркс“ в Монтоклеър, Калифорния – оригиналният доставчик на „Нортън“. Но този документ беше фалшив. Кейси знаеше това поради простата причина, че частта беше фалшива. По-късно щеше да прегледа всички фактури и не се съмняваше, че ще открие измамата.

В момента обаче я интересуваше един друг въпрос, поставен съвсем основателно от Еймъс: *подменени ли са и други части?*

Настанила се удобно пред компютърния си терминал, тя започна да преглежда всички операции на Сервизна служба Хонконг за датата 13 ноември. Работата беше бавна и изтощителна, тъй като се налагаше да преглежда сервизните картони един по един и да разчита всички надраскани на ръка операции, отбелязани в тях. В крайна сметка обаче успя да открие списък на серия от манипулации по крилото.

Забележките бяха три.

СМ ДЕС ПК Б№7. Смяна на десния прожектор за кацане, свързан с електропредпазител (бушон) №7.

СМ ДЕС ПКЕЛ. Смяна дясна предпазна кука за елероните.

ПР СПО. Проверка на съпътстващия пакет оборудване. Под това съкращение беше добавено НОР, което означаваше, че всичко е нормално.

Под съпътстващ пакет оборудване механиците имат предвид всички части и агрегати, които са в пряка връзка с подменената част и за чиято автентичност съществува и най-малкото подозрение. Например, ако се открие износване на уплътненията на горивните отвори на дясното крило, задължително се проверяват и уплътненията на лявото, тъй като са от един и същи вид с дефектиралата част.

Смяната на предпазната кука на елероните е предизвикала проверка на съпътстващото оборудване.

Но на кое по-точно?

Пакетите съпътстващо оборудване се определят от „Нортън“, но Кейси не можеше да извика на екрана тези списъци, които бяха прекалено много и прекалено дълги, за да бъдат съхранявани в нейния компютърен терминал. Налагаше се отново да потърси помощта на компютъра в производственото хале.

Тикна стола си назад и се изправи.

СГРАДА 64

14.40 ч.

Огромното хале изглеждаше почти пусто, поточната линия за производство на широките, корпуси беше замряла. Между смените имаше едночасова пауза, наложена от разчистването на местата за паркиране. Първа смяна приключваше в два и половина, а втора започваше в три и половина. По този начин се избягваха задръстванията на паркингите.

Това беше промеждутъкът, за който спомена Джери Дженкинс. Най-удобното време за проверките. Кейси призна, че е бил прав – наоколо наистина нямаше никой.

Насочи се право към складовия терминал на конвейера, но Джери не беше там. Край рафтовете се навърташе един от инспекторите на КК.

– Джери си тръгна – отвърна на въпроса ѝ той.

– Защо?

– Каза, че не се чувства добре...

Кейси събърчи вежди. Дженкинс не би трябвало да напуска работното си място преди пет. Настани се зад терминала и започна да търси информацията.

Натисна няколко клавиша и пред очите ѝ се появи файлът с база данните за съпътстващите пакети оборудване. Набра словосъчетанието ПРЕДП ЕЛ и получи точно това, което търсеше. На екрана се появи следният списък:

```
RT SLATS DRIVE TRK (22/RW/2-5455/SLS)
RT SLATS LVR (22/RW/2-5769/SLS)
RT SLATS HYD ACT (22/RW/2-7334/SLS)
RT SLATS PSTN (22/RW/2-3444/SLS)
RT SLATS FD CPLNG (22/RW/2-3445/SLS)
RT PRX SNSR (22/RW/4-0212/PRC)
RT PRX SNSR CPLNG (22/RW/4-0445/PRC)
RT PRX SNSR PLT (22/RW/4-0343/PRC)
RT PRX SNSR WC (22/RW/4-0102 /PRW)
```

Един напълно логичен списък. Пакетът съпътстващо оборудване изброяваше петте основни агрегата, които се намираха в непосредствена връзка със заключващия механизъм на елероните: улейното легло, плъзгачите, изтласкващите лостове, хидравличната система и куплунгът водач.

Забележката под него напомняше на механиците да проверят и намиращият се в съседство контролен сензор, състоящ се от предпазен капак, свързващи клеми и електроинсталация.

Кейси знаеше, че Дохърти вече е проверил улейното легло. А ако Еймъс е прав, сега трябва да подложат на внимателна проверка и контролния сензор. Нещо, което едва ли е сторено до този момент.

Възможно ли е проблемът да се крие именно там?

Да, призна с въздишка тя. Напълно възможно.

Изключи компютъра, прекоси халето и се насочи към кабинета си. Искеше да позвъни на Рон Смит и да го предупреди за сензора. Крачеше под огромните недовършени корпуси, към отворения портал в северния край на хангара.

Внезапно изскочиха двама мъже. Тъмни силуети на фона на ярката дневна светлина навън. Тя все пак успя да забележи, че единият е облечен в червена фланелка, а на главата на другият има бейзболна шапка.

Кейси се обърна назад. Искеше да накара човека от КК да се обади на охраната. Но телената клетка беше празна, Тя изведнъж установи, че

въсъщност е абсолютно сама в халето. Наоколо не се виждаха хора, чак в дъното на огромния хангар се поклащаше възрастна негърка, която тикаше пред себе си количка за отпадъци. Но разстоянието до нея беше най-малко седем – осемстотин метра.

Хвърли поглед на часовника си. До пристигането на първите работници оставаха поне петнадесетина минути.

Двамата мъже тръгнаха към нея.

Кейси се обърна и започна да се отдалечава в посоката, от която беше дошла. Ще се справя, рече си тя. Внимателно отвори чантичката си и извади мобифона.

Набра номера на охраната, но сигнал нямаше. Осъзна, че се намира в средата на халето, точно под медната мрежа, прикачена за покрива като защита срещу външните радиосигнали, които пречат на тестването на комуникационните системи.

Не можеше да използва мобифона си преди да стигне другия край на хангара.

От него я дяляха седем – осемстотин метра.

Ускори ход, токчетата ѝ потракваха по циментовия под, ехото отекваше под високия покрив. Нима наистина е сама в тази огромна сграда? Не, разбира се. Тук има няколкостотин души, но в момента просто не можеше да зърне никого от тях. Хора имаше във вътрешността на корпусите, край крановете, които ги заобикаляха... Стотици хора, всеки момент щеше да види някой от тях.

Хвърли поглед през рамото си.

Двамата бяха скъсили разстоянието.

Ускори ход, започна да подтичва на ниските си токчета. После си каза: „Това е смешно! Аз все пак съм някакъв ръководител в този завод, има ли смисъл да бягам!“

Започна да ходи нормално.

Напълни дробовете си с въздух и го изпусна.

Погледна назад и видя, че мъжете са близо.

Дали да не се обърне право срещу тях? Не, това може да стане само ако има и други хора.

Отново ускори ход.

Вляво от нея се появи зоната за първоначално разпределение на части и компоненти, оградена с мрежа. Тук обикновено гъмжеше от хора, заети с комплектоването на инструменти и оборудване. Сега обаче зоната беше пуста.

Абсолютно пуста.

Хвърли поглед през рамо. Мъжете бяха на петдесетина метра и бързо се приближаваха.

Даде си сметка, че ако започне да крещи, ще се появят поне десетина работници. Мутрите просто ще се плъзнат встрани, между кранове и скелета, а нея ще я вземат за глупачка. Жената, която се изгубила в халето посред бял ден. Ще я скъсат от майтап...

Не, няма да крещи.

Не.

Къде по дяволите изчезнаха кутиите за противопожарната система? Алармите за бърза помощ? Знаеше, че са пръснати навсякъде из сградата, беше работила в тази сграда години наред. Би трябвало да си спомни поне за една такава кутия...

Ще натисне някой от тези бутони, после ще каже, че е станало случайно...

Но наоколо не се виждаха никакви алармени бутони.

Мъжете бяха на тридесет метра от нея. Хукнат ли да тичат, ще я стигнат само за няколко секунди. Но те нямаха подобни намерения, явно също се опасяваха да не ги видят.

Кой да ги види? Наколо нямаше жива душа.

Вдясно забеляза гора от сини кранове – онези, които придържат едрогабаритните части от корпуса по време на занитването. Последното място, където можеше да се скрие.

Аз съм член на ръководството на „Нортън Еъркрафт“ и никой не може...

О, по дяволите!

Кейси свърна вдясно и хукна между крановете. Тичаше сред истински лабиринт от железни стълби и скелета. Чу как мъжете зад гърба ѝ нададоха изненадани викове и затрополиха след нея. Но тя беше успяла да вземе аванс и изчезна в полумрака...

Познаваше обстановката много добре. Придвижваше се бързо и сигурно, час по час вдигаше глава, в очакване да види някой горе на скелето. На всяко от тези работни места обикновено имаше поне по двадесет – тридесет души, занитването на обемистите, подобни на огромни варели външни компоненти на корпуса ставаше ръчно, под светлината на ярки люминисцентни прожектори.

Трополенето зад гърба ѝ се усили, примесено с ругатни. Мутрите очевидно имаха трудности с преодоляването на металната плетеница.

Затича се, прескачайки снопове кабели и разпределителни кутии,

ловко заобикаляйки увисналите от тавана куки на дебели стоманени въжета. Изведнъж се озова на празно място. Работна станция 14. В центъра ѝ се издигаше корпусът на полуготов самолет, стъпил на колелата си. Около опашката му се поклащаше подвижно скеле, издигнало се на повече от двадесет метра от земята. Зад илюминаторите се движеха сенки. Най-сетне! В самолета има хора!

Кейси без колебание започна да се изкачва по стъпалата, точетата ѝ затракаха. Спря на втората междинна площадка и се огледа. Високо над нея работеха трима яки мъже с предпазни каски на главите. Бяха увиснали само на три – четири метра под покрива на халето и занитваха обшивката на горното кормило. Пукотът на пневматичните им инструменти огласяше цялото хале.

Сведе поглед надолу. Двамата ѝ преследвачи изскочиха на празно пространство и започнаха да се оглеждат. Единият вдигна глава и я видя, каза нещо на другия. После хукнаха към стълбите.

Кейси продължи нагоре. Скоро стигна скелето, което водеше към задната врата на корпуса.

Вътрешността на самолета беше огромна и пуста. Една поредица от мътно проблясващи метални арки. Сякаш беше попаднала в корема на някакъв огромен железен кашалот. На двадесетина метра от себе си видя жена от азиатски произход, която прикрепяше сребриста изолация в кабелните канали. Погледна я срамежливо, сякаш я бяха хванали да върши нещо нередно.

– Има ли някой друг тук? – извика Кейси.

Жената поклати глава.

Изскочи навън. Мутрите бяха стигнали площадката непосредствено под нея. Завъртя се и започна да изкачва стъпалата, които водеха към подвижните скелета под покрива.

В близост до пода на халето стъпалата бяха широки около три метра. Но тук рязко се стесняваха, ширината им не надминаваше петдесет-шестьдесет сантиметра. Цялата конструкция наподобяваше бояджийска стълба, издигаща се стръмно нагоре, обградена отвсякъде от метални скели. От двете ѝ страни се проточваха кабели и маркучи, раменете ѝ опираха в подвижни разпределителни кутии. Стълбите се клатеха под тежестта на тялото ѝ и на всеки два – три метра правеха остър завой надясно. Вече беше на около трийсет метра височина, корпусът на самолета остана под нея. Единствено вертикалната плоскост на опашката се извисяваше над главата ѝ.

Обзета от внезапна паника, тя вдигна глава към мъжете в горния край на кормилната плоскост и извика:

– Хей! Хей!

Никой не ѝ обърна внимание. Изкачила още няколко стъпала, тя разбра защо е така: и тримата работници горе носеха тампони за уши: нещо като слушалки за уокмен, притиснати плътно около главите им.

Продължи да се изкачва.

След още няколко метра стълбата правеше остър завои надясно и минаваше покрай черните хоризонтални плоскости на товарните елеватори, чиито въжета висяха покрай вертикалния стабилизатор на самолета. Те ѝ пречеха да види фигурите на работниците горе. Тръгна натам, внимавайки да не докосва повърхността на елеваторите с голи ръце. Това не беше желателно, тъй като те бяха покрити с лепкав композит, наподобяващ каучук.

Скелето съвсем не беше подходящо за тичане. Клатушката се здравно, в един момент дори се подхлъзна и едва не се плъзна обратно.

Продължи напред. Вече не виждаше пода на халето, скрит под множество висящи конструкции. Нямаше представа дали втората смяна е застъпила.

Колкото по-нагоре се изкачваше, толкова по-осезаемо чувстваше влажния и топъл въздух, събрал се под покрива на Сграда 64. И си спомни как наричаха това работно място: „сауната“...

Най-сетне се добра до нивото на елеваторите. Стълбата се приближаваше плътно до широката плоскост на стабилизатора, отвъд която бяха работниците. Вече нямаше желание да гледа надолу, очите ѝ останаха заковани върху дебелите греди на покривната конструкция. Още три метра, още два... После всичко ще бъде наред...

Закова се на място, очите ѝ се разшириха от смайване.

Работниците ги нямаше.

Сведе поглед надолу и видя трите жълти каски. Собствениците им се бяха качили на хаспел с електродвигане и бавно се спускаха към пода на халето.

– Хей, хей!

Каските не промениха положението си.

Кейси се извърна. Обувките на преследвачите ѝ трополяха по металните стъпала, тялото ѝ съвсем ясно долавяше вибрациите. Бяха близо, много близо!

А тя нямаше къде да се скрие.

Право пред себе си видя квадратна метална платформа, при която стъпалата свършваха. Беше метър на метър, с ниски перила. Отвъд нея нямаше нищо.

Кейси се оказа на четиридесет метра над земята, в капана на парче квадратна ламарина и нищо повече.

Преследвачите ѝ се приближаваха.

Не трябваше да се катеря тук, горчиво въздъхна тя. Трябваше да си остана долу. Сега вече наистина съм в капан.

Тръсна глава и прекрачи едно от перилата на платформата. Внимателно опипа с крак скелето под себе си, после започна да се спуска.

Откри грешката си почти веднага. Скелето беше изградено от Х-образни метални пръчки. Както и да се хващаше за него, ръцете ѝ се плъзгаха надолу и влизаха в болезнено съприкосновение със заварките. Едновременно с това страдаха и краката ѝ на които също липсваше опора. Железните пръти бяха с остри ръбове. Измина няколко метра и спря да си поеме дъх. Не искаше да гледа надолу. Извърна глава и ги видя. Мъжът с червената риза и онзи с бейзболната шапка. Стояха на междинната площадка и я наблюдаваха. Очевидно се питаха какво да правят. Тя беше на около два метра под тях, вкопчена в скелето.

Единият извади чифт груби работни ръкавици и Кейси си даде сметка, че време за губене няма. Внимателно се пусна от железните пръчки и запълзя надолу. Два метра, още два... Стигна нивото на един от хоризонталните елеватори. Оттатък лабиринта на скелето проблесваше гумираната му повърхност.

Но скелето се тресеше.

Вдигна глава и видя, че онзи с червената риза е започнал да се спуска след нея. Беше силен, движеше се бързо. Щеше да я стигне за броени секунди.

Другият се връщаше обратно по стълбите и я следеше с очи.

Онзи с червената риза беше на някакви си три – четири метра от нея.

Продължи спускането. Дланите ѝ пламнаха, въздухът излиташе от гърдите ѝ на неравномерни тласъци. Скелето беше изцапано с грес на най-неочаквани места, пръстите ѝ се пързаяха. Чувстваше как се приближава едрото тяло на мъжа над главата ѝ. За миг вдигна очи и видя огромните му оранжеви работни обувки с дебели грайферни подметки.

Само след миг тези подметки щяха да смажат пръстите ѝ...

Продължи надолу. В един миг нещо я удари в лявото рамо. Извърна глава. Беше един от електрическите кабели, които висяха от покрива. Дебел около пет сантиметра, покрит със сив изолационен материал. Каква ли тежест може да издържи?

Мъжът над нея продължаваше да се спуска по скелето.

По дяволите!

Протегна ръка, хвана кабела и го подръпна. Изглеждаше здраво закрепен. В близост не се виждаха разпределителни кутии. Уви ръце около кабела, същото стори и с краката си. Пусна скелето миг преди тежките ботуши на преследвача да смажат пръстите ѝ.

Тялото ѝ се люшна и започна да се плъзга надолу.

Направи опит да мести ръцете си, но това се оказа извън нейните възможности.

Плъзгаше се директно, все по-бързо и по-бързо...

Болката от триенето беше ужасна. Измина така три – четири метра, после още толкова... Не беше в състояние да контролира плъзгането...

Краката ѝ с трясък се удариха в една разпределителна кутия. Тялото ѝ опасно се разлюля. Уви глезени около кутията и направи опит да запази равновесие.

В същия миг кабелът се опъна.

От разпределителната кутия излетя фонтан от искри, пронизително зави аларма. Кабелът лудо се люшкеше. Отдолу се разнесоха викове и тя наведе глава. С огромно смайване откри, че е увиснала на някакви си два-три метра от пода. Към нея се протягаха ръце, хората крещяха.

Разтвори пръсти и падна.

С известна изненада откри, че е на крака и няма нищо счупено.

– Добре съм – засрамено промърмори тя на хората, които я заобикаляха. – Нищо ми няма... – Зърна белите престилки на екипа за бърза помощ и още веднъж повтори: – Нищо ми няма, моля ви...

Част от работниците вече бяха успяли да зърнат служебната карта на ревера ѝ в очите им се четеше недоумение. Какво прави един вицепрезидент на компанията на тези скелета? Започнаха да се отдръпват, очевидно не знаеха как да постъпят.

– Всичко е наред – каза още веднъж Кейси. – Моля, не се притеснявайте, вършете си работата...

Разблъска тълпата и си тръгна, игнорирайки протестите на санитарите. Изведнъж до нея изскочи Кени Бърн и я прегърна през рамото.

– Какво става тук, по дяволите? – загрижено изръмжа той.

– Нищо – отвърна Кейси.

– Забрави ли, че сега не е време да се мотаеш из цеховете? – свъси вежди той.

– Не съм.

Облегната на рамото на Кени, тя бавно се насочи към изхода. Очите ѝ се присвиха от ярката слънчева светлина. Паркингът вече беше запълнен от колите на работниците от втората смяна. Слънцето се отразяваше в безкрайните редици разноцветни покриви.

– Кейси, трябва да си по-предпазлива – загрижено я погледна Кени.

– Нали разбираш защо?

– Разбирам – разсеяно отвърна тя.

После сведе поглед към дрехите си. Полата и блузката ѝ бяха омацани с грес.

– Имаш ли дрехи за преобличане в офиса? – попита Кени.

– Не. Ще се наложи да си ида у дома...

– Май ще е по-добре да те закарам – промърмори червенокосият.

Тя понечи да възрази, после се отказа.

– Благодаря ти, Кени.

АДМИНИСТРАЦИЯТА

18.00 ч.

Джон Мардър вдигна глава от бюрото си:

– Чух за някакви прекеждия в 64... Какво стана?

– Нищо. Бях тръгнала да проверявам едни неща... Той бавно поклади глава:

– Не искам да ходиш в халетата сама, Кейси. Особено след днешната гадория с онзи кран... Ако ти се налага да бъдеш там, вземи Ричмън или някой от инженерите със себе си...

– Добре.

– Сега не е време да поемаме рискове.

– Разбирам.

– Хубаво – промърмори Мардър, помълча малко и смени темата: – Каква е тази работа с репортера?

– Джек Роджърс работи по материал, който може да предизвика скандал – започна тя. – Профсъюзът подозира, че монтажът на крилата ще бъде прехвърлен в чужбина. Разполагат с някакви документи... А самият Роджърс свързва този факт с търкания в ръководството на компанията.

– Търкания? – вдигна вежди Мардър.

– Получил информация, според която вие с Едгартън сте на нож. А мен попита дали този конфликт ще се отрази на китайската сделка...

– Господи, това вече е прекалено! – раздражено изръмжа Мардър. – Подкрепям сто процента усилията на Хал във връзка с тази продажба! Тя е от жизненоважно значение за компанията. Ти какво му каза?

– Успях да го спра за момента – отвърна Кейси. – Но ако искаме да забравим за този материал, ще трябва да му предложим нещо друго, по-добро... Интервю с Едгартън, подробности по китайската сделка... Друг начин няма.

– Разбирам – кимна Мардър. – Но Хал няма да се съгласи. Мога да го помоля, но зная, че ще откаже...

– Тогава ти трябва да свършиш тая работа.

– Трудно – навъси се Мардър. – Хал ми е забранил контакти с пресата до финализирането на сделката. Трябва да бъда безкрайно внимателен. Можем ли да се доверим на този репортер?

– Съдейки от опита си, да...

– Ще скрие ли източника си, ако му дам някои наистина ценни сведения?

– Положително. Единственото, от което се нуждае, е свежа, подходяща за публикуване информация.

– Добре – кимна Мардър и си записа нещо. – Ще поговоря с него. Друго?

– Не, това беше всичко – отвърна Кейси и се изправи.

– Между другото, как се проявява Ричмън? – подхвърли директорът.

– Нормално – сви рамене тя. – Просто му липсва опит...

– Струва ми се умен хлапак... Използвай го, давай му работа...

– Добре.

– Това му е бил проблемът в отдел „Маркетинг“ – подхвърли Мардър. – Не са му давали никаква работа...

– Разбирам.

– Ще се видим утре, на заседанието на КРИ – изправи се директорът.

Миг след като Кейси си тръгна, от съседното помещение се появи Ричмън.

– Тъпо копеле! – изръмжа Мардър. – Знаеш ли, че днес следобед Замалко не е пострадала в 64? Къде по дяволите беше?

– Ами, аз...

– Слушай ме много внимателно! – безцеремонно го прекъсна Мардър. – Не искам *никакви* инциденти със Сингълтън, ясно? Нужна ни е жива и здрава, защото не може да си върши работата от болничното легло!

– Разбрах, Джон.

– Дано да е така, приятелче. Искам те залепен за нея непрекъснато. Чак докато приключим с тази работа, ясно?

УКК 18.20 ч.

Кейси слезе на четвъртия етаж, където се намираше кабинетът ѝ. Норма продължаваше да седи зад бюрото си, с димяща цигара между устните.

– Вътре те чака още едно тесте телекси – промърмори тя.

– Добре.

– Ричмън си тръгна.

– Добре.

– Нещо се беше разбързал... Говорих с Ивлин от счетоводството...

– И?

– Пътуванията му са били осчетоводени от една специална сметка, покриваща различни услуги, които компанията предоставя на клиентите си. Нещо като сметка за бакшишите... Хлапето е изхарчило цяло състояние.

– Колко?

– Поеми си дъх. Готова ли си? Двеста осемдесет и четири хиляди долара!

– За три месеца? – ахна Кейси.

– Точно така.

– Това са доста ски ваканции... Под каква форма са били осчетоводени разходите?

– Забавления на клиенти. Имена не са посочени.

– Кой ги е одобрил?

– Сметката е към производствения отдел – отвърна Норма. – А това означава, че е под контрола на Мардър...

– И той е сложил подписа си под всичко това?

– Вероятно. Ивлин ще провери и ще ми каже... – Норма размести бумагите върху бюрото си: – Друго май няма... ФАВ ще забави

разпечатките от записите в кабината. Те са пълни с китайски термини, преводачите са се видяли в чудо. Превозвачът прави собствен превод, така че...

– Нищо ново под слънцето – въздъхна Кейси. При инциденти от подобен характер записите се изпращат на ФАВ, където се правят съответните преводи. Причината за това се крие във факта, че самите записи принадлежат на компанията превозвач.

– Алисън да е звъняла?

– Не, скъпа. В личен план те търси единствено Теди Роули.

– Няма значение – поклати глава Кейси.

– И аз бих казала същото...

Седна зад бюрото и разлисти папките върху него. Повечето бяха свързани с Полет 545 на „Транс Пасифик“. Най-отгоре имаше списък на отделните документи:

ФАВ ФОРМУЛЯР 8020–9 – ПРЕДВАРИТЕЛНИ ЗАПИСКИ
ЗА ИНЦИДЕНТА

ФАВ ФОРМУЛЯР 8020–6 – РАПОРТ ЗА ИНЦИДЕНТА

ФАВ ФОРМУЛЯР 8020-6-1 – РАПОРТ ЗА ИНЦИДЕНТА
(ПРОДЪЛЖЕНИЕ)

ФАВ ФОРМУЛЯР 7230–10 – ДАННИ ЗА
МЕСТОПОЛОЖЕНИЕ

ХОНОЛУЛУ АРИНГ

ЛОС АНДЖЕЛИС АРТСС

ЮЖНА КАЛИФОРНИЯ АТАС

АВТОМАТИЧЕН ЗАПИС НА ВКЛЮЧВАНЕ И ИЗЛИЗАНЕ
ОТ СЪОТВЕТНАТА ЗОНА – ЮЖНА КАЛИФОРНИЯ АТАС

ФАВ ФОРМУЛЯР 7230–4 ЕЖЕДНЕВЕН ЗАПИС НА
ПОКАЗАНИЯТА

ЛОС АНДЖЕЛИС АРТСС

ЮЖНА КАЛИФОРНИЯ АТАС

ФАВ ФОРМУЛЯР 7230–8 – ПРОСЛЕДЯВАНЕ НА ПОЛЕТА

ЛОС АНДЖЕЛИС АРТСС

ЮЖНА КАЛИФОРНИЯ АТАС

ПЛАН НА ПОЛЕТА, ICAO

Отдолу бяха струпани купчина полетни маршрути, транскрипции на записи от диспечерските кули, метеорологични данни. Малко

встрани беше оставен един материал от „Нортън“, съдържащ извадка от неверните полетни данни – всъщност единствените автентични материали, с които разполагаха...

Реши да ги вземе вкъщи. Беше прекалено уморена, за да остава повече тук.

ГЛЕНДЕЙЛ 22.45 ч.

Той рязко се изправи, спусна краката си на пода и промърмори:

– Така... Слушай, скъпа...

Тя гледаше мускулите на гърба му, прешлените на гръбначния стълб, широките рамене.

– Беше страхотно... Много съм доволен, че се видяхме.

– Аха – едва чуто отвърна тя.

– Но утре ме чака тежък ден, знаеш...

Би предпочела да остане. Главно защото не ѝ се искаше да бъде сама през нощта. Но той щеше да си тръгне. Винаги го правеше.

– Разбирам, Теди – рече. – Всичко е наред.

Тези думи го накараха да се обърне. На лицето му се появи познатата очарователна и малко цинична усмивка:

– Ти си върхът, Кейси!

Наведе се и я целуна, страстно и продължително. От благодарност, че не го моли да остане. Тя отвърна на целувката му. В дъха му се долавяше леката миризма на бира. Ръката ѝ обви шията му, пръстите ѝ погалиха меките къдрици на тила.

В следващия миг той се отдръпна.

– Време е да бягам...

– Разбира се, Теди.

– Чух, че си се разхождала из „градините“, точно между смените – подхвърли той.

– Вярно е.

– Не трябва да ядосваш някои хора...

– Зная.

– Убеден съм, че знаеш – усмихна се той, целуна я по бузата и се наведе за чорапите си. – Но аз трябва да бягам...

– Разбира се, Теди – повтори тя. – Искаш ли едно кафе преди тръгване?

– Не, скъпа – отвърна той докато намъкваше каубойските си ботуши. – Беше много хубаво...

Тя не искаше да остане сама в леглото и също стана. Навлече една широка тениска, изпрати го до вратата и бегло го целуна за сбогом.

– Беше страхотно – докосна носа ѝ той.

– Лека нощ, Теди.

Залости вратата след него и включи алармата.

Върна се обратно, изключи стереото и се огледа. Повечето мъже забравяха по някоя вещ, просто като причина да се върнат. Но не и Теди. Нямаше никакво доказателство, че е бил тук, ако не се брои недовършената бира на кухненската маса. Тя я изхвърли в кофата за боклук и избърса мокрото кръгче.

Месеци наред си повтаряше, че трябва да приключи тази история. (Каква история, каква *история*, Господи?), обади се познат вътрешен глас. Не си правеше труда да отвръща на този въпрос. Беше претрупана с работа, изпитваше определени трудности да поддържа дори и най-обикновените контакти. Преди около шест месеца посети един кьнтри клуб в Студио Сити, заедно с Айлийн, сътрудничката на Мардър. Там се събираха млади хора от киното, предимно аниматори от студията „Уолт Дисни“. Много приятна тълпа, беше я уверила Айлийн. Но Кейси я намери досадна. Не беше красива, не беше млада, липсваше ѝ непринудеността на момичетата, които се мотаеха из бара с плътно прилепнали джинси и съблазнителни деколтета.

Мъжете също бяха прекалено млади за нея, с още неоформени черти на гладките си лица. Не беше в състояние да си бърби глупости с тях, чувстваше се прекалено сериозна за обстановката. Беше жена със сериозна професия и дете, приближаваше четиридесетте... Не повтори посещението си в този клуб.

Не че не искаше да се среща с хора, не... Просто ѝ беше трудно. Нямаше нито време, нито енергия за подобни неща. Пък и не проявяваше особен интерес към тях.

По тази причина срещите ѝ с Теди бяха винаги еднакви. Той се обаждаше да я предупреди, че ще се отбие, а тя вземаше един душ и отиваше да му отвори. Винаги готова...

Нещата вървяха по този начин вече почти цяла година.

Направи си чай и се върна в леглото. Облегна гръб на таблата, разтвори папката и потъна в разпечатките от записа на полетните данни, които до голяма степен бяха недостоверни:

```
A/S PWR TEST 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
AIL SERVO COMP 0 0 0 0 1 0 0 1 0 0 0
AOA INV 1 0 2 0 0 0 1 0 0 0 1
CFDS SENS FAIL 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
CRK CMD MON INV 1 0 0 0 0 0 2 0 1 0 0
EL SERVO COMP 0 0 0 0 0 0 0 0 0 1 0
EPR/N1 TRA-1 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
FMS SPEED INV 0 0 0 0 0 0 4 0 0 0 0
PRESS ALT INV 0 0 0 0 0 0 3 0 0 0 0
G/S SPEED ANG 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
SLAT XSIT T/O 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
G/S DEV INV 0 0 1 0 0 0 5 0 0 0 1
GND SPD INV 0 0 0 0 0 0 2 1 0 0 0
TAS INV 0 0 0 0 1 0 1 0 0 0 0
TAS INV 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
AUX 1 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
AUX 2 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
AUX 3 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
AUX COA 0 1 0 0 0 0 0 0 0 0 0
A/S ROX-P 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
RDR PROX-1 0 0 0 0 1 0 0 1 0 0 0
```

Следваха още девет страници, гъсто изписани с подобен род информация. Тя не беше много сигурна какво означава тя, особено по отношение на контролните тестове, маркирани с AUX. Първият вероятно се отнасяше за външното захранване – тоест за газовата турбина в задната част на корпуса, която осигурява енергия докато самолетът е на земята, а по време на полет играе ролята на резервно захранване. Но каква е функцията на останалите? Контролират системите за външно захранване? Или пък маркират тези системи? И какво по дяволите е това AUX COA?

Ще трябва да попита Рон...

Прелисти разпечатката и стигна до записите DEU, които отбелязват всяко отклонение от полетните параметри. Прегледа ги набързо, потисна прозявката си и се приготви да затвори папката. После изведнъж спря.

```
DEU FAULT REVIEW
LEG 04 FAULTS 01
```

R/L SIB PROX SENS MISCOMPARE

8 APR 00:36

FLT 180 FC052606H

ALT 37000

A/S 320

Сви вежди.

Не можеше да повярва на очите си.

Повреда в сензора за близост.

Точно това, което трябваше да търси според сервизните журнали.

След повече от два часа полет е регистрирано отклонение в показанията на един от сензорите за близост. Крилото избобилства от такива сензори – малки електронни чипове, които реагират на близостта на метал. Целта им е да регистрират правилното положение на елероните и задкрилките, просто защото пилотите не могат да ги виждат от кабината.

Според това, което беше изписано пред очите ѝ сензорите за близост регистрират *miscompare*, или несъответствие между подвижните части на двете крила. В случай, че се е появил проблем в електрическото захранване на опашката, несъответствие щеше да има и на двете крила. Но тук ставаше въпрос за отклонения в параметрите само на дясното... Кейси прелисти разпечатката, очаквайки да открие повторение на този процес...

Не беше сигурна, че ще го открие. Но дори и единичен блокаж на някой от тези сензори изискваше задълбочена проверка. Май пак ще опере до помощта на Рон...

Информацията беше твърде разпокъсана и непълна, за да даде цялостна картина на полетните параметри. Трябваша ѝ абсолютно всички данни, Сутринта ще трябва да звънне на Роб Уонг и да го попита как се справя...

А междуременно...

Кейси се прозя, намести се по-удобно на възглавниците и продължи работа.

СРЯДА

ГЛЕНДЕЙЛ

6.12 ч.

Телефонът звънеше. Събуди се трудно, главата ѝ беше замаяна. Претърколи се в леглото, под тялото ѝ зашумоля хартия. С мъка отвори очи и видя, че цялото легло е покрито с разпечатки.

Телефонът продължаваше да звъни и тя вдигна слушалката.

– Мамо! – тъжен глас, готов всеки момент да премине в плач.

– Здравей, Али.

– Мамо! Татко ме кара да облека червената рокля, а аз искам синята... Онази, на цветята.

Кейси въздъхна.

– Вчера с коя беше облечена?

– Със синята. Но тя *изобщо* не е мръсна!

Войната продължаваше. Алисън обичаше да носи едни и същи дрехи. Ставаше въпрос за някаква особена консервативност в душата на седемгодишното момиченце.

– Скъпа, знаеш, че настоявам да ходиш на училище с чисти дрехи.

– Но тя е *чиста*, мамо! А Червената рокля я мразя! Миналият месец беше обратното. Алисън беше влюбена в червената рокля и водеше истински сражения, за да бъде с нея.

Кейси се прозя и седна в леглото. Очите ѝ попаднаха на дългите колони от цифри, пръснати върху чаршафите. Слушаше плачливите оплаквания на дъщеря си и мрачно клатеше глава. И с това ли трябва да се оправям? Защо Джим не влезе в ролята си на родител? Тези неща не се решават по телефона. Защо по дяволите не се държи по-твърдо? Нима не вижда, че това е играта на всяко дете в положението на Алисън? Да противопоставя разделените си родители един на друг...

Тривиални проблеми, предизвикани от детски игри за надмощие.

– Алисън! – прекъсна тя излиянията на дъщеря си. – След като баща ти е казал да облечеш червената рокля, трябва да се подчиниш!

– Но, мамо...

– При него си, ще го слушаш!

– Но, мамо...

– Без повече приказки, Алисън! Обличаш червената рокля и толкоз!
– О, мамо! – разплака се детето. – Да знаеш как те мразя! – Слушалката се захлопна.

Кейси понечи да набере номера на Джим, но после се отказа. Прозя се още веднъж, стана от леглото и отиде да пусне кафеварката в кухнята. Прекосявайки хола, тя дочу напрегнатото жужене на факса в ъгъла. Отклони се от пътя си и се наведе над апарата.

Беше извлечение от съобщение за печата, публикувано от някаква пбблик рилейшънс компания във Вашингтон. Името ѝ беше съвсем неутрално – „Институт за проучвания в областта на въздухоплаването“, но Кейси прекрасно знаеше, че тази компания представлява интересите на европейския консорциум, който произвежда „Еърбъс“. Съобщението беше оформено да изглежда като сензационна новина, заглавието му беше отпечатано с тлъсти букви:

**ОАВ ОТЛАГА ИЗДАВАНЕТО НА ПОЛЕТЕН
СЕРТИФИКАТ ЗА ШИРОКОКОРПУСНИЯ Н-22.
ПРИЧИНА: ПРОДЪЛЖАВАЩА ЗАГРИЖЕНОСТ
ЗА СИГУРНОСТТА.**

Господи, очертава се прекрасен ден, въздъхна Кейси.

**БОЙНАТА ЗАЛА
7.00 ч.**

Кейси изкачи металните стъпала към Бойната зала и се насочи към вратата. Отпред забеляза фигурата на Мардър, който нервно крачеше напред назад и очевидно я чакаше.

– Добро утро, Джон.

– Видя ли тази гадост за ОАВ? – попита той и размаха лист хартия под носа ѝ.

– Видях я.

– Пълна глупост, разбира се, но Едгартън е бесен... Първо два инцидента за два дни с Н-22, а сега и това... Според него, пресата ще ни разпъне на кръст. Изобщо не вярва, че Бенсън и неговите хора от „Пбблик рилейшънс“ ще се справят...

Бил Бенсън беше един от ветераните в „Нортън“. Секретар по печата (както ги наричаха някога) още от времето, когато компанията

изпълняваше поръчки на военното министерство, той беше известен с факта, че не казваше на репортерите абсолютно нищо. Заядлив и мнителен, той така и не беше успял да се адаптира към новите отношения с пресата след аферата „Уотъргейт“, така и не осъзна, че журналистиката е велика сила, която може да сваля дори правителства. В замяна предлагаше само едно: постоянна война с репортерите.

– Този факс може да привлече вниманието на пресата, Кейси. Особено на репортери, които нямат представа що за шибана организация е тази ОАВ... И нека да бъдем честни: те с положителност няма да искат да разговарят с някакво изкопаемо и ще настояват за среща с представител на висшето ръководство. По тази причина Хал нареди всички контакти с медиите да минават през теб, особено когато става въпрос за последната издънка на ОАВ...

– През мен ли? – учудено го изглежда тя, после се поколеба и промени думите, които ѝ бяха на езика. – Бенсън едва ли ще е щастлив...

– Хал вече разговаря с него и той ще си трае...

– Сигурен ли си?

– Напълно – кимна Мардър. – Мисля, че трябва да подготвим една подробна информация за Н-22. В допълнение на обичайните глупости, които предлагат от „Пъблик рилейшънс“. Хал предлага ти да го направиш – един материал на разбираем език, който да опровергава онези глупаци от ОАВ. Знаеш за какво става въпрос: сервизно обслужване, контролни прегледи, проверки и всичко останало...

– Добре – въздъхна Кейси. Това беше огромна по обем работа, но...

– Казах на Хал, че имаш много работа и това ще те натовари допълнително – отгатна мислите ѝ Мардър. – В отговор той подписа нова заповед за ИК, вече си с две нива по-нагоре...

ИК означаваше „Инициативна компенсация“ – специален премиен пакет, който съставляваше значителна част от доходите на ръководителите. Две нива по-горе означаваше доста пари.

– Добре – кимна тя.

– Работата е там, че трябва да дадем отговор на този факс – добави Мардър. – При това съкрушителен... Хал иска да е сигурен, че ще го подготвим както трябва. Можем да разчитаме на теб, нали?

– Разбира се.

– Много добре.

Директорът се обърна и тръгна към вратата на Бойната зала.

Ричмън вече беше вътре. Беше облечен в спортно сако и

вратовръзка, от вида му лъхаше енергия. Кейси се отпусна в съседния стол, а Мардър включи на високи обороти и размаха листчето хартия в ръката си:

– Вероятно вече сте разбрали, че ОАВ се опитва да ни прави номер! Моментът е подбран внимателно, ясно е, че искат да подлеят вода на сделката ни с Китай. Но всички тук са наясно, че инцидентът в Маями се дължи на неизправен двигател и няма нищо общо с „Транс Пасифик“. Все още...

Кейси се опитваше да слуша внимателно, но това не ѝ се удаваше. Главата ѝ беше заета с изчисления. Две нива по-високо ИК означаваше увеличение на доходите ѝ с около двадесет процента. Двадесет процента! Та това е много! Ще може да прехвърли Алисън в някое частно училище, освен това ще заминат на някое фантастично място през ваканцията... Хаваите, да речем... Ще отседнат в най-баровския хотел! А догодина ще се преместят в нова къща, с по-голям двор, където Алисън...

Изведнъж осъзна, че очите на присъстващите са заковани в нея.

– Кейси? – повтори името ѝ Мардър. – Кога ще имаме разпечатката от записа на полетните параметри?

– Извинявам се – тръсна глава тя. – Сутринта говорих с Роб по този въпрос. Настройката върви бавно, утре вероятно ще може да ни разкаже повече неща...

– Окей. Корпусът?

– Джон, работата ни е трудна, изключително трудна – започна с печален тон Дохърти. – Открихме дефектен предпазител на елероните на крилото... Очевиден фалшификат, който...

– Ще го проверим по време на полетните изпитания – прекъсна го Мардър. – Хидравликата?

– Тестовете продължават, но отклонения няма. По всяка вероятност всички хидравлични системи са в добро състояние.

– Кога ще приключите?

– Днес, в края на първа смяна.

– Електроинсталация?

– Проверихме основните кръгове – отвърна Рон. – Няма отклонения. Мисля, че трябва да направим общ тест на електрозахранването, за да бъдем абсолютно сигурни...

– Съгласен съм. Можем ли да го направим през нощта, за да спестим време?

– Защо не? – сви рамене Рон. – Това означава допълнителни разходи, но...

– По дяволите разходите! Друго?

– Има – кимна Рон. – При това доста любопитно. Тестовете показват отклонения в сензорите за близост на крилото. При този случай е възможно в кабината да се появят неверни данни относно спускането на елероните.

Същото, което открих през нощта, помисли си Кейси. Отбеляза си в бележника, че трябва да поговори с Рон и за показанията AUX, които не ѝ бяха ясни. После мислите ѝ отново се насочиха към повишението. Сега вече Алисън ще може да посещава истинско училище. Представи си я седнала зад нисък и удобен чин, в малка класна стая...

– Двигателен сектор? – попита Мардър.

– Все още не знаем дали пилотът е включил обратната тяга – отвърна Кени Бърн. – Ще ни трябва още един ден.

– Продължавайте докато не сте абсолютно убедени, че това не е станало. Авионика?

– До този момент не откриваме проблеми с управлението – каза Трунг.

– А автопилотът?

– Още не сме стигнали до него. Проверката на автопилота е последният етап от работата ни. Ще бъде осъществена по време на полетните изпитания.

– Добре – кимна Мардър. – Възниква нов въпрос относно сензорите за близост, още днес да се изясни. Все още чакаме данните от УДЗПП, двигателният сектор и авиониката. Това е всичко, нали?

Хората около масата закимаха с глави.

– Вършете си работата, не искам да ви задържам – приключи заседанието директорът и размаха факса от ОАВ: – Това тук е само върхът на айсберга, приятели... Не искам да ви напомням какво се случи с ДС-10... Най-модерният самолет на своето време, истинско чудо на техниката. Но след един два инцидента получава лош имидж и край... Няма го ДС-10. Превръща се в безвъзвратно *минало*! Затова искам отговори от вас, при това спешно!

НОРТЪН ЕЪРКРАФТ

9.31 ч.

Вървяха пеш по посока на Хангар 5.

– Мардър изглежда доста притеснен, нали? – подхвърли Ричмън. –

Наистина ли вярва във всичко това?

– За ДС-10? О, да. Една катастрофа ликвидира този модел.

– Каква катастрофа?

– Полет на „Америкън Еърлайнс“ от Чикаго до Лос Анджелис, през май 1979 година – отвърна Кейси. – Ясен ден, отлична метеорологична обстановка. Малко след излитането левият двигател се откача и пада. Самолетът катастрофира непосредствено до летището, оцеляли няма. Голяма трагедия, всичко свършва за тридесетина секунди. Някакви изпращачи записват катастрофата с видеокамера, в единадесет националните телевизионни компании вече разполагат с филма. Те буквално получават, самолетът е наречен летящ ковчег, Пътническите бюра са задръстени с анулирани резервации за полетите с ДС-10. А впоследствие се оказва, че „Дъглас“ така и не успява да продаде нито една машина от този модел...

– А каква е причината да се откачи двигателят?

– Лоша поддръжка – въздъхна Кейси. – Сервизната служба на „Америкън“ не спазва инструкциите на „Дъглас“ за демонтаж на двигателите. Според тези инструкции първо се сваля двигателят, а след това стойката, която го прикрепя към крилото. Но за да спестят време, механиците на „Америкън“ свалят двигателя и стойката едновременно. Седем тона желязо върху вилиците на един телфер. Хидравликата ли дефектира, горивото ли свършва – не е много ясно. Но телферът изпуска товара си на земята. От съвсем малка височина. Стойката се спуква, но пукнатината е малка и остава незабелязана. Тя обаче става причина за изпадането на двигателя... Всичко се дължи на небрежността на сервизния екип...

– Може би – кимна със съмнение Ричмън, после подхвърли: – Но нали самолетите могат да летят и без един двигател?

– Могат – отвърна Кейси. – ДС-10 е конструиран така, че да се справя с подобни инциденти. Самолетът е бил напълно годен да се задържа във въздуха. Нужно е било пилотът да поддържа скоростта за излитане, нищо повече. След това спокойно би могъл да приземи машината...

– А защо не го е направил?

– Защото, както винаги, до катастрофата се стига не от един, а от цяла поредица инциденти... В този случай данните за работния режим на двигателите идват от лявото крило. Откъсването на мотора от същото това крило елиминира показанията на всички уреди в кабината, включително предупредителните. Не действа дори и „достовият шейкър“...

Така се нарича един механичен уред, който предава специфични вибрации в лостовете за управление и така пилотът разбира, че губи височина... Монтира се само на командирското място, за първия пилот „шейкър“ няма, тъй като се предполага, че неговите уреди няма да излязат от строя едновременно с тези на командира... Превозвачите могат да поискат „шейкър“ и за първия пилот, но срещу допълнително заплащане. В случая с „Америкън“ това не било направено... По принцип „Дъглас“ не дублира системата за звукови сигнали в кабината и това се е оказало фатално. Първият пилот просто не е разбрал, че губят височина и съответно не е увеличил тягата...

– Но това би трябвало да стори командирът, нали? Той би трябвало да е наясно, че мощността не е достатъчна...

– Точно там е работата – въздъхна Кейси. – Част от конструктивните мерки за сигурност на „Дъглас“ включват автоматично прекъсване на захранването пред командира в случай на инцидент от подобен характер... Това се прави с цел да бъде избегнато допълнително нарушаване на полетните параметри. Помниш, че всички системи за управление са дублирани, нали? Ако едната откаже, автоматически се включва другата. След откъсването на двигателя е било много лесно да се задействат контролните уреди пред командира. Просто бордният инженер е трябвало да щракне един ключ за задействане на резервното захранване...

– А защо не го е направил?

– Никой не знае – въздъхна Кейси. – На всичкото отгоре, видял, че дисплеите му са блокирани, първият пилот умишлено връща тягата. И самолетът пада като камък...

Известно време крачеха в мълчание.

– Представяш ли си колко много неща биха могли да се направят, за да се избегне тази трагедия? – тихо попита Кейси. – Механиците от Наземната служба биха могли да проверят стойката преди да монтират двигателя обратно. Не са го сторили, въпреки че вече е имало прецедент... „Континентъл“ на два пъти чупят стойките, на своите мотори, именно когато ги свалят с помощта на телфер... Биха могли да предупредят колегите си, че тази операция е опасна... Вместо тях това е сторил производителя. В специален меморандум „Дъглас“ предупреждава „Америкън“ за инцидентите в „Континентъл“, но няма кой да му обърне внимание...

Ричмън клатеше глава.

– След катастрофата „Дъглас“ не може да хвърли вината на службите по поддръжка, тъй като „Америкън“ е един от основните им

клиенти. Всичко се потулва. При повечето катастрофи е така – производителят предпочита да премълчи истината... Тя рядко излиза наяве, само ако някой репортер прояви нужната настойтелност и изобретателност...

Но такъв материал обикновено е сложен и не става за телевизията... В нашия случай телевизията разполага с видеозапис и това ѝ е напълно достатъчно. От него ясно личи, че двигателят се откъсва от самолета, после следва трагедията. На зрителя се внушава, че машината е конструирана зле, че „Дъглас“ просто не е предвидил вероятността от спукване на двигателните стойки... Всичко това няма нищо общо с истината, на фактът си е факт: след тази катастрофа никой не купува ДС-10...

– Мисля, че не бива да обвиняваме медиите за това – поклати глава Ричмън. – Те показват новините такива, каквито са...

– Точно това исках да кажа – рече Кейси. – Те не предлагат репортаж, а просто пускат един видеозапис. Катастрофата в Чикаго се превърна в крайъгълен камък за цялата самолетостроителна индустрия. За пръв път медиите успяха да ликвидират производството на един наистина добър самолет... Впоследствие те изкупиха вината си, но чак през декември, когато пуснаха един чудесен материал, изясняващ истинските причини за катастрофата. Естествено, никой не му обърна внимание...

Ето защо сега се действа по друг начин. „Боинг“ хвърли луди пари за представянето на новия си модел 777. Поканиха една от големите телевизионни компании да заснеме всички етапи от изграждането на машината, въпреки че те траят години. Получи се шестсериен телевизионен филм, по който беше направена и специална брошура. Направиха всичко възможно предварително да убедят обществеността, че на света се появява един наистина прекрасен самолет. Струваше им скъпо, но и залогът е висок...

Ричмън помълча, после поклати глава:

– Не мога да повярвам, че медиите разполагат с такава власт!

– Това е истината – погледна го Кейси. – И Мардър действително има причини за тревога. Ако някой репортер надуши инцидента с Полет 545, обществеността моментално ще научи, че Н-22 е претърпял две аварии за два дни... И тогава лошо ни се пише!

„НЮЗЛАЙН“/ НЮ ЙОРК
13.54 ч.

На двадесет и третия етаж на един от небостъргачите в центъра на Манхатън се намираше студиото на седмичното предаване „Нюзлайн“, едно от най-популярните в Съединените щати. Дженифър Малоун се беше настанила в монтажната и работеше върху едно интервю с Чарлс Менсън. Вратата се отвори, в кабината се появи асистентката ѝ Дебора. Остави някакъв факс на бюрото, после с безстрастен глас обяви:

– Пачино се отказа.

Дженифър натисна клавиша с надпис „пауза“ и смаяно вдигна глава:

– Какво?!

– Ал Пачино току-що се отказа...

– Кога?

– Преди десет минути. Вдигнал скандал на Марти и напуснал студиото.

– Как така?! Четири дни снимахме в Танжер, премиерата на филма е този уикенд! На това интервю сме отделили пълни дванадесет! – Дванадесетминутен материал в „Нюзлайн“ – най-гледаното шоу в Америка, беше реклама, която не може да се купи с пари. Дори най-големите звезди на Холивуд буквално се биеха да бъдат включени в предаването. – Какво се е случило?

– Марти си бърбел с него докато ги гримирали. Казал, че вече четири години Пачино няма свестен филм... Предполагам, че онзи се е обидил и просто си е тръгнал...

– Пред камера?

– Не, преди снимките...

– Исусе! – простена Дженифър. – Пачино не може да постъпва така! По договор е длъжен да участва в рекламата. Всичко е уточнено още преди няколко месеца!

– Да, ама се е чупил...

– Какво казва Марти?

– Бесен е. Казва: „Какво си въобразява този тип? Това е новинарско предаване, задават се и неудобни въпроси...“ Знаеш го какъв е... Дженифър изруга.

– Дявол да го вземе! Точно от това се опасявах! Репортерът Марти Рийрдън дължеше популярността си на безцеремонните и неудобни

въпроси, които задаваше на своите жертви. Макар, че от две години насам беше зарязал Новините, за да се включи в „Нюзлайн“ (срещу много по-голяма заплата, разбира се), той продължаваше да се счита за твърд и безкомпромисен новинар, който е длъжен да задава въпросите си честно и открито, да търси истината... На практика обаче въпросите му почти никога не се връзваха с темата – бяха прекалено лични, дори интимни. Единствената им цел беше да смутят човека насреща... Никой не искаше Пачино да бъде интервюиран точно от Марти, защото той по принцип мразеше известните личности и не обичаше „захаросаните истории“. Но стана така, че Франсис – репортерът, който работеше със звездите, се оказа в Токио и готвеше интервю с принцесата на Япония...

– А Дик разговаря ли с Марти? Не би ли могъл да спаси положението? – Дик Шенк беше изпълнителният продуцент – човекът, който само за три години превърна „Нюзлайн“ от третокласно лятно шоу за запълване на програмата, в солидно и търсено предаване. Шенк вземаше всички важни решения самостоятелно, само той притежаваше достатъчно авторитет, за да усмири разглезена примадона като Марти.

– Дик все още е на обяд с мистър Ърли – отговори Дебора. Когато Шенк обядваше с президента на компанията Ърли, срещите им винаги се проточваха до късните следобедни часове.

– Значи Дик не знае, така ли?

– Все още не.

– Прекрасно! – отчаяно проточи Дженифър и погледна часовника си. Беше два следобед. Ако решението на Пачино е окончателно, в програмата зейваше огромна 12-минутна дупка. А за запълването ѝ разполагаха с по-малко от 72 часа.

– Какво имаме в буркана?

– Нищо. Майка Тереза отпадна, а Мики Мангъл все още не е готов... Разполагаме само с онзи сакал материал за Малката лига...

– Дик никога няма да го пусне! – простена Дженифър.

– И ще бъде прав – кимна Дебора.

Дженифър вдигна факса, който донесе асистентката ѝ. Той съдържаше съобщение за печата от някаква пбблик рилейшънс групировка – едно от стотиците подобни съобщения, които ги заливаха всеки ден. Оформлението му беше като на голяма новина, носеше набрано с едър шрифт заглавие:

ОАВ ОТЛАГА ИЗДАВАНЕТО НА ПОЛЕТЕН

СЕРТИФИКАТ ЗА ШИРОКОКОРПУСНИЯ Н-22. ПРИЧИНА: ПРОДЪЛЖАВАЩА ЗАГРИЖЕНОСТ ЗА СИГУРНОСТТА.

– Какво е това? – намръщи се тя.

– Хектър каза да ти го донеса.

– Защо?

– Каза, че в него може би има нещо...

– Какво нещо? Какво по дяволите означава това ОАВ? – Очите ѝ пробягаха по текста, който избобелстваше от непонятна въздухоплавателна терминология. Без никаква визуална информация.

– Май става въпрос за онзи самолет, който се запали в Маями – промърмори Дебора.

– Аха, значи Хектър иска материал за сигурността на полетите? Желая му успех. Отдавна вече всички видяха записа с горящия самолет. Изобщо не става за начало... – Дженифър пусна факса на масата: – Питай го дали има нещо Друго.

Дебора излезе, а Дженифър втренчи поглед в застиналия образ на Чарлс Менсън пред себе си. След известно време изключи апарата и се замисли.

Дженифър Малоун беше на двадесет и девет години – най-младата продуцентка в историята на „Нюзлайн“. Издигна се бързо, защото беше много добра. Талантът ѝ пролича отрано, още преди да получи диплома от „Браун“. Работеше през лятната ваканция, като Дебора сега, оставаше до късно през нощта пред новинарските терминали, твърдо решена да открие наистина качествен материал... И една нощ го откри. Направи съответните проверки, събра необходимата странична информация и почука на вратата на Дик Шенк със сърце между зъбите. Предложението и беше да направят предаване за един странен африкански вирус, гарнирано със съответната професионална информация на един не по-малко странен доктор, който доброволно се беше забил в джунглата. Така се роди феноменалното предаване за вируса „Ебола“ – най-големият удар на „Нюзлайн“ за годината. То донесе на Дик Шенк наградата „Пийбоди“, която зае достойно място сред колекцията му...

В бърза последователност Дженифър направи още три много добри предавания: Дарил Стробъри, откритият рудник в Монтана, комарджийските наклонности на индианците ирокези. До този момент нито

един стажант не беше успял да направи годен за излъчване материал, а Дженифър успя с цели четири. Шенк обяви на всеослушание, че харесва подхода и след което ѝ предложи договор. Фактът, че момичето беше умно и красиво, и че членуваше в „Айви“ Лигата, също не бе подценен... Дженифър започна работа в „Нюзлайн“ през юни, веднага след дипломирането си...

В програмата работеха петнадесет продуценти, всеки със свой собствен снимачен екип. От тях се очакваше да предлагат подходящи за шоуто материали поне веднъж на две седмици. Средното време за реализацията на подобен материал беше месец. Половината от него се отделяше на предварителната подготовка, след което съответния продуцент трябваше да получи окончателното одобрение на Шенк. Едва когато зелената светлина ставаше факт, екипът започваше пряката работа по екранизацията: снимаха се фоновите кадри, правеха се спомагателни интервюта. Текстът се подготвяше от продуцента, а се четеше от някой популярен водещ, който отлиташе на мястото на събитието за ден, най-много два, заснемаше материала и хукваше към следващата задача, оставяйки монтажа в ръцете на съответния ръководител екип. По някое време преди излъчването, водещият се появяваше в студиото, запознаваше се с окончателния вариант на сценария и записваше коментарите на съответния визуален материал.

При излъчването всичко изглеждаше така, сякаш популярният водещ е истинският репортер на събитието – „Нюзлайн“ ревниво пазеше репутацията на своите звезди. Но на практика истинските репортери бяха продуцентите. Те предлагаха темата, те правеха предварителните проучвания и оформяха материала, те пишеха сценариите и монтираха записите. А звездата пред камерата просто изпълняваше това, което му се нареди...

Тази система допадна на Дженифър. Тя обичаше да разполага с пълна власт зад кадър, изобщо не ѝ пукаше от факта, че името ѝ рядко се споменава, дори напротив – намираще своята анонимност за изключително полезна. Защото по време на интервютата често я третираха като помощен персонал, хората се отпуснаха и говореха свободно, дори когато знаеха, че камерата работи. После, на даден етап от записа, задаваха неизбежния въпрос: „Кога ще разговарям с Марти Риърдън?“ Дженифър беше готова с отговора – нещо мъгляво от сорта, че това ще стане твърде скоро, после продължаваше с въпросите. В хода на този процес често заковаваше здраво глупака пред камерата, който продължаваше да живее с безгрижното убеждение, че всичко това е само една

генерална репетиция за истинското интервю...

На практика тя правеше целия материал, без да страда от факта, че водещият обира лаврите. „Никъде не казваме, че репортерът е той, обичаше да повтаря Шенк. Никога не внушаваме, че излъчените интервюта са негови. Звездата на това шоу не е водещият, а самият материал. Водещият е само гид, който въвежда зрителя в темата. Зрителят го обича и му вярва, с удоволствие го допуска в дома си...“

Това е абсолютна истина, помисли си Дженифър. А и практически погледнато, друг начин за работа просто няма. Медийна звезда от ранга на Марти Риърдън има повече ангажменти от президента на Щатите, да не говорим, че е далеч по-популярен от него и го разпознават на улицата. Звезда като него не може да върши черната работа, не може да се препъва из дебрите на предварителните проучвания, не може да се занимава с досадни неща като редактиране и монтаж...

За такива неща той просто няма време.

Всъщност, това е проблемът на всичко, свързано с телевизията: времето никога не стига...

Погледна часовника си. Дик няма да приключи с обяда преди три, три и половина. А Марти Риърдън няма да се извини на Ал Пачино. Кое то означаваше само едно: научил новината, Дик ще вдигне луд скандал на Марти Риърдън, а когато тупурдията отmine, ще изпита отчаяна нужда от материал, който да запълни дупката...

Дженифър разполагаше с около час, за да му осигури такъв материал.

Пусна телевизора и започна да превключва каналите, прочете ѝ отново се върнаха на факса върху бюрото ѝ:

**ОАВ ОТЛАГА ИЗДАВАНЕТО НА ПОЛЕТЕН
СЕРТИФИКАТ ЗА ШИРОКОКОРПУСНИЯ Н-22.
ПРИЧИНА. ПРОДЪЛЖАВАЩА ЗАГРИЖЕНОСТ
ЗА СИГУРНОСТТА.**

Я почакай, рече си тя. Продължаваща загриженост за сигурността! Не означава ли това, че въпросният самолет е имал проблеми в това отношение и преди? Ако е така, в съобщението може и да има хляб...

Разбира се, никой няма да говори за безопасност на полетите – тази тема е втръснала на всички. Безкрайните истории за наземните диспечери, които работят с компютри от 60-те години вече дразнят зрителя, правят го неспокоен. Той не може да промени нищо, защото такава е системата. И съответно съпричастието му към проблема е нула. Но нещата коренно се променят, ако става въпрос за конструктивни дефекти на един определен модел самолет... Тоест: за сигурността на отделен продукт. Не купувайте това сирене, не летете с този самолет...

Тук може да се постигне ефект, при това много добър, рече си Дженифър.

Придърпа телефона и набра един номер.

ХАНГАР 5 11.154.

Кейси откри Рон Смит почти легнал в предния технически отсек на Н-22, който се намираще точно зад водещото колело. Наоколо съсредоточено работеха хората от екипа му.

– Рон, искам да ми обясниш за какво става въпрос тук – рече тя и му подаде списъка на нередностите в електрозахранването, всичките десет страници.

– Какво по-конкретно те интересува? – вдигна глава инженерът.

– Четирите AUX ето тук... Плюс AUX COA... Какво е тяхното предназначение?

– Толкова ли е важно?

– Точно това се опитвам да разбера...

– Е, добре – въздъхна Рон. – AUX 1 означава допълнителен генератор за тяга, тоест турбината на опашката. AUX 2 и AUX 3 са резервни линии, които влизат в действие само при наличието на високо натоварване на тази турбина. А AUX COA е линия, запазена за опции по желание на клиента... Тоест за апарати от сорта на ЗУГТД, които на този самолет липсват...

– Показанията на всички тези линии са маркирани с нула – рече Кейси. – Това означава ли, че са били използвани?

– Не е задължително. Но трябва да се проверят, защото грешката в показанията също се маркира с нула...

– Ясно – кимна Кейси и прибра разпечатката. – А какво ще кажеш за отклоненията в сензорите за близост?

– Точно с тях се занимаваме в момента – отвърна Рон. – Може би ще открием нещо, но по принцип трябва да знаеш, че показанията на уредите, дори и регистриращи отклонения, са валидни само за даден момент от работния режим. От тях никога няма да получим представа какво е станало на борда... За тази цел ни трябва показанията за полетните параметри и ти трябва да ни ги осигуриш, Кейси...

– Притискам Роб Уонг, но засега...

– Притисни го още – прекъсна я Смит. – Ключът към решаване на загадката се крие там.

От задната част на машината долетя грозен вик:

– Мамка му! Това вече наистина не мога да го повярвам!

Беше Кени Бърн.

Стоеше на една платформа, издигната непосредствено зад левия двигател и гневно размахваше ръце. Насъбралите се около него инженери поклащаха глави.

– Какво откри? – тръгна натам Кейси.

– Питай какво не открих! – изръмжа червенокосият. – Първо, охладителните решетки са монтирани наопаки! Някой идиот ги е обърнал без това изобщо да му направи впечатление!

– Това отразява ли се на полета?

– Да, рано или късно... Но това не е всичко. Я погледни вътрешния обтекател!

Кейси се покатери по скелето и се присъедини към групичката техници, събрала се зад улетеите на обратната тяга.

– Покажете ѝ момчета – заповяда Кени Бърн.

Един от техниците освети обшивката на обтекателя с джобното си фенерче. Пред очите ѝ се появи прецизната стоманена извивка, покрита с едва забележими сажди. Лъчът на фенерчето спря върху емблемата на „Прат и Уитни“, която бе поставена в близост до външната повърхност на ръкава.

– Виждаш ли? – подвикна Кени.

– Какво имаш предвид? Маркировката ли? – Емблемата на „Прат и Уитни“ представляваше главата на орел, поместена в окръжност, около нея се четяха буквите П и У.

– Точно така.

– И какво ѝ е?

– Кейси, Кейси! – укорително поклати глава Бърн. – Орелът е обърнат наопаки и гледа в погрешната посока!

– О!

– Как мислиш, дали „Прат и Уитни“ ще обърнат емблемата си? Няма начин, момичето ми. И тук става въпрос за поредното шибано менте!

Ето го ключовият момент. Този самолет гъмжеше от фалшиви части! Еймъс правилно беше предвидил подобно развитие на нещата. Въпросът беше дали някоя от тези части беше повлияла на нормалния полет на машината?

– Напълно възможно – сякаш прочете мислите ѝ Бърн. – Но аз не мога да разглобя шибания двигател, да го вземат мътните! За това ми трябват поне две седмици!

– Тогава какво да правим?

– Трябва ни УДЗПП, момичето ми. Само от него можем да получим използвани данни!

– Искаш ли да отскоча до Диджитал и да проверя докъде е стигнал Уонг? – попита Ричмън.

– Няма смисъл – поклати глава Кейси. Познаваше Роб Уонг, знаеше, че прави каквото може. Допълнителното притискане ще го раздразни, в крайна сметка може да скочи в колата си и да не стъпи в завода поне два дни...

Мобифонът ѝ зажука.

– Започва се! – мрачно обяви Норма. – Търси те Джек Роджърс, след него Бари Джордън от „ЛА Таймс“ и някой си Уинслоу от „Уошингтън Поуст“. Накрая се обадиха и от „Нюзлайн“ с молба за повече сведения относно Н-22...

– Телевизионното шоу?

– Аха...

– И те ли ще правят материал?

– Едва ли – отвърна Норма. – Просто опипват почвата.

– Добре, ще ти звънна след малко.

Кейси изключи апарата и се отпусна в ъгъла. Извади бележника си и започна да прави списък на документите, които ще ѝ трябват, за да подготви съобщение за печата: наборът сертификати, изисквани от ФАВ за лицензирането на нов самолет, официалното разрешение на ФАВ относно летателната годност на Н-22 (Норма ще го изрови от архивите), миналогодишното заключение на ФАВ относно полетната безопасност на машината, вътрешнофирменните данни за летателните качества на Н-22 от 1991 година насам, които бяха безупречни... Списъкът с препоръките за подобрене на безопасността на полетите, който беше много кратък. Една страница с основните характеристики на машината:

скорост и далечина на полета, размери и тегло. Това горе долу ще бъде достатъчно...

Ричмън внимателно я наблюдаваше.

– Сега какво? – попита той.

Тя откъсна листа от бележника си и му го подаде:

– Занеси го на Норма. Да изготви съобщение за печата и да го дава на всеки, който проявява интерес.

– Добре – отвърна младежът и сведе поглед към написаното: – Не съм сигурен, че разчитам почерка ти...

– Норма ще се справи. Просто ѝ го предай...

– Добре.

Ричмън се отдалечи, тананикайки.

Мобифонът ѝ отново изжука. Беше Джек Роджърс, решил да я хване лично.

– Слуховете, че крилото ще се прави в чужбина, продължават – обяви той. – Според един от тях „Нортън“ експедира инструментариума в Корея, а оттам ще го насочат за Шанхай...

– Мардър обади ли ти се?

– Да, разменихме няколко думи.

– Поговори с него пак, преди да публикуваш каквото и да било...

– Той ще приеме ли да бъде цитиран?

– Поговори с него – повтори Кейси.

– Хубаво – съгласи се Роджърс, – Но той ще отрече, нали?

– Сам ще ти каже.

– Виж какво, Кейси – въздъхна Роджърс. – Не искам да мътя една новина, която правилно съм напипал... Защото като нищо утре ще я прочета в „ЛА Таймс“... Ти трябва да ми помогнеш. Има ли истина в тези слухове, или не?

– Нищо не мога да ти кажа.

– Ето какво предлагам: ще напиша, че няколко от високопоставените ръководители в „Нортън“ твърдо отричат слуховете за евентуалното сглобяване на крилата в Китай. Това устройва ли те?

– Може би...

Внимателен отговор на един предпазливо поставен въпрос.

– Добре, Кейси, благодаря. Ще се свържа с Мардър. Телефонът замлъкна.

НЮЗЛАЙН 14.25 ч.

Дженифър Малоун набра номера, отбелязан на факса, и поиска да я свържат с Алън Прайс – човекът, който го беше подписал. Оказа се, че господин Прайс още не се е върнал от обед, насреща беше асистентката му – госпожица Уелд.

– Научих, че Европейската агенция по безопасност на полетите ба-ви разрешителното на „Нортън“ – каза в слушалката Дженифър.

– Имате предвид Н-22?

– Да.

– Въпросът е деликатен, бих предпочела да ви дам само неофициал-на информация.

– В смисъл?

– В смисъл общо запознаване с проблема.

– Окей.

– Доскоро европейците приемаха валидността на полетните серти-фикати, издадени от ФАВ, считайки ги за напълно достатъчни. Но неот-давна тяхната контролна агенция – ОАВ, започна да изразява открити съмнения. Там се наложи мнението, че ФАВ действа в подкрепа на аме-риканските самолетостроителни компании и е занижила стандартите си.

– Наистина ли?

Това е интересно, много интересно, рече си Дженифър. Дик Шенк си пада по информации от всякакъв род, които доказват ниската ефек-тивност на американската бюрократична машина. А и ФАВ е атакувана в продължение на години, мазето и положително е пълно със скелети...

– Доказателства? – каза в слушалката тя.

– Европейците отричат цялата ни система за издаване на полетни сертификати. Особено фактът, че ФАВ не съхранява съответната задъл-жителна документация, предоставяйки това на фирмите производители. Считат това за подозрително удобно...

– Аха... – промърмори Дженифър и забързано надраска няколко думи в бележника си: „ФАВ в леглото с произв. корупция!!!“

– Ако желаете повече информация, бих ви предложила да се свър-жете с ОАВ, или направо с „Еърбъс“ – добави жената отсреща. – Сега ще ви продиктувам съответните телефони...

Но тя позвъни във ФАВ. Свързаха я с някой си Уилсън, служител

от „Връзки с обществеността“.

– Научих, че ОАВ отказва да завери полетния сертификат на Н-22 – започна без заобиколки Дженифър.

– Вярно е – отвърна онзи. – Не отказват, а по-скоро протакат...

– А ФАВ е издала такъв сертификат, така ли?

– Естествено. Никой в тази страна не може да построи самолет без одобрението на ФАВ, която следи производствения процес от началото до края и едва тогава издава съответните разрешителни документи.

– Разполагате ли с тези документи?

– Не. По принцип те са на разположение на фирмата производител, в случая – „Нортън“.

Аха, рече си тя. Значи това е истината! В бележника ѝ се появиха нови забързани драсканици: „НОРТЪН безконтр. разполага със сертификатите, а не ФАВ!!! Лисицата пази курника?!“

– Не се ли притеснявате от този факт?

– Не, никак.

– Сигурни сте, че процесът е бил проведен правилно?

– Абсолютно. Освен това, въпросната машина е получила разрешение за полет още преди пет години...

– Чух, че европейците не са доволни от целия процес, свързан с издаването на полетни сертификати...

– Ами... – Тонът на Уилсън стана дипломатичен: – ОАВ е една сравнително нова организация. Нейните решения не са задължителни за авиокомпаниите, за разлика от тези на ФАВ... Според мен все още нямат ясна идея каква агенция искат да бъдат...

Набра номера на информационната служба на „Еърбъс“ във Вашингтон. Свързаха я с някой си Самюелсън, от отдела по маркетинг. Той неохотно потвърди, че европейската агенция бави издаването на полетен сертификат за Н-22, но отказа да назове причините.

– По принцип „Нортън“ си има доста проблеми напоследък – добави той. – Например предстоящата им сделка с Китай... По всичко личи, че тя не е толкова твърда, колкото искат да я представят...

Дженифър за пръв път чуваше за тази сделка. „Сделка с Китай?“ – появи се в бележника ѝ.

– Аха...

– Искам да бъдем наясно – продължи Самюелсън. – Нашият „Еърбъс А-340“ е по-добър във всяко едно отношение. Той е по-нов модел от ширококорпусния Н-22, има по-голям обseg на полета и още куп

предимства. Разясняваме това на потенциалните си клиенти деликатно, без да ги притискаме. Най-вече на китайците... Ако искате прогнозата ми, сделката на „Нортън“ с Народната република ще се провали... За това ще повлияят и проблемите със сигурността на полетите. Неофициално ще споделя с вас, че китайците вече проявяват загриженост по този въпрос...

Китайците мислят, че самолетът е несигурен...

– С кого бих могла да говоря за повече подробности по темата?

– Как да ви кажа... Китайците по принцип не обичат да дискутират своите сделки, особено когато подписването на договора все още предстои... Но познавам един човек, който може би ще ви помогне... Работи в банка „Ексим“, а точно тя осигурява дългосрочното финансиране на подобни сделки...

– Как му е името? – попита Дженифър и приготви писалката си.

Името му беше Робърт Гордън. Телефонистката го търси почти четвърт час, в крайна сметка свърза Дженифър със секретарката му, която хладно заяви:

– Съжалявам, но господин Гордън е на съвещание.

– Търсим го от „Нюзлайн“...

– О... – Кратка пауза, после: – Почакайте за момент, ако обичате.

Дженифър победоносно се усмихна.

Гордън вдигна слушалката. Тя сбито обясни какво я интересува, после попита:

– Вярно ли е, че продажбата на „Нортън“ в Китай е под въпрос?

– Продажбата на всеки самолет е под въпрос докато не бъде реализирана, госпожице Малоун – отвърна експертът. – Но доколкото съм осведомен, всичко около тази сделка се развива нормално... Разбира се, чух за отношението на европейската агенция по въздухоплаване към един от моделите на „Нортън“...

– Какъв е проблемът там?

– Как да ви кажа... Не съм специалист по самолетите, но зная, че „Нортън“ има доста сериозни проблеми...

НОРТЪН има проблеми!

– Имам предвид вчерашния инцидент в Маями – добави Гордън. – Естествено, вие знаете за другия – който се случи в Далас...

– Какъв по-точно беше той?

– Миналата година им се запали двигател на пистата. Пътниците изпаднаха в паника, няколко души си счупиха краката докато скачаха

от крилата...

Далас! Запален двигател!

Счупени крака. Запис?

– Не зная как сте вие, но аз самият не обичам да летя – продължи Гордън. – Особено пък със самолет, от който хората са скачали да си спасят кожата...

Скачане от самолет. Уха!

Несигурна машина!!!

Най-отдолу на листа се появиха две прецизно изписани с главни букви думи:

ЛЕТЯЩ КОВЧЕГ!

Позвъни в „Нортън Еъркрафт“ за да получи и тяхната версия. Свързаха я с човек от Пъблик рилейшънс на име Бенсън. Звучеше и като една от онези полужаспали стари фирмени кримки, чието единствено занимание е да броят дните до пенсионирането си. Реши да го тресне право между очите:

– Искам да получа информация за инцидента в Далас!

– В Далас ли?

Гласът му прозвуча стреснато. Добре.

– Миналата година – поясни тя. – Запалил се двигател на ваша машина, хората скачали от крилата, имало счупени крайници...

– О, спомням си. Инцидентът със 737.

– Точно така. Какво ще ми кажете за него?

– Нищо – отвърна Бенсън. – Това не е наша машина.

– Вижте, вече зная достатъчно подробности! – строго настоя Дженифър.

– Може, но това беше самолет на „Боинг“.

– Господи! – въздъхна тя. Тези типове са толкова упорити когато вземат да отричат! Сякаш не знаят, че всеки добър репортер ще ги разнищи! Мислят, че като си затворят човките, няма кой да я осведоми...

– Съжалявам, госпожице Малоун, но този самолет се прави от друга фирма...

– Добре – подчертано саркастично подхвърли тя. – Предполагам, че ще ми кажете кой може да потвърди това, в случай, че е вярно!

– Ще ви кажа – отвърна онзи. – Набирате код 206 и искате централата на „Боинг“. Те ще потвърдят.

Щрак!

Какъв задник, Господи! Нима е възможно да третираш медиите по

такъв начин? Не знаят ли, че когато отблъснат даден репортер, винаги им се връща тъпкано?!

Обади се в „Боинг“ и помоли да я свържат с отдела за връзки с обществеността. Насреща се включи телефонен секретар, един женски глас издекламира някакъв номер на факс и ехидно я помоли да зададе въпросите си на него, а те ще и изпратят отговорите. Невероятно, смая се Дженифър. Една от водещите американски корпорации дори не си прави труда да отговаря по телефона!

Ядосано тръшна слушалката. Няма смисъл да чака. След като инцидентът в Далас е бил със самолет на „Боинг“, материал нямаше да се получи...

Никакъв материал!

Забарабани с пръсти по бюрото, опитвайки се да измисли какво трябва да прави...

Отново се обади в „Нортън“ и поиска да говори с някой от ръководството. Свързаха я с кабинета на президента, откъдето я прехвърлиха на някаква Сингълтън.

– С какво мога да ви помогна? – попита жената.

– Научих, че ОАВ бави полетния сертификат за Н-22 – каза Дженифър. – Какви са причините?

– Самолетът няма проблеми – отвърна Сингълтън. – Вече пет години е в редовна експлоатация.

– Според моите източници този модел има проблеми със сигурността – настоя Дженифър. – Вчера в Маями се е запалил един двигател, нали?

– Всъщност не се е запалил, става въпрос за блокаж на роторите – отвърна жената. Говореше спокойно, сякаш избухването на самолетен двигател е най-скупното нещо на света.

Блокаж на роторите!!!

– Разбирам – промърмори Дженифър. – Но защо ОАВ бави полетния сертификат, след като самолетът е сигурен?

– На този въпрос мога да отговоря само неофициално – отвърна след кратка пауза жената.

В гласа ѝ прозвуча леко притеснение. Добре. Това все пак е нещо.

– Самолетът няма проблеми, госпожице Малоун. Става въпрос единствено за двигателната тяга. В Съединените щати Н-22 летят с двигатели „Прат и Уитни“. Но ОАВ иска да ни внуши, че ако желаем да

продаваме въпросната машина в Европа, тя трябва да бъде оборудвана с двигатели на МАД...

– МАД?

– Съкращението означава „Международни авиационни двигатели“... Европейски консорциум, създаден по модела на „Еърбъс“.

– Аха.

МАД: *Европейски консорциум...*

– ОАВ ни притиска, неофициално разбира се, да оборудваме своите самолети с двигатели на МАД, за да се вметим в европейските стандарти за шум и вредни емисии, които са по-стриктни от американските – продължи Сингълтън. – На практика обаче ние произвеждаме само корпусите, а изборът на двигателната тяга предоставяме на клиентите си. След като те направят този избор, ние просто монтираме съответните двигатели... Ако са се спрели на МАД – окей, монтираме МАД... Ако предпочитат „Прат и Уитни“ – монтираме тях. Същото правим и когато са избрали „Дженерал Електрик“... В нашия бизнес винаги се е действало по този начин. Ето защо считаме натискът на ОАВ за грубо вмешателство и опит за регулиране на пазара. Ако клиент като „Луфтханза“ или „Сабена“ пожелае двигатели на МАД, ние с готовност ги монтираме. Но не приемаме това да става предварително, под диктата на ОАВ. Казано с други думи, проблемът няма нищо общо със сигурността на полетите...

Дженифър слушаше внимателно, на лицето ѝ се изписа разочарование.

– Твърдите, че става въпрос за пазарна регулация и това е всичко, така ли? – попита тя.

– Точно така. Става въпрос за чисто търговска конкуренция. ОАВ се опитва да ни наложи европейските двигатели. Но ние считаме, че те трябва да насочат усилията си не към нас, а към европейските авиокомпани.

Търговска конкуренция!

– А защо не са го сторили?

– Този въпрос трябва да зададете на ОАВ – отвърна Сингълтън. – По мое мнение вече са опитали и са били пратени по дяволите. Самолетите винаги се правят по поръчка, според точните изисквания на клиента. Той избира двигателите, електронните системи, вътрешното обзавеждане. Винаги е било така.

Дженифър слушаше внимателно. Не толкова думите, колкото тонът, с които ги изговаряше жената насреща. Търсеше чувството...

Гласът на тази Сингълтън звучеше леко отегчено, като на учителка в края на занятията. В него липсваше напрежение, колебание, желание да се скрие нещо...

Мамка му, рече си тя. Никакъв материал!

Реши да направи един последен опит преди да се откаже. Набра номера на Националния борд по безопасност на транспорта във Вашингтон, свързаха я с някой си Кенър от „Връзки с обществеността“.

– Обаждам се във връзка с полетния сертификат на Н-22, който трябва да бъде издаден от ОАВ – съобщи му тя.

Кенър се изненада.

– Това всъщност не влиза в нашите компетенции – колебливо отговори той. – Може би трябва да се обърнете към ФАВ...

– А вие не можете ли да ми дадете някакви сведения?

– Най-общо... Полетните сертификати на ФАВ са свързани с редица изключително строги изисквания по отношение на производителите и на практика са модел за сродните агенции в чужбина. Доколкото си спомням, издаден от ФАВ полетен сертификат доскоро се приемаше от абсолютно всички такива агенции по света. Тази традиция беше нарушена от ОАВ, по очевидни причини. Тук става въпрос за политика, госпожице Малоун. ОАВ иска европейски двигатели на американските самолети. Онези от нашите производители, които откажат, са заплашени със санкции. Една такава санкция е забавяне или отказ от издаване на полетен сертификат... В случая има и нещо друго: „Нортън“ е пред сключване на голяма сделка с Китай за продажбата на Н-22. Сделка, която естествено е твърде съблазнителна и за „Еърбъс“...

– Означава ли това, че европейската агенция умишлено саботира американската машина?

– Бих го нарекъл другояче: те акцентират върху свои определени съмнения...

– Легитимни ли са тези съмнения?

– Според мен не. Н-22 е добър самолет, доказал своите качества. „Еърбъс“ твърди, че има чисто нов модел в тази категория, „Нортън“ пък набляга на доказаните качества на своя... И според мен китайците ще предпочетат Н-22 именно поради доказаните му качества. Да не говорим, че и цената му е по-добра.

– Но сигурен ли е този самолет?

– Абсолютно!

Нац. Борд по безопасност твърди, че самолетът е сигурен!

Дженифър благодари и затвори. Облегна се назад и въздъхна. Никакъв материал.

Нищо.

Точка.

Край.

– Мамка му! – изруга тя.

Протегна ръка и включи интеркома.

– Дебора, тази самолетна история не...

– *Гледаш ли?! – възбудено изкрещя асистентката й.*

– Какво да гледам?

– Си Ен Ен! *Невероятна работа, мамка му!*

Дженифър сграбчи дистанционното.

РЕСТОРАНТ „ЕЛТОРИТО“

12.05 ч.

Храната в „Ел Торито“ беше задоволителна, както по качество, така и по цена. Но това, което превръщаше заведението в любимо място на инженерите и техниците от завода беше фактът, че то предлагаше петдесет и два вида бира. Екипът на КРИ беше заел централната маса, само на метър два от бара. Келнерката прие поръчката и се отдалечи.

– Чувам, че Едгартън си има проблеми – избоботи Кени Бърн.

– Че кой няма? – промърмори Дъг Дохърти и протегна ръка към чинията с пържени картофи.

– Мардър го мрази.

– Много важно – обади се Рон Смит. – Мардър мрази всички...

– Да, ама чух, че...

– Господи Иисусе! – прекъсна го викът на Дъг Дохърти, пръстът му се насочи към бара: – *Гледайте!*

Всички се извъртяха към телевизора, монтиран на стойка над бара. Звукът беше изключен, но картината показваше вътрешността на ширококорпусен Н-22, хваната през обектива на подскачаща видеокамера. Пътниците летяха във въздуха в буквалния смисъл на думата, блъскаха се в седалките и багажните отделения под покрива, търкаляха се по пода...

– Отче наш, *Иисусе!* – простена Кени.

Скочиха от местата си едновременно, втурнаха се към бара.

– Звук! Усилете звука!

Кошмарната картина продължаваше.

Кейси влезе в бара секунди след края на видеоматериала. На екрана се появи слаб мъж с мустачки и добре скроен син костюм, който имаше някаква неуловима прилика с униформа. Тя веднага го позна: Брадли Кинг, един от най-авторитетните юристи по въпросите на въздушните инциденти.

– „Небесния Цар“ – промърмори Бърн. – Това можеше да се очаква...

– Според мен записът е достатъчно красноречив – започна Кинг. – Получихме го от моя клиент господин Сонг и той дава ясна представа за ужасната трагедия, разиграла се на борда. По необясними до този момент причини, самолетът е започнал рязко да губи височина, екипажът е успял да го овладее в последния миг, само на някакви си сто и петдесет метра от повърхността на Тихия океан!

– *Какво?!* – подскочи Кени Бърн.

– Както може би знаете, аз съм професионален пилот и мога твърдо да заявя, че този ужасен инцидент се дължи на добре известни конструкторски недостатъци на Н-22. Компанията производител „Нортън“ е наясно с тях от години, но не е предприела нищо за тяхното отстраняване. Въпреки многобройните оплаквания на пилоти, превозвачи и експерти от ФАВ. Аз се познавам лично с няколко пилота, които отказват да летят на Н-22 поради липса на сигурност!

– Главно с онези, които са на заплата при теб! – изръмжа Бърн.

– ... Въпреки това компанията „Нортън Еъркрафт“ не обръща внимание на оплакванията – продължи от екрана Кинг. – Лично за мен е необяснимо как може да знаеш за конструктивните недостатъци на един от своите самолети и да не предприемаш нищо за тяхното отстраняване. При наличието на подобна престъпна безотговорност, трагедията е само въпрос на време. И това време дойде. Днес имаме трима убити, двама парализирани, първият пилот в кома... Общо петдесет и седем пъгници са били хоспитализирани. Срам за авиацията! Срам!

– Гадна торба с лайна! – изригна Кени Бърн. – Той *прекрасно* знае, че това не е истина!

На екрана отново се появи любителският запис. Този път операторите на Си Ен Ен го пуснаха със забавена скорост. Човешките тела се въртяха във въздуха бавно, очертанията им бяха размазани. Кейси започна да се поти, зави ѝ се свят. Всичко наоколо стана бледозелеено. Побърза да се отпусне на близкия стол, изпреварвайки припадъка само с

миг.

Камерата показва брадат мъж с вид на учен, изправил се край един от терминалите на ЛАКС. Зад гърба му се виждаха рулиращи самолети. Кейси не чу думите му, тъй като колегите и побесняха и помещението егна от ругатните им.

– Задник!

– Говедо!

– Шибано копеле!

– Мръсен лъжец!

Тя тръсна глава, напрегна се и извика:

– Няма ли да млъкнете?

Брадатият на екрана беше Фредерик Баркър, бивш служител на ФАВ. Няколко пъти беше свидетелствал в съда Срещу „Нортън“, по дела, заведени от недоволни пътници. Инженерите дълбоко го ненавиждаха.

– ... О, да, страхувам се, че проблемът е безспорен – каза от екрана той. „Какъв проблем?“ – объркано се запита Кейси. Картината се смени. На екрана се появи студиото на Си Ен Ен в Атланта. Пред водещата имаше голяма снимка на Н-22, надписът с тлъсти червени букви отдолу гласеше: **НЕСИГУРЕН?**

– Иусе, можете ли да повярвате на очите си? – простена Кени Бърн. – „Небесния“ Кинг и тази торба с лайна Баркър! Нима не знаят, че Баркър е на заплата при Кинг?!

Телевизията премина на друг материал – някаква разрушена от бомби сграда в Близкия изток. Кейси слезе от високото столче пред бара и напълни дробовите си с въздух.

– Имам нужда от една бира, мамка му! – изръмжа Кени и тръгна обратно към масата. Останалите го последваха, мърморейки обидни думи по адрес на Фред Баркър.

Кейси извади мобифона и набра номера на офиса си.

– Норма, свържи се със Си Ен Ен и поискай копие от видеоматериала, който току що излъчиха! – заповяда тя.

– Тъкмо излизах да...

– Веднага, Норма! – ледено я прекъсна Кейси.

НЮЗЛАЙН 15.06 ч.

– Дебора! – изкрещя Дженифър. – Веднага изискай от Си Ен Ен едно копие от лентата с „Нортън“! – Очите ѝ бяха заковани в екрана. Пусках я за втори път, този път бавно – шест кадъра в секунда. Изображението беше повече от добро. Фантастично!

Видя как някакъв нещастник се върти във въздуха като плувец, когато неочаквано са бутнали от висок трамплин. Ръцете и краката му се размахваха на всички страни. Миг по-късно тялото му се блъсна в някаква седалка, вратът му се прекърши... Невероятно! Човекът отскочи нагоре като парцалена кукла и се блъсна в тавана... Вратът му се счупи *точно пред камерата!*

Никога не беше виждала по-велик материал. При това със звук! Хората крещяха от ужас. Такива крясъци не могат да се фалшифицират. Част от тях бяха на китайски и това придаваше на материала някаква особена *екзотика!* Ами тези невероятни звуци на *трошене*, получили се от ударите на хора и предмети в стените на кабината? *Исусе!*

Фантастична, приказна лента! Освен това се върти *цяла вечност!* Четиридесет и пет секунди, всичките с високо качество! Дори накрая, когато камерата изскача от ръцете на собственика си, кадрите се замъгляват като по поръчка! Никой оператор не може да постигне това, дори да му предложиш *цял куфар* с пари!

– Дебора! – изкрещя отново тя. – Дебора!

Сърцето лудо блъскаше в гърдите ѝ и имаше чувството, че ще се пръсне. Почти не забелязваше лисичето лице на адвоката, което се появи на екрана. Явно лентата беше негова. Дълбоко в себе си усети, че този тип с удоволствие ще продаде касетата на „Нюзлайн“, а това означаваше, че разполагат с материал! Фантастичен материал, който дори не се нуждае от особена обработка!

Пред бюрото ѝ се изправи Дебора, лицето ѝ беше зачервено и възбудено.

– Искам всичко писано и излъчвано за самолети на „Нортън“ през последните пет години! – започна делово Дженифър. – Пълно проучване на Брадли Кинг и това, което знае за Н-22... И на..., – Очите ѝ механично се преместиха върху екрана: – ... На Фредерик Баркър. Искам всичко за тях, искам го веднага!

Двадесет минути по-късно вече разполагаше с основните параметри на бъдещия материал, плюс сведения за ключовите фигури в него. Информация в „ЛА Таймс“ отпреди пет години, която съобщаваше за първия полетен сертификат на Н-22 и пробните му полети. Всичко в нея беше най. Най-модерна навигационна система, най-съвременни системи за електронен контрол и автопилот... Дрън-дрън.

Материал в „Ню Йорк Таймс“ за противоречивата фигура на адвокатата Брадли Кинг, предизвикал огромен скандал с опитите си да осъществява контакт с роднини на жертвите на самолетни катастрофи още преди съответната авиокомпания да ги е уведомила официално за инцидента. „ЛА Таймс“ също го споменаваше – като инициатор на групово оплакване в съда след катастрофата в Атланта. „Индепендънт Прес-телеграм“ от Лонг Бийч го наричаше „Кралят на самолетните катастрофи“ и съобщаваше за решението на Адвокатската колегия в Охайо да го санкционира за неправомерни контакти със семействата на загиналите. Заглавието на материала звучеше така: „КИНГ ОТХВЪРЛЯ ОБВИНЕНИЯТА НА «НЮ ЙОРК ТАЙМС», НО ДАЛИ НЕ ОТИВА ТЪВЪРДЕ ДАЛЕЧ?“

„ЛА Таймс“ отделяше внимание на скандалното уволнение на Фредерик Баркър от ФАВ. В него той твърдеше, че напуска сам, недоволен от отношението на агенцията към новия модел на „Нортън“ Н-22. Но директорът на ФАВ казваше обратното: Баркър е уволнен за неправомерно предавана вътрешна информация на медиите. Самият Баркър обявяваше, че става „консултант по авиационните въпроси“ на свободна практика.

„Индипендънт прес-телеграм“ пишеше, че Фред Баркър обявява кръстоносен поход срещу Н-22. Цитирани бяха думите му, че „този самолет има дълга история на недопустими от гледна точка на сигурността аварии“. Заглавие на „Телеграф Стар“ от Ориндж Каунти гласеше: „ФРЕД БАРКЪР ЗАПОЧВА ВОЙНА СРЕЩУ АВИОКОМПАНИИТЕ“; в самия материал се твърдеше, че „Баркър обвинява ФАВ за пасивната и позиция по отношение на един явно опасен самолет на «Нортън Еъркрафт» и ще бъде главен свидетел на Брадли Кинг в съда“.

Дженифър започна да усеща в каква посока трябва да развият историята. Очевидно трябваше да стоят по-далеч от преследвача на линейки Брадли Кинг. За разлика от него обаче Баркър – бившият служител на ФАВ, можеше да бъде полезен. По всяка вероятност той ще може да подложи на критика системата, с чиято помощ ФАВ издава своите полетни сертификати.

Направи ѝ впечатление изключително критичната позиция спрямо „Нортън Еъркрафт“, която заемаше журналистът Джак Роджърс от „Телеграф Стар“. Отбеляза си няколко негови материала, публикувани напоследък:

ЕДГАРТЪН ПОД НАТИСК ЗА НОВИ ПРОДАЖБИ, „НОРТЪН ЕЪРКРАФТ“ ИЗПИТВА СЕРИОЗНИ ФИНАНСОВИ ТРУДНОСТИ. РАЗНОГЛАСИЯТА В РЪКОВОДСТВОТО ПОСТАВЯТ УСИЛИЯТА МУ ПОД ВЪПРОС.

НА ПОТОЧНАТА ЛИНИЯ В „НОРТЪН“ РАБОТЯТ БАНДИТИ И НАРКОМАНИ.

ВЕРОЯТНИ СИНДИКАЛНИ ПРОТЕСТИ СРЕЩУ КИТАЙСКАТА СДЕЛКА НА „НОРТЪН“. РАБОТНИЦИТЕ СЕ ОПАСЯВАТ ЗА МЕСТАТА СИ.

Дженифър доволно се усмихна. Да, нещата могат да се получат...

Набра номера на „Телеграф Стар“ и се свърза с Джак Роджърс.

– Прочетох материалите ви за „Нортън“, отлични са – похвали го тя. – Очевидно сте убеден, че компанията има проблеми.

– При това много сериозни – рече Роджърс.

– Производствени?

– Както производствени, така и синдикални.

– По-точно?

– Все още е рано да се каже. Но обстановката в завода е неспокойна, ръководството губи авторитета си. Профсъюзът е против китайската сделка...

– Бихте ли говорили на тази тема пред камерата?

– Разбира се. Не мога да ви разкрия източниците си, но ще ви кажа всичко, което зная...

Как няма да кажеш, рече си Дженифър. Мечтата на всеки журналист от пресата е да се види на екрана. Той много добре знае, че може да направи пари само от телевизията. Дори да е отличен професионалист, качествата му ще бъдат забелязани само след като се появи на екрана... А после вече е лесно. Популарно от телевизията лице спокойно може да прекрати пряката си журналистическа дейност, която е както изнурителна, така и зле платена. То автоматично се прехвърля в кръга на лекторите – една особена прослойка от хора, които печелят хляба си от няколко думи, казани на официален обяд или вечеря. Но думи, които им носят

хонорар между пет и десет хиляди долара...

– През тази седмица вероятно ще пътувам, но хората от екипа ми ще поддържат връзка с вас – каза на глас Дженифър.

– Изцяло съм на ваше разположение – отвърна Роджърс.

Свърза се с Фред Баркър в Лос Анджелис. Той сякаш очакваше позвъняването ѝ.

– Видеоматериалът ви е доста драматичен – каза тя.

– Когато задкрилките се спуснат при скорост, която се доближава до тази на звука, нещата не са драматични, а трагични! – отвърна Баркър. – Точно това се е случило с борда на „Транс Пасифик“... Това е деветият по ред инцидент откакто Н-22 е в редовна експлоатация.

– *Деветият?!*

– О, да, госпожице Малоун, такава е истината. Най-малко още три смъртни случая се свързват пряко с конструктивните недостатъци на тази машина, но компанията не е направила абсолютно нищо.

– Имате ли списък на тези случаи?

– И на тях, и на други – отвърна Баркър. – Дайте ми номера на факса си.

Гледаше списъка с изострено внимание. Беше прекалено подробен за вкуса ѝ, но въпреки това впечатляваше:

1. 4 ЯНУАРИ 1992 г. Полет фл 350: спускане на елероните при скорост 0.840 М. Дефект в командния лост.

2. 2 АПРИЛ 1992 г. Спускане на задкрилките при скорост 0.81 М. Причина: притискане на лоста от случайно паднал планшет.

3. 17 ЮЛИ 1992 г. Екипажът докладва за изключително силна турбулентност, по-късно се оказва, че елероните са спуснати неволно. Ранени са петима пасажери, трима от тях сериозно.

4. 20 ДЕКЕМВРИ 1992 г. При крайсерска скорост задкрилките се спускат без намеса от страна на екипажа. Двама пътници са ранени.

5. 12 МАРТ 1993 г. Самолет на „Нортън“ влиза в мъртва точка при скорост 0.82 М. Не пада като по чудо. След преглед се установява, че елероните са спуснати, а лостът за управлението им не е в горно заключено положение.

6. 4 АПРИЛ 1993 г. Първият пилот неволно отпуска ръка върху лоста за управление на елероните. Няколко пътници са ранени.

7. 4 ЮЛИ 1993 г. Първият пилот докладва за спускане на елероните при скорост 0.81 М, деблокиране на лоста.

8. 10 ЮНИ 1994 г. Елероните се спускат при пълна тяга, никой не е докосвал лоста.

Дженифър вдигна слушалката и отново набра Баркър.

– Ще говорите ли за всички тези инциденти пред камера? – попита тя.

– Вече съм го правил, при това в съда – отвърна онзи. – С удоволствие ще участвам в предаването ви, защото целта ми е този самолет да бъде изваден от експлоатация преди да вземе поредните си жертви. За съжаление на подобна стъпка не са склонни нито експертите от Федералната Агенция, нито фирмата производител...

– Но откъде сте сигурен, че последният инцидент се дължи именно на спускането на елероните?

– Имам свой информатор в „Нортън“ – отвърна Баркър. – Честен човек, на когото всички тези лъжи са дошли до гуша. Той има доказателства, че причината са елероните. Компанията обаче иска да потули скандала...

Дженифър приключи разговора и натисна копчето на интеркома.

– Дебора, свържи ме с Транспортното! – заповяда тя.

Затвори вратата на кабинета си и доволно се отпусна в стола. Вече беше сигурна, че има материал.

Страхотен материал.

Въпросът сега беше в каква светлина да го представи.

Това е въпрос от изключително значение за предаване като „Нюзлайн“. По-възрастните продуценти говореха за „контекст“, като под този термин имаха предвид развитие и разширяване на темата.

Тоест, очертават важността ѝ с помощта на репортажи, предхождащи събитието, наблягат на съвпаденията. Те считаха „контекста“ за толкова важен, че пристъпваха към реализацията му с чувството за морален дълг.

Дженифър обаче не беше на тяхното мнение. Когато влезеш в монтажната и изхвърлиш всички морално етичен пълнеж на своя материал, контекстът не е нищо друго, освен допълнително напомпване на темата. Нещо не особено полезно, тъй като води до неизбежните справки с миналото...

А миналото не интересуваеше Дженифър. Тя беше типичен представител на новото поколение и си даваше ясна сметка, че силата на телевизията е в сегашното време, че тя трябва да отразява събитията на момента – един безкраен низ от образи, които градят електронното настояще. Докато контекстът по природа изисква нещо повече от сега, нещо, към което Дженифър не проявяваше интерес. Нито пък зрителят – по нейно дълбоко убеждение. Миналото е мъртво и забравено. На кого му пука какво е ял вчера? Какво е правил вчера? Единствено сега е от значение!

Сега. Най-могъщото предимство на телевизията.

Следователно добрата рамка на материала няма нищо общо с миналото. Обвинителният списък на Фред Баркър практически беше пречка за актуалността на темата, тъй като насочваше вниманието на зрителя към избледняващото и отегчително минало. Тя трябваше да намери начин да го заобиколи. Да се докосне до него и да продължи напред...

Това, което търсеше, беше такъв акцент, който би ѝ позволил развитието на темата в сегашно време, при това по разбираем за зрителя начин. Най-добрите кадри са тези, които успяват да ангажират вниманието на зрителя към вечния конфликт между доброто и злото, да събудят чувството му за морал. Успее ли да постигне това, режисьорът е постигнал всичко. Защото е приет, защото използва езика на зрителя...

Но темата трябва да се развива бързо. Това означава, че морално – етичните проблеми трябва да бъдат само загатнати, без подробни обяснения. Те са нещо, което публиката вече е приела за вярно. Всички знаят, че големите корпорации са корумпирани, а техните лидери са алчни свине. Това не се нуждае от доказателства, достатъчно е само да бъде подхвърлено. Хората предварително знаят, че държавната бюрокрация е мързелива и некадърна. Това също не се нуждае от доказателства. И накрая, хората знаят, че продуктите за масова употреба се произвеждат

с цинична небрежност, никои пет пари не дава за сигурността на консуматорите...

От всички тези предварително възприети елементи Дженифър щеше да изгради своята морална тема.

Една бързо развиваща се морална тема, която съществува *днес и сега*.

Разбира се, рамката се нуждае и от други неща. На първо място тя трябваше да бъде одобрена от Дик Шенк. Тя трябваше да я представи по начин, който ще допадне на Шенк, който ще бъде в синхрон с личните му представи за света. Това съвсем не е лесно, тъй като Шенк е далек по-умен и по-проницателен от масовия зрител. Което означава, че удовлетворяването на изискванията му също ще е по-трудно...

Сред своите служители Шенк беше известен с прозвището Критикаря. Беше го спечелил поради безцеремония начин, по който намираще и сочеше слабите места във всеки материал. Влизаше в студията с приятелска усмивка на уста, ролята на добрия дядо му отиваше. Но всичко това се стопяваше без следа когато трябваше да одобри материал, предложен от някой екип. В такъв момент Шенк ставаше опасен. Добре образован и изключително умен човек, той можеше да бъде чаровен когато пожелае. Но дълбоко в душата си беше зъл. С възрастта ставаше все по-зъл, придобиваше увереността, че именно това лично качество е в основата на успеха...

На Дженифър ѝ предстоеше да му направи предложение. Беше предварително убедена, че той ще плаче за нов материал. Но едновременно с това ще е бесен на Пачино и на Марти, гневът му лесно можеше да се прехвърли върху Дженифър и новото ѝ предложение...

За това трябваше да действа изключително предпазливо. Материалът трябва да бъде представен така, че да подхранва гнева и враждебността на Шенк, да ги насочва в правилната посока...

Придърпа бележника си и се зае да маркира онова, което възнамяваше да каже...

АДМИНИСТРАЦИЯТА

13.04 ч.

Кейси влезе в асансьора, следвана по петите от Ричмън.

– Не разбирам защо всички са бесни на този Кинг – промърмори

младежът.

– Защото е лъжец! – троснато отвърна Кейси. – Защото прекрасно знае, че самолетът не е стигнал на сто и петдесет метра от повърхността на Тихия океан! При подобно нещо едва ли някой би оцелял. Инцидентът е станал на височина десет хиляди и двеста метра, цялото пропадане е било не повече от хиляда... Което, разбира се, е било достатъчно лошо...

– Излиза, че той иска да привлече внимание, така ли? И да представи инцидента в благоприятна за своя клиент светлина?

– Точно така.

– „Нортън“ вече е имала съдебни дела срещу него, нали?

– Три.

– Ами тогава пак го дайте под съд – сви рамене Ричмън. – Стига да сте сигурни, че аргументите ви ще издържат...

– За съжаление подобни процеси са изключително скъпи и с нищо не допринасят за имиджа на компанията – отвърна Кейси. – По-евтино е да търсим предсъдебно споразумение, а разходите да включим в цената на новите си самолети... Превозвачите я плащат без да мрънкат, просто защото я прехвърлят на своите пътници. В крайна сметка става така, че всеки пътник плаща за билет няколко долара повече, това е нещо като скрит данък... Данък съдебни разходи. Данък „Брадли Кинг“... Така става винаги...

Асансьорът спря на четвъртия етаж, вратата се отвори. Кейси забърза към кабинета си.

– Къде отиваме? – попита Ричмън.

– Да вземем нещо, което бях забравила – обърна се да го погледне Кейси. – Ти също...

НЮЗЛАЙН

16.45 ч.

Дженифър Малоун тръгна към кабинета на Дик Шенк. Пътят ѝ минаваше покрай неговата „Стена на славата“ – плътно наредени една до друга фотографии, грамоти и награди. Фотографиите, естествено, бяха запечатали мигове на близост с известните и богатите: Шенк на езда с Рейгън, Шенк на яхта с Кронкайт, Шенк играе софтбоул в Саутхамптън в компанията на Тиш, Шенк позира с Клинтън, Шенк се прегръща с Бен Брадли... В ъгъла, близо до стената, беше окачена една снимка на

абсурдно младият Шенк с коса до раменете. В ръцете си държеше камера „Арифлекс“ и снимаше Джон Кенеди в Овалния кабинет.

Дик Шенк беше започнал кариерата си през 60-те години като продуцент документалист. По онова време начело на новините в големите телевизионни компании стояха хора без амбиции за показ, които обаче бяха всемогъщи, разполагаха с огромен бюджет и изобилие от сътрудници. Това беше златното време на предавания като „Бяла книга“ на Си Би Ес и „Рапорти“ на Ен Би Си. Младият Дик тичаше със своята камера и им предлагаше материалите си. Успехът не закъсня. Но заедно с него се стесниха и хоризонтите му. Светът му се ограничи между вилата в Кънектикът и каменната къща в Ню Йорк. Напускаше ги само в краен случай, винаги с лимузина, карана от униформен шофьор. Но днес, достигнал шейсетте, Дик Шенк не изпитваше удовлетворение от живота си. Въпреки привилегирования си произход, въпреки отличното образование в Йейл, въпреки няколкото красиви бивши съпруги и охолен живот, въпреки световната си известност... Отпуснал се в прохладната утроба на огромната лимузина, той се чувстваше недооценен, имаше чувството, че хората не му засвидетелстват достатъчно почитание, не възхвалят достатъчно високо заслугите му. Неуморното и любопитно хлапе с камера на рамо се беше превърнало в свадливо, вечно мърморещо старче. Убеден, че другите не го уважават достатъчно, Дик Шенк им отвърщаше със същото. Към всичко, което го заобикаляше, той се отнасяше с открит цинизъм. Точно по тази причина Дженифър беше убедена, че ще приеме материала за „Нортън Еъркрафт“...

Отвори вратата и пристъпи към бюрото на Мериън.

– Искаш да го видиш ли? – попита секретарката.

– А той тук ли е?

Мериън кимна с глава, после подхвърли:

– Може би ще ти трябва компания...

– Така ли? – вдигна вежди Дженифър.

– Пийнал е – поясни момичето.

– О, ще се справя – тръсна глава Дженифър.

Дик Шенк я слушаше със затворени очи и скръстени на корема ръце. Отвреме навреме бавно кимаше с глава.

Сбито и точно, тя очерта всички ключови моменти в бъдещия материал: инцидентът в Маями, забавянето на полетния сертификат от европейската агенция, Полет 545 на „Транс Пасифик“, застрашената от провал китайска сделка. Бившият служител на ФАВ, който твърди, че този

модел има сериозни конструктивни дефекти. Репортерът от местния вестник, който казва, че компанията се управлява зле, в заводите ѝ се ширят наркомания и бандитизъм, новият президент е противоречива фигура, решил на всяка цена да продаде на китайците серия Н-22... С две думи: портрет на някога отлична и горда от себе си корпорация, която днес преживява сериозни трудности...

После се спря на начина, по който възнамеряваше да представи материала. Той беше добре известен на Шенк, наричаха го „Загнिला ябълка“. В основни линии трябваше да прозвучи така: лошо управлявана компания произвежда некачествен продукт, при това години наред. Съответните специалисти протестират, но компанията е глуха. Тя поддържа близки отношения с ФАВ, която избягва да се намесва. Но истината най-сетне излиза наяве. Европейската агенция бави подновяването на полетния сертификат, ентузиазмът на китайците относно бъдещата покупка на Н-22 рязко спада. Междувременно самолетът продължава да убива хора – точно според предвижданията на експертите. Тук идва ред на изключителния видеоматериал, заснет с любителска камера. Той показва на живо агонията на невинните пътници, неколцина от които намират смъртта си... Заключение е повече от категорично: Н-22 действително е летящ ковчег!

Свърши. В кабинета се възцари дълго мълчание. Най-после Шенк отвори очи и промърмори:

– Не е лошо...

На лицето ѝ се появи усмивка на облекчение.

– Каква е реакцията на компанията? – с ленив глас попита Шенк.

– Каменна стена. Самолетът си е наред, критиците лъжат.

– Все същото – въздъхна Шенк и поклати глава. – Обичайният американски боклук... – Беше известен с презрението си към родното производство. Караше БМВ, носеше швейцарски часовници и английски обувки, пиеше френско вино. – В тази страна се произвежда боклук и нищо друго... – Облегна се назад, сякаш изтощен от това заключение. После в ленивия му глас се долови предпазливост: – С какво могат да подкрепят тезата си?

– На практика с нищо – отвърна Дженифър. – Разследването на инцидентите в Маями и на борда на „Транс Пасифик“ все още не е приключило.

– Кога трябва да приключи?

– Най-рано след няколко седмици.

– Това ми харесва – бавно кимна той. – Много ми харесва. Ето

какво означава убедителна журналистика! Ще накараме „60 минути“ да си хапят опашката! Миналия месец пуснаха репортаж за дефектни самолетни части, но ние ще говорим за цял дефектен самолет! Летящ ковчег! Великолепно! Това ще накара всички да се подриискат от страх!

– И аз мисля така – отвърна Дженифър с широка усмивка на уста. Шенк приемаше материала!

– Много ще ми бъде приятно да го начукам на Хюит – доволно промърмори Шенк. Дон Хюит, легендарният продуцент на „60 минути“ беше кръвният му враг. По простата причина, че предаването му винаги имаше по-висок рейтинг от „Нюзлайн“. – Нещастници! Помниш ли репортажа им за извън сезонните професионални играчи на голф?

– Страхувам се, че не – поклати глава Дженифър.

– Вярно, това беше доста отдавна... – Очите на Шенк бяха замаяни, тя разбра, че обедните питиета са му дошли малко в повече от нормалното. – Няма значение... Докъде бяхме стигнали? Аха... Разполагаш с човека от ФАВ, също и с местния репортер. Имаш и запис от Маями... Ключова е ролята на любителския видеоматериал, с него ще започнем...

– Точно така.

– Но Си Ен Ен ще го пуска денонощно – погледна я предупредително той. – Което означава, че следващата седмица това ще е древна новина. Трябва да излъчим предаването още сега, тази събота.

– Точно така.

– Разполагаш с дванадесет минути – промърмори Шенк и се извърна към цветната схема с различните сегменти на предаването, която беше окачена на стената. – Ще ти дам Марти... В четвъртък прави интервю с Бил Гейтс в Сиатъл, веднага след това ще го качим на самолета за Лос Анджелис. Ще го имаш за шест, максимум седем часа...

– Добре.

– Сигурна ли си, че ще сглобиш всичко навреме?

– Имайте ми доверие – кимна Дженифър и започна да събира бележките си.

Беше стигнала бюрото на Мериън, когато откъм отворената врата я настигна кресливият му глас:

– Хей, Дженифър! Не искам никакви истории за резервни части! Чуваш ли? Никакви шибани части!

КК / НОРТЪН

14.21 ч.

Следвана по петите от Ричмън, Кейси влетя в отдела. Току-що завърнала се от обяд, Норма палеше поредната си цигара.

– Норма, да си виждала една видео-касета? – попита Кейси. – От онези мъничките, осем милиметра...

– Видях, че снощи я оставяш на бюрото си и я прибрах – кимна Норма, разрови чекмеджето си и ѝ я подаде. После се обърна към Ричмън: – А тебе два пъти те търси секретарката на Мардър. Казал да му ее обадиш веднага...

– Добре – кимна младежът и тръгна към кабинета си. Норма го изчака да затвори вратата зад гърба си и заговорнически прошепна:

– Знаеш ли, тоя час по час си говори с Мардър... Айлийн ми каза.

– Може би Мардър иска да се сближи с него – рече Кейси. – Нали е член на фамилията Нортън?

– Глупости говориш – тръсна глава женицето. – Забрави ли, че е женен за единствената дъщеря на Чарли?

– Какво искаш да кажеш? – присви очи Кейси. – Че Ричмън е ухо и око на Мардър?

– Докладва му три пъти на ден – сви рамене Норма.

– Как така? – учуди се Кейси. – Защо?

– Добър въпрос, момичето ми. Мисля, че ти правят постановка...

– Но за какво?

– Нямам представа – рече Норма.

– Може би нещо във връзка с китайската сделка?

– Наистина не знам – въздъхна Норма. – Но Мардър е най-големият интригант в тази компания, поне откакто аз съм тук. Освен това умее да прикрива следите си... На твоето място бих внимавала с този хлапак, при това много! – Приведе се над бюрото си и понижи глас: – Днес, като се върнах от обед, тук нямаше никого. Куфарчето на хлапака беше на бюрото му и аз хвърлих едно око...

– И какво видя?

– Ричмън си вади копия от всичко, което се намира тук. Има екземпляри от всички документи, които идват на твоето бюро. Плюс ксерокопие от разпечатката на автоматичната телефонна централа, която регистрира разговорите ти...

– Това пък за какво му е?

– Бих могла да се позамисля по въпроса, но това не е всичко – въздъхна Норма. – Видях паспорта му. За последните два месеца е пътувал пет пъти до Корея.

– Корея? – учудено я изгледа Кейси.

– Точно така, скъпа. Сеул. Почти всяка седмица е отскачал дотам. Съвсем кратки пътувания – ден, най-много два...

– Но...

– Не съм свършила – вдигна ръка Норма. – Във входните визи на корейците се отбелязва и номерът на полета, с който пристига съответният чужденец. При Ричмън такъв номер липсва. Вместо него са изписани контролните номера на съответния самолет.

– Пътувал е с частен самолет?

– Така изглежда.

– На „Нортън“?

– Не – поклати глава Норма. – Говорих с Алис от „Полетни операции“. Нито един от самолетите на компанията не е летял до Корея през последната година. Вече месеци шарят до Пекин и обратно, но не и до Корея...

Кейси се намръщи.

– Направих си труда да се свържа с Тепето в Сеул – продължи Норма. – Той ми е стара дружка... Помниш ли, че миналия месец Мардър си взе три дни болнични, имал спешна нужда от стоматологична помощ...

– Помня.

– Е, двамата с Ричмън са отскачили до Сеул... Тепето разбрало за посещението им едва след като отлетели обратно, беше бесен, че са го пренебрегнали. Не бил поканен на нито една от срещите им, прие го като лична обида...

– Какви срещи? – попита Кейси.

– Никой не знае. Затова ти казвам – внимавай с хлапето!

Прибра се в кабинета си и бързо потъгна в купчината документи, събрала се върху бюрото. След няколко минути вратата се отвори и на прага се появи Ричмън.

– Какво ще правим сега? – жизнерадостно попита той.

– Възникна един проблем – вдигна глава Кейси. – Ще те помоля да отскачиш до Областната служба за Полетни стандарти. Ще потърсиш Дан Грийн и ще го помолиш да ти даде копия от полетния план и списъка на екипажа на Транс Пасифик 545...

– Не получихме ли вече подобни копия?

– Не, получихме предварителните сведения. Дан вече трябва да има

и окончателните резултати. Искам да ги имам преди утрешното съвещание. Службата се намира в Ел Сегундо...

– Ел Сегундо? – смаяно я погледна Ричмън; – Но това ще ми отнеме целия ден!

– Зная – кимна Кейси. – Но въпросът е важен. Той видимо се колебаеше.

– Мисля, че ще ти бъде по-полезен тук...

– Тръгвай, тръгвай! – настоятелно го погледна Кейси. – И ми се обади, когато се сдобиеш с копията.

„ВИДЕО ИМИДЖ СИСТЕМС“

16.30 ч.

Задната част от помещението на „Видео Имидж Системс“ в Глендейл беше задръстена от работещи компютри и ниските квадратни кутии на специалните апарати, наречени силиконо – графични копирни машини. Скот Хармън закуцуква с гипсирания си крак, прескачайки опънатите във всички посоки кабели.

– Ей сега всичко ще бъде готово – промърмори той. Влязоха в една от монтажните кабини – средноголяма стая, обзаведена с удобен диван до далечната стена, плътно облепена с филмови плакати. Останалите три бяха заети от конзолите на монтажния апарат, които съдържаха три монитора, два осцилоскопа и няколко клавиатури. Скот ѝ махна да се настани на дивана и пристъпи към една от клавиатурите.

– За какъв материал става въпрос? – попита той.

– Любителски, заснет със стандартна камера – отвърна Кейси.

– Осеммилиметрова касета, обикновен тип? – промърмори той, заковал поглед в близкия осцилоскоп. – На такава ми прилича... Да, с автоматично вградено долби... Стандартна стока.

– Сигурно – сви рамене тя.

– Окей. Според това, което виждам на екрана, става въпрос за запис от девет минути и четиридесет секунди, върху нормална шейсетминутна касета.

Екранът оживя. Появиха се остри планински върхове, забулени в мъгла. Обективът улови фигурата на млад американец, някъде около тридесетте. Крачете нагоре по стръмен път, на рамото си крепеше бебе. В далечината се виждаха червеникавите покриви на малко селце, от двете страни на пътя се издигаха бамбукови горички.

– Къде е това? – попита Хармън.

– Прилича ми на Китай – сви рамене Кейси. – Можеш ли да пренавиеш?

– Разбира се.

Картината затича напред, прорязана от статика. Кейси успя да зърне малка къщичка с отворена врата. После се появи кухня с черни тенджери и тигани, отворен куфар върху легло... Гара, някаква жена се качва в железопътен вагон, оживено улично движение в град, който приличаше на Хонконг. Терминал на летище, младият мъж държи на коленете си ревящото бебе. Изходът за отвеждане към самолета, млада стюардеса проверява билетите...

– Стоп!

Хармън натисна някакъв клавиш и лентата започна да се върти с нормална скорост.

– Да...

Кейси се взря в жената, която се качваше по стълбичката на самолета с бебето в ръце. Няколко празни кадъра, после камерата улови бебето, спокойно отпуснато в скута ѝ. Леко повдигане, на екрана изплува лицето на жената, разтегнато в театрална прозявка. Намираше се в пътническият салон по време на нощен полет. Илюминаторът да нея беше абсолютно черен. От репродукторите долетя приглушеното свистене на реактивни двигатели.

– Няма майтап – промърмори Кейси, познала жената, която беше разпитвала в болницата. Как ѝ беше името? В момента не можеше да си спомни, но го имаше в бележника си.

Хармън се размърда в стола пред конзолата и мъчително изпъшка.

– Това ще ми бъде за урок – промърмори той.

– Кое?

– Спускането шус по непозната ски-писта...

Кейси кимна и отново насочи вниманието си към монитора. Камерата показва спящото бебе, после екранът се изпълни със сиви успоредни линии.

– Мъжът не е успял да я изключи – поясни Хармън. Следващият кадър беше заснет на ярка дневна светлина.

Бебето беше в седнало положение и се усмихваше. Появи се една ръка, която се размаха да привлече вниманието му.

– Сара, Сара... – обади се мъжки глас. – Я се усмихни на татко!... Усмихни се!

Бебето се усмихна и издаде гърлен звук.

– Умно хлапенце – поклати глава Хармън.

– Как се чувстваш на път за Америка, Сара? – попита мъжкият глас.

– Готова ли си да видиш откъде са родителите ти?

Бебето отново изгука и посегна с ръчичка към камерата. Жената каза нещо и обективът се насочи към нея:

– А ти, мамичко? Радваш ли се, че се прибиращ у дома?

– Тим, моля те – отвърна жената и извърна глава.

– Хайде, Ем, кажи какво мислиш – настоя мъжът.

– Добре – кимна тя. – През цялото време си мисля за един хубав чийзбъргър... Месеци наред го снувам.

– С лютив бобен сос по китайски?

– Не, за Бога! Казах чийзбъргър! С лук, домати и зеле, полят с майонеза... Майонеза!

Камерата се върна на бебето, което беше лапиало миниатюрните пръстчета на едното си краче.

– Вкусно ли е? – засмя се мъжът. – Това ли ти е закуската, Сара? Май ти писна да чакаш стюардесата, а?

Главата на жената рязко се извъртя, очите ѝ се насочиха встрани от камерата.

– Какво беше това? – неспокойно попита тя.

– Спокойно, Ем – продължи да се усмихва мъжът. – Няма нищо...

– Спри тук! – вдигна ръка Кейси.

Хармън натисна някакъв клавиш, разтревоженото Лице на жената замръзна на екрана.

– Върни пет секунди.

В долния ъгъл на екрана се появиха белите цифри на брояча. Образите затичаха обратно.

– Сега увеличи звука...

Бебето засмука пръстите си, шумът беше като от близък водопад. Тихото свистене в кабината се превърна в басов рев. „Вкусно ли е? – екна гласът на мъжа, изкривен от силата на звука. – Това ли е закуската ти, Сара? Май ти писна да чакаш стюардесата, а?“

Кейси напрегна слух, опитвайки се да отдели гласа от останалите шумове: приглушени разговори между пътниците, шумолене на дрехи, далечното подрънкване на прибори, което идваше от кухнята...

И успя.

Звукът беше неясен, но определено чужд на обстановката.

„Какво беше това?“ – извърна глава съпругата.

– По дяволите! – изруга Кейси.

Не можеше да бъде сигурна. В салона имаше прекалено много звуци. Напрягнато се приведе напред.

„Спокойно, Ем“, ечна жизнерадостният глас на мъжа, последван от пронизителното гукане на бебето.

Кейси ядосано тръсна глава. Дали наистина чу ниско боботене, или така ѝ се беше сторило? Май ще се наложи да прослуша този сегмент още няколко пъти...

– Можеш ли да прекараш записа през аудио-филтър? – попита тя.

„Още малко и сме си у дома, скъпа“ – рече съпругът.

– Боже Господи! – прошепна Хармън и се втрени в екрана.

Картината на монитора рязко се промени, сякаш гигантска ръка беше разбъркала кадрите. Бебето се плъзна напред, майката успя да го улови и да го притисне към гърдите си. Камерата се тресеше, пътниците в дъното на кадъра крещяха от ужас и правеха опит да се задържат по местата си. Самолетът рязко започна да пада.

В следващата секунда камерата се завъртя в обратна посока. Всички потънаха в креслата си, майката с бебето изглеждаше така, сякаш я беше сгазил камион. Бузите ѝ хлътнаха, раменете ѝ се приведоха, бебето се разплака. „Какво става, по дяволите?“ – извика мъжът. В същия миг жена му литна нагоре и увисна на предпазния колан.

Камерата започна да се върти във въздуха, екранът се замъгли. Когато спря, пред обектива се появи нещо бяло на ивици. Преди Кейси да разбере какво е то, на екрана лъсна долната част на облегалка, в която бяха вкопчени побелели от напрежение пръсти. Камерата беше паднала на пода и снимаше право нагоре. Письците продължаваха.

– Боже Господи! – повтори Хармън.

Картината на екрана започна да се движи, бързо набирайки скорост. Беше запълнена от седалки, летящи в бърза последователност. Назад, отбеляза Кейси. Което означава, че самолетът е започнал да набира височина... В следващата секунда камерата се вдигна във въздуха.

Безтегловност! Очевидно самолетът бе стигнал максималната точка на своето издигане, това е равновесният момент, изразяващ се в безтегловност, а после...

Картината полудя. Камерата явно бе започнала да се търкаля. За миг се мерна широко раззината уста, едри бели зъби... После към обектива се стрелна голяма обувка, камерата се разтърси от удара.

По екрана затичаха успоредни линии, после отново се появи картина. Обективът сочеше към опашката на самолета, в обсега му попаднаха

жестоко разкривени човешки крайници, които правеха всичко възможно да се задържат за нещо. Письците не стихваха. Камерата започна да се плъзга, този път напред.

Самолетът отново пропадеше.

Плъзгането продължаваше. Камерата се удари в преградата между двата салона, обективът се насочи напред. На екрана се появи женско тяло, проснато на пътеката. То принадлежеше на възрастна китайка, която така и не успя да се отмести. Камерата я улучи точно в челото и литна във въздуха...

На следващия кадър се появи някакъв предмет с метален блясък, който наподобяваше тока на колан. Мерна се и изчезна, мястото му зае женска обувка.

Камерата продължи стремителното си хлъзгане напред. Прелетя покрай преградата, отделяща салона от помещението на стюардесите, блъсна се в търкаляща се бутилка вино и получи въртеливо движение. Откъслечните кадри бяха достатъчни, за да се разбере, че попада надолу, към пилотската кабина...

Вратата на кабината беше отворена. За миг се мярнаха широките панорамни стъкла, зад които синееше небето. На фона му се очертаха раменете и тила на мъж в униформа и с пилотско кепе на главата. Най-сетне движението на камерата спря, пред обектива се появи неподвижно сиво поле. Кейси си даде сметка, че това е мястото, на което беше открила машинката: зад вратата на пилотската кабина, с обектив, насочен в мокета... Нямаше какво повече да се види, но синхронният звуков запис продължаваше. Ясно се чуваха алармените системи в кабината, на фона на които металически глас предупреждаваше: „Полетна скорост! Полетна скорост!“... Възбудени викове на китайски за миг го заглушиха, после се чу и друго предупреждение: „Претоварване! Претоварване!“...

– Спри лентата – каза тя.

Хармън се подчини и удивено подсвирна:

– Господи, Исусе!

Изглежда материала още веднъж, после го пусна на забавена скорост. Бавно започна да осъзнава, че дори на забавена скорост движението бяха толкова бързи, че телата и предметите се виждаха размазани.

– Не виждам! – гневно повтаряше тя. – Не виждам ясно какво става!

Хармън, който явно беше запомнил последователността на записа, тихо подхвърли:

– Мога да ти направя разделителен анализ...

– Какво е това?

– Интерполарна секвенция на размазаните от бързото движение кадри с помощта на компютърна обработка.

– Интерполарна какво?

– Компютърът анализира първия и втория кадър, после създава междинни кадри, които служат за връзка... Това е бавен процес на наслагване, но...

– Не – прекъсна го Кейси. – Не искам никакви наслагвания върху записа. Какво друго можеш да направиш?

– Мога да удвоя или утроя всеки отделен кадър. При висока скорост ще се получи едно трептене в картината, но положително ще можеш да видиш това, което те интересува. Сега ще ти покажа...

Хармън избра един произволен кадър – онзи, в който камерата се въртеше във въздуха.

– Тук картината е размазана, защото се върти камерата, а не обектът – посочи с пръст той. – Но тук не е така... Ето, кадърът е съвсем ясен...

На екрана се появи задната част на самолета. Пътниците размахваха ръце и крака в опит да се задържат...

– Този кадър е напълно използваем...

Кейси разбра какво има предвид: дори при бърза скорост на движение, обективът е достатъчно стабилен, за да изкара не един, а поне дузина ясни кадри...

– Добре, направи го – кимна тя.

– Можем да опитаме и друго – продължи програмистът. – Ако изпратим този запис в...

– Не – прекъсна го с твърд глас тя. – Лентата няма да напуска тази сграда при никакви обстоятелства!

– Както кажеш.

– Искам да ми направиш две копия – изправи се Кейси.

– И гледай да не пропуснеш нещо!

ИКА, ХАНГАР 4

17.25 ч.

Екипът продължаваше своята работа по машината на „Транс Пасифик“ в Хангар 5. Кейси се измъкна навън и тръгна пеш към съседното хале, известно като Хангар 4. Там, в почти пълна тишина, действаше

групата за Интериорно корпусен анализ на Мери Рингър.

Над циментирания под на хангара бяха опънати оранжеви пластмасови ленти, които по доста странен начин маркираха вътрешните стени на корпуса на „Транс Пасифик“ Н-22. На дължина те се доближаваха до сто метра, напречни ленти показваха основните прегради между салоните, паралелно опънати парчета маркираха редиците на седалките. В така очертаното вътрешно пространство на машината стърчаха бели знаменца в пластмасови стойки, поставени на критичните точки.

На два метра над пода бяха опънати други ленти. Те маркираха тавана и багажните отделения на самолета. Общият ефект не беше особено приятен: гледана отдалеч, тази оранжева плетеница трудно можеше да се приеме като макет на пътническите кабинни.

Между лентите се движеха пет жени, бавно и внимателно. Почти всички имаха по две висши образования – най-често психология и инженерство... В ръцете си държаха различни вещи за всекидневна употреба: дрехи, сакове, фотоапарати, детски играчки. Поставяха ги на пода с изключително внимание, тънки ленти от синя пластмаса сочеха посоката на движението им по време на инцидента.

Към стените на халето бяха прикрепени огромни снимки от интериора на машината, направени още в понеделник. Екипът на ИКА работеше в пълно мълчание, само главите им често се извъръщаха към снимките...

Интериорно корпусен анализ се правеше рядко. Той е последен опит за събиране на полезна информация, който рядко дава резултат. Но в случая с ТПА 545 екипът на Рингър беше включен още от самото начало на разследването, просто защото можеше да се очаква, че много от пострадалите пътници ще заведат съдебни дела срещу компанията. На практика те нямат представа какво им се е случило, по тази причина обвиненията им несъмнено ще бъдат силно емоционални, а искове им – прекалено завишени. С помощта на интериорния анализ компанията се стреми да очертае и придаде смисъл на движението на хора и предмети в салона. Едно бавно и изключително трудно начинание...

Мери Рингър се беше изправила в задната част на странния макет. Беше едра сивокоса жена на около петдесет години.

– Здравей, Мери – пристъпи към нея Кейси. – Какво е положението с фотоапаратите?

– Очаквах да проявиш подобен интерес – отвърна Мери и разлисти бележника си: – Открихме общо деветнадесет броя снимачна техника. Тринадесет фотоапарата и шест видеокамери. Пет фотоапарата са

счупени, с осветен филм. Други два се оказаха незаредени. Останалите шест бяха проявени, в три от тях имаше снимки. Нито един кадър не е свързан с инцидента, но ние ги ползваме, за да установим местата на пътниците. „Транс Пасифик“ все още не ни е предоставила схемата на местата според продадените билети...

– А видеокамерите?

– Чакай да видя – въздъхна сивокосата жена и разлисти бележника си. – Шест броя, две съдържат запис от борда, но преди инцидента. Чух за кадрите, показани по телевизията, но нямам представа как са били заснети. Вероятно с камерата на някой от пътниците без наранявания, която е била свалена на летище Лос Анджелис...

– Сигурно така е станало – кимна Кейси.

– Какво става с УДЗПП? Страшно много ни трябва, за да...

– Той трябва на всички – прекъсна я Кейси. – Все още работя по въпроса... – Очите ѝ пробягаха по задната част на макета и се спряха върху пилотското кепе в близост до опашката. – Нямах ли име на това кепе?

– Имаше, от вътрешната страна – отвърна Мери. – Дзен Чин, или нещо подобно... Дадохме етикета за превод...

– На кого?

– На Айлийн Хан, от канцеларията на Мардър. Тя чете и пише на мандаринско наречие и много ни помага. Защо питаш?

– Просто така, не е важно – отвърна Кейси и се насочи към изхода.

– Този УДЗПП наистина ни трябва, Кейси – подвикна след нея Мери Рингър.

– Зная – отвърна с въздишка по-младата жена.

Набра номера на Норма и попита:

– Кой може да ми преведе някои неща от китайски?

– Искаш са кажеш, освен Айлийн?

– Точно така. Освен Айлийн... – Инстинктивно усещаше, че тази работа трябва да стане без участието на човек от околението на Мардър.

– Чакай да си помисля – проточи Норма. – Какво ще кажеш за Елън Фонг от счетоводството?

– Мъжът ѝ не беше ли в Корпусния отдел при Дохърти?

– Същата. Изключително дискретен човек...

– Сигурна ли си?

– Не съм сигурна, а зная, моето момиче! – отсече с чувство на превъзходство Норма.

СГРАДА 102, СЧЕТОВОДЕН ОТДЕЛ 17.50 ч.

Малко преди шест Кейси се добра до Сграда 102 и влезе в приземния етаж. Тук беше разположен счетоводният отдел на компанията. Елън Фонг се готвеше да си тръгва.

– Ще ми направиш ли една услуга, Елън? – пристъпи към нея тя.

– Разбира се – отвърна жената. Беше жизнерадостна и засмяна, майка на три деца.

– Я ми кажи, ти не беше ли преводачка във ФАВ?

– Да, но преди много време – кимна Елън.

– Искам да ми преведеш нещо...

– Защо аз, Кейси? – вдигна вежди жената. – Компанията разполага с отлични преводачи.

– Поверително е, затова предпочитам теб... – Подаде касетата на Елън и добави: – Трябват ми гласовете от последните девет минути на записа...

– Добре.

– Бих искала да не казваш за това на никого...

– Дори и на Бил? Бил беше съпругът й.

– Дори и на Бил – кимна Кейси. – Това ще ти създаде ли проблем?

– Никакъв – отвърна Елън и прибра касетата. – За кога ще ти трябва?

– За утре, или най-късно за в петък...

– Дадено.

ЛАИ 17.55 ч.

Второто копие от касетата занесе в Лабораторията за аудио интерпретация на „Нортън“, която се помещаваше в задната част на Сграда 24. ЛАИ се ръководеше от един бивш агент на ЦРУ от Омаха, казваше се Джей Циглър. Ексцентричен тип, истински гений на електрониката, Циглър използваше аудио филтри и възпроизвеждаща апаратура собствено производство, защото, според думите му, „на никой друг не можел да се довери“...

Централата на „Нортън“ бе създавала лабораторията в помощ на

държавните агенции, които имаха задължението да разчитат и интерпретират полетните записи. При инцидент те вземат Кабинното звукозаписно устройство във Вашингтон и го подлагат на обстоен анализ. Това се прави по съображения за сигурност, тъй като никоой не иска записите да попаднат в медиите преди приключването на разследването. В агенциите работят опитни специалисти по гласов анализ, но малцина от тях са в състояние да интерпретират множеството съпътстващи звуци в пилотската кабина: различните алармени сигнали и специфични звукови предупреждения, които са понятни единствено на пилотите. Поради факта, че повечето от тях са патент на „Норгън“, компанията беше изградила и собствена лаборатория за техния анализ...

Тежката звукоизолираща врата както винаги беше заключена. Кейси заблъска с юмруци по нея. След няколко секунди се разнесе металически глас:

- Парола!
- Джей, аз съм – Кейси Сингълтън!
- Парола! – повтори гласът.
- За Бога, Джей, отвори проклетата врата!

Нещо изщрака, после настъпи тишина. Кейси търпеливо чакаше. Вратата най-сетне се откряна, в процепа се появи главата на Джей Циглър. Косата му се спускаше до раменете, очите му бяха скрити зад слънчеви очила.

– Аха, добре... – промърмори той. – Влизай, Сингълтън. Ти си сред хората, които имат достъп до тази станция...

Вратата се откряна още два – три сантиметра и Кейси побърза да се промуши през процепа. Циглър я затръшна след нея и постави трите резета в бърза последователност.

– По-добре е първо да звъниш, Сингълтън – промърмори с достойнство той. – Разполагаме с обезопасена линия. Лично съм кодирал четиристепенното устройство срещу подслушване!

– Съжалявам, Джей, но идвам по спешност...

– Сигурността е задължение за всички нас, Сингълтън. Без повече приказки тя му подаде магнетофонната лента, която носеше.

– Едноинчов носител – светкавично я оцени Циглър. – В тази станция рядко работим с подобен материал...

– Можеш ли да я прослушаш?

– Аз мога да прослушам *всичко*, Сингълтън – с достойнство отвърна бившият агент и ловко постави лентата на вертикален звукозаписен апарат. После я стрелна през рамо и подхвърли: – Оторизирана ли си да

чуеш този запис?

– Лентата е моя, Джей – започна да губи търпение Кейси.

– Само питам...

– И трябва да ти кажа, че тя е...

– Не ми казвай нищо, Сингълтън – спря я Циглър. – Така е по-добре и за двама ни...

Сред многобройната апаратура на стената светна екранът на един осцилоскоп. Началото на прослушването бе маркирано от подскачащи зелени линии върху черен фон.

– Аха... – промърмори Циглър. – Hi-Fi аудио сигнал с вградено долби D... Това трябва да е касета за любителска видеокамера... – От високоговорителите излетя пронизителен скърцащ звук.

Очите на Циглър бяха заковани в мониторите. Повечето от тях оживяха, генерирайки фантастични данни. Най-странно изглеждаше триизмерният модел на звука, чието визуално изображение приличаше на броеница от разноцветни мъниста. Едновременно с това звукът се разбиваше на съставните си части от специални компютърни програми, които отчитаха и най-незначителното изменение в неговата динамика.

– Стъпки – обяви бившият агент. – Обувки с гумени подметки върху трева или земя. Урбанистични елементи липсват, явно става въпрос за провинцията... Стъпките са на мъж, наличие на лека дисхармония. Това означава, че вероятно носи нещо. Не е много тежко, но нарушава баланса на тялото...

Кейси беше наистина впечатлена. Това бяха първите кадри на касетата: мъжът с детето на рамо крачи по планинската пътечка към китайското село...

– Абсолютно точно – прошепна тя.

Звукът се промени, превърна се в нещо като пронизително писукане.

– Чакай, чакай! – наостри уши Циглър и започна да натиска разни клавиши. Писукането се повтори, шарените зърна на броеницата започнаха да подскачат. – Хм... Това го нямам в база данните... Записът трябва да е правен някъде в чужбина...

– Китай – поясни Кейси.

– Ясно. Все пак не мога да имам всичко...

Стъпките продължиха, появи се и тихо свистене на вятър.

– Заспа – обади се мъжки глас.

– Американец – моментално го засече Циглър. – Висок между метър и седемдесет и пет и метър осемдесет и два. Възраст: тридесет и три

– тридесет и пет години...

Отново дълбоко впечатлена, Кейси само кимна с глава.

Дългокосият натисна някакъв бутон, на един от екраните се появи видеоизображението на мъжа върху пътекката. То потрепна и замръзна.

– Окей – тръсна глава Циглър. – Какво трябва да търся тук?

– Последните девет минути от записа са направени на борда на ТПА 545 – поясни Кейси. – Хванат е целия инцидент.

– Интересно – потърка длани Циглър. – Много интересно!

– Искам да ми кажеш дали чуваш нещо необичайно в минутата преди началото на инцидента – продължи Кейси. – По-точно ме интересува дали...

– Не ми казвай! – вдигна длан дългокосият. – Не искам да се влияя, трябва да получа непосредствени впечатления...

– Кога мога да имам резултатите?

– След двадесет часа – отвърна Циглър и погледна часовника си: – Това означава утре следобед.

– Добре. И още нещо, Джей... Бих искала съдържанието на тази лента да си остане между нас.

– Каква лента? – изглежда я с искрено недоумение Циглър.

КК

18.10 ч.

Малко след шест следобед се озова отново в кабинета си. На бюрото чакаха нови телекси.

ИЗПРАЩА: С. НИЕТО, ТП ВАНК
ДО: К. СИНГЪЛТЪН, КК/КРИ

ПЪРВИ ПИЛОТ ДЗАН ПИНГ В БЕЗСЪЗНАНИЕ, НО В СТАБИЛНО СЪСТОЯНИЕ СЛЕД ОПЕРАЦИЯТА. В БОЛНИЦАТА ДНЕС ГО ПОСЕТИ ПРЕДСТАВИТЕЛЯТ НА ПРЕВОЗВАЧА МАЙК ЛИ, УТРЕ ЩЕ ОПИТАМ ДА ВИДЯ БОЛНИЯ, ЗА ДА СЕ УВЕРЯ В СЪСТОЯНИЕТО МУ. ПРИ ВЪЗМОЖНОСТ ЩЕ ГО РАЗПИТАМ.

– Норма! – подвикна през отворената врата Кейси. – Напомни ми утре да позвъня във Ванкувър...

– Записвам си – отвърна Норма и миг по-късно се появи с лист хартия в ръка: – Междувременно пристигна ей това...

Кейси пое факса, който представляваше фотокопие от корицата на някакво специализирано списание. Повърхността му беше заета от почернена, почти неразгадаема снимка, но изписаното с тлъсти букви заглавие се четеше съвсем ясно: „НАШИЯТ СЛУЖИТЕЛ НА МЕСЕЦА“...

Следваше текст в сбито каре:

„КАПИТАН ДЖОН ДЗЕН ЧАНГ, КОМАНДИР НА САМОЛЕТ В «ТРАНС ПАСИФИК ЕЪРЛАЙНС», Е НАШИЯТ СЛУЖИТЕЛ НА МЕСЕЦА. ПОТОМСТВЕН ПИЛОТ (БАЩА МУ СЪЩО Е БИЛ КОМАНДИР НА САМОЛЕТ), КАПИТАН ЧАНГ ЛЕТИ ВЕЧЕ ДВАДЕСЕТ ГОДИНИ, СЕДЕМ ОТ КОИТО С МАШИНИ НА «ТРАНС ПАСИФИК». КОГАТО Е ИЗВЪН КАБИНАТА, ДЖОН ЧАНГ ОБИЧА ДА КАРА ВЕЛОСИПЕД И ДА ИГРАЕ ГОЛФ. НА СНИМКАТА ГО ВИЖДАТЕ ДА ПОЧИВА НА ПЛАЖА НА ОСТРОВ ЛАНТАН В КОМПАНИЯТА НА СЪПРУГАТА СИ СУН И ДЕЦАТА СИ ЕРИКА И ТОМ.“

– Какво е това? – озадачено попита Кейси.

– Да пукна, ако знам – отвърна Норма.

– Откъде е изпратено? – В горния край на факса имаше някакъв телефонен номер, но липсваше име.

– Някакво магазинче за копирни услуги в Ла Тиера.

– Близко до летището – отбеляза Кейси.

– Да. Много клиенти, нямат представа кой е изпратил факса.

Кейси се взря във фотографията.

– Прилича ми на някакво рекламно списание.

– Издава го „Транс Пасифик“, но не е от този месец. Знаеш за какво става въпрос – такива брошури пхат в джобовете на седалките, заедно с пликовете за повръщане и салфетките...

– Можем ли да намерим оригинала?

– Работя по въпроса – отвърна Норма.

– Искам да хвърля един поглед на тази снимка...

– И аз така си помислих...

Кейси отмести факса и насочи вниманието си към другите книжа върху бюрото.

ИЗПРАЩА: Т. КОРМЪН, ПРОИЗВ. ОТДЕЛ
ДО: К. СИНГЪЛТЪН, КК/КРИ

ОКОНЧАТЕЛНО УТОЧНИХМЕ ПАРАМЕТРИТЕ НА КОНТРОЛНО ВИЗУАЛНИЯ ДИСПЛЕЙ (КВД) НА Н-22, КОЙТО ЩЕ СЕ ИЗПОЛЗВА ОТ НАЗЕМНИЯ ПЕРСОНАЛ НА СЕРВИЗНИТЕ СЛУЖБИ В СТРАНАТА И ЧУЖБИНА. НОВИЯТ МОДЕЛ ПОЗВОЛЯВА CD ROM ПЛЕЙЪРА ДА СЕ НОСИ НА КОЛАНА, А ОЧИЛАТА СА ЗНАЧИТЕЛНО ПО-ЛЕКИ. КВД ПОЗВОЛЯВА ВИЗУАЛЕН ПРЕГЛЕД НА ТЕХНИЧЕСКИТЕ НАРЪЧНИЦИ ОТ 12А/102 ДО 12А/406, ВКЛЮЧИТЕЛНО ДИАГРАМИТЕ И СХЕМИТЕ НА МОНТАЖА. ПРОБНИТЕ МОДЕЛИ ЩЕ БЪДАТ РАЗДАДЕНИ УТРЕ, СЕРИЙНОТО ПРОИЗВОДСТВО ЗАПОЧВА 5/1.

Създаването на Контролно Визуалните Дисплеи беше част от усилията на „Нортън“ да се подобри сервизното обслужване на машините. Авиоконструкторите отдавна са наясно, че голяма част от оперативните проблеми се дължат на лоша поддръжка.

Притиснати финансово от дерегулацията, авиоконструкциите са принудени да съкращават персонала си, включително и този по поддръжката. Това става едновременно с рязкото намаление на времето, необходимо за текущото сервизно обслужване. В някои компании то е едва двадесет минути, вместо нормалните два часа. Всичко това води до огромно напрежение сред наземния персонал. Основните производители – „Нортън“, „Боинг“ и „Дъглас“, бързо разбират, че е в техен интерес да помогнат при сервизното обслужване на своите машини. Така се ражда Контролно Визуалният Дисплей – едно истинско чудо на техниката. Дежурният механик си слага специалните очила и включва компакт-диска на колана си. Пред очите му, върху вътрешната страна на стъклото, започва да тече цялата необходима информация за възловите части и агрегати, които подлежат на проверка.

Кейси отмести факса и продължи нататък.

Следващият документ беше седмичния доклад за дефектиралите части. Той се изготвяше по настояване на ФАВ, целта му беше да се откриват навреме всички възли и детайли, които се подменят подозрително често на различните самолети в експлоатация. От доклада беше видно, че през изтеклата седмица липсват подобни тенденции. Един компресор беше излязъл от строя. Причина: отказ на контролния уред в

кабината. Запушване на маслен филтър, което се оказва фиктивно. Причина: дефект на индикатора с течни кристали. Подобна повреда предизвиква и изключване на един от двигателите: индикаторът показва прегряване на горивната помпа...

Нататък следваха тъй наречените спомагателни КРИ доклади, отнасящи се до инциденти в миналото. В продължение на шест месеца след даден инцидент Производственият отдел правеше проверки на съответните възли и агрегати и резултатите от тези проверки се публикуваха на всеки две седмици. Публикацията на бюрото ѝ беше именно от този вид:

ДОКЛАД ЗА ИНЦИДЕНТ
Поверителна информация – само за вътрешна
употреба

ДОКЛАД # КРИ 8-2776

ДНЕСНА ДАТА: 08 АПРИЛ

МОДЕЛ: Н-20

ДАТА НА ИНЦИДЕНТА: 04 МАРТ

ПРЕВОЗВАЧ: ПА

ФАБР.# 1280

ДОКЛАД ОТ: Х.РАМОНЕС ТП ПОРТУГАЛИЯ

РЕФЕРЕНЦИИ: а) АУМ-ЗУО-08774/АОН

ПРОБЛЕМ: Отказ на водещия колесник по време на излитане

ОПИСАНИЕ НА ИНЦИДЕНТА:

По време на излитане светва предупредителен надпис на дисплея: **НЕНОРМАЛНО ВЪРТЕНЕ НА ВОДЕЩОТО КОЛЕЛО**. Екипажът прекратява излитането. Оказва се, че гумата на водещото колело е спукана и гори. Огънят е потушен от противопожарната служба на летището, пътниците и екипажът са евакуирани през аварийните изходи. Няма ранени.

ПРЕДПРИЕТИ МЕРКИ:

Проверката на техниката разкрива следните повреди:

1. Двете задкрилки са сериозно изкривени.
2. Първи двигател силно осажден.
3. Носещата ос на задкрилките значително изкривена.
4. Колело #2 разкъсано, липси в обем около 30% Няма повреди по колесника.

Резултати от проверката на човешкия фактор:

1. Процедурите в кабината изискват допълнителна намеса от страна на превозвача.
2. Процедурите по серзивното обслужване в чужбина изискват допълнителна намеса от страна на превозвача.

Машината е в процес на ремонт. Превозвачът взема необходимите мерки.

Изготвил: Дейвид Ливайн Технически експерт Отдел „Производство и поддръжка“ НОРТЪН ЕЪРКРАФТ КЪМПАНИ Бърбанк, Калифорния.

Докладите от този вид винаги са дипломатични, каза си Кейси. В случая с Португалските авиолинии нещата опираха до груба небрежност, проявена от наземния персонал. Колелата на носовия колесник не са били проверявани от години и това води до инцидент с изключително опасни последици: блокирането на тези колела при излитане неизбежно пръска гумите, пожарът е най-малкото зло... На практика катастрофата е била избягната по чудо. В доклада това не беше отбелязано, но ясно се четеше между редовете. Виновен за инцидента несъмнено е превозвача, но той е и клиент на компанията... Никой не би посмял да му друсне един юмрук право в носа – така, както заслужава...

Кейси беше убедена, че докладът относно инцидента на ТПА 545 ще бъде също така дипломатичен. Но до изготвянето му имаше още много работа... В кабинета отново се появи Норма.

– Офисът на „Транс Пасифик“ е затворен – обяви тя. – Утре ще им звънна да поискам списанието...

- Добре.
- Скъпа?
- Какво?

- Върви си у дома.
- Имаш право, Норма – въздъхна Кейси.
- И гледай да си починеш!

ГЛЕНДЕЙЛ 21.15 ч.

На телефонния секретар я чакаше послание от дъщеря ѝ. Щяла да спи у Ейми, татко нямал нищо против. Кейси сбърчи вежди. Тя самата не позволяваше подобни волности, особено през седмицата. Но в случая нямаше какво да направи. Мушна се в леглото, обърна снимката на дъщеря си така, че да може да я вижда, след което се залови за работа. Искаше да свери данните от записите на ТПА 545 с координатите на Ръководство „Полети“ в Хонолулу и центъра в Оклънд. Телефонът иззвъня.

– Кейси Сингълтън.

– Здравей, Кейси, обажда се Джон Мардър.

Тя се изправи в леглото. Мардър никога не ѝ беше звънял у дома. Погледна часовника. Минаваше девет. Мардър прочисти гърлото си и каза:

– Току-що ми позвъни Бенсън. Някаква телевизионна компания поискала разрешение да снима в завода. Той отказал.

– Ясно.

В това нямаше нищо чудно: компанията поначало не позволяваше никакви снимки в завода.

– После му се обадила някоя си Малоун, продуцентка на предаването „Нюзлайн“ – продължи директорът. – Уточнила, че именно нейното предаване поискало разрешение за снимките и настояла да го получат. Била много настоятелна и много самоуверена. Той ѝ казал да забрави за тази идея...

– Аха.

– Казал ѝ го по най-любезния начин... Кейси мълчеше и чакаше.

– Малоун съобщила на Бенсън, че „Нюзлайн“ готви предаване за Н-22 и иска интервю с президента на „Нортън“. Той отговорил, че Хал е в чужбина...

– Аха.

– Мадамата обаче предложила да си помислим пак, тъй като „Нюзлайн“ щяло да акцентира върху проблемите на безопасността и изредила всичко: два инцидента с Н-22 за два дни – проблеми с елероните и

двигателите, няколко убити пътници. Казаха, че вече разговаряла с критици на „Нортън“, без да споменава имена, но можеш да се досетиш с кои... Искала да даде възможност на президента да се защити...

Кейси само въздъхна.

– Бенсън ѝ казал, че може би ще бъде в състояние да ѝ уреди интервю с Хал идната седмица. Но мадамата отвърнала, че това не ѝ върши работа, тъй като материалът щял да бъде излъчен този уикенд...

– Този уикенд?

– Точно така – въздъхна Мардър. – Адски неподходящо време. Аз пътувам за Китай, а шибаното предаване е много популярно. Гледа го цялата страна.

– Така е – рече Кейси.

– Малоун подчертала, че иска да бъде честна към нас. В подобни случаи липсата на отговор се отразява зле на компанията, към която са насочени обвиненията... Предложила такъв отговор да даде някой друг високопоставен служител...

– Аха...

– Тъй, че утре по обед ще се срещна с въпросната вещица...

– Пред камера? – попита Кейси.

– Не, не, никакви камери. Възнамерявам да ѝ дам информация относно разследването на КРИ, затова искам да присъстваш и ти.

– Няма проблеми.

– Подозирам, че подготвят много гаден материал за Н-22 – рече с въздишка Мардър. – Шибаният репортаж на Си Ен Ен! Той е виновен за всичко! Но вече сме вътре и с двата крака, Кейси! Трябва да се оправяме!

– Ще бъда там – кратко отвърна тя.

ЧЕТВЪРТЪК

ХОТЕЛ „ЕЪРПОРТ МАРИНА“

6.30 ч.

Дженифър Малоун се събуди от мекото, но настоятелно жужене на електронния будилник до леглото. Тя се пресегна да го изключи, после с неприязън погледна загорялото рамо на мъжа до себе си. Той беше каскадьор в един от телевизионните сериали, с когото се беше запознала преди няколко месеца. Притежаваше загоряло обветрено лице и хубаво мускулесто тяло, което умееше да използва както трябва... Но Господи, Дженифър не понасяше мъжете, които остават да преспят!

Мразеше да се събужда с друг човек в спалнята. Мразеше всички дреболии, свързани с чуждото присъствие: дишането, миризмата на кожата, мазната коса върху възглавницата си... Дори знаменитостите, които караха сърцето ѝ да блъска лудо в гърдите на светлината на свещите, сутрин ѝ изглеждаха като полумъртви китове, изхвърлени на брега...

Тези типове просто не си знаят мястото. Идват, получават каквото искат, тя също. И двамата са доволни. Но защо след това не се сещат да си вдигат чуковете? Няма ли си дом, да ги вземат мътните?!

Обади му се от самолета: здрасти, пристигам, какво ще правиш довечера... Теб ще те правя, отвърна без всякакво колебание той. Хубаво. Даже ѝ стана смешно. Лети в самолета до някакъв счетоводител, който е забил нос в преносимия си компютър, а в ушите ѝ звучи гласът на мъжкарят: „теб ще те правя, по веднъж във всяко помещение на хотелския ти апартамент!“

И го направи, това трябваше да му се признае. Нямахше кой знае колко умствен багаж, но в замяна на това притежаваше излишък от телесна енергия. Онази калифорнийска енергия, която в Ню Йорк просто я няма. Здраво чукане, без много приказки...

Но сега, когато слънцето надничаше през прозорците...

По дяволите!

Стана от леглото, хладният въздух на климатичната инсталация накара голото ѝ тяло да потръпне. Отвори гардероба да избере дрехите, които ще носи през деня. Предстояха ѝ срещи с безцеремонни типове, затова се спря на чифт джинси, бяла тениска „Агнес-Б“ и морскосин

жакет „Джил Сандър“. Отнесе ги в банята и завъртя крановете на душа. Докато чакаше водата да се стопли, позвъни на оператора и му нареди след половин час екипът да чака във фоайето.

Докато се къпеше, направи преглед на предстоящите задачи. Пръв, в девет часа, беше Баркър. Ще го загрее с няколко кадъра авиационна фактология, останалата част от интервюто ще направи в кабинета му.

После Роджърс, местният репортер. Поради липса на време няма да го снима на работното му място – в редакцията на вестничето от Ориндж Каунти. Ще направят интервюто в Бърбанк. Друго летище, друг фон. Ще говори за „Нортън“ на фона на заводите на компанията.

По обед ще интервюира човека от „Нортън“. Дотогава вече ще има мнението на другите двама. Надяваше се, че това ще бъде достатъчно, за да я допуснат до президента на „Нортън“.

После? После ще видим... Някъде следобед ще трябва да намери време за онзи, дето тича подир линейките. Съвсем кратко. В петък трябва да открие някой от ФАВ, за да има баланс. Друг представител на „Нортън“, също в петък... Марти ще бъде записан на фона на завода. Сценарият още не беше готов, но това не я притесняваше. Малко въведение, после обичайната проповед... Поддържащи кадри с пътници, които изкачват стълбичката на самолета, обречени от съдбата... Няколко излитания и кацания, гарнирани с архивни кадри от катастрофи.

Толкоз.

Материалът ще се получи, рече си Дженифър докато излизаше от банята.

Единственото нещо, което е тревожеше в момента, беше онай тип в леглото.

Защо по дяволите не си вдигна чуковете още снощи?!

КК 6.40 ч.

Кейси влезе в офиса и веднага забеляза палеца на Норма, многозначително насочен към дъното на коридора.

– Заварих го тук – поясни секретарката. – Вече цял час не изпуска телефона. Господин Сънливко изведнъж стана ранобуден...

Кейси се намръщи и тръгна към кабинета на Ричмън. Отвътре ясно се чуваше гласът му:

– ... съвсем не... Ние сме абсолютно сигурни в крайния резултат.

Не, не. Никаква идея...

Надникна през откритата врата.

Ричмън беше качил краката си на бюрото и стискаше слушалката. Видя я, на лицето му се изписа изненада. Прикри мембраната с длан и прошепна:

– След минутка свършвам...

– Добре.

Влезе в своя кабинет и започна да рови документите, струпани върху бюрото. Не искаше хлапака наоколо, трябваше да му измисли някаква работа.

– Добро утро – изправи се на вратата Ричмън. Беше пълен с енергия, на лицето му грееше широка усмивка. – Донесох документите от ФАВ, които ти трябваха. Ето ги там, на бюрото...

– Благодаря – кимна тя. – Днес трябва да отскочиш до офиса на „Транс Пасифик“...

– Той е на летището, нали?

– Не, доколкото съм осведомена, намира се в центъра на града. Норма ще ти даде адреса. Искам пълен комплект от рекламното им списание. Най-малко от година насам...

– Хей! – изгледа я с леко подозрение Ричмън. – Не може ли куриер да свърши тази работа?

– Спешно е.

– Но това означава да пропусна заседанието...

– Присъствието ти не е задължително, а списанията ми трябва спешно.

– Какво всъщност представляват тези списания?

– Боб! – хладно го изгледа Кейси. – Иди и ги донеси!

– Имам чувството, че искаш да се отървеш от мен – криво се усмихна Ричмън.

– Донеси списанията, остави ги при Норма и ми се обади!

БОЙНАТА ЗАЛА

7.30 ч.

Джон Мардър закъсня. Влезе в залата с нервна походка и мрачно изражение на лицето.

– Окей, да почваме – тръсна се на стола си той. – Докъде стигнахме с Полет 545? Записът от кабината?

– Още нищо – отвърна Кейси.

– Тези данни ни трябва, побързай – погледна я предупредително Мардър. – Конструкторите?

– Нещата вървят трудно, много трудно – мрачно въздъхна Дохърти.

– Продължавам да се безпокоя от онази дефектна заключваща скоба. Според мен трябва да бъдем изключително внимателни при...

– Дъг, вече ти казах, че ще я проверим при полетните симулации – прекъсна го Мардър. – Какво е състоянието на хидравликата?

– Всичко е наред.

– Кабелите на рудана?

– Без отклонения. Но това са заключенията от механичните тестове. За да бъдем сигурни, трябва да направим и студена промивка.

– И това ще стане по време на симулациите. Електрозахранване?

– В шест следобед започваме цикличен тест на ел. системите – взе думата Рон. – Ще продължи през цялата нощ, утре сутринта ще имаме резултатите...

– Някакви подозрения в момента?

– Нищо, освен сензорите за близост на дясното крило.

– Направихте ли функционални проби?

– Да, изглеждат наред. Разбира се, за да бъдем абсолютно сигурни, ще трябва да ги демонтираме от леглата им, което обаче означава...

– Означава да забавим цялата проверка – довърши вместо него Мардър. – Никакъв демонтаж! Двигателна тяга?

– Пушка! – отвърна Кени Бърн. – Двигателите са без забележки.

Някои уплътнения на охладителната система бяха монтирани наопаки, открихме и един фалшив обтекател за обратна тяга. Но това не може да е причина за инцидента.

– Окей. Двигателите са окончателно елиминирани. Авиониката?

– Проверките не показват съществени отклонения – каза Трунг.

– Автопилотът? Да не забравяме, че командирът се е борил с него...

– Автопилотът е изправен.

– Ясно – проточи Мардър и очите му обиколиха присъстващите. – Излиза, че дотук не разполагаме с нищо... След седемдесет и два часа интензивни проверки все още нямаме идея какво се е случило по време на шибания полет! Това ли искате да ми кажете?

Никой не отговори.

– Иусе! – изръмжа с отвращение директорът и стовари юмрук върху масата. – Не разбирате ли какво става, бе хора? Шибаният проблем трябва да бъде решен и *толкоз!*

БУЛЕВАРД СИПЪЛВИДА 10.10 ч.

Фред Баркър решаваше всичките ѝ проблеми.

За начало ѝ трябваша няколко кадъра от началото на работния ден, които щяха да бъдат фон за въведението на Марти („Разговаряхме с Фредерик Баркър, бивш експерт на ФАВ и убеден привърженик на идеята за повишена сигурност на полетите...“) – Баркър предложи тези кадри да бъдат заснети на булевард Сипълвида, откъдето се разкриваше отлична гледка към южните писти на Международното летище на Лос Анджелис. Мястото беше подбрано наистина безупречно, а Баркър не пропусна да подхвърли, че те са първият телевизионен екип, който го използва...

След това ѝ трябваша кадри от работното място, също свързани с дикторския текст на Марти („След като напуска ФАВ, Баркър си поставя за цел да привлече вниманието на обществеността към конструктивните недостатъци на самолетите – особено към тези на Н-22, производство на «Нортън Еъркрафт»“). За тези снимки Баркър предложи собствения си офис. Идеята му беше да застане пред високата лавица, претъпкана с дебели справочници и предписания на ФАВ, и да разлиства други такива документи, натрупани върху бюрото му...

Следващата фаза беше изложението на самия материал. Тук Дженифър трябваше да се погрижи за всички онези детайли, с които Рийрдън не би имал нито време, нито желание да се занимава. Баркър имаше готово решение и на този проблем. Той знаеше къде се намират ключовете на всички шумни уреди, които трябва да бъдат изключени по време на снимките: климатична инсталация, хладилник, телефони и прочие. Беше приготвил дори видео монитор, който трябваше да излъчва материала на Си Ен Ен едновременно с неговия коментар... Професионален апарат „Тринитрон“ с висока разделителна способност, поставен точно където трябва: в най-тъмния ъгъл на кабинета. Така камерата можеше директно да запише изображението му... От монитора излизаше специален куплунг за синхронен запис с текста. Накрая, Баркър се беше погрижил да прехвърли материала от любителската видеокамера на професионална едно инчова лента, която осигуряваше максимално добро качество на записа. Разполагаше дори и с макет на модела Н-22, който включваше всички основни агрегати, включително елероните и задкрилките. С негова помощ възнамеряваше да илюстрира проблемите, възникнали

по време на Полет 545... Поставен на специална стойка върху бюрото, макетът изобщо не изглеждаше като реквизит на предаването, призна пред себе си Дженифър. Самият Баркър беше облечен точно както го изисква ролята му: по риза с навити ръкави и разхлабена вратовръзка. Един опитен експерт по време на интензивна работа...

Пред камерата също го биваше. Държеше се спокойно, отговаряше кратко и ясно, не използваше жаргон. Изглежда усещаше как Дженифър възнамерява да монтира и максимално я улесняваше. Например, зает да разяснява специфичните проблеми на Н-22, той не посегна към макета, както биха постъпили повечето хора на негово място. Вместо това завърши обяснението си и чак тогава добави: „За целта ще използвам този макет...“ Получил одобрението на Дженифър, той повтори цялата си фраза и едва тогава протегна ръка към модела. Получи се гладко, абсолютно професионално. Никакво разкъсване, никакви непредвидени паузи...

Този човек го биваше не само пред телевизионната камера, но и в съдебната зала. Единственото нещо, което Дженифър не одобри, беше липсата на емоции. Той не показваше нито шок, нито гняв. Напротив: интонацията и жестовете му излъчваха единствено дълбоко съжаление... „Такава е ситуацията, за съжаление... За съжаление не бяха взети мерки за отстраняване на проблемите... За съжаление властите са глухи за моите предупреждения, които отправям от години...“

– С елероните на този модел има осем инцидента, преди днешния – каза Баркър, взе макета и се обърна така, че лицето му да не блести на светлината на прожекторите. Пръстите му издърпаха малките пластинки от предната част на крилото, гласът му поясни: – Ето това са елероните... – Отмести ръката си и попита: – Хванахте ли ги в едър план?

– Закъснях – отвърна операторът. – Бихте ли повторили?

– Разбира се. С широк обхват ли снимате?

– Да.

Баркър направи нужната пауза и започна отново:

– С елероните на този модел има осем инцидента, преди днешния... – Макетът зае правилната позиция: – Ето това са елероните... – Млъкна и изчака.

– Този път всичко е наред – каза операторът.

– Елероните се спускат само при излитане и кацане – продължи Баркър. – По време на полета те са плътно прибрани в леглата си. Но при Н-22 има няколко случая на непредизвикано спускане, което се дължи на конструктивни недостатъци... – Пауза, после: – Сега ще направя

демонстрация с макета, може би трябва да го покажете в едър план...

– Широк обхват – кимна операторът.

Баркър търпеливо изчака настройването на обектива и продължи:

– Ще ви покажа какво става при непредизвиканото спускане на елероните... – Китката му се завъртя, макетът вирна нос: – Ето, самолетът тръгва нагоре. Овлабяването му е трудно, почти невъзможно. Ако пилотът направи опит да възстанови хоризонталното положение ръчно, автопилотът прекомпенсира, машината започва рязко гмуркане... При последвалата нова ръчна корекция се постига обратният ефект: рязко изкачване... И така нататък. Самолетът ту се гмурка, ту стръмно набира височина. Точно това се е случило на Полет 545. Точно това е довело до гибелта на хора...

Пауза.

– Приключих с макета и мисля да го отстраня – обади се след известно време експертът.

– Добре – кимна Дженифър. Беше наблюдавала записа направо върху монитора. Щеше да има известни трудности при монтажа, особено при преминаването от общ към едър план. Налагаше се повторение...

– Самолетът ту се гмурка, ту стръмно набира височина. Точно това се е случило на Полет 545. Точно това е довело до гибелта на хора...

С тъжно изражение на лицето Баркър сложи макета обратно в поставката му. Стори го бавно и внимателно, но нещо в жеста му внушаваше чувство за необратимост, за катастрофа...

Дженифър беше съвсем наясно какво става пред очите ѝ. Това беше не интервю, а представление. Изобщо не се учуди, тъй като в днешно време мнозина от хората, които интервюираше, притежаваха значителни познания в областта на телевизионните снимки и монтажа. Много висши стопански функционери се появяваха на интервю с професионално положен грим... Отначало това явление стресна както нея, така и членовете на екипа ѝ после постепенно свикнаха с него. Още повече, че то им носеше значителни облекчения. При вечната борба с времето беше по-лесно и по-приятно да работят с предварително подготвени хора...

Но въпреки професионалното си поведение пред камерата, Баркър нямаше да се отърве без съответните проверки. Това беше и последната задача за деня, която си беше поставила Дженифър. Възнамеряваше да получи отговор на основните въпроси в интервюто, просто за всеки случай. Март спокойно можеше да забрави да ги зададе, особено ако не му

стигне времето...

– Господин Баркър?

– Да? – извърна се към нея експертът.

– Проверка на образа – кратко заповяда на оператора тя.

– Широк план – отвърна онзи. – Трябва да се приближиш до камерата.

Дженифър се плъзна напред заедно със стола си и спря на няколко сантиметра вдясно от обектива. Баркър леко се извърна към нея.

– Така е добре...

– Вие сте бивш служител на Федералната Агенция по въздухоплаване, господин Баркър – започна Дженифър.

– Това е вярно. Работих известно време в Агенцията. Напуснах в знак на несъгласие с пасивното ѝ отношение към самолетостроителните компании. Резултат от това отношение е създаването и пускането в експлоатация на самолет като Н-22.

Баркър отново демонстрираше уменията си: отговорът му си беше едно напълно завършено изявление. Очевидно си даваше сметка, че шансовете му да запази място в материала са значително по-големи, ако избягва да отговаря пряко на поставените въпроси.

– Около вашето напускане има противоречиви мнения – подхвърли Дженифър.

– Запознат съм с някои от тях – кимна Баркър. Думите му отново прозвучаха като изявление. – На практика моето напускане постави Агенцията в доста неудобно положение. Аз критикувах начина на работа там и напуснах едва след като се убедих, че никой не обръща внимание на тази критика. Изобщо не съм изненадан от продължаващите им усилия да ме дискредитират...

– Агенцията твърди, че сте бил уволнен защото сте предавал поверителни материали на пресата.

– Тези твърдения никога не са били доказани. До този момент не съм видял нито един официален документ, който да ги потвърждава.

– Сега работите за юриста Брадли Кинг, нали?

– Бил съм призоваван като авиационен експерт по редица съдебни дела. Мисля, че в съда по-често трябва да се изслушват показанията на специалисти като мен.

– Получавате ли заплата от Брадли Кинг?

– Всички призовани в съда експерти получават компенсация за времето и труда си. Това е стандартна процедура.

– Но не е ли вярно, че сте щатен служител на Брадли Кинг? Че

наемът и обзавеждането на този офис се плащат от него?

– Финансиран съм от Института за авиационни проучвания във Вашингтон, който е нестопанска организация. Работата ми е свързана с усилията за подобряване на сигурността на гражданското въздухоплаване. Правя каквото мога в тази насока, надявам се, че небето ще стане безопасно място за пътуване.

– Вие наемен експерт ли сте, господин Баркър?

– Вижте, аз имам ясно изразено отношение към безопасността на полетите. Съвсем естествено е услугите ми да ползват хора, които споделят моите убеждения.

– Какво е вашето мнение за Федералната Агенция?

– ФАВ е замислена добре. Но целите ѝ са двустранни: да регулира въздухоплаването и да го насърчава. Според мен Агенцията се нуждае от основна реорганизация. В сегашния си вид тя е твърде удобна за производителите...

– Можете ли да посочите конкретен пример? – Въпросът беше предварително уточнен, Дженифър знаеше какво ще отговори Баркър.

– Да, разбира се. Подходящ пример за топлите отношения между Агенцията и производителите са полетните сертификати. Това са разрешителните, които ФАВ издава за годността на всеки нов самолет. Но вместо да съхранява тези документи в собствения си архив, Агенцията е предоставила това на самите производители... Нещо абсолютно недопустимо – все едно да възложиш на лисицата да охранява курника...

– Добра работа ли върши ФАВ?

– Страхувам се, че не. Животът на хиляди американци се излага на неоправдани рискове. Ако искате откровеното ми мнение, настъпило е времето за дълбока промяна. Не се ли осъществи тя, смъртните случаи ще продължат... Като на борда на Н-22, за който става въпрос... – Ръката му направи преднамерено бавен жест към макета, позволявайки на камерата да я проследи: – Честно казано, този инцидент е срам за американската авиация!

Интервюто свърши. Екипът започна да прибира апаратурата.

Баркър пристъпи към Дженифър и попита:

– Какво ще снимате сега?

– Интервю с Джек Роджърс.

– Той е добър журналист.

Дженифър прелисти бележника си и добави:

– После имам среща с представител на „Нортън“... Някой си Джон

Мардър...

– О...

– Какво означава възклицанието ви?

– Ами... Мардър го бива в приказките. Ще ви затрупа с информация, извлечена главно от Директивите за сигурност на полетите... Ще използва жаргона на ФАВ. Но нито за миг не трябва да забравяте едно: той е програмен директор на Н-22, което означава, че е ръководител на целия екип по създаването на този самолет... Той прекрасно знае, че има проблем, защото е участвал в създаването му...

ПРЕД ЗАВОДИТЕ „НОРТЪН“

11.10 ч.

След репетираната ефикасност на Баркър, репортерът Джек Роджърс беше един малък шок. Появи се в лимоненозелено спортно сако, което буквално крещеше „Ориндж Каунти“, а шарената му вратовръзка сякаш заплашваше да изтощи цветовете на монитора. Приличаше на професионален играч на голф, на когото предстои интервю за нова работа...

Отначало Дженифър не каза нищо. Просто му благодари, че се е появил и го помоли да се изправи до мрежестата ограда на „Нортън Еъркрафт“ за улеснение на оператора. Започна да му задава въпросите, които щяха да бъдат записани на лента. Роджърс отговаряше бързо и угоднически, личеше му, че се вълнува.

– Каква жега, Господи! – въздъхна тя и се извърна към оператора: – Как се получава, Джордж?

– Почти добре.

Звукооператорът прикачи микрофона за ризата на Роджърс, който видимо започваше да се поти. Дженифър накара гримьорката да избърше лицето му, той благодарно кимна с глава. После го помоли да свали сакото си и да го преметне през рамо. Каза, че така ще изглежда като компетентен журналист в разгара на работата си. Той отново кимна. Накрая му предложи да разхлаби възела на вратовръзката си и пристъпи към оператора:

– Как е сега?

– Без сако е далеч по-добре. Но тази връзка е кошмар! Дженифър се върна при Роджърс.

– Почти сме готови – усмихна се тя. – Но защо не опитаме без

вратовръзка и с навити ръкави?

– О, това не го правя никога – поклати глава Роджърс. – Не обичам да си навивам ръкавите...

– Това би ви придало вид на силен и решителен мъж, готов за битка – подхвърли тя. – На журналист, който никога не отстъпва... Поне аз така виждам нещата...

– Никога не си навивам ръкавите – упорито повтори Роджърс.

– Никога ли? – намръщи се тя.

– Никога.

– Става въпрос за начина, по който ще изглеждате пред камерата – опита се да го убеди Дженифър. – По-изразителен, по-решителен...

– Съжалявам.

„Що за тип?“ – учуди се Дженифър. Повечето хора са готови на всичко, само и само да се видят в предаване като „Нюзлайн“. Биха дали интервю и по бельо, стига да ги помолят, някои дори го бяха правили. А това смотано репортерче се опъва! Какъв му е годишният доход, да го вземат мътните? Вероятно не повече от трийсет бона – толкова, колкото са месечните ѝ разходи.

– Имам псориазис – смутено поясни Роджърс.

– Това ли било! – въздъхна с облекчение тя. – *Грим!*

Изправен със сако през рамо, разкопчана яка и навити ръкави, Джек Роджърс отговаряше на въпросите ѝ. Говореше бързо и накъсано, повече от тридесет четиридесет секунди без пауза. А когато тя повтаряше някой въпрос с надеждата да получи по-кратък отговор, той започваше да се поти и ставаше още по-словоохотлив.

Спираха често, за да подсушават лицето му. Дженифър непрекъснато му повтаряше, че се справя чудесно, просто *чудесно!*

Репортерът действително разполагаше с интересна информация, но просто не беше в състояние да я предаде пред камера. От друга страна изобщо не си даваше сметка, че приказките му ще бъдат жестоко оръзани, а лицето му ще бъде в кадър не повече от три секунди накуп. В ефира ще прозвучат само фрагменти от изреченията му, придружени от кратки кадри с фона на завода. Иначе правеше каквото може – усилията му да бъде полезен бяха съвсем искрени. Но я затрупваше с подробности, които нямаша никаква стойност за предаването...

В крайна сметка Дженифър започна да се тревожи. Испита чувството, че си губи времето с този човек и от интервюто няма да се получи нищо. Наложил се да прибягне до обичайната за подобни ситуации

процедура.

– Всичко стана много добре – вдигна ръка тя и камерата спря. – Сега ще преминем към финала, за целта ни трябва нещо здраво... – Ръката ѝ се сви в юмрук. – Ще ви задам серия въпроси, на които трябва да отговорите с едно изречение, но да бъде наистина впечатляващо...

– Окей – кимна Роджърс.

– Господин Роджърс, възможно ли е „Нортън“ да изпусне китайската сделка заради Н-22?

– Предвид честотата на инцидентите напоследък...

– Съжалявам – прекъсна го тя. – Трябва ми прост и ясен отговор. Нещо от сорта на „Да, това е напълно възможно...“

– Добре – преглътна онзи.

– Възможно ли е „Нортън“ да изпусне китайската сделка заради Н-22?

– Да, страхувам се, че е напълно възможно.

„Исусе!“ – въздъхна в себе си Дженифър.

– Джак, искам отговорът ви да съдържа думата „Нортън“ – каза на глас тя. – Иначе не става ясно за какво говорите.

– О!...

– Давайте!

– По мое мнение Н-22 може да стане причина „Нортън“ да изпусне китайската сделка.

Дженифър отново въздъхна. Сухо. Никакъв емоционален заряд. Със същия тон може да говори и за телефонната си сметка. Но времето изтичаше.

– Отлично – рече тя. – Да вървим нататък. Как мислите, „Нортън“ има ли вътрешни проблеми?

– Абсолютно – кимна той и нервно преглътна.

– Джак!... – почти проплака тя.

– О, извинете – пое си дъх той. – Мисля, че...

– Момент! – вдигна ръка тя. – Преместете тежестта на тялото си на предния крак... Така ще изглеждате приведен към камерата.

– Така ли? – попита той и смени стойката си.

– Точно така. Сега продължавайте...

Изправен пред телената мрежа на „Нортън“ със сако на рамото и навити ръкави, репортерът Джак Роджърс заяви:

– Мисля, че „Нортън Еъркрафт“ е компания със сериозни вътрешни проблеми!

Млъкна и зачака одобрението на Дженифър.

– Много ви благодаря – усмихна се тя. – Бяхте чудесен!

АДМИНИСТРАТИВНА СГРАДА „НОРТЪН“ 11.55 ч.

Кейси влезе в кабинета на Джон Мардър няколко минути преди дванадесет. Завари го пред огледалото да пригладжа вратовръзката си и да закопчава ръкавелите.

– Мисля да седнем ей там – каза той и посочи масичката за кафе в дъното на кабинета. – Ти готова ли си?

– Мисля, че да – отвърна Кейси.

– Разговорът ще водя аз – каза директорът. – На даден етап ще ти го прехвърля...

– Окей.

Мардър закричи напред – назад.

– От охраната съобщиха, че край оградата в южния край на периметъра се е появил снимачен екип. Заснели са интервю с Джек Роджърс...

Кейси само кимна с глава.

– Откъде го изровиха този идиот? – намръщи се Мардър. – Представам си какви ги е надрънкар!

– Ти разговарял ли си някога с него? – попита Кейси. Апаратът за вътрешна връзка оживя.

– Господин Мардър, тук е госпожица Малоуи – обяви гласът на Айлийн.

– Нека влезе – отвърна директорът и тръгна към вратата да я посрещне.

Кейси беше изненадана до шок от жената, която се появи на прага. Дженифър Малоун се оказа хлапе, което едва ли беше по-възрастно от Ричмън! Двайсет и няколко годишна, не повече. Русо и доста хубавичко момиче, по нийоркски стегнато и енергично. Късата прическа беше направена така, че да не подчертава женствеността ѝ и облеклото ѝ беше напълно неофициално: джинси, бяла тениска и син блейзър с отворена яка. Холивудски тип...

Кейси изпита неудобство, че я зяпа така. От него я извади Мардър, който се обърна и каза:

– Госпожице Малоун, позволете ми да ви представя Кейси Сингълтън, нашият специалист по качеството и ръководител на Комисията за разследване на инциденти...

Русото маце се усмихна и стисна ръката на Кейси.

„Що за майтап е това?“ – запита се Дженифър Малоун. Нима е възможно този нервен тип със зализана коса и скапан костюм да е ръководител на такава могъща компания? Ами мадамата с дрехи, които сякаш са подбрани от стар каталог на „Талбо“? Сингълтън беше по-висока от нея – нещо, което не можеше да не пробуди неприязън в душата ѝ. Общо взето изглеждаше добре, по стандартите на Средния запад, разбира се... Фигурата ѝ беше стройна и атлетична, но минималното количество грим не можеше да скрие годините ѝ. Чертите на лицето ѝ бяха напрегнати и издаваха лека умора. Очевидно имаше проблеми...

Дженифър изпита разочарование. За тази среща се беше готвила внимателно, обмисляйки всеки въпрос, който възнамеряваше да постави. Беше очаквала да се изправи пред доста по-внушителен противник. Оказа се обаче, че са я върнали в гимназията и ще трябва да се разправя със заместник – директора и свенливата му библиотекарка... Незначителни хорица без собствен стил...

Ами кабинетът? Ужас! Малък, с отвратително сиви стени и безлично обзавеждане. Никакъв стил. Добре, че няма да снима тук... Дали и президентският кабинет е такъв? Ако е така, интервюто ще трябва да бъде записано някъде другаде... На открито, или пък край поточната линия... Подобни мрачни кутийки не отиват на предаване като „Нюзлайн“. Самолетите са големи и мощни машини, зрителите няма да приемат, че ги правят такива невзрачни хорица, работещи в още по-невзрачни кабинети.

Мардър я покани да седне с такъв жест, сякаш я канеше на бляскав прием. Тя се възползва от правото на избор и придърпа стола, който беше с гръб към прозореца. Така светлината щеше да е в лицата на домакините.

Извади бележника си и го прелисти.

– Кафе, нещо друго за пиене? – предложи Мардър.

– Кафе, ако обичате.

– Как го пиете?

– Черно – отвърна Дженифър.

Малоун подреди записките си и вдигна глава, очите ѝ срещнаха очите на Кейси.

– Ще бъда откровена – започна тя. – Разполагаме с не особено приятни материали за Н-22 и начина, по който оперира „Нортън Еъркрафт“.

Но всяка история има две страни, затова искаме да чуем и вашия отговор на критиките...

Мардър само кимна с глава. Беше праметнал крак върху крак, на коляното си държеше разтворен бележник.

– Като начало бих казала, че ние знаем какво се е случило на борда на „Транс Пасифик“ 545...

„Така ли? – вдигна вежди Кейси. – Защото ние не знаем...“

– Елероните са се спуснали по време на полет и самолетът е изгубил стабилност, започвайки да подскача нагоре – надолу – добави Малоун. – Има убити пътници. Всички гледахме записа, показан от Си Ен Ен. Знаем, че много пътници са завели дела за обезщетение срещу „Нортън“. Знаем, че Н-22 отдавна има проблеми с елероните, но нито ФАВ, нито вашата компания са взели мерки за тяхното отстраняване. До днес са регистрирани девет инцидента, които са свързани с този дефект...

Малоун направи малка пауза, после продължи:

– Знаем, че ФАВ не се придържа към изискванията на регулацията и дори не разполага с полетните сертификати за различните модели самолети. Документацията се държи тук, при вас...

Исусе, въздъхна Кейси. Това момиченце няма никаква представа за истинското състояние на нещата.

– Позволете да уточня първо това – реши най-сетне да се обади Мардър. – ФАВ не разполага, имам предвид физически, с полетните сертификати на нито един самолет. Независимо дали става въпрос за машина на „Боинг“, „Дъглас“, „Еърбъс“ или „Нортън“... Откровено казано, за нас е по-изгодно тази документация да се съхранява при тях. Но Агенцията не може да го стори, тъй като в нея се съдържа и информация от чисто техническо естество, която лесно би станала достояние на конкуренцията по силата на Закона за свободен достъп до информацията... Някои от нашите конкуренти, на първо място „Еърбъс“, открито настояват за промяна в политиката на Агенцията в това отношение. По понятни причини, разбира се... Предполагам, че именно те са ви подали фактите, които току-що споменахте...

Кейси забеляза колебанието на Малоун, която хвърли поглед към бележника си. Мардър очевидно улучи десетката, разкривайки безпогрешно източниците ѝ. От „Еърбъс“ умело я бяха баламосали, вероятно с помощта на Института за авиационни проучвания, който не беше нищо друго, освен скрит отдел „Реклама“ на европейския консорциум. Но дали Малоун си даваше сметка за това?

– Но няма да отречете, че договорката да държите въпросната

документация при себе си е твърде удобна за вас, нали? – хладно попита продуцентката.

– Вече споменах, че за нас е по-удобно обратното, госпожице Малоун – отвърна Мардър. – Но не ние сме авторите на Закона за свободен достъп до информацията. Ние не правим законите. В замяна на това обаче сме убедени, че след като сме похарчили милиарди долари за създаването на един оригинален продукт, конкуренцията не може да го получи безплатно! По мое дълбоко убеждение този закон не е създаден, за да осигурява достъп на чужденците до най-високите американски технологии.

– Искате да кажете, че не одобрявате закона?

– Нищо подобно. Искам да кажа, че той не бива да се използва като претекст за промишления шпионаж. – Мардър се размърда в стола и смени темата: – Споменахте и Полет 545...

– Точно така.

– Преди всичко искам да отбележа, че ние не приемаме спускането на елероните като причина за този инцидент.

Охо, рече си Кейси. Мардър стъпва на подвижни пясъци. Това, което казва, не е истина и ако...

– Нашето разследване продължава и макар че е рано за някакви заключения, ще си позволя да отбележа, че вие сте била дезинформирана... Предполагам, че информацията за непредизвикано спускане на елероните сте получила от Фред Баркър...

– Разговаряхме с доста хора, между тях беше и Баркър – кимна Малоун.

– А поискахте ли мнението на ФАВ за мистър Баркър?

– Вече знаем, че той е доста противоречива личност...

– Меко казано – леко въздъхна Мардър. – Бих казал, че той заема една тотално некоректна позиция на защитник...

– Вие мислите така...

– Не, госпожице Малоун. Позицията му е некоректна от фактическа гледна точка. – Ръката на директора се насочи към документите, които Дженифър беше пръснала върху масичката: – Без да искам зърнах списъка с инцидентите на Н-22, които уж се дължат на непредвидено спускане на елероните. Получила сте го от Баркър, нали?

Малоун се поколеба само за частица от секундата, после кимна с глава:

– Да.

– Мога ли да го погледна?

– Разбира се – отвърна тя и му подаде листа. Очите на директора пробягаха по написаното. – Има ли вътре *фактологически* грешки, господин Мардър?

– Не. Но списъкът е тенденциозен. Базира се изцяло на наша документация, но е непълнен... Чувала ли сте за един документ, известен като Директиви за сигурност на полетите, госпожице Малоун?

Без да чака отговор, Мардър стана и се насочи към бюрото си.

– В нашата компания е въведена практиката да се разследва всеки инцидент, станал по време на полет. Разследва се задълбочено и внимателно, търсят се причините. Ако установим, че проблемът е в самолета, ние го описваме в специален Служебен бюлетин и го предоставяме на вниманието на ФАВ. Агенцията прави своята преценка и решава дали отстраняването на въпросния проблем да бъде задължително за всички машини от съответния тип. Ако решението ѝ е в този смисъл, тя издава Директива за сигурност на полетите, под съответния номер и дата... „Нортън“ действително откри проблем с елероните на Н-22, това стана няколко месеца след като машината беше пусната в редовна експлоатация. Постъпихме точно така, както току-що ви обясних и ФАВ издаде съответната ДСП за отстраняване на повредата. Това означава, че всички национални превозвачи са били длъжни да ѝ се подчинят...

Върна се обратно и подаде на Малоун един друг лист хартия:

– Това е пълният списък на инцидентите.

1. 4 ЯНУАРИ 1992 г. (ВП) Полет фЛ 350: спускане на елероните при скорост 0.840 М. Дефект в командния лост.

В резултат на инцидента е издадена ДСП 44–8.

2. 2 АПРИЛ 1992 г. (ВП) Спускане на задкрилките при скорост 0.81 М. Причина: притискане на лоста от случайно паднал планшет.

Неизпълнение на ДСП 44–8.

3. 17 ЮЛИ 1992 г. (ВП) Екипажът докладва за силна турбулентност, но впоследствие се оказва, че елероните са спуснати по непредпазливост, от неволно движение на пилота.

При изпълнение на ДСП 44–8 инцидентът би бил предотвратен.

4. 20 ДЕКЕМВРИ 1992 г. (ВП) При крайсерска скорост задк-рилките се спускат без намеса от страна на екипажа.

Причина: неизправност на въжетата за управление на три места.

В резултат от този инцидент е издадена ДСП 51–29.

5. 12 МАРТ 1993 г. (ЧП) Самолетът влиза в мъртва точка при скорост 0.82 М.

Причина: частично спуснати елерони, лостът за управление не е в горно заключено положение.

При приложение на ДСП 51–29 инцидентът нямаше да се случи.

6. 4 АПРИЛ 1993 г. (ЧП) Първият пилот неволно отпуска ръка върху лоста за управление на елероните. Машината е на автопилот. Лостът слиза в долно положение, елероните се спускат.

Не е изпълнена ДСП 44–8.

7. 4 ЮЛИ 1993 г. (ЧП) Пилотът докладва преместване на лоста за управление на елероните, които се спускат при скорост 0.81 М.

Не е изпълнена ДСП 44–8.

8. 10 ЮНИ 1994 г. Елероните се спускат при пълна тяга без манипулации с лоста за управление.

Причина: прекалено натегнати въжета за управление.

Не е изпълнена ДСП 51–29.

– Подчертаните изречения са пропуснати в информацията, която ви е предоставил господин Баркър – обади се директорът. – След първия инцидент ФАВ издава Директива за сигурност на полетите, която указва промяна на контролните уреди в кабината. Превозвачите получават едногодишен срок за изпълнение на Директивата. Някои правят това веднага, други – не. Както е видно от документа, всички инциденти стават със самолети, които не са изпълнили директивите...

– Това не е точно така...

– Позволете ми да довърша – вдигна ръка Мардър. – През декември 92-ра година открихме и още един проблем – въжетата за управление на елероните понякога са прекалено опънати. Нещо, което наземният

персонал нямаше как да открие. По тази причина издадохме втори Сервизен бюлетин и към инструментариума на сервизните екипи включихме специален уред за измерване на опъна. Това реши проблемите окончателно, още до края на същата година...

– Думите ви противоречат на това, което пише тук, господин Мардър – възрази Дженифър Малоун и почука списъка пред себе си. – Инциденти е имало и през 1993, и през 1994 година...

– Само на самолети под чужд флаг – отвърна Мардър. – Вероятно сте забелязала съкращенията ВП и ЧП в списъка. Те означават „вътрешен превозвач“ и „чуждестранен превозвач“. Вътрешните превозвачи са задължени да изпълняват всички директиви за сигурност, издадени от ФАВ, но това не се отнася за чуждестранните. Някои от тях се съобразяват с директивите на ФАВ, други – не. Всички инциденти след 1992 година са станали с чуждестранни самолети, които не са изпълнили предписанията на ФАВ.

Очите на Малоун пробягаха по списъка.

– Значи вие съзнателно сте позволявали на превозвачите да експлоатират неизправни самолети – процеди тя. – Нима искате да ми кажете, че си седите тук и чакате да стане поредното нещастие?

Мардър шумно си пое дъх. Кейси беше сигурна, че ще избухне, но той успя да запази самообладание.

– Ние не експлоатираме самолети, госпожице Малоун. Ние само ги строим. Не сме в състояние да задължим когото и да било от чуждестранните си клиенти да изпълняват предписанията на ФАВ. Независимо дали става въпрос за пакистанските или индонезийските авиолинии...

– Добре – кимна продуцентката. – Казвате, че строите самолети, нека видим как точно го правите... От този списък излиза, че сте извършили осем реконструкции по своите машини...

Не само не е в час, но и не слуша какво ѝ се говори, кипна вътрешно Кейси.

– Не – поклати глава Мардър. – Реконструкцията са само две.

– Но тук са отбелязани осем инцидента и вие приехте, че...

– В момента не говорим за броя на инцидентите, а за директивите за сигурност! – ядосано я прекъсна Мардър. – Издадени са две такива и нищо повече! – Лицето му видимо почервения.

– Ясно – хладно го изгледа Малоун. – Значи „Нортън“ признава за два конструктивни недостатъка на един и същ модел...

– Две корекции, госпожице Малоун!

– Две корекции на лошо проектирана конструкция – не се предаде

тя. – При това само на елероните. Още не сме стигнали до задкрилките, рудана, резервоарите и всичко останало... Две корекции на една общо взето второстепенна система. Нима не проведохте изпитания на тази машина преди да започнете да я продавате на нищо неподозиращите си клиенти?

– Разбира се, че проведохме изпитания – отвърна през зъби Мардър. – Но вие трябва да разберете, че...

– Това, което разбирам е просто, господин Мардър – прекъсна го Малоун. – В резултат на конструктивните недостатъци на вашия самолет загиват хора! Този самолет е летящ ковчег! Но това изглежда изобщо не ви прави впечатление!

– *Пресвети Боже, Исусе Христе!* – ревно Мардър, скочи на крака и вдигна ръце над главата си: – Наистина не мога да повярвам на това, което чуват *шибаните* ми уши!

Всичко стана прекалено лесно, рече си Дженифър. Изпитваше съвсем определени подозрения относно истеричното избухване на Мардър. В хода на интервюто си промени мнението за него. Той не беше обикновен помощник на висшето ръководство на компанията, а нещо много повече. Разбра това от очите му. При официално зададен въпрос, повечето хора правят несъзнателни движения с очите. Нагоре, надолу, встрани... Но погледът на Мардър беше стабилен и пряк, отклонения липсваха. Поглед на човек, който безупречно се контролира.

Подозираше, че се контролира и в момента, въпреки гневното избухване. Защо тогава прибягна до него?

Всъщност, това не беше от особено значение. Беше си поставила задачата да накара тези хора да избухнат, да се почувстват безсилни. И да я прехвърлят на президента на компанията... Основната цел на Дженифър беше да уреди интервю с президента. Интервю, което ще вземе Марти Риърдън.

Това беше от жизнено значение за материала. В случай, че „Нюзлайн“ се задоволи с обясненията на производствения директор на „Нортън“ и някаква мърлява секретарка по печата, обвиненията срещу Н-22 ще увиснат във въздуха, ще прозвучат безкрайно неубедително... Но ако успее да изправи пред камерата президента на компанията, нещата стават съвсем други, материалът ще прозвучи далеч по-достоверно...

Дженифър искаше този президент.

Нещата се развиваха добре...

– Обясни и Кейси! – изръмжа Мардър.

Кейси се изуми от избухването на Мардър. Вярно, че беше известен с нервния си характер, но това, което направи пред репортерката, беше огромна тактическа грешка. А сега, застанал зад бюрото си със зачервено лице, той бърза да ѝ прехвърли топката.

– Госпожице Малоун – започна тя. – Мисля, че всички в тази стая изпитваме дълбока загриженост по отношение безопасността на полетите... – Надяваше се тези думи да оправдаят избухването на Мардър, поне донякъде. – Ние работим всеотдайно в тази насока и трябва да подчертая, че Н-22 има забележително добри показатели за сигурност. А когато нещо с нашите самолети не е в ред, ние...

– *Нещо* наистина не е в ред! – натъртено я прекъсна Малоун, а в очите ѝ проблесна открита неприязън.

– Да – кимна Кейси. – И ние правим своето разследване. Аз самата участвам в този екип и трябва да ви кажа, че работим двадесет и четири часа в денонощието, за да разберем какво всъщност се е случило...

– Искате да кажете, че се питате защо са се спуснали елероните, така ли? Нима не знаете? Колко пъти се е случвало!

– На този етап... – започна Кейси, но Мардър грубо се намеси:

– Чуйте какво ще ви кажа! – изръмжа той. – Инцидентът няма нищо общо с шибаните елерони! А вашият Фред Баркър е безнадежден алкохолик и платен лъжец, който работи за един адвокат-мошеник! Никой здравомислещ човек не би обърнал внимание на приказките му!

Кейси прехапа устни. Не искаше да спори с Мардър пред репортерката, но...

– Добре, но след като не са елероните... – започна Малоун.

– Не са те! – твърдо я прекъсна Мардър. – В рамките на следващите двадесет и четири часа ще публикуваме предварителен доклад от разследването си и това ще бъде категорично доказано!

КАКВО?! Какви ги дрънка Мардър? Никога досега не бяха правили предварителни доклади! Кейси отново прехапа устни.

– Така ли? – меко проточи Малоун.

– Точно така! Кейси Сингълтън е говорител на КРИ, тя ще се свърже с вас когато сме готови!

Малоун предположи, че Мардър слага край на интервюто.

– Трябва да поговорим и по други въпроси, господин Мардър – рече тя. – Гръмналият ротор в Маями, профсъюзните размирици в завода по повод китайската сделка...

– О, я стига! – невъзпитано я прекъсна Мардър.

– Предвид сериозността на обвиненията срещу „Нортън“ може би ще обмислите предложението ни да заснеем интервю с господин Едгартън, президентът на компанията...

– Няма да стане! – отсече Мардър.

– Това е във ваш интерес – настоя Малоун. – Представете си как ще прозвучи, ако съобщим на зрителите, че президентът на „Нортън“ отказва да говори пред камера...

– Вижте какво! – мрачно я изгледа Мардър. – Дайте да престанем с глупостите! Без инцидента с „Транс Пасифик“ вие нямате нищо... А утре ние ще публикуваме предварителния си доклад за този инцидент. Ще ви кажем точно кога. Толкоз по въпроса, госпожице Малоун. Благодаря, че се отбихте.

Интервюто приключи.

АДМИНИСТРАЦИЯТА НА „НОРТЪН“ 12.43 ч.

– Каква жена! – процеди Мардър след като Малоун напусна кабинета. – Не се интересува от фактите, не ѝ пука за ФАВ, пет пари не дава за начина, по който се правят самолети. Решила е да размахва томахаваката и толкоз! Имам чувството, че е агент на „Еърбъс“!

– Джон – обади се Кейси. – Какво беше това за предварителния доклад?

– Моя работа! – отсече Мардър. – Ти си гледай задачите, а аз ще се оправя... Ще сондирам мнение с десетия, етаж и ще задвижа нещата. По-късно пак ще поговорим...

– Но ти ѝ каза, че проблемът не е свързан с елероните.

– Мой проблем! – повтори троснато Мардър. – Иди да работиш!

Изчака я да излезе и позвъни на Едгартън.

– Излитам след час – осведоми го президентът. – Отивам в Хонконг да изразя лично съболезнованията си пред близките на загиналите. Ще поговоря и с представителите на превозвача...

– Добра идея, Хал.

– Докъде стигнахме с медиите?

– Подозренията ми се оправдават – въздъхна Мардър. – „Нюзлайн“ се готви да пусне един изключително остър материал за Н-22.

– Можеш ли да го спреш?

– Без всякакво съмнение – отвърна Мардър.

– Как?

– Ще публикуваме предварителен доклад, в който категорично ще отхвърлим хипотезата за елероните. Като причина за инцидента ще посочим неоригинална плоскост за обратна тяга, монтирана на самолета.

– А има ли такава в действителност?

– Има. Въпреки, че не тя е причинила инцидента...

– Хубаво – рече Едгартън. – Идеята за фалшива резервна част е много добра. Така на всички ще стане ясно, че „Нортън“ няма вина...

– Точно така.

– И момичето ще го каже в ефир?

– Да.

– Дано... Защото да даваш интервю на разни задници с популярни муцуни е опасна работа...

– Риърдън – рече Мардър. – Водещ на предаването ще е Марти Риърдън.

– Който и да е... Тя знае ли какво да говори?

– Да.

– Инструктира ли я?

– Да. И ще го сторя още веднъж...

– Хубаво – рече Едгартън. – Искам да я пратиш при онази инструкторка, която ги подготвя за контакти с медиите...

– Не зная дали това е благоразумно, Хал – проточи със съмнение в гласа Мардър.

– Направи каквото ти казвам! – отсеке президентът. – Сингълтън трябва да бъде абсолютно готова за това интервю!

– Добре.

– И не забравяй, ако объркаш нещо, пиши се покойник!

Телефонът онемя.

ПРЕД АДМИНИСТРАТИВНАТА СГРАДА

13.04 ч.

Дженифър Малоун напусна административната сграда на „Нортън“ и влезе в колата си. Чувстваше се доста по-разстроена, отколкото бе готова да признае. Беше наясно, че интервю с президента на компанията няма да има. Подозираше и друго – на въпросите ѝ пред камера ще отговаря онази Сингълтън, а това несъмнено ще се отрази на емоционалния заряд на предаването. Зрителят иска да види как маститите и арогантни

кормчии на една могъща индустрия си получават заслуженото. Но когато вместо тях на екрана се появи интелигентна, искрена и привлекателна жена, ефектът става съвсем друг. Дали тези типове са толкова умни, че да го знаят?

А Марти без съмнение ще се нахвърли върху нея...

Нещо, което също няма да бъде от полза за предаването.

Представила си ги един срещу друг под светлината на прожекторите, Дженифър неволно потръпна. Сингълтън е умна, приятна и открита, поведението ѝ внушава доверие. Марти ще я захване, а зрителят ще изпита неприятното чувство, че телевизията иска да разбие на пух и прах един достоен човек, една примерна майка и съпруга... В същото време никой не може да обуздае Марти, той както винаги ще скочи право към гърлото ѝ...

Дженифър започна да изпитва безпокойство и от друго: струваше ѝ се, че материалът е слаб... Остана много доволна от интервюто с наистина убедителния Баркър, но ако компанията докаже своевременното издаване на онези директиви за сигурност, тя без съмнение ще разполага със силни козове. Безпокоеше я и репутацията на Баркър. Ако ФАВ разполага с доказателства за неговата нелоялност, достоверността на изявленията му ставаше нула, а „Нюзлайн“ ще изглежда глупаво предаване в очите на всички, тъй като му отделя ефирно време...

Репортерът Джек Едикойси е пълна скръб. Поведението му пред камерата е под всякаква критика, а и материалът му не е Бог знае какво... На кого му пука, че в производствените халета на компанията се употребяват наркотици? Нима не е така навсякъде из Америка? Като новина е нула, никой не може да докаже, че „Нортън“ прави лоши самолети, защото в заводите им се пуши марихуана... Именно това беше основната цел на Дженифър. Трябваша ѝ живи и убедителни кадри, които да покажат, че този Н-22 наистина е летящ ковчег. Толкоз.

Но не разполагаше с нищо подобно.

До този момент твърдите факти бяха два: записът на Си Ен Ен и блокираният ротор в Маями. Първият не представляваше нищо друго, освен банално стара новина, а вторият – дреболия. Малко пушек изпод крилото на заснет отдалеч самолет...

Голяма работа!

Но най-лошото беше, че компанията ще публикува предварителен доклад от своето разследване на инцидента, който ще опровергае изцяло обвиненията на Баркър... Мобифонът ѝ иззвъня.

– Казвай – прозвуча гласът на Дик Шенк в слушалката.

– Здравей, Дик.

– Докъде стигна? – нетърпеливо попита Шенк. – В момента гледам схемата. Марти приключва с Бил Гейтс най-много след два часа...

Прииска ѝ се да му признае всичко. Да му каже: „Забрави, материалът не става... Проявих глупава самоувереност като обещах да го направя за два дни...“

– Дженифър, там ли си? – бръмна гласът на Шенк. – Да пращам ли Марти?

Нямаше сили да каже не. Не можеше да признае, че е сгрешила. А и Шенк положително ще я разпъне на кръст, ако реши да се оттегли на този етап... Това би означавало край на всичко, особено след онзи разговор в кабинета на продуцента, по време на който беше проявила хладна самоувереност... Отговорът не можеше да бъде друг, освен положителен.

– Да, Дик – каза в слушалката тя. – Пращай го.

– Ще бъдеш ли готова за събота?

– Да, Дик.

– Не искам никакви пропуски! – прогърмя продуцентът. – Нищо, от което да се възползва „60 минути“, ясно ли ти е? Материалът трябва да е абсолютно цялостен!

– Ще бъде, Дик.

– Не ми звучиш много убедително...

– Всичко е наред, Дик. Само съм мъничко уморена...

– Окей. Марти излита от Сиатъл точно в четири. В хотела ще бъде някъде около осем. През това време искам да изготвиш програмата за снимките и да ми пратиш едно копие по факса. Ще си бъда у дома. Утре през целия ден Марти е на твое разположение.

– Добре, Дик.

– Разбий ги, скъпа – рече Шенк и затвори. Дженифър сгъна слушалката и въздъхна. После завъртя стартера и включи на заден ход.

Кейси видя как Малоун включва на заден ход и се измъква от паркинга. Караше черен лексъс, също като Джим. Не я забеляза.

Все още не можеше да разгадае играта на Мардър. Избухването му пред репортерката беше фалшиво, същото можеше да се каже както за твърдението му, че елероните не са причина за инцидента, така и за предварителния доклад на Комисията за разследване, който ще бъде публикуван на следващия ден... Как е възможно това? На всички е известно, че Мардър има достатъчно кураж да отстоява своето становище,

но този път отдалеч личеше, че си копае гроба...

А Джон Мардър не е от хората, които работят срещу собствения си интерес, Кейси беше дълбоко убедена в това.

КК 14.10 ч.

Норма слушаше внимателно, без да я прекъсва.

– Та какъв ти беше въпросът? – попита тя, когато Кейси свърши.

– Мисля, че Мардър ще ме определи за официален говорител на компанията.

– Нищо ново под слънцето – кимна Норма. – Едрите риби винаги търсят дълбоките подмоли. Едгартън ще се окопае, Мардър също. Ти си говорител на Комисията за разследване, а освен това и вицепрезидент на „Нортън Еъркрафт“... Точно това ще бъде изписано в дъното на екрана.

Кейси замълча.

– Та какъв ти беше въпросът? – повтори Норма.

– Мардър заяви на репортерката, че инцидентът с ТПА 545 не е предизвикан от елероните – поясни Кейси. – А после изтърси, че утре ще публикуваме предварителен доклад със заключенията на комисията.

– Хм...

– Това не е истина!

– Хм...

– Защо го прави? – попита притеснено Кейси. – И защо го прехвърля на моята глава?

– За да си спаси кожата – отвърна секретарката. – Може би знае нещо, което ти не знаеш...

– Какво?

– Предполагам, че е нещо свързано със самолета – поклати глава Норма. – Той беше ръководител на проекта Н-22, познава тази машина по-добре от всеки друг... Може би иска да прикрие нещо...

– И за тази цел е готов да публикува фалшиви заключения? – погледна я с недоверие Кейси.

– Така мисля – кимна секретарката.

– А аз съм тази, която ще му носи вода, така ли?

– Така изглежда...

– Какво да правя в такъв случай? – попита объркано Кейси.

– Опитай се да разбереш какво крие – отвърна по-възрастната жена

и пусна облак дим над главата си.

– Няма време!

– Тогава се опитай да разбереш какво е станало на онзи самолет, скъпа – сви рамене Норма. – И тъй, и тъй твоята глава е на дървника... Мардър не е глупак и добре те е насадил...

Излезе в коридора и почти се сблъска с Ричмън.

– Хей, здрасти...

– По-късио! – изръмжа тя, заобиколи го и влезе в кабинета си.

Седна зад бюрото и взе снимката на дъщеря си. На нея беше запечатана усмихнатата Алисън, токущо изскочила от басейна на съседите. До нея стоеше друго момиченце на същата възраст. Гладки, гъвкави телца, пълнозъби усмивки... От банските им се стичаше вода. Безгрижие и невинност...

Кейси отмести снимката и придърпа картонената кутия, която беше поставена на бюрото. Свали капака и измъкна черен дисплей, снабден с пластмасов клип за колан. Тънки кабели го свързваха със странни на вид очила – огромни и някак несъразмерни, като онези, които използват оксигенистите. Стъклата им бяха леко матирани. Това беше последната рожба на Том Кормън: новият Контролно Визуален дисплей. От кутията изпадна и бележката му, на която пишеше: „Първи тест на дисплея, наслаждавай му се!“

Наслаждавай се...

Отмести очилата и насочи вниманието си към купчината документи на бюрото. Сред тях беше разпечатката от Кабинното Звукозаписно Устройството, която най-сетне беше пристигнала. Под нея лежеше един брой на „Транс Пасифик Флайтлайнс“ с кламер на една от вътрешните страници.

Разтвори списанието и се взря в снимката на Джон Чанг, избран за служител на месеца. Беше доста по-различна от това, което се виждаше на факса. Джон Чанг се оказа мъж в отлична форма, някъде около четирисетте. До него се усмихваше жена с наляти форми, децата им, клеканали пред тях, бяха изненадващо големи – синът очевидно на около двадесет, дъщерята с година две по-млада. Синът беше одрал кожата на баща си. Косата му бе подстригана късо, на ухото му се виждаше мъничка златна обица.

Надписът под снимката гласеше: „Капитан Чанг си почива на остров Лантан в компанията на съпругата си Сун и на децата си Ерика и Том.“

На пясъка пред семейството беше опъната голяма синя хавлия, до нея беше поставена плетена кошница за пикник, покрита с кърпа на си-ньо бели квадратчета. Една доста скучна и тривиална снимка...

Кой си беше направил труда да ѝ я прати по факса? И защо?

Датата на списанието беше от януари, отпреди три месеца.

Някой разполагаше с копие и беше решил да ѝ го прати. Кой? Служител на авиокомпанията? Пътник?

И *какво* трябваше да говори тази снимка на Кейси?

Заковала поглед в списанието, Кейси отново си спомни за неразкритите загадки на разследването. Предстояха ѝ още много проверки, време за губене нямаше.

Норма е права.

Кейси не знаеше каква е целта на Мардър. В крайна сметка това може би няма да е от съществено значение, тъй като задачата ѝ оставаше непроменена: да открие какво е станало по време на полет 545...

Излезе от кабинета си и попита: – Къде е Ричмън?

– Пратих го при Бенсън, във „Връзки с обществеността“ – усмихна се Норма. – Да прибере някои материали, в случай, че ни потриват...

– Бенсън сигурно ще се ядоса...

– Аха – продължаваше да се усмихва Норма. – Може и да му понатрие носа... Но това ти дава един час спокойствие, така че действай!

ЛАИ 15.05 ч.

– Сядай, Сингълтън... – промърмори Циглър и разсеяно махна с ръка към стола. Беше я допуснал в светая светих едва след петминутно яко блъскане по звукоизолираната врата. – Мисля, че открихме това, което търсим...

На монитора беше замръзнал кадър с усмихнатото бебе, седнало в скута на майка си.

– Трябваше ти периода непосредствено преди инцидента, нали? – рече Циглър. – Тук сме на около осемнадесет секунди преди него. Ще започна с пълно аудио, после ще включа филтрите. Готова ли си?

– Да – кимна Кейси.

Лентата тръгна. Усилено докрай, гукането на бебето наподобяваше

тътен на далечен водопад. Жуженето в пътническият салон се превърна в силен грохот.

„Вкусно ли е?“, попита с гръмотевичен глас мъжът.

– Включвам високочестотен байпас – обади се Циглър. Звукът стана по-глух.

– Отстранявам фона в кабината.

Грохотът изчезна, остана единствено гукането на детето, неочаквано ясно в тишината.

– Високочестотен байпас „Делта-V“.

Бebешкото гласче се стопи, вместо него изпъкнаха фоновете шумове: подрънкване на сребърни прибори, шумолене на дрехи.

„...ова-а ли-и за-акуска-ата-а ти-и а-ара-а“, измуча мъжкият глас, потрепващ и разтеглен до неузнаваемост.

– „Делта-V“ е неподходящ за човешката реч – поясни Циглър. – Надеявам се, че това не те смущава...

– Не – поклати глава Кейси.

„...ня-яма-а да-а а-акаш ю-а-арде-еса-а-а а-а-ли?“, продължи гласът.

Настъпи пауза, тишината се нарушаваше от едва доловими далечни шумове.

– Старт – предупредително вдигна ръка Циглър.

На екрана се появи брояч с червени цифри, който започна да отмерва десетите и стотните на секундите. Съпругата рязко вдигна глава: „...а-акво-о е-еше-е о-ова-а?“

– По дяволите! – не се съдържа Кейси. Долови го абсолютно ясно: ниско и басово трептене.

– Звукът е изтънен от байпаса – обади се Циглър. – На практика това е един дълбок тътен, в границите между два и пет херца. Почти вибрация...

Никакво съмнение, въздъхна Кейси. Филтрите позволяваха да бъде чуто абсолютно ясно.

Смехът на мъжа отекна като гръмотевица: „...о-око-о-йн-о-о, Е-ем, я-яма ни-нищо-о...“ Бебето изгуча, звукът прозвуча така, сякаш някой щепеше дърва. Мъжът добави:

„...о-очти-и м-е-е и-и у-у о-ома-а...“ Грохотът изчезна.

– Стоп! – вдигна ръка Кейси.

Червените цифри замръзнаха, ярки и нетрепващи. Означението беше 11:59:32...

Почти дванадесет секунди, рече си тя. Времето, което беше

необходимо за пълното спускане на елероните.

По време на Полет 545 наистина е имало непредизвикано спускане на елероните!

Кадрите на видеомонитора продължаваха да текат. Бебето се плъзна от скута на майка си, тя го сграбчи, на лицето ѝ се изписа паника. Пътниците в кадър разтревожено се спогледаха. Преминали през филтрите, писъците им прозвучаха като странно пропукване, наподобяващо статично електричество...

Циглър спря лентата.

– Това е, Сингълтън – каза той. – Мисля, че нещата са ясни.

– Елероните са се спуснали.

– По всичко личи, че е така – кимна бившият агент. – Доста необичайно, нали?

– Но защо?

Самолетът лети с нормална скорост, на нормална височина. Дали става въпрос за непредизвикано спускане на елероните, или за пилотска грешка? На този въпрос можеше да отговори единствено записът на полетните параметри, но разчитането му все още се бавеше...

– Прослуша ли останалата част от записа? – попита тя.

– Да – кимна Циглър. – Интерес за нас представляват алармите, включили се в пилотската кабина. Мога да прослушам сегмента след като камерата се е заклешила под вратата и сигурно ще разчета предупрежденията, които самолетът отправя към пилотите. Но за това ще ми трябва още едно денонощие...

– Направи го – примоли се Кейси. – Имам нужда от всичко, което може да се извади от този запис!

Пейджърът на колана ѝ зажука, тя го измъкна.

*** ДМ СП ВК БТИГЗ

Джон Мардър искаше да я види. В кабинета си. Веднага.

АДМИНИСТРАТИВНА СГРАДА, „НОРТЪН“
17.00 ч.

Настроението на Джон Мардър беше спокойно. За онези, които го познаваха, тона беше най-опасното му настроение.

– Интервюто ще бъде кратко – каза той. – Десет минути, най-много петнадесет. Няма да имаш време за подробности. Но в качеството си на ръководител на КРИ ще получиш отлична възможност да подчертаеш усилията на компанията по отношение на сигурността. Ще опишеш колко внимателно разследваме всеки инцидент, какви усилия правим по отношение на качеството на резервните части. След което ще се спреш на предварителния доклад на комисията. В него е отбелязано, че инцидентът с ТПА 545 е причинен от нелегално произведен панел на ускорителя, монтиран от сервизен екип извън страната. Подозренията за непредизвикано спускане на елероните отпадат. Това ще прати по дяволите както Баркър, така и шибания материал на „Нюзлайн“...

– Току-що се върнах от лабораторията, Джон – тихо продума Кейси. – Няма никакво съмнение, че елероните са се спуснали...

– Резултатите от звуковия анализ винаги са косвени, а Циглър е един луд и нищо повече – поклати Глава Мардър. – За да бъдем абсолютно сигурни какво е станало, трябва да чакаме разчитането на полетните параметри. Междувременно обаче, комисията вече е изключила елероните, изводите ѝ са категорични.

– Джон, това ме кара да се чувствам неудобно – каза тя. Испита усещането, че чува гласа си някъде отстрани.

– Става въпрос за бъдещето на компанията, Кейси.

– Разбирам, но...

– Китайската сделка ще спаси компанията. Приток на свежи пари, създаване на нов самолет, светло бъдеще. За това става въпрос, Кейси. За хиляди работни места...

– Разбирам, Джон, но въпреки това...

– Искам да те попитам нещо – прекъсна я Мардър. – Ти лично мислиш ли, че нещо около Н-22 не е наред?

– Категорично не!

– Виждаш ли го като летящ ковчег?

– Не.

– А компанията? Добра ли е тя според теб?

– Разбира се.

Той поклати глава, очите му дълбаеха лицето ѝ.

– Искам да поговориш с един човек...

Едуард Фулър беше началник отдел „Правен“ в „Нортън Еъркрафт“. Слаб мъж на около четиридесет години с болезнено изражение на лицето. Беше видимо притеснен, че се намира в кабинета на Мардър.

– Имаме проблем, Едуард – започна без предисловия директорът. – Телевизионното предаване „Нюзлайн“ подготвя материал за Н-22, който ще бъде излъчен в събота, в най-гледаното време. Един крайно неблагоприятен за компанията материал...

– Какво по-точно имате предвид под „неблагоприятен“?

– Наричат машината ни „летящ ковчег“.

– Лошо – въздъхна Фулър. – Много лошо.

– Затова съм те повикал – изръмжа Мардър. – Искам да чуя какво може да се направи...

– Да се направи ли? – намръщи се Фулър.

– Да – кимна Мардър. – По наше мнение „Нюзлайн“ гони сензации-те, материалът им е фактологически необоснован и тенденциозен. Считаме, че „Нюзлайн“ умишлено дискредитира нашата продукция.

– Разбирам...

– Въпросът ми е какво може да се направи... В състояние ли сме да спрем излъчването?

– Не.

– Можем ли да го сторим по съдебен път?

– Не. Това би се тълкувало като опит за цензура и не е препоръчително...

– Искаш да кажеш, че ще си създадем лош имидж...

– Опит да ограничим свободата на информацията означава нарушение на Първата поправка – поясни юристът. – Означава и друго – че крием нещо...

– Казано с две думи, те могат да си излъчат материала, а ние не можем да ги спрем – пожела да си изясни нещата Мардър.

– Точно така.

– Добре. Но по мое мнение информацията на „Нюзлайн“ е едностранчива и неточна. Можем ли да изискаме съответното време за нейното опровергаване?

– Не – поклати глава Фулър. – Доктрината за справедливостта, според която на участниците в даден обществен диспут се осигурява еднакво време за изява, беше отменена при управлението на Рейгън. Телевизионните канали не са длъжни да представят всички участници в дадено предаване...

– Значи могат да дрънкат каквото си пожелаят, така ли? Без да се грижат за някакъв баланс?

– Да.

– Това ми се струва глупаво...

– Такъв е законът – сви рамене Фулър.

– Добре – въздъхна Мардър. – Но въпросното предаване ще бъде излъчено в един особено деликатен момент за компанията. То представя антиреклама и може да провали китайската сделка...

– Напълно възможно – кимна юристът.

– Да допуснем, че предаването нанася конкретни вреди на бизнеса ни... Доказваме, че гледната точка на „Нюзлайн“ е погрешна, предупредили сме ги предварително за това... Можем ли да ги съдим за обезщетение?

– Практически погледнато, не. Защото ще трябва да докажем, че са манипулирали факти, които са им били известни предварително. Тъй нареченият казус за „умишлена небрежност“. Поне аз не помня този казус да е бил доказан в съда...

– Значи „Нюзлайн“ не подлежи на съдебно преследване?

– Точно така.

– С други думи могат да дрънкат каквото пожелаят и ако тези дрънканици ни докарат до фалит, това си е лош късмет за „Нортън“ и нищо повече?

– Да.

– Нима няма начин да бъдат обуздани!

Фулър се размърда в стола.

– Всъщност, можем да ги съдим, ако представят компанията в невярна светлина... – проточи той. – Но в конкретния случай те лесно ще се измъкнат. Срещу нас е заведено дело от пътник на ТПА 545 и „Нюзлайн“ ще заяви, че просто предава фактите. Ще цитират обвиненията на адвокатата и нещата ще спрат дотук...

– Това ми е ясно – отвърна Мардър. – Но тук става въпрос за нещо съвсем друго. Жалбата в съда си е жалба в съда, за нея знаят малцина. Но „Нюзлайн“ възнамерява да я измъкне оттам и да я поднесе на четиридесет милиона зрители! Повтаряйки претенциите на някакъв смахнат от екрана, те автоматически ги правят валидни, независимо от съдебното решение, което все още предстои... Вредата за нас идва не от жалбата, а от предварителното ѝ разгласяване!

– Разбирам ви много добре – кимна Фулър. – За съжаление законът разглежда нещата в друга светлина. „Нюзлайн“ има право да информира за всяко заведено дело в съда.

– Без да носи отговорност за достоверността му, така ли? – избухна Мардър. – Ами какво ще стане, ако например някой обяви, че назначавате на работа *педофили*? „Нюз-лайн“ тиражира тази информация и не

носи отговорост за нейната достоверност?

– Точно така – въздъхна Фулър.

– Добре. Да речем, че завеждаме дело срещу тях и го печелим. Доказваме, че „Нюзлайн“ представя продукцията ни в лоша светлина на базата на необоснована жалба, която е отхвърлена от съда. Длъжно ли е в този случай предаването да опровергае лъжливата си информация, поднесена на четиридесет милиона зрители?

– Не. Те нямат подобно задължение.

– Защо?

– Защото сами решават коя информация става за новина и коя не. Ако преценят, че решението на съда не става за новина, те просто не го публикуват.

– А междувременно компанията е фалирала – горчиво поклати глава Мардър. – Тридесет хиляди души губят работните си места, ипотекираните си жилища и здравните си осигуровки. Започват нова кариера в „Макдоналдс“ или някъде другаде... Съдбата им споделят други петдесет хиляди, тъй като нашите доставчици в Джорджия, Охайо, Тексас и Кънектикът също забелват кореми... Да не забравяме, че това са квалифицирани специалисти, отдали живота си на производството и поддръжката на най-добрата техника в бранша. И какво получават в замяна? Едно прощално ръкостискане и здрав ритник в задника! Това ли искаш да ми кажеш, Едуард?

– Такава е системата – сви рамене Фулър.

– Бих казал, че тази система вони!

– Нищо не можем да направим... Системата си е система.

Мардър хвърли кратък поглед към Кейси и отново се извърна към юриста:

– Ситуацията е много неприятна, Ед... Ние произвеждаме един първокласен продукт, чиито качества се доказват по неоспорим начин чрез дългогодишни изпитания и пряка експлоатация. Но в даден момент ти ни казваш, че този качествен продукт може да отиде по дяволите само защото някакво шибано телевизионно шоу решава да излъчи негативен репортаж за него! При това без да носи никаква отговорност за действията си, а в същото време ние не можем да го съдим за имуществени вреди! Фулър само кимна с глава.

– Гадна работа, Ед!

Юристът прочисти гърлото си и промърмори:

– Невинаги е било така... През 1964 година имаше едно дело

„Съливан“. Тогава за последен път съдят допусна нарушение на Първата поправка, но ставаше въпрос за явна клевета... Днес медиите имат далеч по-голяма свобода.

– Включително свободата да злоупотребяват със свободата – горчи-во добави Мардър.

– Това положение не е от вчера – сви рамене Фулър. – Само няколко години след приемането на Първата поправка от злоупотребата със свободата на словото се оплаква не някой друг, а самият Томас Джеферсън, който...

– Чакай малко, Ед – прекъсна го Мардър. – Не говорим за събития, станали преди двеста години, на никого не му пука за няколко заядливи уводни статии в колониалните вестничета! Говорим за телевизионно предаване със съответните визуални материали, което се гледа от 40–50 милиона души! Една внушителна аудитория, пред която буквално разстрелват нашата репутация! Да, разстрелват я. Чисто убийство! Затова си тук, Ед. Искам да получа професионалния ти съвет...

Фулър отново прочисти гърлото си.

– Придържам се към един единствен съвет, който винаги давам на клиентите си – рече той. – Да казват истината.

– Много добре, Ед. Това е един наистина добър съвет. Но как да постъпим ние?

– В случая ще е най-добре да обясните подробно какво се е случило по време на Полет 545.

– Инцидентът стана едва преди четири дни, разследването не е приключило – отвърна Мардър.

– Значи трябва да го приключите – рече Фулър.

Мардър изчака юриста да излезе от кабинета и се извърна към Кейси. Не каза нищо, просто мълчеше и я гледаше.

Дълбоко замислена, тя бавно проумя, че токущо приключилото представление беше изцяло в нейна чест. Но юристът беше прав в едно: истината трябва да излезе наяве, хората трябва да научат всички подробности по инцидента с ТПА 545. Докато го слушаше, започна да ѝ се струва, че ще съумее да каже истината. Или част от нея, но достатъчна, за да се задвижат нещата. Разполагаше с изобилие от догадки и предположения, необходимо беше само да ги обедини в подходяща форма...

– Добре, Джон – вдигна глава тя. – Ще направя това интервю.

– Отлично – светна Мардър и доволно потърка длани. – Знаех, че ще постъпиш правилно, Кейси. „Нюзлайн“ предлага заснемането да

стане утре, в четири следобед. Междувременно ще те помоля за кратка среща с нашия консултант за поведение пред камерата, нает специално за случая...

– Ще се справя и без това, Джон.

– Тя е много приятна жена, която...

– Съжалявам – решително тръсна глава Кейси. – Просто не разполагам с достатъчно време!

– Тя ще ти помогне, Кейси – настоя Мардър.

– Имам и друга работа, Джон – отвърна младата жена, стана и се насочи към изхода.

ЦЕНТЪР ЗА ДИГИТАЛНА ИНФОРМАЦИЯ

18.15 ч.

Не обеща да говори това, което искаше Мардър. Обеща само да направи интервюто. Разполагаше с по-малко от двадесет и четири часа, за да постигне решителен пробив в разследването. Но това беше невъзможно и тя прекрасно го знаеше. Надяваше се просто да открие още нещо, което да предложи на акулите от телевизията.

Все още съществуваша прекалено много загадки: заключващият механизъм на елероните, сензорите за близост, това, което можеше да разкаже първият пилот във ванкувърската болница, разчитането на видео-записа в Центъра, преводът на Елън Фонг, фактът, че елероните са били спуснати и приборани...

Много, много работа...

– Зная, че тези данни ти трябват – извъртя се заедно със стола Роб Уонг. – Зная това, повярвай ми! – Намираще се в лабораторията за дигитален анализ, запълнена с монитори.

– Но какво точно очакваш от мен?

– Елероните наистина са се спуснали, Роб – каза Кейси. – Искам да зная защо, искам да зная какво друго е станало на борда. Но отговор мога да получа само ако разполагам с пълен запис от кабината по време на полета. Параметри, команди и всичко останало...

– Тогава трябва да си наясно с фактите – отвърна Уонг.

– Направихме рекалибрация на всичките сто и двадесет часа, записани от уреда. Първите деветдесет и седем са окей. Но последните двадесет и три регистрират съществени аномалии.

– Интересуват ме последните три – напомни му Кейси.

– Зная това – кимна Уонг. – Но за да стигнем до тях, трябва да проследим записаната информация кадър по кадър. Рекалибрирането на един кадър ми отнема две минути...

– Какво искаш да кажеш? – намръщено попита Кейси, макар че в главата ѝ бързо се появиха приблизителните изчисления.

– Две минути на кадър означава, че ми трябва около шестдесет и пет седмици.

– Но това е повече от година!

– В случай, че работя двадесет и четири часа в денонощието. Реално погледнато, за да генерираме необходимите данни, ще ни трябва около три години!

– Роб, те ни трябва сега!

– Не става, Кейси – въздъхна Уонг. – Просто не става! Съжалявам, но... Това е положението.

Позвъни в счетоводството:

– Там ли е Елън Фонг?

– Днес не дойде. Обади се да предупреди, че ще работи вкъщи...

– Да имате домашния ѝ телефон?

– Имам го – отвърна женският глас. – Но тя не е там. Трябвало да присъства на някаква благотворителна вечеря заедно със съпруга си...

– Предайте ѝ че съм я търсила – каза Кейси.

Позвъни във видео лабораторията на Глендейл – фирмата, която беше приела поръчката ѝ за обработка на лентата. Помоли да я свържат със Скот Хармън.

– Отиде си – беше отговорът. – Потърсете го утре сутринта, след девет.

Позвъни на Стив Нието, ТП във Ванкувър. Телефонът вдигна секретарката му.

– Наложил му се да излезе – каза тя. – Зная, че иска да разговаря с вас. Новините не са добри...

Кейси въздъхна. Напоследък получаваше само такива новини.

– Можете ли да го откриете?

– Не. Ще го видя утре.

– Кажете му, че съм го търсила.

Мобифонът ѝ изжужа.

– Господи, този Бенсън е истинска гад! – плачливо рече Ричмън. – Какъв му е проблемът, Кейси? По едно време имах чувството, че ще ме удари!

– Къде си?

– В офиса. Искаш ли да дойда при теб?

– Не, вече минава шест. Работното време свърши...

– Но...

– Ще се видим утре, Боб – отсече тя и затвори.

На излизане от Хангар 5 зърна машината на „Транс Пасифик“, по която като мравки пълзяха електротехниците. Корпусът беше покрит с разноцветни кабели. Подготовката за основната нощна проверка на електрозахранването беше в пълен ход. Резултатите се очакваха на следващия ден сутринта... Самолетът беше вдигнат на три метра от земята и лежеше върху дебели метални стойки, боядисани в синьо. Две под крилата, три по протежение на фюзелажа. Отдолу беше опъната предпазна мрежа, вратите и люковете на електрозахранването зееха, от тях се проточваха дебели снопове кабели, които водеха към главната контролна конзола – метален сандък два на два метра, поставен малко встрани от корпуса.

Същността на проверката, известна като ЦЕТ – цикличен електротест, се състояше в изпращането на импулси към всички системи на електрозахранването на самолета. В бърза последователност се тества всичко, което ползва ток: контролните уреди в кабината, дисплеите, стартерите на двигателите, колесниците. Процесът трае около два часа, но се повтаря средно десетина – дванадесет пъти. Точно това щеше да стане през тази нощ...

Натъкна се на Теди Роули в близост до конзолата. Той само ѝ махна с ръка. Беше много зает, тъй като несъмнено знаеше, че от полетните изпитания ги делят само три дни. Дотогава трябваше да е абсолютно сигурен за изправността на електроинсталацията...

Кейси му махна в отговор, но той вече беше с гръб към нея. Тя се обърна и тръгна към кабинета си.

Навън се смрачаваше, небето придобиваше теменужен цвят. Закрачи към административната сграда. Откъм пистите на Бърбанк долиташе свистене на реактивни двигатели. Еймъс Питърс бавно се поклащаше към паркинга, стиснал няколко папки под мишница. Спря пред колата

си, озърна се и я забеляза.

– Хей, Кейси!

– Здравсти, Еймъс.

Той тръсна папките върху покрива и се наведе да отключи.

– Чувам, че са ти прехвърлили топката...

Тя не се изненада. Беше убедена, че целият завод е в течение. Това научи отдавна, още при постъпването си в „Нортън“: минути след дадено събитие всичко се знае...

– Ще те интервюират, а?

– Да, дадох съгласието си – кимна тя.

– И ще кажеш това, което ти диктува голямото доброутро?

Тя само сви рамене.

– Не се надувай – посъветва я Еймъс. – Тия от телевизията са поми-
яри... Ако приложиш таблицата на еволюцията към тях, ще ги откриеш
някъде между амебата и попвата лъжичка... Лъжи ги, момичето ми,
хич да не ти пука!

– Ще видим.

– Вече си достатъчно голяма, за да имаш представа как стават тия
неща – въздъхна Еймъс. – Тръгваш ли си?

– Още не...

– На твоето място не бих се навъртал много много из завода, особено
нощем...

– Защо?

– Хората са неспокойни – отвърна Еймъс. – През следващите ня-
колко дни е най-добре да си тръгваме по-раничко... Нали разбираш как-
во искам да кажа?

– Ще го имам предвид.

– Дано...

Старецът влезе в колата и завъртя стартерния ключ.

КК 19.20 ч.

Норма си беше тръгнала, офисът на КК беше пуст. От кабинетите в
дъното на коридора се чуваше транзисторчето на чистачката, мъжки
глас настоятелно повтаряше припева на нашумяло парче: „Бягай, скъпа,
бягай!“...

Кейси пристъпи към машината за кафе, напълни една чаша с

изстиналата течност и я понесе към кабинета си. Запали лампата, очите ѝ се спряха на внушителната купчина документи, която я чакаха на бюрото.

Седна и направи опит да прогони разочарованието си от хода на събитията. До интервюто оставаха двадесет часа, а евентуалните ѝ козове се разпадаха...

Лъжи ги, момичето ми, хич да не ти пука...

Еймъс може и да прав, въздъхна тя.

Отмести списанието със снимката на Джон Чанг и насочи вниманието си към купчината. Не знаеше откъде да започне. Може би с повторните проверки...

Таблиците с плана на полета... Беше ѝ хрумнало нещо във връзка с тях, но точно тогава ѝ позвъни Мардър... Имаше някакво предчувствие...

Както и да е... Предчувствието отдавна го нямаше. Отмести плана встрани, заедно с прикрепения към него полетен манифест, който включваше и списъка на екипажа:

Джон Дзен Чанг, командир 5/7/51 М
 Лю Дзан Пинг, първи пилот 3/11/59 М
 Ричард Йонг, първи пилот 9/9/61 М
 Герхард Райман, първи пилот 7/23/49 М
 Томас Чанг, първи пилот 6/29/70 М
 Анри Маршан, бординженер 4/25/69 М
 Робърт Шенг, бординженер 6/13/62 М
 Хариет Чанг, стюардеса 5/12/77 Ж
 Линда Чинг, стюардеса 5/18/76 Ж
 Нанси Морли, стюардеса 7/19/75 Ж
 Кей Лианг, стюардеса 6/4/72 Ж
 Джон Уайт, стюард 1/30/70 М
 М.В. Чанг, стюардеса 4/1/77 Ж
 Ша Ян Хао, стюардеса 3/13/73 Ж
 И. Джиао, стюардеса 11/18/76 Ж
 Хариет Кинг, стюардеса 10/10/75 Ж
 В. Чой, стюардеса 11/18/76 Ж
 Йей Чанг, стюардеса 1/8/74 Ж

Спря да чете и отпи глътка студено кафе. В този списък имаше нещо странно, което обаче ѝ се изплъзваше.

Отмести го настрана.

Следващият документ беше пълна транскрипция на разговорите, водени между ТПА 545 и Контролната диспечерска служба на Южна Калифорния. Както обикновено, в разпечатката липсваха главни букви и препинателни знаци, в нея имаше откъси и от други разговори:

0543:12 УАН198 три шест пет земя трийсет и пет хиляди

0543:17 113A2585 пак сме на ваша честота промяна радионастройка извиняваме се

0543:15 АТ АС едно девет осем приемам

0543:19 АА1.001 запас от гориво четири две нула едно

0543:22 АТ АС приемам две пет осем пет няма проблеми получаваме сигнал от вас

0543:23 ТПА545 говори Транспасифик пет четири пет имаме аварийна ситуация

0543:26 АТАС потвърждавам нула нула едно

0543:29 АТАС приемам пет четири пет

0543:31 ТПА545 молим предимство за аварийно кацане лос анджелис

0534:32 ААЮ01 слизам на двайсет и девет хиляди

0543:35 АТАС окей пет четири пет приемам молба за аварийно кацане

0543:40 ТПА545 прието

0543:41 АТАС опишете характера на аварийната ситуация

0543:42 11АН198 три две едно земя трийсет и две хиляди

0543:55 ААШ01 задържам на две шест девет

0544:05 ТПА545 имаме ранени пътници осигурете линейки на пистата може би тридесет четиридесет линейки може би повече

0544:10 АТАС тпа пет четири пет повторете искането за четиридесет линейки

0544:27 13АН198 завивам едно две четири точка девет

0544:35 ТПА545 потвърждавам попаднахме силна турбуленция имаме ранени пътници и членове на

екипажа

0544:48 АТАС прието едно девет осем приятен път

0544:50 АТАС Транспасифик прието искането ви за четиридесет линейки на пистата

0544:52 11АН198 благодаря

Кейси озадачено поклати глава. От този радиообмен беше видно, че поведението на пилота е много странно. Първо, защото инцидентът става малко след пет сутринта, когато самолетът все още поддържа радиовръзка с диспечерския пункт ARING в Хонолулу. При толкова много ранени на борда, командирът би трябвало да докладва именно там, в Хонолулу.

Но той не го прави.

Защо?

Вместо това, той продължава пътя си към Лос Анджелис. На всичкото отгоре изчаква и съобщава за инцидента непосредствено преди кацането.

Защо е това изчакване?

Защо твърди, че аварията е причинена от турбуленция? Бил е наясно, че това не отговаря на истината – лично той е казал на стюрдесата, че елероните са се спуснали... И това беше потвърдено по безспорен начин от звуковия анализ в лабораторията на Циглър. Защо командирът на ТПА545 скрива този факт? Защо лъже контролната кула?

По всеобщо мнение Джон Чанг е отличен пилот. Как тогава да се обясни поведението му? Дали не е изпаднал в шок? Понякога и най-добрите пилоти не могат да реагират правилно на внезапно възникнала кризисна ситуация. Но в случая става въпрос за друго... По всичко личи, че се действа по предварително подготвен вариант, почти заговор...

Кейси продължи да чете разпечатката:

0544:59 АТ АС искате ли медицински персонал какво е естеството на нараняванията

0545:10 ТПА545 не мога да кажа с точност

0545:20 АТ АС дайте приблизителна оценка

0545:30 ТПА545 съжалявам приблизителна оценка невъзможна

0543:22 ААИ98 две едно две точка девет прието

0545:35 АТАС имате ли хора в безсъзнание

0545:40 ТПА545 мисля че не но имаме двама убити

Командирът докладва за смъртните случаи след очевидно

колебание. Какво е станало там, горе, по дяволите?

0543:43 АТАС прието нула нула едно

0545:51 АТАС тпа пет четири пет в какво състояние е самолетът

0545:58 ТПА545 повреди в пътническите салони не особено тежки

„Не особено тежки?!“ – вдигна вежди Кейси. Пораженията в пътническите салони бяха за милиони долари! Нима командирът не е надникнал там, да види с очите си какво става? Нима не е бил наясно с размера на пораженията? Защо използва тази фраза?

0546:12 АТ АС в какво състояние е кабината за управление

0546:22 ТПА545 оперативно състояние упд параметри нормални

0546:31 АТ АС прието пет четири пет какво е състоянието на екипажа

0546:38 ТПА545 командирът и първият пилот са в нормално състояние.

В този момент един от първите пилоти е бил облян в кръв. Нима командирът не е знаел това? Очите ѝ пробягаха по останалата част от разпечатката. Утре ще се наложи да я занесе на Феликс и да поиска мнението му...

Зае се с другите документи. Докладът на конструкторския екип, заключенията от вътрешния оглед, рапортът за фалшивата предпазна скоба и обтекателен панел... Потъна в работа и забрави за хода на времето.

Минаваше десет вечерта когато отново стигна до записа на регистрираните отклонения в полетните параметри.

Беше се надявала да замени този запис с данните от бордовото устройство за дигитален запис на параметрите, но това не стана. Няма как, трябваше отново да се заеме с разпечатката.

Прозря се, прогони умората и се взря в дългата колона от цифри:

A/S POWER TEST 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0

AIL SERVO COMP 0 0 0 0 1 0 0 1 0 0 0

AOA INV 1 0 2 0 0 0 1 0 0 0 1

CFDS SENS FAIL 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0

CRZ CMD MON INV 1 0 0 0 0 0 2 0 1 0 0

EL SERVO COMP 0 0 0 0 0 0 0 0 0 1 0

```

EPR/N1 TRA-1 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
FMS SPEED INV 0 0 0 0 0 0 4 0 0 0 0
PRESS ALT INV 0 0 0 0 0 0 3 0 0 0 0
C/S SPEED ANG 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
SLAT XSIT T/O 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
G/S DEV ONV 0 0 1 0 0 0 5 0 0 0 1
GND SPD INV 0 0 0 0 0 0 2 1 0 0 0
TAS INV 0 0 0 0 1 0 1 0 0 0 0
TAT INV 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
AUX 1 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
AUX 2 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
AUX 3 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0
AUX COA 0 1 0 0 0 0 0 0 0 0 0
A/S ROX-P 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
RDR PROX-1 0 0 0 0 1 0 0 1 0 0 0
AOA BTA 1 0 2 0 0 0 0 0 0 0 1
FDS RG 0 0 0 0 0 0 1 0 0 0 0
F-CMD MON 1 0 0 0 0 0 2 0 1 0 0
    
```

Нямаше никакво желание да се рови в тази таблица. Все още не беше вечеряла, даваше си ясна сметка, че трябва да хапне нещо. Но тук я интересуваха единствено показанията AUX. Според обясненията на Рон, номер едно маркираше външни източници на енергия, номер две и три бяха резервни изходи, а AUX COA се използваше само за монтирани опции от страна на клиента. Нулите в показанията бяха нормални и показваха, че тези изходи не се използват...

Значи с този документ приключихме, въздъхна Кейси, изправи се и погледна часовника си. Минаваше десет и четвърт, време е да се прибира у дома. Утре я чака тежък ден, ще я снимат за телевизията. Никак не ѝ се искаше майка ѝ да звънне след предаването и да каже: „Скъпа, изгледаше *толкова* уморена!“...

Нави разпечатката на руло и я остави настрана.

Нула, помисли си тя. Най-добрата стойност при проверка на параметрите. Същата, до която стигна и тя, след дълги часове на извънреден труд...

Една голяма нула.

Нищо.

– Голямата и тлъста нула значи провал – каза на глас тя.

Не ѝ се мислеше за останалото: че времето изтича, че

разследването не носи никакви резултати, че утре следобед ще седи срещу прочутия Марти Риърдън и ще отговаря на въпросите му уклончиво, без подкрепата на реални доказателства. Че волно – неволю ще повтаря отговорите, които и внушаваше Мардър...

Лъжи ги, момичето ми, хич да не ти пука.

Май точно така ще стане...

Вече си достатъчно голяма, за да знаеш как стават тия неща...

Изгаси настолната лампа и се насочи към вратата.

Каза лека нощ на Естер, чистачката на етаж, после излезе в коридора. Вратите на асансьора бяха отворени. Влезе и натисна бутона за приземния етаж. На панела светна цифрата 1.

Вратите започнаха да се затварят, Кейси се прозя. Изведнъж усети калко е уморена. Беше глупаво да работи толкова много, пропуските бяха неизбежни...

Погледна светещия бутон и прозрението внезапно дойде.

– Забравихте ли нещо? – попита Естер, видяла я да се връща обратно.

– Не.

Влезе в кабинета и започна да рови купчината върху бюрото. Действаше припряно, част от документите се пръснаха по пода, но тя не им обърна внимание.

Рон каза, че нулевите показания са нормални и доказват, че системата е използвана. Но ако има единица... Най-сетне откри разпечатката и забързано я прелисти:

AUX 1 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

AUX 2 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

AUX 3 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

AUX COA 0 1 0 0 0 0 0 0 0 0 0 0

Ето я единицата! AUX COA беше регистрирала грешка в заключителната част на полета! А това означаваше, че съответната система е била използвана!

Но за какво?

Кейси шумно си пое дъх.

Все още не смееше да се надява.

Рон беше казал, че под съкращението COA се крие апаратура, монтирана по желание на клиента. Точно така... Опции по желание на клиента. Една такава опция е ЗУПД – записващото устройство за пряк

достъп...

А ЗУПД се монтира главно за улеснение на поддръжката, данните в него до голяма степен се покриват с тези в УДЗПП. Следователно, ако този самолет е бил оборудван със ЗУПД, Кейси положително ще реши голяма част от проблемите си...

Но Рон твърдеше, че на борда няма ЗУПД.

Каза, че е проверил опашката на Н-22, където обикновено се монтира този уред.

Но дали е проверил и останалата част на корпуса?

Дали е претърсил целия самолет?

Опциите, които се монтират по желание на клиента, не попадат под контрола на ФАВ и могат да бъдат поставени там, където пожелае превозвачът... В задния отсек, в товарния отсек, дори под пулта на радиопредавателя в кабината... Навсякъде...

Дали Рон е търсил както трябва?

Реша лично да провери това...

Следващите десет минути прекара надвесена над дебелия сервизни каталози на Н-22, но не откри нищо. В тях не се споменаваше нищо за ЗУПД, или поне тя не откри съответния раздел. Нейните каталози обаче бяха лични екземпляри. Това означаваше, че може и да не съдържат последните допълнения и изменения, тъй като работата ѝ не беше пряко свързана с поддръжката. На практика ги беше получила още при постъпването си в „Нортън“, тоест – преди цели пет години...

Нямаше време да изпита разочарование, тъй като в същия момент забеляза мострата на Контролно Визуалния Дисплей в ъгъла на бюрото си.

Охо, рече си тя и протегна ръка към странните на вид очила. Положи ги и включи компактдиска, но екранчето остана празно.

Изминаха няколко секунди преди да разбере, че в машинката няма СД-РОМ. Разрови картонената кутия, откри един сребрист диск и го пхна в процепата. После отново натисна бутон за включване.

Очилата светнаха. Пред очите ѝ изплува страница от първия сервизен каталог. Не знаеше как точно действа устройството. Екранът беше едва на сантиметър-два от очите ѝ но прожектираните данни сякаш плуваха в пространството пред нея. Страницата изглеждаше прозрачна, Кейси виждаше абсолютно всичко през нея...

Кормън обичаше да казва, че виртуалната реалност е виртуално безполезна, с изключение на шепа тясно специализирани приложения.

Едно от тях беше поддръжката. Там хората са дълбоко потопени в техниката, ръцете им са заети и най-често оплескани с машинно масло. По тази причина изобщо не са склонни да прекъснат работата си и да прелистят дебелия сервизен наръчник. Когато висиш на десет метра от земята и човъркаш някой неизправен реактивен двигател, няма как да мъкнеш и пет кила справочна литература със себе си. В този случай на помощ идва виртуалният дисплей. Същият, който беше изобретил Кормън...

Кейси откри, че може да прелиства каталога като натиска бутоните на апаратчето. Един от тях беше предназначен за търсене. При задействането му в пространството пред нея увисна компютърна клавиатура. Съседният бутон играеше ролята на мишка. Той задействаше съответната стрелка, която спираше на различните букви. Тромаво и бавно, но все пак вършеше работа. Стрелката спря на З, после на У и накрая на П и Д... Миг на бързо прехвърляне, след което пред очите ѝ изплува съответната страница от каталога:

H-22

ЗАПИСВАЩО УСТРОЙСТВО ЗА ПРЯК ДОСТЪП (ЗУПД)
ПРЕПОРЪЧИТЕЛНИ МЕСТА ЗА МОНТАЖ

С помощта на бутоните тя прегледа поредица от схеми, които предлагаша точното описание и местата за монтаж на ЗУПД в корпуса на H-22.

Оказаха се около тридесет.

Закачи плейъра на колана си и тръгна към вратата.

ЕЪРПОРТ МАРИНА 22.20 ч.

Марти Риърдън все още не беше напуснал Сиатъл.

Интервюто с Гейтс се беше проточило по-дълго от предвиденото и той изпусна самолета. Наложил се да вземе сутрешния полет, а това налагаше и съответните поправки в програмата.

Денят ще е тежък, въздъхна Дженифър. Беше планирала да започнат в девет, но при новата ситуация едва ли ще могат да направят нещо преди десет... Настанила се удобно в хотелската си стая, тя започна да преработва програмата върху екрана на портативния си компютър.

- 9.00–10.00 Посрещане и трансфер ЛАКС
- 10.00–10.45 Баркър в офиса
- 11.00–11.30 Кинг на летището
- 11.30–12.00 ФАВ на летището
- 12.15–13.45 Прехвърляне в Бърбанк
- 14.00–14.30 Роджърс в Бърбанк
- 14.30–15.30 Кадри пред „Нортън“
- 16.00–16.30 Сингълтън в „Нортън“
- 16.30–18.00 Връщане на ЛАКС

Програмата беше прекалено натоварена. В нея не се предвиждаше никакво време за обяд, задръствания в трафика и нормалните за всички снимки професионални засечки. Марти несъмнено ще иска да хване обратния самолет за Ню Йорк, който излиташе в 18.00. Имаше ново гадже и държеше да прекара почивните дни с него. Ще бъде много ядосай, ако изпусне и този самолет...

А нямаше никакво съмнение, че ще го изпусне.

Работата беше там, че интервюто му със Сингълтън в Бърбанк ще приключи точно в часа на най-голямото задръстване на движението. Няма начин да хване самолета, ако не тръгне от Бърбанк някъде около два и половина. Което означаваше да направи интервюто със Сингълтън по-рано, за сметка на адвоката, който вероятно ще отпадне... Всъщност, той няма да отпадне, защото драпа да се види в предаването. Ако се наложи, ще чака и до среднощ... Но не така стояха нещата с представителя на ФАВ.

Вече беше успяла да поговори с адвоката. Труден за понасяне при продължителен разговор, Кинг пасваше идеално за кратки кадри, особено ако са умело монтирани. Пет, най-много десет секунди...

- 9.00–10.00 Посрещане и трансфер ЛАКС
- 10.00–10.45 Баркър в офиса
- 11.00–11.30 ФАВ на летището
- 11.30–12.30 Трансфер до Бърбанк
- 12.30–13.00 Роджърс в Бърбанк
- 13.00–14.00 Външни снимки „Нортън“
- 14.00–14.30 Сингълтън в „Нортън“
- 14.30–16.00 Трансфер ЛАКС
- 16.00–16.30 Кинг на летището
- 17.00–18.00 Изпращане

Така ще се получи. Замисли се върху възможните засечки. Ако

човекът от ФАВ е добър (Дженифър не успя да го види, само говориха по телефона), Марти ще го оправи сравнително бързо. В случай, че прехвърлянето в Бърбанк отнеме повече време, отпада Роджърс, който тъй и тъй не е нищо особено... Сингълтън не би трябвало да ги забави, тъй като Дженифър щеше да предупреди Марти да не бъде прекалено заядлив. Ако всичко това се получи, напрегнатата програма би могла да бъде спасена...

После обратно на ЛАКС, където Марти приключва с Кинг и хваща самолета в 18.00. Дженифър ще разполага с достатъчно време да монтира материала и някъде през нощта да го изстреля в Ню Йорк. В събота сутринта ще позвъни на Дик да чуе забележките му, ще направи нова редакция и някъде около обед ще върне материала по електронната поща. Така ще си осигури достатъчно време преди излъчването...

Записа си да позвъни в „Нортън“ с молба за изтегляне на интервюто с два часа напред.

Едва след като приключи с програмата, тя се зае с купчината материали, изпратени по факса от „Нортън“. По принцип не се занимаваше с подобни документи, това беше работа на Дебора. И сега нямаше да го стори, но просто нямаше какво друго да прави. Прелисти ги набързо. Да, точно това, което можеше да се очаква... Различни хартийки, доказващи отличните летателни качества на Н-22...

Ръката ѝ изведнъж замръзна, очите ѝ се облешиха.

– Не! – прошепна Дженифър. – Това трябва да е някакъв майтап!

После бавно затвори папката.

ХАНГАР 5 22.30 ч.

През нощта заводите на „Нортън“ изглеждат пусати. Паркингите са полупразни, в спомагателните сгради цари тишина. Но целият периметър е ярко осветен, охраната внимателно следи показанията на видеокамерите, монтирани по ъглите на всяка сграда. Кейси излезе от администрацията и се насочи към Хангар 5, токчетата ѝ отчетливо зачукаха по асфалта.

Големият портал на Хангар 5 беше затворен и заключен. Пред него видя фигурата на Теди Роули, който разговаряше с някакъв електротехник. Над главите им се виеше цигарен дим, посребрен от светлината на прожекторите.

– Здравсти, скъпа – видя я Теди. – Още ли си тук?

– Аха – кимна тя и се насочи към страничната врата.

– Сградата е запечатана – спря я електротехникът. – Влизането в нея е абсолютно забранено, защото генералната проверка на електросистемите вече започна.

– Нищо – отвърна с усмивка Кейси.

– Съжалявам, не бива да влизате – изпречи се на пътя ѝ човекът. – Това е изричната заповед на Рон Смит. Ако пипнете нещо по самолета...

– Ще внимавам – отвърна тя.

– Нека влезе – намеси се Теди Роули, пристъпи напред и ѝ подаде тежко, дълго почти метър електрическо фенерче: – Вземи... Ако си забравила, вътре цари пълен мрак...

– Не бива да включвате осветлението, тъй като това може да повлияе на общото напрежение – обади се техникът.

– Разбирам – кимна Кейси. Понякога включването на централното луминисцентно осветление действително променя показанията на част от изключително прецизната апаратура.

– Може би трябва да позвъня на Рон – продължаваше да се притеснява човекът.

– Звънете на когото искате – изгуби търпение Кейси.

– И не пипайте парпетите, защото...

– Зная какво върша, за Бога!

Кейси им обърна гръб и хлътна в тъмния отвор.

В хангара цареше непрогледен мрак. Огромното покрито пространство по-скоро се усещаше, главно благодарение на едва уловимите очертания на големия самолет, от чиито отворени врати и отсеци се проточваха снопове кабели. Главната тест конзола беше монтирана под опашката, очертана от бледо синкаво сияние. То идваше от малък екран в горната ѝ част, на който се изписваха автоматично подадените команди. В кабината се появи светлина, примигна и бързо угасна. После светна салонът за първа класа, някъде на десетина метра над главата ѝ. Угасна и той, няколко секунди цареше пълен мрак. Дойде ред на сигналните светлини по крилата и опашката, които започнаха да мигат с ярка оранжева светлина. Това продължи няколко секунди, последвано от нова тъмна пауза.

След това се включиха прожекторите под крилата, огромното помещение сякаш пламна в студено сияние. Колесниците започнаха да се прибират. Легнал върху масивните стойки, самолетът беше в състояние

да спуска и прибира колесниците си. Това щеше да стане още няколко пъти през нощта.

Откъм вратата долиташе забързаното бръщолевеие на техника. Те-ди подхвърли нещо, двамата се разсмяха.

Кейси включи фенерчето и тръгна напред. Светлината излиташе на ярък и тесен сноп, тя протегна ръка и завъртя предната му част. Така вече беше по-добре...

Колесниците се прибраха, металните им капаци меко се захлопнаха. Няколко секунди не се случи нищо, после капациите се отвори-ха и в светлината на фенерчето изплуваха големите гуми, които бавно запълзя-ха надолу. Хидравличната система издаваше меко, монотонно свистене. На опашката се включи прожекторът, който осветяваше изписаната вър-ху подвижните части на кормилото сигнатура. Миг по-късно угасна...

Кейси се насочи към опашката, където се намираше една от основ-ните разпределителни кутии на електрозахранването. Искаше да я про-вери лично, въпреки твърдението на Рон, че вътре няма ЗУПД... Започ-на да се изкачва по широката сгъваема стълба, опряна на опашката, вни-мавайки да не докосва парапетите. Към тях бяха прикрепени снопове разноцветни кабели, някои от тях свързани с изключително чувствител-на апаратура, която може да се повлияе дори от статичното електричест-во на дланите ѝ...

Задната разпределителна кутия се оказа точно над главата ѝ. Врат-ичките ѝ бяха широко отворени и Кейси насочи лъча на фенерчето си натам. Горната част на кутията беше заета от генератора на резервното захранване, обвит в лабиринт от разноцветни кабели. Под него беше на-търпкана контролна апаратура от най-различен характер, с дигитални ек-рани и черни радиаторчета за охлаждане. Сред тях като нищо можеше да е монтиран и ЗУПД, чиято кутийка двайсет на двайсет сантиметра лесно би останала незабелязана...

Кейси си сложи специалните очила и включи плейъра на колана си. Пред очите ѝ моментално се появи пълната схема на уредите, разполо-жени в задната разпределителна кутия. Правоъгълникът на ЗУПД беше маркиран в червено. Свал очилата и напрегна взор към мястото му. Там обаче се мъдреше уред за измерване на хидравличното налягане...

Рон се оказа прав.

Тук няма ЗУПД.

Спусна се обратно по стълбата и внимателно се насочи към носа. Предната разпределителна кутия се намираше в долната част на корпу-са, непосредствено зад водещия колесник. Тя също беше отворена.

Кейси спря под нея и насочи лъча на фенерчето си нагоре. После си постави очилата и натисна бутона на колана си. Пред очите ѝ се появи друга схема. Мястото на ЗУПД беше вдясно горе, непосредствено до релето, което командва предната хидравлика.

Мястото беше празно, от него стърчаха чифт кабели с изолирани клеми.

Значи трябва да се търси във вътрешността на корпуса, каза си с въздишка Кейси.

Изскочи изпод туловището и тръгна към стълбата, която водеше към предната пътническа врата, разположена непосредствено зад пилотската кабина. Токчетата ѝ звучно по-тропваха по металните стъпала.

В салона цареше пълен мрак и тя включи фенерчето. Вътрешността му изглеждаше дори по-зле от преди. Електротехниците бяха свалили страничните облицовъчни панели, за да стигнат до вградените в стената кабели. Навсякъде стърчаха сребристи ивици изолационен материал. Във въздуха все още се долавяше тежката миризма на повръщано, въпреки че някой се беше опитал да я премахне с помощта на спрей дезодорант...

Пилотската кабина зад нея внезапно се освети. Лампичките с променливо насочване на тавана хвърлиха мека светлина към двете кресла. В момента, в който се изключиха, започнаха да мигат контролните дисплеи, принтерът на уреда за полетни данни меко изтрака два реда контролни цифри, след което утихна. Кабината потъна в мрак.

Цикличните тестове продължаваха.

Дойде ред на бордовата кухня, само на крачка от нея. В бърза последователност се включиха котлоните и микровълновите печки, звънна контролен звънец, цифровите показания примигнаха и угаснаха.

Отново мрак.

Кейси остана на мястото си до вратата, натискайки бутоните на плейъра. Изведнъж ѝ се стори, че чува стъпки. Замръзна на място и напегна слух.

Навсякъде около нея шракаха и жужаха различни релета и прекъсвачи, мигаха разноцветни светлини. Беше трудно да се доловят странични шумове...

Но тя продължаваше да се ослушва и търпението ѝ скоро бе възнаградено: наистина ги чу... Стъпки, без никакво съмнение.

Някой крачеше в хангара. Спокойно, без да бърза.

Разтревожена, Кейси надникна през отворената врата и подвикна:

– Теди, ти ли си?

Шумът от стъпките спря.

Пълна тишина.

Във вътрешността на самолета продължаваха да прещракват релета.

По дяволите, тръсна глава тя. Нервите ѝ явно бяха опънати от факта, че е сама в огромното туловище на Н-22, а наоколо цари непрогледен мрак. На всичкото отгоре е толкова уморена, че вече сигурно ѝ се причуват разни неща...

Излезе от бордната кухня и се наведе над лявата стена на коридора. Там, на няколко сантиметра от пода, беше разположена друга разпределителна кутия. Капакът ѝ беше свален. Диаграмата върху визуалния дисплей сочеше мястото на ЗУПД долу вляво. Нямаше го там. Кутията беше натъпкана с второстепенни релета и електромеханика.

Прехвърли се на следващата кутия. Тя беше монтирана в преграда-та, разделяща пътническата кабина на две, точно под раклата за вестници и списания. Едва ли някой ще монтира ЗУПД точно тук, каза си Кейси. И излезе права: в кутията нямаше нищо подобно...

Четири вероятни места за вграждане на уреда отпаднаха. Оставаха още двадесет и шест.

Насочи се към опашката, където имаше допълнителна разпределителна кутия. Намираше се в страничната стена на корпуса, непосредствено до задната врата. В нея спокойно можеше да се вмести квадратната кутийка на ЗУПД, още повече, че вътре имаше достатъчно свободно пространство, специално оставено от конструкторите. Дисплеят показва, че мястото на уреда е долу вдясно, до ключовете за централното осветление в кабината и бушоните за вътрешна връзка.

Нямаше го там.

В следващата секунда се включиха габаритните светлини на крилата, кабината се озари от ярка, мигаща светлина.

Нещо зад гърба ѝ издрънча и Кейси замръзна на мястото си. Звукът дойде откъм пилотската кабина. Приличаше на хлъзгането на метален предмет, улучен от нечий крак в мрака.

Напрегна слух.

Откъм кабината долетя търкане, придружено от леко скърцане.

В самолета имаше човек!

Кейси смъкна очилата и ги остави да висят на верижката. Безшумно се плъзна вдясно и приклепна зад тройната редица седалки.

Стъпките се приближаваха, придружени от неясно мърморене. Нима на борда имаше няколко души?

Задържа дъх.

Осветлението се включи. Най-напред в кабината за първа класа, после и в туристическия салон. Повечето от лампите висяха на жиците си ниско над пода, видимостта беше слаба. След няколко секунди в салоните отново се възцари мрак.

Кейси стисна фенерчето, тежестта му ѝ подеждва успокояващо. Премести се така, че да може да гледа между седалките.

Отново чу стъпките, но не видя нищо.

После се включиха прожекторите за приземяване, по тавана се появиха ярки кръгове светлина, идващи от илюминаторите. Един от тях, разположен в далечния край на кабината, угасна... После втори, трети... Някой вървеше към опашката и сянката му препречваше пътя на светлината.

Лошо, помисли си Кейси.

Как да реагира? Тежкото фенерче в ръката ѝ едва ли можеше да бъде използвано като оръжие за защита. Освен него разполагаше с пейджър, мобифон и...

Ръката ѝ се плъзна надолу и изключи пейджъра.

Човекът беше близо, само на няколко крачки от нея. След миг го видя. Вървеше бавно, главата му се въртеше на всички страни. От мястото си не можеше да зърне лицето му, но на светлината отвън видя, че носи червена риза на квадратчета.

Прожекторите за приземяване угаснаха.

Вътрешността на самолета потъна в мрак.

Кейси спря да диша.

До слуха ѝ достигна глухо шракане на реле, идващо някъде отпред. Тя разпозна характерния звук на електропрекъсвач, но непознатият в кабината вероятно не знаеше това. От устата му се откъсна изненадано сумтене, той се обърна и бързо тръгна обратно.

Кейси чакаше.

След известно време ѝ се стори, че долавя отдалечаващи се стъпки по металната стълба, която водеше обратно към пода на хангара. Но не беше много сигурна в това...

В самолета се възцари дълбока тишина.

Кейси изчака няколко минути, после предпазливо надникна иззад седалката. Крайно време е да се махам оттук, рече си тя. Подаде глава от отворената врата и напрегна слух. Да, вече беше напълно сигурна. По пода отекваха отдалечаващи се стъпки. Светлините на носа се включиха, по стената на хангара се плъзна издължена сянка на мъж...

„Махай се оттук!“ – заповяда ѝ вътрешният глас, но тя колебливо опипа очилата на дисплея, които висяха от врата ѝ. Искаше да даде достатъчно време на непознатия, тъй като не беше желателно да хукне подире му и да се сблъска с него някъде около хангара. А това време можеше да се използва рационално...

Сложи си очилата и натисна бутона на плейъра. Пред очите ѝ се появи следващата страница на техническия каталог.

Поредната разпределителна кутия се оказа на две крачки, монтира на до задната врата, върху външната обшивка на корпуса. Стъпи на последното стъпало на подвижната стълба и я видя. Капакът беше свален, вътрешността беше запълнена от три реда релета, които вероятно контролираха заключващите механизми на вратата. А под тях...

Да.

Това беше Записващото Устройство за Пряк Достъп.

Предпазната кутия беше боядисана в зелено, върху капака ѝ имаше надпис с бели печатни букви: СЕРВ ЗУПД 041/Б СЕРВ. Размерите ѝ бяха 20/20 сантиметра, от средата ѝ стърчеше шекер. Кейси протегна ръка и леко я подръпна. Разнесе се тихо щракане и кутията покорно легна в дланта ѝ.

Бинго!

Дръпна се обратно във вътрешността на кабината, стиснала с две ръце скъпоценния уред. Трепереше от вълнение. Това променя всичко!

Вълнението ѝ попречи да чуе забързаните стъпки зад гърба си. Осъзна се, когато вече беше късно. Желязна ръка ѝ нанесе силен страничен удар, тялото ѝ политна и започна да пада...

Надолу, към циментовия под на десет метра от зейналата врата на самолета...

Острата болка в бузата я прониза рано, твърде рано... Полетът свърши, тялото ѝ действително се приземи, но нещо не беше наред... Усети натиск по странни места на кожата си, вече не падаше, а се издигаше... После пак започна да пада... Цикълът се повтори. Изпита чувството, че е попаднала в гигантски хамак.

Предпазната мрежа.

Тялото ѝ бе спряно от предпазната мрежа. Невидима в мрака, но здраво опъната под самолетния корпус. Претърколи се по гръб и забеляза един силует в черната дупка на отворената врата над себе си. Силуетът помръдна и изчезна, във вътрешността на самолета закънтяха стъпки. Кейси бавно стана на крака, но разлюляната мрежа ѝ пречеше да

пази равновесие. Започна да се придвижва към голямата сребриста плоскост на крилото. Стъпките станаха по-отчетливи, с метален отенък. Нападателят се спускаше по предната стълба, далеч напред. Приближаваше се.

Трябва да се измъкна от тази мрежа преди да ме е пипнал, рече си тя. Продължи движението си напред. Изведнъж чу покашляне. Идваше от далечния край на крилото, някъде вляво.

Там имаше друг човек. Стоеше под крилото и я очакваше.

Спря се, мрежата под краката ѝ леко се полюляваше. След миг щяха да се появят светлини и тогава щеше да види кой е там.

Оранжевите контролни лампи на опашката рязко примигнаха. Бяха толкова ярки, че осветиха целия хангар.

Кейси видя съвсем ясно човека, който се беше изкашлял.

Беше Ричмън.

Носеше тъмносиньо яке и черни панталони, от ленивото му и отпуснато поведение нямаше следа. Изправено до крилото, тялото му беше стегнато, главата му напрегнато се въртеше във всички посоки.

Контролните светлини на опашката се изключиха, оранжевото сияние изчезна. Кейси внимателно продължи напред, мрежата под нея тихо проскърца. Дали я чу Ричмън? Ще може ли да определи местоположението ѝ?

Стигна гладката повърхност на крилото, която чезнеше в мрака.

Докосна я с ръка и продължи напред. Знаеше, че рано или късно мрежата ще свърши. Кракът ѝ опря в дебело въже. Наведе се и опипа някакви възли.

Легна по корем, хвана се здраво за въжето и увисна на ръце. Мрежата се наклони от тежестта ѝ. Не знаеше какво разстояние я дели от пода. Два метра, три?

До слуха ѝ достигна тропот на бягащи нозе.

Пръстите и се разтвориха...

Падна на крака, претърколи се. Коляното ѝ бе пронизано от остра болка. Чу как Ричмън отново се окашля. Беше много близо, малко вляво от нея. Кейси скочи на крака и се понесе към изхода. Проекторите за приземяване се включиха отново, светлината беше остра и заслепяваща. Видя как Ричмън вдига ръце да предпази очите си.

Знаеше, че в продължение на няколко секунди ще е напълно сляп. Само няколко секунди...

Може би ще бъдат достатъчни.

Къде ли изчезна другият?

Продължи да тича.

Блъсна се в стената на хангара, разнесе се тъп метален тътен.

– Хей! – извика някой зад гърба ѝ.

Плъзна се по протежение на стената, опипвайки я за да открие вратата. Зад гърба ѝ се разнесоха стъпки на бягащ човек.

Къде е проклетата врата? Къде?

Стъпките приближаваха.

Пръстите ѝ напипаха дърво, вертикални летви, пак дърво... После желязно резе. Вратата!

Блъсна я и излетя навън.

Свеж въздух.

Наистина беше навън.

– Как вървят нещата, скъпа? – обърна се към нея Теди и усмивката му разкри два реда блестящи зъби.

Отпусна се на колене и жадно пое въздух. Теди и електротехникът се втурнаха към нея.

– Какво има? Лошо ли ти е?

Надвесиха се над нея, докосваха я. Обзе я чувство на огромно облекчение. Направи опит да постави дишането си под контрол и прошепна:

– Извикайте охраната!

– Какво?

– Охраната! В хангара има външни хора! Електротехникът хукна да търси телефон, а Теди остана при нея. Тя изведнъж се сети за записващото устройство, сърцето ѝ пропусна един такт. Къде остана кутиятката?

– О, не! – проплака тя и започна да се изправя. – Изпуснала съм я!

– Какво си изпуснала, скъпа?

– Кутиятката...

Обърна се към хангара. Трябва да се върне, трябва да...

– Имаш предвид тази, която стискаш в ръка? Сведе очи към лявата си длан.

В нея държеше ЗУПД, пръстите ѝ бяха побелели от напрежение.

ГЛЕНДЕЙЛ 23.30 ч.

– Хайде, стига – успокоително промърмори Теди, прегърна я през рамо и я поведе към спалнята. – Всичко е наред, скъпа...

– Теди, не зная защо...

– Утре всичко ще разберем – прекъсна я той.

– Но какво е търсил в хангара по това време на нощта?

– Утре – повтори Теди.

Кейси се отпусна на леглото и изведнъж усети колко е уморена.

– Ще използвам дивана – обади се Теди. – Не искам тази нощ да си сама... – Протегна ръка и докосна брадичката ѝ: – Не се тревожи за нищо, скъпа.

Отне записващото устройство от ръката ѝ и галювна промърмори, сякаш говореше на дете:

– Това ще го оставим ей тук, на нощната масичка...

– Много е важно, Теди!...

– Знам – кимна мъжът. – Ще бъде тук и като се събудиш. Окей?

– Окей – кимна тя.

Теди стана и тръгна към вратата.

– Ако имаш нужда от нещо, повикай ме...

Очите ѝ се спряха на възглавницата. Трябваше да свали дрехите си и да се приготви за сън. Лицето я болеше. Трябва да се погледне в огледалото...

Взе кутийката и я тикна под възглавницата. После отпусна глава върху нея и затвори очи.

Само за мъничко, помисли си тя.

ПЕТЪК

ГЛЕНДЕЙЛ

6.30 ч.

Нещо не е наред!

Кейси рязко се изправи в леглото. Тялото ѝ бе пронизано от остра болка, от устата ѝ излетя неволен стон. Лицето ѝ гореше. Докосна бузата си и се намръщи.

На пода пред леглото имаше светъл правоъгълник. Слънцето беше изгряло. Очите и попаднаха на двете кални следи върху чаршафа. Беше спала с обувки. И с дрехи.

Лежеше върху завивките, напълно облечена.

Простена, размърда се и бавно спусна крака на пода. Всичко я болеше. Будилникът на нощното шкафче показваше шест и половина.

Бръкна под възглавницата и измъкна зелената желязна кутийка с бяло капаче.

ЗУПД.

В ноздрите я погъделичка миризма на прясно кафе.

Вратата се отвори, на прага се появи Теди по боксерки. В ръцете си държеше каничка с кафе.

– Зле ли си, скъпа?

– Всичко ме боли.

– И аз тъй си помислих – кимна Теди и ѝ подаде каничката: – Ще се справиш ли?

Кейси кимна и с благодарност пое каничката. Кафето беше горещо и силно. Болка прониза раменете ѝ.

– Лицето ти е горе – долу добре – огледа я преценяващо Теди. – Само скулата ти е зачервена. Предполагам, че си я ударила при падането върху мрежата...

„Интервюто!“ – изведнъж се сети тя.

– Исусе! – скочи от леглото, простена и се олюля.

– Три аспирина и гореща вана – предложи рецептата си Теди.

– Нямам време...

– Имаш! Ваната да е максимално гореща!

Тя влезе в банята и завъртя крановете. Погледна се в огледалото.

Лицето ѝ беше прорязано от ивици мръсотия. Под ухото червенееше оток, който вървеше надолу и изчезваше към тила. Няма страшно, ще го скрия с косата, рече си тя.

Отпи глътка кафе, съблече се и влезе във ваната. Краткият оглед на тялото ѝ показа и другите поражения: рани по лактите и коленете, охлузване на дясното бедро. Нямаше представа кога и къде ги е получила. Горещата вода ѝ се отрази добре.

Когато излезе от банята телефонът звънеше.

– Не вдигай! – подвижна на Теди тя.

– Сигурна ли си?

– Нямам време! – отсече тя. – Днес нямам време за никакви странични неща!

Влезе в спалнята да се облече.

До интервютото с Марти Риърдън оставаха само десет часа. В този отрязък от време трябваше да свърши най-главното: да изясни същността на инцидента с ТПА 545.

НОРТЪН

7.40 ч.

Боб Уонг положи зелената кутия на работната си маса, свърза я с кабел и натисна един ключ на конзолата пред себе си. Върху челния панел на ЗУПД светна червена лампичка.

– Захранването работи – облегна се назад той. – Готова ли си?

– Да – кимна Кейси.

– Можеш да се прекръстиш, ако искаш...

Пръстът му натисна един бутон, червената лампичка започна да мига.

– Какво става? – разтревожено попита Кейси.

– Спокойно, прехвърляне на данните...

След няколко секунди червената светлина се стабилизира.

– Сега какво?

– Нищо – отвърна Роб. – Данните са прехвърлени и можем да ги видим. – Натисна друг клавиш и екранът се изпълни с цифри. Приведе се напред, помълча за миг, после обяви: – Всичко ми изглежда наред... Днес може би е щастливият ти ден... Я да видим... – Пръстите му затичаха по клавиатурата.

Секунда по-късно на екрана се появи триизмерно изображение на

самолет със спуснати колесници. Блестящосиво, то ясно се открояваше на лазурния фон. Беше представено хоризонтално, под страничен ъгъл.

Уонг натисна няколко клавиша и пред очите им изплува опашката. Далеч пред нея се появи зелено поле, прорязано от сива писта. Изображенията бяха примитивни, но достатъчно ясни. Самолетът оживя и се насочи за кацане на пистата. После носът му се вдигна, колесниците се скриха в крилата.

– Токущо излетяхме – усмихна се Уонг.

Самолетът на екрана продължаваше да набира височина. Уонг натисна някакъв клавиш и на екрана се появи тъмно каре, в което тичаха цифри.

– Не е като на дигиталния запис, но върши работа – каза той. – Всички основни параметри са тук: височина, скорост, придържане към зададения маршрут, разход на гориво, показания на уредите, които контролират елерони, задкрилки, елеватори и рудан. Това, което ти трябва, Кейси... Данните са изключително стабилни.

Самолетът продължаваше да набира височина. Уонг натисна друг клавиш и на екрана се появиха бели облаци. Машината се издигаше сред тях.

– Предполагам, че не искаш засечка на реалното време – подхвърли Уонг. – Нали знаеш точно кога е станал инцидентът?

– Да – кимна Кейси. – Девет и четиридесет полетно време.

– Сигурна ли си?

– Да.

– Ей сега ще стигнем до него...

Сребристият макет на монитора зае хоризонтално положение, цифрите в карето бяха стабилни. После сред тях изведнъж замига червена лампичка.

– Какво е това?

– Регистрирана е грешна команда. Чакай малко... Да, има някакъв проблем с елероните...

Самолетът на екрана продължаваше да лети в хоризонтално положение. Всичко изглеждаше наред.

– Спускат ли се? – попита Кейси.

– Не. Регистрирана е грешка, нищо повече...

Кейси не отделяше очи от екрана. В продължение на пет секунди не се случи нищо, после предната част на крилата започна да променя формата си.

– Елероните се спускат – обяви Уонг и насочи вниманието си към цифрите в карето. – Спуснаха се напълно!

– Чакай малко – вдигна глава Кейси. – Значи първо се регистрира грешка, а след това се спускат елероните, така ли?

– Да.

– Непредизвикано спускане?

– Напротив, предизвикано – поклати глава Уонг. – Сега носът се повдига... Охо! Прехвърля допустимата граница... Ето го звуковия сигнал, който предупреждава за мъртвата точка и пропадането! А сега...

Самолетът на екрана прекрати издигането си, носът му рязко се наведе надолу. Белите облаци затичаха в обратна посока, като вихрушка. Екранът се изпълни с мигащите светлини на алармите.

– Какво означава това? – попита Кейси.

– Самолетът надхвърля допустимото натоварване, предизвикано от земното притегляне... Исусе, я го виж!

Макетът излезе от гмуркането и започна рязко да набира височина.

– Шестнадесет, осемнадесет, двайсет и един градуса! – развълнувано четеше показанията Уонг.

При гражданските полети допустимите градуси на изкачването варираха между три и пет. Десет градуса се позволяваха само при излитане. А при двадесет и един пътниците ще имат усещането, че се издигат вертикално нагоре...

Алармените сигнали се умножаваха.

– Претоварване – обясни със странно безизразен глас Уонг. – Тоя тип май иска да разкъса корпуса. Няма самолет, който да е конструиран за подобни натоварвания... Между другото, вие проверихте ли корпуса за механични изменения?

Самолетът на екрана отново се гмурна.

– Не мога да повярвам! – прошепна Уонг. – Автопилотът трябва да компенсира подобни резки аномалии!

– Може би е бил на ръчно управление...

– Дори и в този случай автопилотът се намесва... Той е програмиран да компенсира... – Пръстът му се закова на карето: – Ето, започва! Но пилотът продължава с ръчното управление... Това е чиста лудост!

Ново издигане.

Ново гмуркане.

С нарастващ ужас двамата гледаха трагедията, която се разиграваше пред очите им. Шест издигания, още толкова гмуркания... После, без всякакво предупреждение, машината зае хоризонтално положение.

– Какво стана? – попита с пресъхнало гърло Кейси.

– Автопилотът пое управлението – отвърна Уонг. – *Най-сетне!* – Поклати глава, въздъхна и добави: – Е, добре... Мисля, че вече знаем какво се е случило на този самолет, Кейси... Но проклет да бъде, ако имам представа *защо* се е случило!

БОЙНАТА ЗАЛА

9.00 ч.

В Бойната зала действаше екип по почистването. Големите прозорци към поточната линия бяха излъскани, столовете и овалната маса светеха без пращинка. В далечния ъгъл бучеше прахосмукачка, една жена довършваше мокета.

Дохърти и Рон Смит стояха в близост до вратата и разглеждаха някаква разпечатка.

– Какво става? – попита Кейси.

– Днес няма да има заседание на комисията – отвърна Дохърти. – Мардър го отмени.

– И как така никой не се сети да ме... – Кейси млъкна наред изречението, спомни си, че снощи бе изключила пейджъра. Пръстите ѝ механично се спуснаха към колана и го включиха.

– Снощният тест протече абсолютно перфектно – рече с въздишка Рон. – Сякаш за да потвърди първоначалното ни мнение, че имаме работа с един великолепен самолет. Открихме само две повтарящи се грешки: някъде около десет и половина се появи грешка в показанията на AUX COA, при това след като в продължение на пет пълни цикъла всичко си беше наред... Аз нямам обяснение за този факт... – В погледа, който ѝ отправи, имаше очакване. Вероятно вече знаеше, че Кейси е била в хангара и то в посоченото време. Тя обаче не възнамеряваше да го осветлява по въпроса. Поне за момента. Вместо това попита:

– А сензорите за близост?

– Там беше втората грешка – кимна Смит. – От общо двадесет и два цикъла за нощта, сензорите за близост на крилото изключиха шест пъти... Това е твърдо доказателство за неизправност.

– Какво става, ако тази неизправност се прояви по време на полет?

– Неверни показания на дисплея в пилотската кабина. Кейси кимна и се обърна към изхода.

– Хей, къде отиваш? – подвикна след нея Дохърти.

- Ще погледам малко видео...
- По дяволите, Кейси! Защо имам чувството, че вече знаеш какво става?
- Ако е така, отдавна да съм го споделила с теб – отвърна тя и излезе.

Разследването се раздвижи. Усети това дълбоко в себе си, както вчера беше усещала, че тъпче на място. ЗУПД беше ключът, благодарение на него най-сетне се очерта последователността, в Която се бяха развили събитията на борда на ТПА 545. А заедно с нея и късчетата от мозайката започнаха да заемат местата си...

Тръгна към колата си и измъкна мобифона:

– Норма, искам да ми осигуриш маршрутното разписание на „Транс Пасифик“!

– Имам едно пред мен – отвърна Норма. – Дойде заедно с документите на ФАВ. Какво те интересува?

– Хонолулу.

– Ей сега... – Настъпи кратка пауза, после гласът на Норма отново бръмна в слушалката: – Не летят до Хонолулу.

Ходят само до...

– Няма значение, това ми стига – прекъсна я Кейси. Така и предполагаше.

– Слушай, Мардър те търси, звъня три пъти – съобщи ѝ Норма. – Казва, че пейджърът ти не отговаря...

– Каж ми, че не можеш да ме откриеш.

– Ричмън също се опитва да...

– И за него не знаеш къде съм – отсече Кейси, прекъсна разговора и забърза към колата си.

Подкара и набра номера на Елън Фонг в счетоводството. Секретарката я осведоми, че и днес Елън е останала да работи у дома. Кейси поиска домашния ѝ номер и го набра:

– Здравей, Елън, обажда се Кейси Сингълтън.

– Здравей, Кейси – гласът ѝ беше хладен и предпазлив.

– Свърши ли превода?

– Да. – Кратък, безизразен отговор.

– Докрай? – Да.

– Можеш ли да ми го пратиш по факса? Мълчание.

После:

- Мисля, че няма да стане...
- Добре, но...
- Знаеш ли защо? – прекъсна я Елън.
- Мога да се досетя...
- Ще го донеса в кабинета ти – каза жената. – В два удобно ли е?
- Да.

Късметата от мозайката се подреждаха, при това бързо.

Кейси беше почти сигурна, че вече може да обясни какво е станало на борда на ТПА 545, да опише поредицата от на пръв поглед невинни събития, довели до трагедията. А ако има късмет, видеозаписът в лабораторията в Глендейл ще докаже правотата на разсъжденията й...

Само един въпрос продължаваше да е без отговор.

И тя трябваше да го открие...

БУЛЕВАРД СИПЪЛВИДА 10.45 ч.

Фред Баркър се потеше. Климатичната инсталация в кабинета му беше изключена, а въпросите на Марти Риърдън бяха толкова настойчиви, че потта изби по бузите и брадичката му и овлажни предната част на ризата му.

Марти Риърдън беше четиридесет и петгодишен красавец с тънки устни и пронизителен поглед. Приличаше на опитен прокурор, сблъсквал се с какво ли не. Говореше бавно и ясно, с убедителен тон, използваше къси и сбити изречения. Оставяше на събеседника си достатъчно време за отговор, интонацията и изражението на лицето му най-често изразяваха разочарование, а леко повдигнатите вежди сякаш питаха: възможно ли е това?

– Господин Баркър, вие описахте редица „проблеми“, свързани с Н-22... Но компанията производител твърди, че те отдавна са отстранени, чрез тъй наречените Директиви за сигурност на полетите. Истина ли е това?

– Не.

Под влиянието на Марти, Баркър отговаряше едносрично, забравил за дългите изречения. Единственото му желание в момента беше да говори максимално кратко.

– Директивите не са довели до нищо?

– Съвсем наскоро имахме нов инцидент, нали? Причинен от елероните...

– От „Нортън“ заявиха, че инцидентът няма нищо общо с елероните...

– Скоро ще се убедите, че това не е истина.

– Значи „Нортън Еъркрафт“ лъже?

– Вършат това, което винаги са вършили: предлагат някое сложно обяснение, чиято цел е да скрие истинския проблем.

– Сложно обяснение, значи... – повтори Марти. – Но нали и самолетите са сложни машини?

– Не и в този случай. Инцидентът е резултат от упоритото им нежелание да отстранят един стар конструктивен недостатък.

– Убеден сте в това, така ли? – Да.

– А защо сте толкова убеден? Вие конструктор ли сте?

– Не.

– Притежавате ли диплома по някоя специалност, свързана с въздухоплаването?

– Не.

– Какво сте учили в колежа?

– Това беше много отдавна...

– Не беше ли музика, господин Баркър? Не сте ли завършил музикална академия?

– Да, но...

Дженифър следеше атаката на Марти със смесени чувства. Тази част от интервюто винаги беше забавна, публиката много обича да наблюдава как някой натрива носовете на надутите експерти... Но в случая атаката на Марти заплашваше да унищожи цялото предаване. Ако достоверността на изявленията на Баркър бъде ликвидирана, то какво ще...

Естествено, можеше да мине и без него, изявленията му съвсем не бяха задължителни...

– Бакалавър на изкуствата – уточни с тържествен и малко тъжен глас Марти. – Специалност музика. Смятате ли, че тази квалификация ви дава право да се произнасяте за сигурността на самолетите?

– Само по себе си не, но...

– Имате ли друга специалност?

– Не...

– Научен опит, инженерно образование? Баркър разхлаби яката си:

– Работил съм във ФАВ...

– Преминахте ли там някакъв специализиран курс на обучение?

Динамика на течностите и газовете, да речем?

– Не.

– Аеродинамика?

– Все пак имам достатъчно опит, за да...

– Убеден съм в това. Но все пак искам да зная минал ли сте официален курс на обучение по аеродинамика, висша математика, технология на металите, структурен анализ и всички останали специалности, които са пряко свързани с производството на летателни апарати?

– Не, официално не...

– А неофициално?

– Разбира се. Имам дългогодишен опит в тази област...

– Много добре. Рафтовете зад гърба ви са пълни със специализирана литература, бюрото ви също... – Марти се наведе и взе разтвореното томче, което лежеше точно пред Баркър: – Какво е това тук? Аха... „Съвременни методи за структурен анализ на издръжливостта на самолетните корпуси“. Доста сложна материя... Вие оправяте ли се в нея?

– Да, до голяма степен...

– Добре, да вземем страницата, която сте отгърнали... – Риърдън извъртя книгата към камерата: – Страница 807... Цитирам: „Лийвърс и Рейдън въвеждат понятието биаксиален параметър, който е пряко свързан с магнитудите на опъна T , както е посочено в уравнение №5...“ Виждате това, нали?

– Да – преглътна Баркър.

– Какво е биаксиален параметър?

– Хм... Трудно ми е да го обясна с няколко думи...

– Кои са Лийвърс и Рейдън? – нахвърли се върху него Марти.

– Изследователи в тази област...

– Познавате ли ги?

– Лично не...

– Но познавате техните трудове, така ли?

– Чувал съм ги...

– Знаете ли нещо за тях изобщо?

– Всъщност, не. Лично не...

– Важни ли са техните изследвания?

– Вече ви казах, че не знам – отвърна Баркър и отново разхлаби яката на ризата си.

Дженифър си даде сметка, че трябва да се намеси. Марти предприемаше обичайната си вълча атака, подушил миризмата на страха. В този си вид материалът ставаше неизползваем... Трябваше да се наблегне на

друго: че Баркър води тази война от дълги години, че има немало победи в нея, че е напълно отдаден на идеята си... Вчера предвидливо беше запечатала върху лента всичко това, включително доста убедителните му изводи за дефектните елерони... Май именно вчерашният запис ще свърши работа. Потупа Марти по рамото и кратко обяви:

– Закъсняваме!

Марти откликна незабавно, тъй като отдалеч личеше, че е отегчен. Стана от креслото и направи крачка напред:

– Съжалявам, господин Баркър, но трябва да приключваме. Благодарим за времето, което ни отделихте, отговорите ви бяха изключително интересни...

Баркър беше слисан, от устата му се отрониха неразбираеми звуци. Гримьорката пристъпи към него с мека кърпа в ръце.

– Ще ви помогна да свалите грима – рече тя.

Марти Риърдън се извърна към Дженифър и тихо изръмжа:

– Какви ги вършиш, да те вземат мътните?

– Лентата на Си Ен Ен е истински динамит, Марти – шепнешком отвърна тя. – Нашият материал също... Хората се страхуват да пътуват със самолет и задачата ни е да оправдаем този страх. Следователно няма място за никакви противоречия...

– Този клоун не върши работа! – отсече Марти. – Бива го единствено за някое мъгляво изявление на фона на Съдебната палата, защото на практика изобщо си няма понятие за какво става въпрос!

– Марти, няма значение дали го харесваш, или не. Самолетът си има дълъг списък с проблеми, а видеозаписът е приказка!

– И какво от това? Всички вече са го гледали... Къде е *материалът*, питам аз. Няма да е зле да ми го покажеш, Дженифър!

– И това ще стане, Марти.

– Дано...

В тази кратка думичка се съдържаше и неизказаната заплаха: ако не сториш това, ще звънна на Дик Шенк и цялата работа отива по дяволите...

МАГИСТРАЛА „АВИАЦИЯ“

11.15 ч.

Снимаха представителя на ФАВ на открито, на фона на летището. Беше кльощав и носеше очила. Мигаше срещу слънцето, изглеждаше

слаб и безпомощен. Беше толкова безличен, че Дженифър дори не запомни името му. Силно се съмняваше, че ще стои добре пред камерата.

За нещастие мнението му за Баркър беше унищожително.

– Федералната агенция по въздухоплаването борави с изключително деликатна информация, която в повечето случаи е и конфиденциална. Често става въпрос за неща, които са обект на промишлен шпионаж. Обществеността е силно критична по отношение на нашата дейност, ето защо ние сме въвели изключително строга система от правила за съхраняване на въпросната информация. Господин Баркър наруши тези правила. Той очевидно е обладан от прекомерно силно желание да се види по телевизията, а името му да бъде цитирано от пресата.

– Господин Баркър отрича това – намеси се Марти. – Той твърди, че ФАВ не си върши работата и по тази причина се е почувствал длъжен да говори...

– Пред адвокатите...

– Какви адвокати? – вдигна вежди Марти.

– Господин Баркър предоставяше конфиденциална информация главно на адвокати, завели дело срещу някоя авиокомпания... При това манипулирана и непълна информация, относно все още неприключили разследвания. Това е незаконно, господин Риърдън.

– Защо не го дадохте под съд?

– Нямаме такива правомощия. Но разполагахме с доказателства, че за въпросната информация господин Баркър е получавал възнаграждение. Под масата, разбира се... Предадохме тези доказателства на прокуратурата, но дело не беше заведено. Бих казал, че бяхме доста разочаровани. И до днес сме убедени, че за подобно поведение господин Баркър би трябвало да влезе в затвора, заедно с адвокатите, които са го подкупвали...

– Защо не стана?

– Задайте този въпрос на прокуратурата. Там работят юристи... Чуval съм, че юристите не обичат да вкарват в затвора свои колеги. Нещо като професионална солидарност. Баркър е работил за адвокати, те пък са поели задължението да го отърват, когато това се наложи... Баркър и днес работи за тях. Изявленията му са тенденциозни, насочени изцяло в подкрепа на поредния прекомерно алчен иск за обезщетение... Този човек няма реален интерес към проблемите на сигурността на въздухоплаването. Ако имаше такъв интерес, той още щеше да работи при нас. Да служи на обществото, а не да трупа съмнителни пари...

– Известно ви е, че напоследък Федералната Агенция е подложена

на силен натиск – подхвърли Марти.

Май ще е по-добре да го спра, рече си Дженифър. Не виждаше смисъл в това интервю, и без това голяма част от него щеше да иде на боклука. Възнамеряваше да използва само началото от изявлението на, безличния – там, където споменаваеше, че Баркър търси саморекламата... Това беше най-безобидното обвинение, което можеше да балансира някои моменти от материала.

Баркър и трябваше.

– Марти, извинявай, но след десет минути трябва да сме на другия край на града – обади се тя.

Марти кимна и моментално благодари на човека от ФАВ. Коего означаваше, че суката продължава да го друса. Даде автограф за детето му и влезе в лимузината преди Дженифър.

– Исусе! – простена той и се облегна в седалката. Помаха с ръка на безличния, дари го с последна усмивка.

– Нещо ми се изплъзва, Дженифър! – заплашително изръмжа той в момента, в който лимузината потегли. – Поправи ме ако греша, но имам чувството, че нямаш никакъв материал! Разполагаш с някакви неясни обвинения на адвокати и платените им протежета и толкоз. Нищо съществено!

– Имаме материал, при това добър! – възрази Дженифър, старейки се думите ѝ да прозвучат убедително.

– Скоро ще се увериш в това!

Марти само изсумтя.

Колата излезе на магистралата и се насочи към заводите на „Нортън Еъркрафт“ отатък Долината.

„ВИДЕО ИМИДЖ СИСТЕМС“

11.17 ч.

– Ей сега ще тръгне – каза Хармън и забарабани с пръсти по конзолата.

Кейси внимателно се намести в стола. Тялото продължаваше да я боли навсякъде. До интервюто оставаха броени часове, а тя все още не беше решила каква линия на поведение да избере.

Касетата се включи.

Хармън беше утроил всеки кадър, по тази причина екранът странно подскочаше, а записът беше станал още по-страшен. Кейси безмълвно

наблюдаваше трагедията на беспомощните хора, които се блъскаха в стените на кабината. Записът най-сетне се превъртя, камерата се плъзна по пода и спря зад вратата на кабината.

– Превъртете обратно.

– Докъде?

– Максимално бавно, ще ви кажа...

– Кадър по кадър?

– Да.

Картината тръгна обратно. Сивият мокет. Неясното петно от мига, в който камерата полита към вратата. Проблясък светлина откъм кабината, раменете на двамата пилоти. Командирът вляво от командната конзола, първият пилот вдясно. Капитанът посяга към конзолата.

– Стоп!

Втренчи поглед в кадъра. Командирът е без кепе, протяга ръка. Първият пилот гледа напред.

Командирът протяга ръка.

Кейси придърпа стола си по-близо до монитора и напрегна взор. После се изправи, носът ѝ почти се залепи за екрана, очите ѝ се заковаха върху сканиращите ивици.

Ето го, каза си с въздишка тя. Ясно и категорично, в естествени цветове...

Но как да го използвам?

Няма начин, даде си сметка тя. Нищо не може да се направи. Вече разполагаше с пълна информация за инцидента, но огласяването на тази информация със сигурност щеше да ѝ коства работата. Всъщност, това май ще стане при всички случаи... Мардър и Едгартън бяха я вкарали в капан. На практика нямаше почти никакво значение дали ще лъже според указанията на Мардър по време на телевизионното интервю, или ще каже истината... И в двата случая последиците щяха да се стоварят върху нейната глава.

Единственият начин да се измъкне беше да откаже интервюто. Но това едва ли беше възможно...

– Окей – въздъхна тя. – Видях това, което ми трябва.

– Какво още ще искате?

– Едно допълнително копие.

Хармън натисна някакви бутони върху пулта, после притеснено я погледна:

– Трябва да ви кажа нещо, госпожице Сингълтън... Колегите ми

изгледаха записа и честно казано... някой от тях са доста притеснени...

– Представям си – кимна Кейси.

– Гледали и изявлението на оня човек по телевизията... Той твърди, че компанията ви се стреми да скрие истинската причина за инцидента...

– Аха...

– Повечето от тях са на мнение, че трябва да предадем тази лента на съответните власти, или пък на телевизията... За това особено много настоява нашата администраторка... Искам да кажа, че положението ни е като при случая с Родни Кинг... Седим върху динамит, животът на много хора е изложен на риск...

Кейси въздъхна. Не беше особено изненадана, но трябваше да се справи с този нововъзникнал проблем.

– Сторихте ли го вече? – попита тя. – Изпратихте ли някъде копие от тази касета?

– Още не – отвърна Хармън.

– Но хората са загрижени, така ли?

– Да.

– А вие какво мислите?

– Честно казано, аз също съм разтревожен – отвърна Хармън. – Вие работите в „Нортън“, лоялността ви към компанията е съвсем разбираема... Но ако нещо в този самолет действително представлява заплаха за живота на пътниците...

Умът на Кейси бясно препускаше. Нямаше начин да узнае колко са извадените копия на касетата. Събитията вече са извън контрол. Дойде ѝ до гуша от интриги: с превозвача, с конструкторския отдел, в профсъюза, с Мардър, с Ричмън... Куп интереси, куп предпочитания, а тя в средата на всичко това, опитвайки се да овладее положението...

На всичкото отгоре и тази видеокомпания!

– Как се казва администраторката ви? – попита тя.

– Кристин Барън.

– Тя наясно ли е с договора, който сме подписали? Най-вече с клаузата за дискретност?

– Да – кимна Хармън. – Но мисля, че в случая съвестта ѝ взема превес...

– Искам да се обадя по телефона – каза Кейси. – По възможност от директен апарат...

Хармън я заведе в един неизползван офис. Тя проведе два разговора, след което се върна в залата с мониторе.

– Касетата е собственост на „Нортън“ – обяви тя. – Съдържанието ѝ не може да става достояние на трети лица без наше разрешение. „Видео Импидж Системс“ е подписала договор, в който съществува съответната клауза за дискретност.

– А не ви ли гложди съвестта? – попита Хармън.

– Не ме гложди – тръсна глава Кейси. – Ние разследваме този инцидент и сме твърдо решени да стигнем докрай. А вие се бъркате в неща, които не разбирате. Ако публикувате съдържанието на тази касета, ще помогнете на един корумпиран адвокат да заведе дело за обезщетение срещу нас. Но ви предупреждавам, че това ще представлява нарушение на договора между вашата компания и „Нортън“. А ние сме достатъчно силни, за да ви смажем! Не забравяйте това.

След тези думи си прибра касетата и напусна залата.

КК „НОРТЪН“ 11.50 ч.

Кипяща от гняв, Кейси рязко отвори вратата на кабинета си. Вътре я чакаше възрастна жена, която се представи като Марта Гершън, специалист по „медийно поведение“. Приличаше по-скоро на добродушна бабичка. Сивата ѝ коса беше стегната в кок, носеше семпла бежова рокля с високо деколте.

– Съжалявам, но съм изключителна заета – категорично заяви Кейси. – Зная, че Мардър ви е помолил да се отбие, но се страхувам...

– О, прекрасно си давам сметка, че сте заета – каза Марта Гершън. Гласът ѝ беше тих и спокоен. – Нямате време за мен, особено пък днес. Освен това, нямате желание да беседвате с мен, нали? Вероятно защото нямате и кой знае колко добро мнение за Джон Мардър...

Кейси се закова на място и погледна възрастната жена, която се беше изправила в средата на кабинета ѝ и я гледаше с любезна усмивка.

– Вероятно имате чувството, че господин Мардър ви манипулира – продължи Марта Гершън. – Това мога да го разбера, тъй като и аз не останах с особено добри впечатления от него...

– А! – зяпна изненадано Кейси.

– Според мен той просто мрази жените – продължи възрастната дама. – Подозирам, че нарочно е възложил телевизионното интервю на вас, с надеждата да се провалите. Но аз няма да позволя това.

Кейси втръчено я изгледа.

– Моля, седнете – рече най-сетне тя.

– Благодаря, мила – отвърна Марта Гершън, седна на дивана и внимателно оправи гънките на бежовата си рокля. – Няма да ви отнема много време, но все пак ще е по-добре да седнете и вие – добави тя и склочи ръце в скута си. Изглеждаше абсолютно спокойна.

Кейси се подчини.

– Искам да ви напомня няколко дребни неща преди интервюто – започна даматa. – Предполагам знаете, че ще разговаряте с Марти Риърдън...

– Не, не знаех това.

– Това означава, че ще трябва да се справите със специфичния му стил. Кое то ще ви помогне...

– Надявам се да сте права...

– Права съм, мила – усмихна се Марта Гершън. – Успокоихте ли се вече?

– Мисля, че да.

– Бих желала да се облегнете назад. Още малко, точно така... Приведена напред изглеждате прекалено напрегната, тялото ви го издава... Стойте облегната в стола си, така ще изглежда, че приемате спокойно въпросите му... Трябва да бъдете максимално отпусната.

– Добре – кимна Кейси и се облегна назад.

– Чувствате ли се отпусната?

– Да.

– Винаги ли държите ръцете си върху бюрото, с преплетени пръсти? Бих искала да видя как ще изглеждате, ако просто ги положите върху бюрото. Да, точно така... Сключените ръце също издават напрежение. Разделени изглеждат по-добре, не мислите ли?

– Да, може би...

– Сигурно ви е досадно – усмихна се Марта Гершън. – Но аз познавам Марти Риърдън още от времето, когато беше начинаещ репортер... Кронкайт не можеше да го понася, считаше го за фуклив и повърхностен... Страхувам се, че тази преценка излезе абсолютно точна. Марти е пълен с номера, но нищо повече. Едва ли може да затрудни жена с вашата интелигентност, Катрин... Убедена съм в това.

– Ласкаете ме – усмихна се Кейси.

– Просто ви обяснявам как стоят нещата – игриво отвърна Марта. – При Риърдън най-важното е да не забравяте, че знаете повече от него. В този бизнес сте от години, докато той идва буквално за два часа и си отива... Иначе го бива, способен е бързо да вникне в материята. Но

няма как да я овладее колкото вас. Затова повтарям: помнете, че знаете повече от него.

– Добре – кимна Кейси.

– Друго: поради факта, че Риърдън не разполага с почти никаква информация, той ще направи всичко възможно да изкриви и манипулира информацията, която получава от вас. Спечелил си е репутацията на човек, който задава неудобни въпроси, но ако наблюдавате внимателно поведението му, бързо ще откриете, че винаги прибъгва до един и същи трик. Ето го: принуждава ви да се съгласите със серия изявления, които са толкова очевидни и логични, че всеки би ги приел. Вие, разбира се, кимате с глава: да, да, да... После изведнъж ви цапардосва с онова, което нито е логично, нито е вярно, и чака механичното ви съгласие... Абсолютно елементарен трик, на който обаче хората се хващат, въпреки че цял живот го е прилагал...

Ще ви дам пример.

Риърдън казва: Вие сте жена. Да. Вие живеете в Калифорния. Да. Имате добра работа. Да. Радвате се на живота. Да. Защо тогава откраднахте парите? Вие продължавате да кимате и изведнъж разбирате въпроса. Обърквате се, излизате от равновесие... Може би за кратко време, но това му е достатъчно: вече е получил реакцията, която може да използва.

Помнете, че му трябва само това: моментната реакция на объркване. Ако не я получи, ще започне отново, по друг начин. В състояние е да се връща няколко пъти на дадена тема. Стори ли го, вие сте наясно, че не е получил това, което иска.

– Ясно.

– Понякога прибъгва и до друг трик: прави провокационно изявление и млъква в очакване да запълните липсващата част от него. Ще ви каже например: Кейси, вие сте в производството на самолети, значи трябва да знаете, че тези машини не са безопасни... После ще млъкне в очакване на вашия отговор. На практика обаче той не ви е задал въпрос...

Кейси кимна.

– Или пък ще повтори вашите думи с недоверчив тон.

– Разбирам...

– *Разбирате?!* – недоверчиво вдигна вежди Гершън, сполучливо имитирайки гласа на Марти Риърдън. – Ясно ви е какво имам предвид, нали? По време на интервюто ще бъдете тласкана към защитна позиция. Но ако Марти не ви е задал въпрос, няма нужда да отговорите...

– Няма да отговарям – съгласи се Кейси.

– Много добре – усмихна се Гершън. – Убедена съм, че ще се справите. Само не бързайте. Интервюто ще бъде на запис, което означава, че те ще орежат всички по-продължителни паузи. Ако не разбирате някой въпрос, помолете го да се изясни. Мартин умее да задава неясни въпроси, които провокират точни отговори. Помнете едно: на практика той няма понятие за какво става приказка. Доletял е замалко и си тръгва веднага след интервюто.

– Ясно.

– И още нещо. Ако не се притеснявате да го гледате в очите, просто го направете. В обратния случай си изберете нещо в близост до главата му: облегалката на стола, картина на стената зад него. Фиксирайте погледа си там, камерата не може да установи дали гледате лицето му, или не... Изобщо, направете така, че да не губите концентрацията си.

Кейси насочи поглед към ухото на Гершън.

– Точно така – похвали я възрастната жена. – Мога да ви кажа само още две думи, Катрин. Работата ви е сложна. Ако се опитате да обясните това на Мартин, ще ви стане досадно. Той просто няма да прояви интерес и вероятно ще ви прекъсне. Много хора се оплакват, че на телевизията ѝ липсва фокус. Но това е основна черта на медията. Телевизията не става за информация. Информацията е активна и ангажираща, а телевизията е пасивна. Информацията е обективна и това я прави незаинтересована. Телевизията е емоционална, тя е забавление. Каквото и да каже Мартин, той не се интересува от вас, от вашата компания, от самолетите. На него му се плаща за таланта да пробуди емоциите на хората, да ги накара да изгубят самообладание, да кажат нещо необичайно. Той не иска да знае нищо за самолетите, той търси медийния миг. Проумеете ли това, лесно ще се справите с него.

На лицето ѝ се появи усмивката на добра баба:

– Зная, че ще се справите отлично, Кейси...

– Вие ще присъствате ли на интервюто? – попита младата жена.

– О, не – поклати глава Гершън. – Ние с Мартин не се понасяме от години. В редките случаи, в които се окажем лице в лице, и двамата изпитваме желание да плюем!

АДМИНИСТРАЦИЯТА 13.00 ч.

Джон Мардър седеше зад писалището си и подреждаше документите, които бяха нужни за интервюто на Кейси. Искаше всичко да е наред, поставено на предварително избраното място. Първо, заключението на комисията за фалшивата ускорителна плоскост, открита в двигател номер две. Тази плоскост си беше чист късмет. Невротикът Кени Бърн най-сетне беше свършил нещо свястно. Плоскостта е важна, общо взето едрогабаритна част, която не може да остане незабелязана. А тази тук е несъмнено менте. „Прат & Уитни“ без съмнение ще вдигнат шум до Бога когато научат за нея, особено за обърнатия наопаки орел в тяхното прочуто лого. Но важното в случая беше, че наличието на фалшива част може да насочи интервюто в съвсем друга посока, което без съмнение ще облекчи...

Телефонът му извънтя.

– Мардър.

В слушалката се появи характерното съскане на сателитна линия. Едгартън звънеше от борда на самолета, който го отнасяше към Хонконг.

– Свърши ли интервюто? – попита той.

– Още не. Започва след един час.

– Обади ми се веднага щом свърши.

– Добре, Хал.

– И гледай да ми съобщиш добри новини – приключи разговора президентът.

БЪРБАНК 13.15 ч.

Дженифър се притесняваше. Налагаше се да остави Марти сам за известно време. А да оставиш Марти сам по време на снимки е опасно. Той е неуморно и кипящо от енергия копеле, което се нуждае от постоянен контрол. Някой трябва да го държи за ръката и да му обръща внимание. Подобно на останалите водещи звезди в „Нюзлайн“, и той беше някогашен репортер, отдавна превърнал се в актьор. Егоцентричен, суетен, капризен актьор. Истинска болка в задника...

Дженифър си даваше сметка и за нещо друго: подозренията на Марти относно качеството на материала за „Нортън“ бяха породени единствено от загрижеността за собствената му изява. Той знае, че нещата са сглобени набързо, знае, че става въпрос за очернянето на една голяма компания. И се страхува, че след монтажа материалът може да се окаже твърде осакатен. Страхува се, че след излъчването на подобен материал, приятелите му в „Четири сезона“ ще го засипят с иронични намеци. Понятия като журналистическа отговорност изобщо не го вълнуват, интересува се единствено от това как ще изглежда на екрана...

Нещата зависеха изцяло от Дженифър. Нямаше я никакви си двадесетина минути, но когато голямата лимузина „Таун кар“ се плъзна на снимачната площадка, Марти вече крачеше напред – назад с намусено изражение на лицето.

Съвсем в негов стил.

Тя слезе от колата и той се втурна към нея. От устата му се изля обичайният за подобни ситуации порой: трябвало да изчакат със снимките, да позвънят на Дик и да му кажат, че нещата се закучват... Дженифър бързо го отрязва.

– Ела да ти покажа нещо, Марти – рече тя.

Извади от чантичката си една видеокасета и я подаде на оператора. Той я вкара в камерата, а тя се насочи към малкия монитор, поставен на право на тревата.

– Какво е това? – надвеси се над нея Марти.

– Ще видиш.

Лентата се завъртя. Бебе в скута на майка си. Гу-гу, гага... Бебето смуче пръстите на крачетата си.

Марти стрелна с поглед Дженифър, тъмните му вежди изразително се повдигнаха.

Тя замълча.

Лентата продължаваше да се върти.

Слънцето светеше право в монитора, изображението беше бледо, но достатъчно ясно. Човешки тела литнаха във въздуха. Марти шумно си пое дъх, развълнуван до крайност.

– Откъде докопа този запис? – напрегнато попита той.

– От една негодуваща служителка.

– Служителка на кого?

– На видеозаписна компания, която работи за „Нортън“ по договор. Сама ми се обади. Възмутена е, наранени са чувствата ѝ на достоен гражданин...

– Лентата е собственост на „Нортън“, така ли?

– Открили са я на борда.

– Невероятно! – прошепна Марти, заковал очи в екрана. – Невероятно! – Човешките тела продължаваха да летят във въздуха и да се блъскат в стените. – Шокиращи кадри!

– Нали?

Записът продължаваше. Беше добър, с отлично качество. Далеч подобър от това, което показа Си Ен Ен. По-динамичен, по-радикален... Камерата снимаше сама, разтърсването и неясните на места кадри само подсилваха ефекта на трагедията...

– Кой друг разполага с този запис?

– Никой.

– Но твоята негодуваща гражданка може да...

– Няма – поклати глава Дженифър. – Обещах ѝ че ако нещата останат между нас, „Нюзлайн“ ще поеме съдебните разноски по делото, което евентуално ще заведе „Нортън“. Затова ще си кротува...

– Значи тази лента ще бъде гвоздеят на предаването...

– Точно така.

– И ние държим оригинален запис от борда на самолета на „Нортън“!

– Да.

– Ще стане страхотно предаване! – засия Марти.

Възкръснахме, рече си с въздишка Дженифър, докато гледаше как Марти се приближава до телената ограда и започва подготовката си за снимките. Предаването е спасено!

На Марти може да се разчита, особено когато става въпрос за отсяване на ненужните подробности. На практика новият запис не допълваше с нищо информацията, с която разполагаха до този момент. Но Марти е професионалист. Той прекрасно знае, че животът на всяко предаване зависи изцяло от визуалните материали, които го подкрепят. Ако те са добри, всичко друго е без значение...

А тази касета е убиец!

Възбуден и кипящ от енергия, Марти крачеше напред – назад край оградата, очите му час по час се извъръщаха към грамадните халета на „Нортън“ в далечината. Ситуацията беше перфектна. Разполага със секретен материал на една огромна корпорация, която прави опит да прикрие престъпни пропуски в своя бизнес! Корпорация, която той блестящ, неумолим и безкомпромисен – ще разбие на пух и прах!

Гримьорката се зае с обработка на шията му, той извърна глава и потърси очите на Дженифър:

– Може би трябва да изпратим едно копие на Дик... Ще си умре от кеф!

– Вече е сторено – отвърна Дженифър и махна с ръка към една кола, която напускаше снимачната площадка.

Дик щеше да разполага със записа след един час, удоволствието му щеше да е огромно...

Разбира се, Дик ще започне да човърка... От лентата несъмнено ще се пръкне и рекламата, която ще предшества съботното предаване. Нещо от сорта на **НОВИ ШОКИРАЩИ КАДРИ ОТ КАТАСТРОФАТА С „НОРТЪН“**, или **УЖАСЯВАЩ ФИЛМ ЗА СМЪРТТА НА НЕВИННИ ХОРА В НЕБЕТО! СЪБОТА, ДЕСЕТ ВЕЧЕРТА, ЕДИНСТВЕНО ПО „НЮЗ-ЛАЙН“!**

Тази реклама ще се излъчва на всеки половин час до началото на шоуто. И цялата нация в съботната вечер ще застане пред телевизорите...

Марти бързо приключи заснемането на спомагателните кадри, справи се много добре. После се настани на седалката до Дженифър и лимузината потегли към главния портал на „Нортън“. Спазиха разписанието си абсолютно точно, дори имаха няколко минути в запас.

– Кого от компанията ще интервюирам? – попита той.

– Една дама на име Сингълтън.

– Дама? – вдигна вежди Марти. – Каква е тя?

– Вицепрезидент, приближава четиридесетте. Ръководи вътрешното разследване на инцидента.

– Дай материалите – протегна ръка Марти, взе папката и започна да я прелиства. – Ти без съмнение знаеш какво ни предстои, Дженифър... Рамката се променя изцяло... Записът ще тече четири минути, може би четири и половина... А може би и ще го повторим. На твое място бих направил именно това. Следователно времето за Баркър и останалите рязко се съкращава. Същността на материала ще се завърти около записа и интервюто с представителката на „Нортън“. Нямаме друг избор. А мадамата остави на мен. Ще я закова както си зная!

Дженифър не отговори. Чакаше го да приключи с прегледа на материалите.

– Я виж, я виж! – промърмори Марти и вдигна глава от папката: – Ти да не си правиш майтап с мен?

- Не – кротко отговори тя.
- Но това е истински динамит! Откъде го докопа?
- От „Нортън“. Преди три дни го получих по куриер, очевидно нещо са се объркали...
- Фатална грешка! – тържествено обяви Марти. – Особено за госпожа Сингълтън!

БОЙНАТА ЗАЛА

14.15 ч.

Кейси прекосяваше територията на завода, когато мобифонът ѝ зажува. Обаждаше се Стив Нието, ТП във Ванкувър.

– Лоши новини – каза той. – Токущо се връщам от болницата. Пилотът е мъртъв. Мозъчен кръвоизлив. Майк Лий го нямаше, помолиха мен да идентифицирам тялото и аз...

– Стив – прекъсна го Кейси. – Това не са неща за мобифон. Изпрати ми телекс, ако обичаш.

– Добре.

– Но не тук. Адресирай го до ТП в Юма.

– Сериозно?

– Да.

– Добре, Кейси.

Тя прекъсна разговора и влезе в Хангар 4. Искаше да поговори с Рингър за пилотското кепе, което бяха открили в опашката на самолета. Започваше да си дава сметка, че то ще се окаже възлов елемент за разпитането на случая.

Изведнъж ѝ хрумна нещо и набра номера на Норма.

– Слушай, имам чувството, че зная откъде е изпратен онзи факс със снимката от списанието – рече тя.

– Има ли някакво значение?

– Да. Свържи се с болницата „Сентинела“ на летището, ще търсиш една стюардеса на име Кей Лианг. Вземи лист и молив и си запиши въпросите, които искам да ѝ зададеш...

Разговорът с Норма продължи още няколко минути. Мобифонът изжува в момента, в който прекъснаха.

– Кейси Сингълтън.

– Къде ходиш, за Бога! – изкрещя Мардър.

– Намирам се в Хангар 4 – отвърна тя. – Ще се опитам да...

– Трябваше да си *тук!* – прекъсна я гневно директорът. – Чака те интервю, забрави ли?

– То е в четири...

– Изместиха го с два часа напред и вече са *тук!*

– Така ли?

– Точно така! Тук гъмжи от телевизионни техници и оператори. Подготвят снимките и чакат единствено теб. Побързай, Кейси!

Ето как Кейси се озова в Бойната зала. Отпуснала се на един стол в ъгъла, тя се остави в ръцете на гримьорката. Помещението беше пълно с народ. Осветителите монтираха прожектори на високи стойки, група техници облепваха тавана с големи листове картон. Снимачните екипи бяха два, всеки с по две камери. Обективите им бяха насочени в различни посоки. Пред масата бяха поставени два стола – за нея и за репортера...

Бойната зала не е най-доброто място за снимки, помисли си Кейси. Нямаше представа защо Мардър се е съгласил интервюто да бъде записано именно тук. Имаше чувството, че това е проява на неуважение към мястото, където обменяха мнения и спореха, където правеха всичко възможно да отстранят появилите се повреди в самолетите. Работа тежка и отговорна, ангажираща времето и усилията на много хора... И изведнъж – хоп, това място се превръща в телевизионен декор!

Нещата се развиваха прекалено бързо, Кейси усети как самообладанието започва да я напуска. Гримьорката я тормозеше: стойте без да мърдате, вдигнете глава, отпуснете я... Отнякъде се появи Айлийн, секретарката на Мардър. Тикна в ръцете ѝ плик от дебела хартия и промърмори:

– Джон иска да е сигурен, че разполагаш с това... Кейси понечи да го отвори, но гримьорката я спря:

– Моля ви, вдигнете глава... Само за минутка и приключваме...

Към тях пристъпи Дженифър Малоун, продуцентката.

– Как сте днес, госпожице Сингълтън? – попита с широка усмивка тя.

– Добре, благодаря – отвърна Кейси, все още отпратила очи към тавана.

– Барбара – извърна се към гримьорката Малоун. – Бъди сигурна, че ще уловиш... – Остави изречението си недовършено и махна с ръка.

– Бъди спокойна – отвърна Барбара.

– Какво трябва да уловите? – попита Кейси.

– Нищо особено, става въпрос за грима... – отвърна неопределено момичето.

– Ще ви дам още няколко минути да приключите – обади се Малоун. – После ще дойде Марти и заедно ще обсъдим основните моменти, които ще заснедем пред камера...

– Окей.

Малоун се отдалечи, а Барбара продължи работата си.

– Ще положи малко повече ретуш под очите ви, за да не изглеждате толкова уморена – рече тя.

– Госпожица Сингълтън?

Кейси се обърна, чула познатият от толкова много предавания глас на Марти Риърдън. Гримьорката безшумно се отдалечи. Известният репортер беше по риза с навити ръкави и разхлабена вратовръзка. Изпод яката му стърчаха книжни салфетки.

– Марти Риърдън – протегна ръка той. – Приятно ми е да се запознаем.

– Здравейте – отвърна тя.

– Искам да ви благодаря за усилията, ще направим всичко възможно нещата да протекат максимално безболезнено за вас...

– Няма проблеми.

– Сигурно вече знаете, че ще сме на запис. Така, че няма проблеми, ако се запънете, или пък искате до прочистите гърлото си. Всичко излишно ще бъде изрязано при монтажа. Същото важи и ако решите, че трябва да промените някой отговор. Бъдете убедена, че ще получите възможност да кажете пред камерата точно това, което искате да кажете...

– Добре.

– Ще започнем с полета на „Транс Пасифик“. Но едновременно с това аз ще засегна и някои други теми. В един момент ще ви попитам за китайската сделка, вероятно ще стане въпрос и за реакцията на профсъюза, стига да имаме време... Но това ще засегнем съвсем бегло, основната тема си остава инцидентът с „Транс Пасифик“... Доколкото разбрах, вие сте в комисията по неговото разследване...

– Да.

– Добре. Имам навика да прескачам от тема на тема, но това не бива да ви безпокои. Тук сме, за да разберем по най-добрия начин същността на проблема...

– Ясно.

– Добре, ще се видим по-късно – дари я с широката си усмивка

Марти Риърдъщ обърна се и се отдалечи.

Пред нея моментално се изправи гримьорката.

– Погледнете нагоре – заповяда тя и възобнови работата си. Помълча малко, после подхвърли: – Той е много добър човек, направо сладур...

До ушите ѝ долетя гласът на Малоун:

– Как сме с времето, момчета?

– Пет минути – отговори някой.

– Звук?

– Готови сме, чакаме труповете...

Гримьорката се зае да пудри шията на Кейси, тя неволно се намръщи от болката, появила се около драскотините.

– Мога да ви дам един телефон – прошепна момичето.

– За какво?

– Много добра фирма, отлични специалисти. Предимно психолози... Могат да ви помогнат, при пълна дискретност, разбира се...

– За какво да ми помогнат?

– Погледнете наляво, ако обичате... Тоя тип има тежки юмруци...

– Паднах – обясни Кейси.

– Да, разбирам – кимна момичето. – Все пак ще ви оставя визитката си... – Спря да работи за момент, огледа шията ѝ и промърмори: – Май трябва да подсиля основата... Иначе синината ще личи... – Взе една напоена с полутечен грим гъба и внимателно докосна шията ѝ. – Нямате представа колко неща виждам по време на работа... Жените обикновено отричат, но според мен вече е крайно време да се сложи край на насилието в семейството...

– Аз живея сама – поясни Кейси.

– Зная, зная – успокоително я погледна момичето. – Мъжете разчитат на мълчанието ни... Аз самата се опитах да накарам бившия си съпруг да се подложи на терапия, но той отказа... В крайна сметка си взех децата и го напуснах...

– Не ме разбрахте...

– Разбрах ви много добре. Но когато насилието продължава, човек неволно започва да се примирява. Обзема те депресия, чувство на безнадеждност... Но рано или късно всички ние се изправяме очи в очи с истината.

– Говорихте ли с Марти? – пристъпи към тях Малоун. – Ще се спрем главно на инцидента, но той вероятно ще засегне и китайската сделка, и профсъюзните искания. Отговаряйте без да бързате, не се

смушавайте в случай, че той скача от една тема на друга. Винаги го прави.

– Погледнете надясно – обади се гримьорката и започна да обработва другата част на шията ѝ. Кейси се подчини и видя някакъв мъж да пристъпва към нея.

– Трябва да ви предам нещо, госпожо – рече той и тикна в ръцете ѝ пластмасова кутия, от която стърчеше някаква жица.

– Какво е това? – попита тя.

– Надясно, моля! – повтори гримьорката. – Това е микрофонът, след малко ще ви помогна да го сложите...

Мобифонът ѝ в чантичката на пода изжужа.

– Изключете го! – извика някой.

Кейси протегна ръка към чантичката и поясни:

– Това е моят телефон...

– О, извинете.

Долепи машинката до ухото си и чу гласа на Мардър:

– Получи ли папката от Айлийн?

– Да.

– Прегледа ли я?

– Още не.

– Вдигнете леко брадичката си – каза гримьорката.

– Вътре е събрано всичко, за което говорихме – каза по телефона Мардър. – Рапортът за фалшивата плоскост на ускорителя и другите неща...

– Да, добре...

– Исках да се уверя, че всичко е наред...

– Всичко е наред.

– Разчитаме на теб. Тя изключи мобифона.

– Брадичката нагоре – повтори гримьорката. – Браво, точно така...

Най-сетне свършиха и Кейси се изправи. Жената почисти раменете ѝ с малка четчица и пръсна малко лак върху косата ѝ. После я отведе в тоалетната и ѝ показа как да прекара микрофонния кабел под блузката и сутиена, за да го закрепил за ревера си. Долната му част мина под полата, после отново се насочи нагоре към кутията, която бе закрепена на кръста ѝ. Когато всичко беше готово, тя натисна бутона за включване.

– От този момент нататък сте включена в системата, не забравяйте това – каза. – Могат да чуват всяка ваша дума...

– Ясно – кимна Кейси и оправи облеклото си. Кутията тежеше на

кръста и кабелът оставяше хладна следа върху голата и кожа. Настръхна леко, почувства се некомфортно.

Гримьорката я поведе обратно към Бойната зала, придържайки я за лакета. Кейси изпита чувството, че е гладиатор, когото водят към арената...

Прожекторите в залата светеха, вътре беше много горещо. Насочи-ха я към мястото и предупредиха я да не се спъне в дебелите кабели на камерите и я настанаха на стола. Две камери бяха насочени в лицето и другите две бяха отзад.

Операторът я помоли да премести стола си сантиметър два вдясно. Тя се подчини. Някакъв мъж дойде да намести микрофона на якичката и тъй като се чувало шумоленето на плата.

Риърдън се настани срещу нея и нагласи микрофона си без чужда помощ, безгрижно бърбейки с операторите. Намести стола си, изглеждаше отпуснат и спокоен.

– Няма за какво да се тревожите – усмихна и се той. – Всичко е наред.

– Да започваме, момчета – подвикна Малоун. – Те са по местата си, а тук е дяволски горещо!

– Камера А готова.

– Камера Б готова.

– Звук готов.

– Осветление! – заповяда Малоун.

Кейси мислеше, че осветлението вече работи, но се оказа, че не е така. Изведнъж всичко наоколо потъна в ослепителна, режеща очите светлина.

– Проверка на камерите! – прозвуча гласът на Малоун.

– Ние сме окей.

– Ние също.

– Добре – рече Малоун. – Запис! Интервюто започна.

БОЙНАТА ЗАЛА

14.33 ч.

Очите на Марти Риърдън срещнаха нейните, устните му се разтеглиха в усмивка.

– Значи тук се решава всичко – подхвърли той и жестът му обхвана залата.

Кейси кимна.

– Тук специалистите на „Нортън“ обсъждат всички инциденти, свързани със самолетите на компанията...

– Да.

– А вие сте част от този екип...

– Да.

– Вие сте вицепрезидент на отдела за качествен контрол в „Нортън Еъркрафт“...

– Да.

– И работите за компанията вече пет години...

– Да.

– Защо наричате това помещение „Бойната зала“?

Тя замълча. Нямахме как да опише с две думи споровете, които се водеха тук, гневните изблици и аргументите на хората, поставили си за цел да изяснят всичко около даден инцидент. Ако го стореше, Риърдън несъмнено щеше да се залови за нещо, опитвайки се да го извади от контекста...

– Просто прякор – кратко отвърна тя.

– „Бойната зала“... – проточи Риърдън. – Карти, графики, таблици, напрежение... Напрежението на хора под обсада... Не мислите ли, че в момента „Нортън Еъркрафт“ е под обсада?

– Не съм сигурна, че разбирам какво имате предвид.

Веждите на Риърдън театрално отскочиха нагоре.

– ОАВ, Европейската агенция по въздухоплаването отказва да издаде полетен сертификат на един от вашите самолети... Тя твърди, че моделът Н-22 е недостатъчно сигурен...

– На практика Н-22 има полетен сертификат, но...

– Вашата компания се готви да продаде около петдесет машини от този модел на Китай... Но китайците също проявяват безпокойство относно сигурността му...

Тя не се ядоса на безпардонната забележка. Концентрира се изцяло върху мъжа насреща си, всичко останало се стопи и изчезна.

– Не съм чувала за подобно безпокойство.

– Но сигурно сте чувала за причините, породили подобно безпокойство – моментално я захвапа Риърдън. – За инцидента в началото на седмицата, станал именно с Н-22...

– Да – кимна тя.

– Полет 545 на „Транс Пасифик“, инцидентът е станал над Тихия океан...

– Да.

– Трима загинали и неуточнен брой ранени...

– Петдесет и шест – кимна Кейси. Даваше си сметка, че както и да го каже, ще прозвучи ужасно.

– Петдесет и шест... – проточи Риърдън. – Счупени вратове, счупени крайници, контузии, мозъчни увреждания... Двама ще останат парализирани за цял живот...

Очите му очаквателно я погледнаха. Изречението не съдържаше въпрос и тя замълча под палещата светлина на прожекторите.

– Как се чувствате след всичко това?

– Както всички в „Нортън“, чиято основна грижа е безопасността на полетите. Конструкцията на нашите самолети е изградена по начин, който им позволява да летят три пъти по-дълго от предвиденото по спецификация време...

– Голяма грижа, няма що... Мислите ли, че това е най-подходящият отговор?

Кейси за миг се поколеба. Какви ги дрънка тоя?

– Съжалявам, но май не следвам мисълта ви – подхвърли тя.

– Нима компанията не е длъжна да строи сигурни самолети?

– Разбира се, че е длъжна. И го прави.

– Не всички са убедени в това – поклати глава Риърдън. – Например ОАВ, а може би и китайците... Задължена ли е компанията да отстранява всички конструктивни недостатъци, които влияят върху сигурността на полетите и които са ѝ предварително известни?

– Какво искате да кажете?

– Искам да кажа, че това, което е станало на Полет 545, се е случвало и преди! – отсече Риърдън. – При това многократно, на други машини от модела Н-22. Вярно ли е?

– Не – отвърна Кейси.

– Не? – отскочиха нагоре веждите на Риърдън.

– Не! – твърдо повтори Кейси. Ето го моментът, рече си тя. Вече се е надвесила над пропастта.

– Твърдите, че това е първият инцидент от подобен характер?

– Да.

– Как тогава ще обясните този списък? – попита Риърдън и вдигна един лист пред камерата. Кейси не видя написаното на него, но прекрасно знаеше за какво става въпрос. – Тук са описани всички инциденти с елероните на Н-22. Първият от тях е станал през 1992 година, малко след пускането му в редовна експлоатация. Осем инцидента, „Транс

Пасифик“ е деветият...

– Този списък е неточен – отвърна тя.

– Ще ми кажете ли защо?

Сбито и кратко, тя се зае да изяснява механизма на Директивите за сигурност на полетите. Изтъкна точните причини, поради които такива директиви са били издадени за Н-22, дебело подчерта, че проблемът е бил напълно решен в национален мащаб, но е останал открит за чуждестранните превозвачи, които не са длъжни да изпълняват директивите за сигурност, издадени в Америка. Фактът, че след 1992 година нито един Н-22 на националните превозвачи не е имал инцидент с елероните, беше основният и аргумент...

Риърдън слушаше с извити вежди, сякаш искаше да подчертае, че за пръв път в живота си се натъква на подобно нахалство.

– Нека обобщим, за да съм сигурен, че съм ви разбрал правилно – каза накрая той. – Според вас компанията е спазила правилата, а директивите, за които говорите, са напълно достатъчни за решаването на проблема...

– Самата компания е решила проблема – поправи го Кейси.

– Така ли? Но според информацията, с която разполагаме, именно непредизвикано спускане на елероните по време на Полет 545 е причина да загинат хора!

– Това не е вярно.

Прекрасно съзнаваше, че стъпва на тънък лед. Затаи дъх и зачака следващия въпрос на Риърдън. Ако я попита „спуснаха ли се елероните, или не?“, щеше да има сериозни неприятности.

– Значи информацията ни е неточна, така ли? – попита Риърдън.

– Не зная откъде сте я получили – рече Кейси, после, решила да отиде докрай, добави: – Да, информацията ви е неточна.

– Това означава, че Фред Баркър, бивш служител на ФАВ, греша...

– Да.

– Греша и ОАВ...

– Може би знаете, че ОАВ забавя подновяването на полетния сертификат на Н-22 поради европейските изисквания за ограничение на шума, а това съвсем не...

– Да се ограничим върху проблема с елероните, ако не възразявате – пресече я Риърдън.

Той не проявява интерес към информацията, прозвучаха в ушите ѝ думите на Марта Гершън.

– Греша и ОАВ, така ли? – повтори въпроса си Риърдън. Това

изисква доста подробен отговор, прецени Кейси.

Но как да го направи с малко думи?

– Погрешно е твърдението им, че самолетът е несигурен.

– Да разбирам ли, че отхвърляте всички критики по отношение на Н-22? – попита репортерът.

– Точно така. Става въпрос за един отличен самолет.

– Добре конструиран самолет, така ли?

– Да.

– Сигурен самолет?

– Абсолютно.

– Вие бихте летяли с него...

– При всяка възможност.

– Препоръчвате го на семейството си, на приятелите си...

– Абсолютно.

– Без никакво колебание?

– Да.

– А как реагирахте на кадрите, показани от Си Ен Ен? Ще се опита да изтръгне положителен отговор, след което ще ви удари под кръста...

– Всички ние в „Нортън“ си даваме сметка, че това е един трагичен инцидент – отвърна тя. – А на мен лично ми стана мъчно за пострадалите...

– Стана ви мъчно...

– Да.

– А не се ли разколеба доверието ви в сигурността на самолет Н-22?

– Не.

– Защо?

– Защото Н-22 е машина с отлични показатели по отношение на сигурността. Една от най-добрите, които се произвеждат в момента...

– *Една от най-добрите?!* – насмешливо попита репортерът.

– Точно така, господин Риърдън. Нека и аз ви попитам нещо... Миналата година четиридесет и три хиляди американци загинаха при автомобилни катастрофи. Четири хиляди се удавиха, други две хиляди умряха при задавяне с храна. А знаете ли колко са жертвите от самолетни катастрофи по вътрешните линии?

Риърдън помълча, после лицето му се разтегли в усмивка:

– Признавам, че ме хванахте натясно...

– Отговорете приблизително, господин Риърдън. Колко души загинаха от самолетни катастрофи миналата година?

– Да речем... – Риърдън сбърчи чело, помисли малко и добави: – Да речем хиляда...

– Петдесет – хладно се усмихна Кейси. – Точно петдесет. А знаете ли колко са жертвите за тази година, преди инцидента с ТПА 545? Шестнадесет. По-малко от загиналите при падане от велосипед...

– А колко от тези хора загинаха по време на полет с Н-22? – присви очи Риърдън, опитвайки се да възстанови изгубените позиции.

– Нито един – спокойно отвърна Кейси.

– Искате да кажете, че...

– Искам да кажа, че четиридесет и три хиляди души в тази страна умират всяка година в своите автомобили, но това не прави впечатление на никого. Хората шофират пияни, шофират уморени, сядат зад волана без изобщо да се замислят за състоянието си. Но същите тези хора изпадат в паника, когато трябва да ползват самолет... Защо? Защото телевизията и останалите медии постоянно се занимават с проблемите на гражданската авиация, като силно преувеличават рисковите фактори, съпътстващи полетите. Записът, за който споменахте, ще накара много хора да се въздържат от летене, при това съвсем неоснователно...

– Искате да кажете, че този запис не трябваше да бъде излъчен?

– Не съм казала такова нещо.

– Но казахте, че той неоснователно ще накара хората да се въздържат от летене.

– Точно така.

– Това означава ли, че по ваше мнение подобни записи не трябва да се излъчват в ефир?

– Не съм казала това.

– Кажете го сега...

– Казах, че по мое мнение подобни записи създават невярна представа за сигурността на полетите.

– Включително сигурността на полет с Н-22?

– Вече чухте мнението ми относно сигурността на този самолет.

– Значи не одобрявате публичното излъчване на подобни записи, така ли?

Какво цели този тип, по дяволите?! Кейси не успя да разгадае намеренията му и замълча. Главата ѝ напрегнат работеше. После усети накъде бие Риърдън и сърцето ѝ се сви.

– Госпожице Сингълтън, как мислите, трябва ли подобни записи да се крият от общественото мнение?

– Не – поклати глава тя.

– Значи не трябва да остават в тайна?

– Не.

– А имало ли случай „Нортън Еъркрафт“ да крие такива записи?

Охо, рече си тя и започна да изчислява колко души са запознати с касетата. Много са, призна с лека въздишка тя. Елън Фонг, Циглър, куп хора от „Видео Имидж Системс“. Поне дузина, ако не и повече...

– Лично вие знаете ли за съществуването на друг запис по този инцидент, госпожице Сингълтън?

Лъжи ги, момичето ми, беше казал Еймъс.

– Да, зная – отвърна тя.

– Запозната ли сте с него?

– Да.

– Ужасяващ е, нали?

Докопали са касетата! Значи трябва да се действа безкрайно внимателно!

– По-скоро е трагичен – рече на глас тя. – Това, което се случи на борда на ТПА 545, е истинска трагедия!

Раменете я заболяха от напрежение, усети огромната тежест на умората.

– Ще ви попитам направо, госпожице Сингълтън: „Нортън“ скри ли този запис?

– Не.

Веждите, на Риърдън се повдигнаха в престорено смайване:

– Но вие не сте го показали никъде, нали?

– Не.

– Защо?

– Касетата беше открита на борда на самолета и е обект на нашето вътрешно разследване. Нямаме практика да публикуваме каквито и да било материали преди приключването на съответното разследване.

– Не сте се опитали да прикриете определени конструктивни дефекти на Н-22, така ли?

– Не.

– Това ваше твърдение едва ли ще бъде прието, госпожице Сингълтън... „Нюзлайн“ получи копие от въпросната касета от един съвестен служител на „Нортън“, който твърди, че компанията иска да потули случая... С настояването записът да стане достояние на обществеността...

Кейси се вдърви на стола си.

– Изненадана ли сте? – иронично присви устни Риърдън. Тя не отговори. Беше заета да определи новата си линия на поведение.

Риърдън продължаваше да се усмихва. Очевидно изпитваше дълбока наслада от победата си.

„Сега!“ – рече си тя.

– А вие самият гледяхте ли въпросния запис, господин Риърдън? – Зададе въпроса си с преднамерено недоверчив тон, сякаш искаше да внуши на зрителите, че тази касета изобщо не съществува.

– О, да – тържествено отговори Риърдън. – Изгледах го отначало докрай. Признавам, че никак не беше лесно, защото това е един ужасяващ документ за престъпна небрежност от страна на компанията, произвела самолет като Н-22...

– Отначало докрай, казвате...

– Разбира се. В компанията на моите сътрудници от Ню Йорк...

Значи лентата е стигнала и Ню Йорк. Добре... Сега внимателно. Много внимателно!

– „Нортън“ изобщо възнамерявала ли е да даде гласност на въпросния материал, госпожице Сингълтън?

– Не сме обсъждали този въпрос, тъй като касетата не е наша собственост. Възнамерявахме единствено да я върнем на законния собственик след приключване на разследването. А той сам може да реши какво да прави с нея...

– След приключването на разследването... – повтори Марти и бавно поклати глава: – Ше ме извините, но на фона на това, което самата вие токущо казахте за загрижеността на компанията по отношение на сигурността, това ми звучи като опит за прикриване на собствените ви слабости...

– Прикриване?

– Госпожице Сингълтън... Нека ви задам въпроса по друг начин: щяхте ли да ни информирате, ако компанията наистина имаше някакъв проблем с Н-22, имам предвид сериозен и доказан от експлоатацията проблем?

– Вероятно да – кимна Кейси. – Но такъв проблем не съществува.

– Така ли? – проточи репортерът и сведе поглед към документите пред себе си. – Как тогава ще обясните този документ, госпожице Сингълтън?

Тя пое листа от ръцете му, очите ѝ пробягаха по съдържанието, лицето ѝ се опъна.

– Иисусе Христе! – неволно прошепнаха устните ѝ.

Риърдън получи това, което искаше. Своят медиен миг. Успя да я извади от равновесие, да получи необмислената ѝ реакция. Кейси

знаеше, че това е фатален удар, от който няма да се възстанови, независимо от аргументите и оттук нататък. Очите и останаха заковани върху хартията, смайването отказваше да я напусне.

Беше ксерокопие на един доклад отпреди три години.

ПОВЕРИТЕЛНА ИНФОРМАЦИЯ – САМО ЗА ВЪТРЕШНА УПОТРЕБА

НОРТЪН ЕЪРКРАФТ
КОМИСИЯ ЗА ВЪТРЕШНО РАЗСЛЕДВАНЕ
ОБОБЩЕНИЕ ЗА РЪКОВОДНИ КАДРИ ОТНОСНО:
НЕСТАБИЛНИ ПОЛЕТНИ ХАРАКТЕРИСТИКИ НА Н-22

Следваше списък на участниците в комисията. Нейното име беше на първо място, като председател.

Тя прекрасно знаеше, че няма нищо нередно нито в проучванията на комисията, нито в нейните заключения. Но самата форма на документа, а и темата на разследването звучаха изключително зле, звучаха изобличаващо. Щеше да ѝ бъде безкрайно трудно да даде смислени обяснения...

Той не се интересува от информация...

Това е документ за вътрешно ползване, на всичкото отгоре отпреди три години. Което означава, че почти никой вече не си спомня за него... Но как е попаднал в ръцете на Риърдън?

Насочи вниманието си към горния край на титулната страница, където беше изписан един номер на факс и името на изпращача: КК „НОРТЪН“.

Факсът беше изпратен от собственият ѝ офис.

Как?

Кой го беше сторил?

Изведнъж ѝ просветна.

Ричмън.

Хлапакът е бутнал този доклад между документите на бюрото ѝ. Онези, които Норма е изпратила на „Июзлайн“...

Но откъде е научил за него?

От Мардър.

Мардър беше запознат с хода на това проучване. Нещо повече – като програмен директор на Н-22, именно той го беше поръчал. А сега прави така, че проучването да види бял свят по време на телевизионното

интервю, защото...

– Госпожице Сингълтън? – погледна я с любопитство Риърдън.

Тя вдигна глава, очите ѝ се присвиха от режещата светлина прожекторите.

– Моля...

– Познат ли ви е този доклад?

– Да – кимна тя.

– Ваш ли подписът под документа? – попита Риърдън и ѝ подаде останалите три листа, съдържащи заключенията на комисията.

– Да.

– На практика вие сте била председател на секретна комисия, разследваща „нестабилни полетни характеристики“ на модела Н-22, нали така?

Божичко, как да отговоря на подобен въпрос?! Той не се интересува от информация...

– Комисията не е секретна – отвърна Кейси. – А разглежданата тема е рутинна. Подобни проучвания се правят на всички самолети, които са в експлоатация.

– Но тук става въпрос за нестабилни полетни характеристики, нали?

– Вижте какво – вдигна глава тя. – На практика това проучване е много полезно...

– Много полезно ли?! – Гъстите вежди отново демонстрираха отлично тренирано смайване.

– Точно така. Преди четири години, веднага след появата на проблема със спускането на елероните, възникна въпросът дали в определени моменти на полета машината не се изплъзва от управление. Ние нито избягнахме този въпрос, нито го игнорирахме. Напротив – поставихме го ребром и създадохме специална комисия, която да проведе съответните пълни тестове. Заключениеето на комисията гласеше, че...

– Ще го прочета – прекъсна я Риърдън. – „Полетната стабилност на машината зависи изцяло от компютрите за управление...“

– Точно така. Всички съвременни самолети използват...

– „Машината показва повишена чувствителност към ръчното управление по време на промяна във височината на полета...“

Кейси сведе очи към текста:

– Това е вярно, но ако прочетете и останалата част от изречението, без съмнение ще...

Риърдън не ѝ позволи да довърши.

– „Пилотите докладват, че самолетът излиза от контрол...“ – продължи да цитира той.

– Но вие умишлено манипулирате текста! – повиши тон Кейси.

– Така ли? – веждите саркастично се извиха. – Цитирам изядки от вашия доклад, госпожице Сингълтън. Един секретен доклад на „Нортън“!

– Мисля, че имахте желание да ме изслушате – започна да се ядосва тя. Знаеше, че ѝ личи, но престана да ѝ пука.

Риърдън се облегна назад и вдигна ръце. Олицетворение на съгласието.

– Но, разбира се, госпожице Сингълтън.

– Тогава ме оставете да довърша. Това проучване имаше за цел да установи дали Н-22 има проблеми със стабилността на полета. Заключение на комисията беше отрицателно, след което...

– Така казвате вие... – вметна репортерът.

– Казахте, че ще ме изслушате!

– Да, разбира се.

– За тази цел ще вкарам вашите цитати обратно в текста, от който сте ги извадили – тръсна глава Кейси. – Докладът сочи, че Н-22 зависи от компютърната система за управление. Стабилността на полета при всички съвременни самолети зависи от компютрите. Не защото не могат да бъдат управлявани ръчно, от пилотите. Напротив, могат. При това без никакъв проблем. Но нашите клиенти настояват за икономични машини. А максимална икономия се получава при минимално натоварване на двигателите...

– Чакайте – размаха ръце Риърдън. – Това няма нищо общо с темата...

– За минимална тяга самолетът трябва да има много прецизно положение във въздуха – не обърна внимание на протестите му Кейси. – Изчислено е, че това положение се постига когато носът е леко повдигнат... Именно тук влизат в действие компютрите, защото и най-опитният пилот не е в състояние да го направи. И в това няма нищо необичайно...

– Няма нищо необичайно в нестабилността на полета?! – иронично подхвърли Риърдън.

Продължаваше да скача от тема на тема, пречейки ѝ да даде пълноценен отговор.

– Ще стигна и до това – погледна го Кейси.

– Целият съм слух!

Иронията му беше съвсем открита.

Тя положи сериозни усилия да не избухне. Даваше си сметка, че това само ще влоши и без това не особено добрите ѝ позиции.

– Позволете ми да довърша изречението, което цитирахте – започна тя. – Вие казахте: „Машината показва повишена чувствителност при ръчно управление по време на промяна височината на полета“, нали така? Това, което пропуснахте е следното: „но тази чувствителност е в допустимите параметри и не представлява трудност за пилотите със съответния лиценз“!

– Вие обаче признахте за наличието на повишена чувствителност при ръчното управление – контрира светкавично Рийрдън. – Това не е ли друг термин за полетната нестабилност?

– Не – твърдо отговори Кейси. – Чувствителност не означава нестабилност.

– „Самолетът не подлежи на контрол...“ – не се предаваше Рийрдън.

– Напротив.

– Но вие правите разследване, защото сте обезпокоени от този факт...

– Ние правим разследване, защото сме длъжни да се уверим, че машината няма проблеми със сигурността на полета. И заключението ни е точно в този смисъл: Н-22 е напълно безопасен!

– Но разследването ви е секретно.

– Нищо подобно!

– Защо тогава не вижда бял свят, защо обществеността не е запозната с него?

– Защото е вътрешно и засяга пряката ни дейност.

– Значи няма какво да криете, така ли?

– Точно така.

– Защо тогава не казахте истината за Полет 545?

– Истината?

– Доколкото сме осведомени, вашата комисия по случая вече разполага с предварително заключение. Така ли е?

– Ние сме близо до такова заключение.

– Какво значи „близо“, госпожице Сингълтън? Установихте ли причината за инцидента, или не?

Кейси втренчено го изгледа, въпросът увисна във въздуха.

– Съжалявам, но трябва да заредим нов филм – обади се един от

операторите зад гърба ѝ.

– Започнете зареждането!

Риърдън изглеждаше като ударен с мокър парцал, но бързо се съвзе.

– Продължението следва – каза той и се усмихна на Кейси. Беше спокоен, защото знаеше, че е победил. Надигна се от стола и ѝ обърна гръб. Главните прожектори угаснаха, помещението изведнъж стана тъмно. Някой се сети да пусне климатичната инсталация.

Кейси също се изправи и измъкна радиомикрофона от колана си. Към нея забързано се насочи гримьорката с кутийка пудра в ръце.

– Само за минутка – спря я с вдигната ръка Кейси и забърза след фигурата на Ричмън, който се беше насочил към изхода.

СГРАДА 64

15.01 ч.

Настигна го в коридора и рязко го завъртя към себе си:

– Копеле мръсно!

– Хей! Я по-спокойно! – каза Ричмън и се усмихна на някого зад гърба ѝ. Тя се обърна и видя звукооператора и един от операторите да излизат в коридора. Но беше толкова бясна, че не можеше да се спре. Блъсна го в дамската тоалетна и затръшна вратата зад гърба си.

– За Бога, Кейси! – засмя се Ричмън, продължавайки да отстъпва назад. – Не знаех, че толкова много държиш на...

Тя го блъсна към редицата умивалници до стената и изсъска:

– Гадно, подло копеленце! Не знам кой стои зад теб, но заради тоя доклад аз ще...

– Какво ще? – хладно изръмжа Ричмън и я отблъсна от себе си. – Нищо не можеш да направиш! Май още не разбираш, че всичко е свършено! Ти току-що провали китайската сделка и това няма да ти се разминее!

Кейси изненадано зяпна. Пред нея стоеше съвсем друг човек – силен, спокоен, самоуверен...

– Свършено е с теб, свършено е с китайската сделка, свършено е с Едгартън! – по устните му пробяга хладна усмивка: – Точно както го беше предвидил Джон!

Мардър! Значи зад цялата работа стои Мардър!

– Ако китайската сделка се провали, с нея ще се провали и Мардър!

– каза на пресекулки тя. – Едгартън ще се погрижи за това!

– Няма да стане, Кейси – изгледа я съжалително Ричмън и леко поклати глава: – Едгартън си разхожда задника из Хонконг и изобщо няма да разбере какво ще се стовари отгоре му... В неделя по обед Мардър ще бъде новият президент на „Нортън Еъркрафт“. Бордът ще го удостои с този пост за по-малко от десет минути. Защо ли? Защото ние подготвихме една по-добра сделка, с Корея... Сто и десет самолета, с опция за още тридесет и пет. Шестнадесет милиарда долара. Бордът ще бъде във възторг...

– Корея, значи... – промърмори Кейси, опитвайки се да подреди нещата в главата си. Това беше огромна поръчка, най-значителната в историята на компанията. – Но как се стигна до...

– Много просто, обещахме им крилата – усмихна се Ричмън. – Кореиците са изключително доволни, готови са да платят сто и десет машини, без изобщо да им пука за американската преса, която както винаги е жадна за сензации. Те са убедени, че Н-22 е сигурен самолет и това е най-важното...

– Мардър им дава производството на крилата?

– Разбира се. Сделката е убиец!

– Наистина е убиец – въздъхна Кейси. – И първата жертва ще е компанията!

– Това е икономиката в глобален мащаб, Кейси.

– Но вие предавате компанията!

– Шестнадесет милиарда долара! – отвърна Ричмън. – В момента, в който обявим сделката, акциите на „Нортън“ ще скочат до небето! Всички ще бъдат доволни.

С изключение на хората, които работят в компанията, помисли си тя.

– Всичко е изпитано – продължи тържествуващо Ричмън. – Трябваше ни само това, което ти току-що направи: публична дискредитация на Н-22...

Раменете на Кейси увиснаха.

Очите ѝ се отместиха от Ричмън и се спряха на огледалото зад гръба му. Гримът по шията ѝ стоеше на ивици, беше започнал да се напуква. Очите ѝ бяха мрачни, от цялата ѝ фигура лъхаше униние и умора. Една победена жена...

– Бих предложил да ме попиташ, много любезно, какво да правиш по-нататък... Нямах друг избор, освен да изпълняваш каквото ти се заповяда. Ако си добро и послушно момиче, Джон може би ще прояви

снизходителност към теб... Ще ти даде отсрочка, три месеца да речем... Иначе си изритана моментално!

Ричмън леко се приведе над нея:

– Разбираш ли какво ти казвам?

– Да.

– Тогава чакам... Чакам любезно да ме попиташ какво да правиш по-нататък.

Умореният ѝ ум бясно препускаше, опитвайки се да открие някакъв изход. Но такъв нямаше. „Нюзлайн“ ще излъчи интервюто и планът на Мардър ще се увенчае с успех. Тя е победена. Победена още преди да започне да се бори... Победена в деня, в който Ричмън се появи пред бюрото ѝ...

– Чакам! – повтори със заповеднически тон Ричмън.

Тя погледна гладкото му лице, долови уханието на одеколона му. Копелето очевидно се наслаждаваше на мига. После, заслепена от безсилен гняв, изведнъж видя изхода.

Беше действала по правилата от самото начало на това разследване. Беше направила всичкопо силите си, за да открие проблема на 545. Честно, открито, почтено... И какво получи в замяна? Неприятности. Огромни неприятности!

Всъщност, дали наистина е така?

– Трябва да се примириш с фактите – каза Ричмън. – Нищо не можеш да промениш.

– Само гледай! – изръмжа тя, обърна му гръб и напусна тоалетната.

БОЙНАТА ЗАЛА

15.15 ч.

Настани се обратно на стола. Звукооператорът прикрепи кутийката с радиомикрофона на колана ѝ.

– Кажете няколко думи, ако обичате – рече той. – Искам да регулирам нивото на звука.

– Проба, проба, до гуша ми дойде – каза тя.

– Благодаря, достатъчно – усмихна се мъжът.

Видя фигурата на Ричмън, който влезе в помещението и опря гръб на далечната стена. На лицето му играеше доволна усмивка. Беше спокоен, очевидно убеден, че я държи в ръцете си. Мардър беше сключил голяма сделка, крилата вече пътуваха за Корея, компанията отиваше по

дяволите, при това с помощта на Кейси...

Риърдън се отпусна в стола срещу нея, разкърши рамене и оправи вратовръзката си.

– Как се чувствате? – усмихна ѝ се той.

– Добре.

– Тук е малко топличко, но скоро ще приключим – добави той и хвърли поглед на часовника си.

Над главата му се наведе Малоун и започна да шепне.

– Наистина ли? – попита репортерът и извъртя очи към тавана.

Веждите му се извиха, главата му кимна няколко пъти. – Разбрах... – Ръцете му чевръсто разлистиха папката върху масата.

– Готови ли сме, момчета? – повиши глас Малоун.

– Камера А готова.

– Камера Б готова.

– Звук готов.

– Запис! – заповяда тя.

Започва се. Кейси напълни дробовете си с въздух и погледна очаквателно Риърдън.

– Вие имате ръководен пост в „Нортън Еъркрафт“ – започна с усмивка той.

– Да.

– Работите в компанията от пет години.

– Да.

– С други думи сте доверен и високопоставен служител. Тя само кимна с глава.

– Да поговорим за инцидента с Полет 545. Той става със самолет, за чиято сигурност вие сте готова да гарантирате.

– Точно така.

– При този инцидент трима души са убити, над петдесет ранени...

– Да.

– Всички видяхме ужасните кадри от борда на самолета. Вашата Комисия за разследване на инциденти е работила денонощно, в резултат вече разполагате с предварително заключение...

– Така е – кимна Кейси.

– Тоест, вие знаете какво е станало на борда...

Внимателно!

Моментът настъпи. Сега наистина трябваше да действа с безкрайно внимание. Защото тя *не знаеше* какво е станало на борда, разполагаше единствено със силни подозрения. Нещата тепърва щяха да се

уточняват, събитията тепърва щяха да търсят логичното си място. Нищо още не беше сигурно...

– Само крачка ни дели от окончателното заключение – каза на глас тя.

– Излишно е да ви казвам, че изгаряме от любопитство да го чуем...

– Официално ще го обясним утре – вдигна глава Кейси. Успя да забележи стреснатото изражение върху лицето на Ричмън въпреки режещата светлина на прожекторите. Той не беше очаквал подобен ход. Сега лицето му се удължи, копеленцето очевидно се питаше какво ще последва...

Нека се пита.

Риърдън се извърна към Малоун, който се наведе и прошепна нещо в ухото му. Той кимна и зае нормалната си позиция:

– Госпожице Сингълтън, защо да чакаме до утре, след като вече имате това заключение?

– Защото, както сам подчертахте, това е един много сериозен инцидент. Около него се вдигна много шум, изказват се какви ли не предположения. Ръководството на „Нортън Еъркрафт“ съзнава своята отговорност и ще обяви своите заключения едва след приключването на полетните тестове, които ще бъдат извършени със същата машина, при същите полетни параметри...

– Кога ще стане това?

– Утре сутринта.

– Прекалено късно за нашето предаване – поклати глава Риърдън. – Надявам се, че си давате сметка за положението. На практика вие лишавате своята компания от възможността да отговори на серия от тежки обвинения срещу нея...

Кейси беше готова с отговора.

– Тестът ще се проведе в 5.00 сутринта – каза тя. – Веднага след това ще дадем пресконференция, най-вероятно някъде около обед.

– Около обед... – повтори Риърдън.

Изражението на лицето му не издаваше нищо, но Кейси знаеше, че обмисля ситуацията. Обед тук означаваше 15.00 часа в Ню Йорк. Тоест – достатъчно време за подготовка на емисията както в Ню Йорк, така и в Лос Анджелис. Предварителните заключения на „Нортън“ ще бъдат подробно отразени както от местните, така и от националните телевизионни канали. Предаването на „Нюзлайн“, което започва в 22.00, ще бъде безнадечно закъсняло. А това интервю, записано и монтирано

предната вечер, вероятно ще се окаже далеч от контекста на събитията, особено ако на пресконференцията се разкрият нови факти. Ще се превърне в досаден за зрителите архив...

– От друга страна ние искаме да бъдем честни спрямо вас – промърмори с въздишка Риърдън.

– Не съм се съмнявала в това – усмихна му се Кейси.

АДМИНИСТРАЦИЯТА НА „НОРТЪН“

16.15 ч.

– Майната ѝ! – отсече Мардър. – Вече е без значение какво ще направи!

– Но тя каза, че предстои полетен тест...

– На кого му пука?

– Подозирам, че ще покани телевизионния екип на борда – продължаваше да се безпокои Ричмън.

– И какво от това? Полетните тестове могат само да влошат нещата. Тя няма понятие какво е предизвикало инцидента, няма представа какво ще стане след излитането на „Транс Пасифик“ във въздуха... По всяка вероятност ще прибягнат до симулация на полетните параметри по време на инцидента, но никой не знае какво може да се случи...

– Какво?

– Този самолет е бил подложен на изключително тежки натоварвания, при това многократно – поясни Мардър. – Твърде вероятно е да има скрити повреди в конструкцията... Никой не знае какво може да му се случи във въздуха... – Направи повелителен жест с ръка и тръсна глава: – Това не променя нищо! „Нюзлайн“ ще се излъчи в събота вечер, между десет и единадесет. Същата вечер аз ще имам грижата да информирам Борда на директорите, че предстои телевизионно предаване, което ще нанесе тежък удар върху имиджа на компанията. Ще предложи спешно заседание на Борда в неделя сутринта. Хал няма да присъства, тъй като Хонконг е далеч. А когато чуят за сделката за 16 милиарда долара, неговите поддръжници в Борда положително ще го забравят. Всички притежават акции, всички са наясно колко ще скочи цената им при обявяването на сделката. А аз ще бъда следващият президент на „Нортън“ и никой не може да ме спре! Нито Хал Едгартън, нито Кейси Сингълтън!

– Не знам, Джон – въздъхна загрижено Ричмън. – Тя е умна кучка,

може да измъкне нещо от ръкава си...

– Не е достатъчно умна! – отсече Мардър.

БОЙНАТА ЗАЛА

16.20 ч.

Камерите бяха разглобени и опаковани, листовите от стеропор свалени от тавана, микрофоните влязоха в кутиите си, железните сандъци със снимачна техника бяха изнесени. Но преговорите продължаваха. В залата се появиха нови лица: шефът на правния отдел Ед Фулър, пилотът изпитател Теди Роули, двама инженери от екипа за полетни изпитания, които трябваше да отговорят на евентуални въпроси от техническо естество.

За „Нюзлайн“ преговорите водеше Малоун. Марти Риърдън крачеше напред – назад и от време на време се навеждаше да прошепне нещо в ухото ѝ. Завладяващото му присъствие се беше стопило заедно с ярката светлина на прожекторите, в момента не беше нищо повече от един уморен мъж на средна възраст, нетърпелив и раздражителен...

Малоун каза, че предаването само ще спечели, ако телевизионният екип заснеме на живо полетните тестове с Н-22.

Няма проблеми, кимна Кейси. После поясни, че тестовете се заснемат от дузина видеокамери, разположени както вътре в корпуса, така и извън него. Хората на „Нюзлайн“ могат да следят всичко на мониторите в контролната зала на земята. А след това ще получат и пълен запис...

Не, отказа Малоун. Това не е достатъчно. Екип на „Нюзлайн“ трябва да бъде на борда.

Изключено, поклати глава Кейси. Нито една самолетостроителна компания не допуска външни екипи по време на полетните тестове. После добави, че вече е направила компромис, предлагайки им да следят мониторите...

Това не е достатъчно, държеше на своето Малоун.

Тук се намеси Ед Фулър. Със спокоен и безизразен глас той поясни, че става въпрос за отговорност в юридическия смисъл на думата. „Нортън“ няма право да допусне лишени от специална застраховка външни лица на борда на самолет, който е в процес на изпитания.

– Вероятно си давате сметка, че при изпитателните полети съществува определен процент риск, госпожице – каза той. – Риск, който не може да се избегне...

Малоун отговори, че „Нюзлайн“ е готово да поеме този риск, а хората от екипа ще подпишат съответните декларации.

Това би уредило нещата, кимна с привидна сговорчивост Фулър. Но въпросните декларации трябва да бъдат заверени от юрисконсултите на „Нюзлайн“, за да имат сила в съда. За съжаление времето няма да стигне за подобен акт...

Малоун каза, че може да получи заверката в рамките на един час, независимо дали става въпрос за ден или нощ.

Фулър смени позициите. Ако „Нортън“ допусне екип на „Нюзлайн“ на борда, компанията трябва да получи гаранции за точното отразяване на резултатите от изпитанията. За целта поиска лично да одобри заснетия и монтиран материал.

Малоун отговори, че това противоречи на журналистическата етика, освен това няма да имат време. Ако полетните тестове приключат около обяд, тя ще трябва да монтира в микробуса и веднага след това да изпрати материала в Ню Йорк.

Фулър държеше на своето. Проблемът с монтажа си е на телевизията, но компанията трябва да бъде сигурна във вярното отразяване на фактите.

Спорът се проточи. В крайна сметка Малоун предложи трийсетсекунден коментар върху резултатите от теста, направен от представител на „Нортън“. Ще го вземат от пресконференцията и ще го включат без монтаж или редакция.

Фулър поиска минута.

Споразумяха се на компромисните четиридесет секунди.

– Имаме още едно условие – каза Фулър. – Ще ви позволим да филмирате полетните изпитания, ако не използвате касетата със записа от самия инцидент...

Изключено, отказа Малоун. Тази касета ще бъде излъчена.

– Споменахте, че сте получили въпросната касета от служител на „Нортън“ – изгледа я хладно Фулър. – Това не ни задоволява и настояваме за уточнение.

– Е добре, получихме я от човек, който работи за „Нортън“...

– Не е вярно – отсече Фулър.

– По-скоро работи за един от вашите подконтрактори – поправи се Малоун.

– И това не отговаря на истината. Ако желаете, мога да ви запозная с текстовете на закона, които уреждат договорите с подизпълнителите...

– Няма да е зле – опита се да бъде язвителна Малоун.

– Вече разполагаме с клетвена декларация от лицето Кристин Барън, администратор във „Видео Имидж Системс“. От нея е видно, че въпросната дама не е служител на „Нортън Еъркрафт“, а на практика не е служител и на споменатата агенция. Работи там на срочен договор, изпратена от Бюро „Работна сила“.

– За какво ми обяснявате всичко това?

– За изясняване на фактите. Въпросната касета сте получили от източник извън „Нортън Еъркрафт“.

– И какво от това? – сви рамене Малоун.

– Тогава какъв ви е проблемът?

Малоун помисли известно време, после кимна:

– Добре.

Фулър плъзна лист хартия върху масата.

– Този малък документ изяснява нещата – рече той. – Подпишете го, ако обичате.

Малоун хвърли поглед към Риърдън, който само сви рамене.

Наведе се над листа, подписа го и се изправи:

– Не мога да разбера защо се мотаем толкова! После изведнъж се сепна:

– Два екипа на борда, нали се разбрахме?

– Нищо подобно – отсече Фулър. – Вашите екипи ще наблюдават изпитанията от земята.

– Това не ни върши работа!

Кейси поясни, че екипите на „Нюзлайн“ ще бъдат допуснати до района на изпитанията, ще заснемат подготовката за полета, излитането и кацането. Но не могат да вземат участие в самия полет.

– Съжалявам! – отсече Малоун.

Теди Роули прочисти гърлото си и рече:

– Мисля, че не схващате положението, госпожице Малоун. Няма начин да правите снимки на борда на самолет, който е подложен на полетни изпитания. Всички участници в подобни изпитания задължително са привързани към местата си със специални, четириточкови колани. Не могат дори да отскочат до тоалетната. Забранено е използването на прожектори и батерии, тъй като те създават магнитно поле и могат да повлияят на контролните уреди.

– Не ни трябва прожектори – не се предаваше Малоун. – Можем да снимаме и при наличното осветление.

– Не ме разбрахте – въздъхна Роули. – Горее може да стане доста напечено!

– Точно затова трябва да сме там!

Отново дойде ред на Ед Фулър.

– Искам да бъда максимално ясен, госпожице Малоун – прокашля се той. – „Нортън Еъркрафт“ няма да допусне ваш екип на борда на самолета при никакви обстоятелства! Това е напълно изключено!

Малоун запази упорито мълчание.

– Давате ли си сметка защо провеждаме изпитанията над пустинята, госпожице? – погледна я с леко раздражение Роули. – Над огромна, абсолютно ненаселена територия?

– Може би защото се опасявате от катастрофа...

– По-точно е да се каже, че не знаем какво може да се случи. Затова ми повярвайте: за вас е по-добре да останете на земята!

– Не, наш екип трябва да бъде на борда!

– Ще има големи натоварвания, нима не разбирате? – ядоса се не на шега Роули. – Гравитацията не може да бъде понесена от...

– Самолетът ще бъде оборудван с тридесет камери – прекъсна го Кейси. – Те ще обхванат всеки сантиметър от корпуса, под всички възможни ъгли: пилотска кабина, крила, пътнически салони, всичко... Никой няма да разбере, че тези снимки не са ваши...

Малоун продължаваше да се цупи, но Кейси моментално усети, че е улучила целта. Процудентката се вълнуваше единствено от визуалния материал.

– Тогава искам да разположа камерите сама! – каза тя.

– Няма да стане – поклати глава Роули.

– Трябва да мога да кажа, че нашите камери са на борда – настоя Малоун. – Това е абсолютно необходимо!

В крайна сметка стигнаха до компромис. „Нюзлайн“ може да монтира две свои камери на борда. Те ще бъдат фиксирани и ще заснемат полета. В допълнение предаването може да ползва материалите от камерите, разположени във вътрешността на корпуса. Накрая, „Нюзлайн“ ще получи разрешение да заснеме Риърдън на фона на Сграда 64, в която се намира главната поточна линия.

„Нортън“ поема разноските на телевизионния екип до изпитателния полигон в Аризона, където ще го настани в мотел. Утре сутринта ще осигури превоз до полигона, след приключването на изпитанията ще го върне обратно в Лос Анджелис.

Малоун побутна подписания документ към Фулър и рече:

– Съгласна съм!

Рийрдън погледна часовника си и забързано излезе. Малоун го последва, тъй като ѝ предстоеше подготовката на външните снимки. Кейси, Роули и Фулър останаха сами в Бойната зала.

– Надявам се, че взехме правилното решение – рече с въздишка Фулър, обърна се към Кейси и добави: – Нали изпълних молбата, която ми отпрати по телефона?

– О, да, Ед. Представи се отлично!

– Но видях и онзи запис – подхвърли с въздишка Фулър. – Ужасен е... Страхувам се, че каквото и да излезе от полетните изпитания, именно тези кадри ще се запомнят...

– Ако бъдат излъчени...

– Опасявам се, че „Нюзлайн“ няма да се откаже от тях.

– Ще видим. Утре всичко ще се изясни.

– Дано... – въздъхна Фулър. – Залогът е много висок.

– Така е.

– Предупредете ги да си вземат топли дрехи – обади се Теди Роули. – Това се отнася и за теб, скъпа. И още нещо... Наблюдавах внимателно тая мадама и останах с чувството, че утре ще се опита да скочи на борда...

– Може би – кимна Кейси.

– Ти също, нали? – подхвърли Роули.

– Кое знае? – усмихна се тя.

– Хубавичко си помисли – погледна я загрижено пилотът. – Нали видя записа на полетните данни? Корпусът е понесъл натоварване със 160 процента над максимално допустимото! Она тип го е подложил на изпитания, които никога не са правени... А утре аз ще го вдигна във въздуха и ще сторя същото...

Кейси сви рамене.

– Дохърти провери фюзелажа – започна тя. – Подложиха го на рентгеноскопия и...

– Тази проверка не може да бъде пълна, Кейси – поклати глава Теди. – Нали знаеш, че пълната проверка изисква поне месец? През рентгена трябва да минат всички сглобки на корпуса, а това не е направено...

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че корпусът може да се разпадне в момента, в който го подложат на същите натоварвания, които са били регистрирани по време на инцидента!

– Ти какво, плашиш ли ме?

– Не, Кейси. Но това е истината. Всичко може да се случи.

ПРЕД СГРАДА 64

16.55 ч.

– В историята на самолетостроенето няма прецедент телевизионен екип да присъства на полетни изпитания – говореше пред микрофона Марти Риърдън. – Но днешните изпитания са от съдбоносно значение за „Нортън Еъркрафт“ и компанията е толкова убедена в успешния им изход, че позволи на наш екип да ги засеме. Ще видите кадри от изпитанията на машината на „Транс Пасифик“, с която стана нещастieto по време на полет 545. Спорният модел Н-22, наречен „летащ ковчег“ от редица критици. Производителят твърди, че това е един добър и абсолютно сигурен самолет. Полетните изпитания ще покажат дали наистина е така.

Репортерът замълча.

– Готово – обади се Дженифър.

– Ще ти трябват ли допълнителни кадри?

– Аха...

– Между другото, къде ще се проведат изпитанията?

– В Юма.

– Добре – кимна Риърдън.

После отново зае позиция пред Сграда 64, обляна от лъчите на следобедното слънце, гласът му прозвуча приглушено, с лек отенък на съзаклятничество:

– „Намираме се на изпитателния полигон на «Нортън» в Юма, Аризона. Часът е пет сутринта, специалистите привършват подготовката за тестовия полет на 545...“ – Прекъсна, вдигна глава и попита: – Каква е часовата разлика, между другото?

– Откъде да знам? – сви рамене Дженифър. – Импровизирай.

– Добре.

Риърдън сведе поглед пред себе си и продължи:

– „На разсъмване напрежението нараства... Напрежението нараства в утринния здрач... С първите лъчи на слънцето напрежението рязко нараства...“

– Това ще свърши работа – обади се Дженифър.

– С какво чувство ще говорим?

– Трябва да бъдем готови за всякакъв изход, Марти...

– Печелим, или?...

– За по-сигурно ще разработиш и двата варианта... Очите на Риърдън отново се сведоха надолу:

– „Самолетът се приземява, екипът ликува. Навсякъде светят щастливи усмивки. Изпитанието премина успешно. «Нортън» доказва правотата си. Поне на този етап...“ – Замълча, пое си въздух и продължи: – „Самолетът кацна. Изпитателите на «Нортън» унило мълчат. Очевидно Н-22 действително има конструктивни недостатъци, които заплашват живота на пътниците...“ – Вдигна глава и попита: – Това стига ли?

– Повтори това за конструктивните недостатъци, ще те хвана в едър план – отвърна Дженифър. – Подходящо е за финал.

– Добра идея.

Предложенията да го показват в едър план винаги бяха добра идея. Тялото му се стегна. Стиснал челюсти, великият Марти Риърдън отправи поглед към обектива на камерата.

– „Тук, където се произвежда Н-22...“ Не, не... „Зад мен виждате халето, в което...“ Не, почакай малко... – Тръсна глава и отново заби очи в камерата.

– „Споровете около сигурността на Н-22 очевидно ще продължат. Хората, които работят тук, в тази сграда, са абсолютно убедени в качествата на самолета, който произвеждат. Но тяхното убеждение не се споделя от критиците на Н-22. Ще има ли нова кървава драма в небето? На този въпрос може да отговори само времето. Аз съм Марти Риърдън «Нюзлайн», Бърбанк, Калифорния.“

Примигна и попита:

– Не беше ли прекалено мрачно?

– Напротив, беше много добре.

Той вече откачаше микрофона от ревера си.

– Изчезвам, момичето ми – рече той, целуна я леко по бузата и се понесе към чакащата кола.

Дженифър се обърна към хората от екипа.

– Събирайте багажа, момчета. Заминаваме за Аризона.

СЪБОТА

ИЗПИТАТЕЛЕН ПОЛИГОН НА „НОРТЪН“, ЮМА, АРИЗОНА

4.45 ч.

Над полегатите склонове на планината Джила се появи пурпурна ивица светлина. Небето придоби теменужен цвят, звездите избледняха. Въздухът беше толкова студен, че Кейси виждаше дъха си. Тя дръпна ципа на якето си и започна да потропва с крака.

Ширококорпусният Н-22 на „Транс Пасифик“ стоеше на пистата, залян от светлината на прожекторите. Техниците от екипа за полетни изпитания приключваха с монтажа на видеокамерите. Хора се виждаха навсякъде – по крилата, край двигателите, под колесниците.

Операторите на „Нюзлайн“ усърдно снимаха. Малоун стоеше на крачка от Кейси и ги наблюдаваше.

– Какъв студ, Господи! – промърмори тя.

Кейси се насочи към Станцията за полетни изпитания – ниско и издължено бунгало в испански стил, разположено до контролната кула. Единственото помещение вътре беше задръстено от монитори, всеки от които беше свързан с отделна камера. А самите камери на борда бяха фиксирани върху строго определени възли и детайли. Една от тях показваше заключващата скоба на елероните, Кейси поклати глава. Гледката я накара да изпита дълбока тревога.

– Не очаквах подобна обстановка – промърмори зад гърба ѝ Малоун.

– Ето я пилотската кабина – започна да обяснява Кейси. – Една камера я хваща отпред, друга отгоре. В креслото виждате Роули... Това тук е вътрешният салон, хванат отпред и отзад. Поглед към лявото крило, поглед към дясното крило. Това са главните камери във вътрешността на корпуса, освен това имаме и преследвач.

– Преследвач?

– Изтребител Ф-14, който следи полета на Н-22 и го заснема със специални камери.

– Представях си нещата по-другояче – рече нацупено Малоун. – Някак по-бляскави, по-представителни...

- Все още сме на земята – напомни ѝ Кейси.
- Кой ще заеме тези празни кресла в кабината? – попита с недоволен глас продуцентката.
- Никой.
- Ще останат празни, така ли?
- Да. Това е изпитателен полет.
- Няма да изглежда добре за камерата...
- Такива са правилата.
- Няма да изглежда добре – повтори Малоун. – Липсва убедителност... На тези кресла трябва да седят хора. Поне няколко души. Не може ли да качим някого? Защо да не се кача аз?

Кейси поклати глава.

- Полетът е опасен. По време на инцидента корпусът е бил подложен на огромни натоварвания. Никой не знае какво може да се случи.
- О, стига вече! – капризно тропна с крак Малоун. – Наоколо не се виждат юристи. Хайде, направете нещо!...

Кейси само я изгледа. Глупава хлапачка, която не знае нищо за живота, която живее единствено за външния вид и се плъзга по повърхността на нещата. Знаеше, че е длъжна да я отреже, но неочаквано каза:

- Едва ли ще ви хареса...
- Искате да кажете, че не е безопасно?
- Казах това, което чухте: едва ли ще ви хареса...
- Аз отивам! – погледна я предизвикателно момичето. – А вие?

В ушите на Кейси прозвуча назидателният и леко насмешлив глас на Марти Риърдън: *Въпреки категоричните си твърдения, че Н-22 е сигурен самолет, говорителката на „Нортън“ Кейси Сингълтън отказа да се качи на борда по време на изпитателния полет. Обясненията ѝ бяха, че...*

Какви могат да бъдат обясненията?

Кейси нямаше отговор на това. Или поне отговор, подходящ за телевизията. В душата ѝ нахлу гняв. Дойде ѝ до гуша от постоянното напрежение, от упоритата работа в комисията, от усилията да следи всяка своя дума, от безпардонната намеса на телевизията в живота ѝ... Прекрасно съзнаваше какво ще последва. Малоун беше гледала видеозаписите, но нямаше никаква представа за реалността, която се крие зад тях.

- Окей – тръсна глава тя. – Да вървим!

Излязоха и се насочиха към ярко осветения самолет.

НА БОРДА НА ТПА 545 5.05 ч.

Дженифър неволно потръпна. В самолета беше студено, празните редици кресла под луминисцентните лампи изглеждаха мрачни и заплашителни. Следите от инцидента личаха ясно, бяха далеч по-шокиращи от това, което се виждаше на записа. Тук е станала трагедията, помисли си тя. Тук, в този самолет. По тавана на салона личаха кървави следи, много от багажните отделения висяха на пантите си. Преградите от фибростъкло бяха напукани, неприятната миризма все още се усещаше. Обшивката около част от илюминаторите беше свалена, под нея се виждаха снопове разноцветни кабели. Изведнъж изпита усещането, че е паднала в огромна метална клетка. Но време за разочарование и страх нямаше, тъй като Сингълтън вече ѝ правеше знак да заеме едно от местата в центъра на салона, точно под монтираната в корпуса камера.

Към тях пристъпи мъж в летателен комбинезон от сребриста материя и се зае да притяга коланите им. Те бяха доста по-различни от пътническите – от модела, който използват стюардесите: две широки ленти от брезент през раменете, събиращи се на корема, трета опасва бедрата... Солидните ключалки рязко изщракаха, мъжът подръпна коланите за проверка.

– Трябва ли да са толкова стегнати, за Бога? – изрази протеста си Дженифър.

– Толкова, колкото можете да понасяте, госпожице – отвърна мъжът. – Дишате ли свободно, значи са хлабави! – Опъна още веднъж и попита: – Усещате ли?

– Усещам – промърмори Дженифър.

– Така трябва да бъде... А това тук е закопчалката... Дръпнете я, ако обичате.

– Но за какво трябва да...

– Дръпнете я. Трябва да знаете как се работи с нея, в случай на аварийна ситуация.

Тя се подчини. Коланите отскочиха, натискът изчезна.

– Сега се превържете сама, ако обичате... Дженифър се справи сравнително лесно. Господи, тези хора вдигат шум за нищо!

– Притегнете ги, моля. Тя дръпна коланите.

– По-силно!

– Но защо? – изрази протест тя. – Мога да го направя когато е

нужно!

– Когато е нужно няма да имате време – отвърна мъжът. – Стегнете ги сега!

На съседната седалка Сингълтън мълчаливо изпълняваше инструкциите. Коланите се впиха в бедрата и раменете и тялото и се изпъна назад.

– Мисля, че сте готови, дами – обяви след кратък оглед мъжът с комбинезона. – Желая ви приятен полет... – Очите му се отправиха към Сингълтън, в тях се четеше укор.

– Хайде, Теди, подкарай този самолет – каза тя.

– Това ли е последното ви желание? – ухили се пилотът.

– Да.

Сребристият комбинезон се стопи по посока на пилотската кабина. Миг по-късно се включиха репродукторите.

– Готови за затваряне на вратите – обяви мъжки глас с металически отенък. Разнесе се лек тласък, ключалките изщракаха. Въздухът беше все така студен и Дженифър потръпна. Очите и пробягаха по празните седалки и се спряха върху лицето на Сингълтън.

Говорителката на „Нортън“ гледаше право пред себе си.

Двигателите се включиха с тихо свистене, което бавно започна да се усилва. Интеркомът отново зажува.

– Кула, тук „Нортън“ 01 – прозвуча гласът на пилота. – Моля разрешение за излитане за изпитателен полет.

Щрак.

– Чувам ви, 01... Рулирайте наляво, прекосете пистата до стоянка номер шест.

Щрак.

– Прието, кула.

Самолетът се раздвижи. Небето зад илюминаторите беше просветляло. След няколко минути движението спря.

– Какво правят? – обади се Дженифър.

– Измерват теглото на машината – отвърна Кейси. – Това се прави както при излитане, така и след кацане. Като последна проверка за точната симулация на полета...

– На кантар ли я качват?

– Да. Вграден е направо в бетона на пистата. Щрак.

– Теди, дай около метър напред... Щрак.

– Задръж така.

Свистенето на двигателите се усили, самолетът плавно се отмести,

после отново спря. Щрак.

– Благодаря, достатъчно. Бруто петдесет и седем две седем, трийсет и два процента от максимума. Точно според изискванията.

Щрак.

– Чао, момчета... Щрак.

– Кула, тук 01, моля разрешение за излитане. Щрак.

– Разрешавам излитане, писта три, точка на контакт нула шест три в края на пистата.

Щрак.

– Прието.

Самолетът потрепна и се втурна напред. Свистенето на двигателите премина в басов рев. Дженифър имаше чувството, че никога не е чувала подобен грохот. Тялото ѝ ясно усещаше леките неравности на пистата. После подрусването изчезна. Бяха във въздуха, носът на машината се насочи нагоре, към просветляващия хоризонт...

Щрак.

– Добре дошли на борда, дами. Ще се придържаме към полетно ниво три седем нула, което означава височина на полета тридесет и седем хиляди фута, или около дванадесет хиляди метра. Ще кръжим над станцията Юма и Карстевърс, Невада, това ще бъде цялата екскурзия. Добре ли сте? Ако погледнете наляво, можете да видите нашия придружител...

Дженифър извърна глава към илюминатора и видя стройния силует на изстребителя, посребрен от светлината на настъпващия ден. Беше толкова близо, че ясно се виждаше ръката на пилота, вдигната за поздрав... В следващия миг изстребителят рязко изостана и се стопи във въздуха.

Щрак.

– Повече едва ли ще го видите – прозвуча гласът на пилота. – Ще остане зад нас, на доста по-голяма височина. Там му е мястото според инструкциите... В момента достигаме височина дванайсет хиляди фута, препоръчвам ви няколко преглъщания... Съжалявам, госпожице Малоун, но едва ли можем да пълзим като при редовен полет...

Дженифър преглътна, изчака пропукването в ушите си и попита:

– Защо трябва да се изкачваме толкова рязко?

– Целта на пилота е максимално бързото достигане на височината, на която ще протече полета – обясни Кейси. – Така машината ще се охлади по най-добрия начин...

– Ще се охлади ли?

– На височина тридесет и седем хиляди фута температурата е

минус петдесет градуса. В момента корпусът е доста по-топъл, а различните му компоненти се охлаждат с различно темпо... При продължителен полет обаче – такъв, какъвто е да речем презокеанският, всички части на корпуса достигат температурата на околната среда... Една от задачите на КРИ е проверката на възетата за управление при ниска температура. Под термина „охлаждане“ разбираме издигането на машината на височина, при която температурата на всички части и компоненти се уравнива... Едва след това започваме изпитанията.

– Какъв срок от време имате предвид?

– Стандартната процедура на охлаждането е два часа.

– И ние ще седим тук два часа?!

– Сама пожелахте да се качите на самолета, нали? – мрачно я изглежда Сингълтън.

– Исках да кажа, че ще седим тук цели два часа без да правим нищо?

Щрак.

– Ще се опитаме да ви забавляваме, госпожице Малоун – обади се сякаш в отговор на въпроса ѝ пилотът. – В момента сме на височина двадесет и две хиляди фута и продължаваме да се изкачваме. След няколко минути ще достигнем полетната височина. Скоростта ни е две осемдесет и седем ВЧ, която ще нарастне до три и четиридесет ВЧ, тоест нула осем М. Преведено на разбираме език това означава, че ще летим с около осемдесет процента от скоростта на звука. Това е обичайната полетна скорост на пътническите самолети. Удобно ли се чувстват моите пътници?

– Чувате ли ни? – попита Дженифър.

– Дори ви виждам – отвърна пилотът. – А ако извърнете глава наясно, ще ме видите и вие...

Един от мониторите на стената оживя. Дженифър видя главата и раменете на пилота, очергани на фона на светещата апаратура пред него. През стъклата на кабината нахлуваше ярката светлина на утрото.

Бяха достатъчно високо, за да посрещнат първите слънчеви лъчи. Илюминаторите блеснаха като прожектори, но в салона не стана по-топло. Дженифър седеше в средата и по тази причина не можеше да види земята, останала далеч долу.

Погледна Сингълтън и срещна усмивката ѝ.

Щрак.

– Е, драги дами, вече сме на височина три седем нула – обади се

Роули. – Имаме отлична видимост, липсва движение на въздуха. Очертава се един хубав ден... Разкопчайте коланите си и заповядайте в кабината...

„Какво?“ – недоумяващо се огледа Дженифър. До нея Сингълтън вече беше свалила коланите и се изправяше.

– Мислех, че разходките са забранени... – промърмори объркано тя.

– В момента не е така.

Дженифър се освободи от оковите си и последва Сингълтън, която прекосяваше салона за първа класа по посока на пилотската кабина. Корпусът под краката ѝ леко вибрираше, но потрепването беше някак стабилно, внушаващо спокойствие. Вратата на пилотската кабина беше отворена.

Роули седеше на мястото на командира. Не беше сам. До него имаше още един мъж, когото никой не си направи труд да представи, трети работеше с някаква апаратура в дъното. Двете жени се изправиха на прага.

– Госпожице Малоун – извърна се към нея Роули. – Вие направихте интервю с мистър Баркър, нали?

– Да.

– Каква според него е била причината за инцидента?

– Спускане на елероните.

– Аха... Сега ви моля за внимание. Това тук е лостът за спускане на елероните. Летим със същата скорост, на същата височина... Сега ще спусна елероните...

– Почакайте! – извика Дженифър. – Искам да се превържа с коланите!

– Няма нужда, госпожице Малоун – усмихна се пилотът. – Ще бъдете в пълна безопасност.

– Нека поне да седна...

– Добре, седнете.

Дженифър понечи да се върне в салона, но забеляза, че Сингълтън не мърда от мястото си. Почувства се глупаво и бавно се върна до нея.

– Спускам елероните – обяви Теди Роули.

Лостът премина в долно положение. Разнесе се леко бучене, което продължи няколко секунди и спря. Носът леко се разклати, после отново зае хоризонтално положение. Толкоз.

– Елероните са спуснати – обяви Роули и посочи инструментите пред себе си. – Това тук е скоростта, до нея е висотомера... Можете да

се уверите сама. Виждате, че надписът ЕЛЕРОНИ свети. Казано с други думи, ние токущо дублирахме ситуацията, при която според мистър Баркър на този самолет са загинали трима души... Но вие забелязахте, че нищо особено не се случи, нали? Височината на полета остана абсолютно стабилна. Искате ли да повторим експеримента?

– Да – кимна тя. Просто защото не знаеше какво друго да каже.

– Окей, прибирам елероните. – Роули се обърна да я погледне, усмихна се и добави: – Искате ли да го направите вие? Или идете до илюминатора и наблюдавайте крилата.

Лесно ще забележите спускането и прибирането на елероните и ще проследите какво става по време на този процес... Пилотът натисна един бутон пред себе си и намести микрофона:

– Кула, обади се на 01. Искам проверка на мониторите... – Послуша известно време, после кимна: – Добре, разбрано... Госпожице Малоун, елате малко по-навътре... Така вашите колеги ще видят лицето ви, хванато от ей онази камера горе. Можете да им помахате с ръка...

Дженифър се подчини, чувствайки се глупаво.

– Колко пъти да спуснем елероните, госпожице Малоун? Не се притеснявайте, готови сме да дадем всички шансове на вашите оператори.

– Всъщност, не знам... – С всяка изминала минута Дженифър се чувстваше все по-глупаво. Полетните изпитания май щяха да се окажат капан, а записите щяха да направят Баркър пълен глупак. И не само Баркър, а и цялото предаване...

– Ако искате, можем цял ден да го правим – прекъсна хода на мислите ѝ Роули. – Само и само да проумете, че спускането на елероните не оказва никакво влияние върху сигурността на полета...

– Направете го още веднъж – сковано рече тя.

– Ето го лоста пред вас – рече пилотът. – Вдигнете металното капаче и го натиснете надолу. Ходът му е около два – три сантиметра.

Тоя тип е решил да ми прехвърли топката, рече си Дженифър и поклати глава:

– По-добре го направете вие...

– Както кажете, госпожице, няма проблеми.

Роули натисна лоста. Леко разтърсване показа, че елероните са спуснати, сигналният надпис на екрана светна. Носът леко потрепна, после се успокои. Всичко стана както по време на предишния опит.

– Сега ще включим камерите на преследвача – каза пилотът. – Чрез тях ще проследите цялата операция отстрани... Прибирам елероните...

Търпението на Дженифър се изчерпи.

– Добре де, какво е предизвикало инцидента, след като не са елероните? – попита тя.

– Колко време изтече, Теди? – обади се за пръв път Сингълтън.

– Двадесет и три минути от началото на полета.

– Достатъчно ли е?

– Вероятно. Можем да го очакваме всеки момент...

– Какво чакате? – попита Дженифър.

– Началото на поредицата от действия, която е предизвикала инцидента – поясни Кейси.

– Поредица от действия?

– Да – кимна Кейси. – Почти всички инциденти по време на полет се предизвикват от поредица събития, пряко свързани едно с друго. Ние ги наричаме каскада. Няма единична причина за аварията, те винаги са няколко... Убедени сме, че в този конкретен случай стартът на каскадата е предизвикан от сигнал за неизправност, подаден от неоригинален датчик, вложен в машината по време на някой от наземните технически прегледи.

– Фалшива част?! – попита Дженифър и неволно потръпна от ужас.

В главата ѝ моментално затича онази част от заснетите кадри, които би трябвало да изреже. Начало на поредица от действия, беше казала Сингълтън. Това не трябва да се подчертава, особено след като е само част от поредицата. Следващата брънка от веригата беше още по-важна: в крайна сметка ужасните събития на борда на ТПА 545 не могат да бъдат предизвикани единствено от някаква си фалшива част!

– Казахте поредица от събития... – подхвърли тя.

– Да. Няколко събития, които в крайна сметка водят до трагедията.

Дженифър усети как раменете ѝ увисват.

Продължаваха да чакат. Не се случваше нищо.

Изтекоха пет минути, Дженифър започна да трепери от студ. Очите ѝ не слизаха от циферблата на часовника.

– Какво точно очакваме? – не се съдржа тя.

– Търпение – извърна се да я погледне Сингълтън.

В следващата секунда се разнесе електронен сигнал, на главния дисплей светна оранжев надпис: **НЕСЪОТВЕТСТВИЕ В СИСТЕМАТА НА ЕЛЕРОНИТЕ.**

– Ето го! – промърмори напрегнато Роули.

– Но *какво* е това, за Бога?

– Електронен сигнал, който предупреждава, че елероните не са в

леглата си. Но както сама виждате, лостът е в горно заключено положение, което означава, че елероните са прибрани. Това ни кара да вярваме, че предупреждението идва от неизправен сензор за близост на дясното крило. Той трябва да отчети наличието на елерона в леглото. Но този тук е повреден, по всяка вероятност от ниската температура на въздуха. Подава сигнал до пилота, според който елероните са спуснати, но той е погрешен...

– Сензор за близост... – объркано повтори Дженифър. – Не ви разбирам... Какво общо има той с Полет 545?

– В кабината се получава предупреждение за проблем с елероните – намеси се Кейси. – Такива предупреждения не са рядкост и пилотът не може да бъде сигурен дали става въпрос за реален проблем, или за излязъл от строя датчик... По тази причина той предприема рутинни действия: спуска елероните и отново ги прибира, очаквайки предупредителния надпис да угасне...

– Значи командирът на ТПА 545 е спуснал елероните, а после ги е прибрал? – попита Дженифър.

– Точно така.

– И това не е предизвикало инцидента?

– Не е. Току-що ви го демонстрирахме по най-категоричен начин.

– Тогава каква е причината?

– Уважаеми дами, приканвам ви да се върнете на местата си – обади се Роули. – Сега ще направим опит да пресъздадем цялата ситуация.

НА БОРДА НА ТПА 545 6.25 ч.

Кейси зае креслото в средата на пътническия салон и здраво стегна колана си. После погледна Малоун, чието лице беше пребледняло и обсипано със ситни капчици пот.

– По-здраво! – посъветва я тя.

– Не мога повече...

Кейси се пресегна и дръпна колана на момичето с цялата сила на ръцете си.

– Какво правите, за Бога! – хлъцна Малоун.

– Не ви харесвам кой знае колко, но все пак не искам да вадя часовника си от малкото ви дупе! – хладно се усмихна Кейси.

Малоун избърса чело с опакото на дланта си. Продължаваше да се

поти, въпреки ниската температура в салона.

Кейси извади книжна кесия, тикна я под бедрото ѝ и все така хладно добави:

– Освен това не изпитвам никакво желание да ме оплескате...

– Смятате ли, че ще имаме нужда от това?

– Сто процента!

Очите на момичето зашариха из кабината.

– Слушайте – рече. – Може би трябва да отложим експеримента, а?

– Искате да изключим камерите?

– Вижте... Може би не бях права...

– За какво?

– Не биваше да се качваме на самолета. Трябваше само да наблюдаваме...

– Вече е късно.

Кейси си даваше сметка, че се държи грубо с момичето, тъй като и самата тя беше здравата уплашена. Не ѝ се искаше Теди да излезе прав за евентуалните пукнатини в корпуса. Ако е имал съмнения относно проверката, той едва ли би приел да проведе изпитанията... Беше присъствал както на предварителните огледи, така и на цикличния електро-тест, защото знаеше, че след тях му предстои полет с този самолет... Теди не е глупак.

Но все пак е пилот изпитател, рече си с въздишка тя.

А всички изпитатели са малко шантави.

Щрак.

– Дами, започваме – прозвуча познатият глас. – Превързахте ли се добре?

– Да – отговори Кейси.

Малоун раздвижи уста, но не успя да каже нищо.

Щрак.

– Кула, говори 01. Започвам осцилация.

Щрак.

– Разбрано, 01. Държим ви на радара.

Щрак.

– Наземна станция „Нортън“, говори 01. Проверка на мониторите.

Щрак.

– Прието. Едно – тридесет.

Щрак.

– Тръгваме, приятели. Записвайте.

Кейси следеше действията на Теди върху екрана на монитора. Беше

спокоен и уверен, гласът му не потрепваше.

Щрак.

– Дами, на дисплея пред мен свети сигналът за нередност в елероните. Започвам спускането им, за да видя дали ще угасне... Елероните са спуснати. Автопилотът е изключен. Носът се вдига нагоре, скоростта намалява... Стигам до критичната точка...

Ушите на Кейси изтръпнаха от пронизителен алармен сигнал, електронен глас започна да повтаря с влудяваща монотонност: „претоварване, претоварване, претоварване...“

Щрак.

– Насочвам носа надолу, за да избегна претоварването – обяви Роули.

Самолетът рязко се наклони и започна да пикира.

Падаха като камък. Свистенето на двигателите се превърна в пронизителен вой. Тялото на Кейси увисна на широките брезентови колани. До нея Дженифър Малоун започна да пищи. Устата ѝ разкривена и широко отворена, издаваше дълъг и пронизителен звук, който се сливаше с воя на двигателите.

Кейси се опита да брой секундите на пропадането, въпреки острия световъртеж. Пет, шест, седем, осем... Колко време трае първоначалното пропадане?

Бавно и мъчително самолетът започна да излиза от пикирането. Воят на двигателите намаля. Кейси усети как тялото ѝ постепенно възвръща нормалното си тегло. После започна да става по-тежко. Още по-тежко... Бузите ѝ хлътнаха, ръцете ѝ легнали върху страничните облегалки на стола, сякаш се наляха с олово. Силата на земното притегляне. Два пъти над нормалната. На практика тя в момента тежеше не шейсет, а сто и двадесет кило... Потъна в креслото, сякаш притисната от гигантска длан...

Писькът на Дженифър в съседното кресло се превърна в нисък, гърлен стон.

Самолетът започна да се издига, смазващата тежест се стопи. Отначало набирането на височина беше плавно, после стана обезпокоително рязко, а накрая – отвесно. Двигателите отново завиха. Дженифър пак закрепва. Кейси направи безуспешен опит да брой секундите. Липсваше ѝ достатъчно енергия за съсредоточаване.

Изведнъж съдържанието на стомаха ѝ се оказа в гърлото, усети силен световъртеж. Видя как монитора се надига от пода на кабината и

увисва във въздуха, придържан само от коланите, с които беше овързан. Бяха достигнали мига на максимално изкачване и за момент изпаднаха в безтегловност. Дженифър притисна устата си с длан. После самолетът потрепна, смени посоката на движение и започна да пропада.

Щрак.

– Начало на втората пикова осцилация – обяви гласът на Роули.

Пак започнаха да падат като камък.

Дженифър отмести дланта от устата си и нададе нов писък, далеч по-силен от предишния. Кейси направи опит да се задържи за страничните облегалки и да разсъждава. Не се получи. Забрави да брои, забрави да...

Пак смазващата тежест.

Потъване, ужасен натиск...

Сякаш искаше да се забие в материята на седалката.

Не беше в състояние да помръдне, дори да извърти глава.

После започнаха да набират височина, по-стръмно от предишния път. Ушите ѝ писнаха от пронизителния вой на двигателите. Дженифър се вкопчи в ръката ѝ. Обърна се да я погледне. Лицето ѝ беше бледо и потно, устата ѝ разкривена.

– Спрете това! – крещеше тя. – Спрете го!

Самолетът достигна пиковия момент на изкачването. Стомахът ѝ отново тръгна нагоре, гаденето се върна. Дженифър сложи ръка пред устата си, очите ѝ гледаха уплашено. Съдържанието на стомаха ѝ започна да цвърти между пръстите ѝ.

Носът се наведе надолу, машината с писък започна да пропада...

Щрак.

– Освобождавам багажните отделения – обяви Роули. – Ще придобиете по-добра представа какво се е случило в действителност...

Капаците над главите им се отвориха, от тях изскочиха бели шейсетсантиметрови блокчета, които изпълниха кабината като снежна вихрушка. Бяха направени от лека поли-пропиленова пяна и напълно безопасни. Кейси усети как я удрят по главата и гърба.

Дженифър отново повърна, ръката ѝ трескаво се опитваше да измъкне книжната торба изпод бедрото. Подскачайки във всички посоки, блокчетата постепенно се ориентираха към вратата на пилотската кабина. Не се виждаше нищо. После воят на двигателите започна да се нормализира, блокчетата бавно изпадаха на пода и останаха там.

Ново пропадане, нова смазваща тежест...

Самолетът пак се устреми нагоре...

Пилотът на Ф-14 гледаше с разширени очи как огромната пътническа машина рязко набира височина, ъгълът на изкачване надхвърляше двадесет и един градуса.

– Теди – включи радиото той. – Какво правиш, по дяволите?!

– Възпроизвеждам това, което е записано на уреда за полетните данни, нищо повече...

– Исусе! – простена пилотът.

Огромният сребърен корпус на Н-22 се стрелна през облаците на тридесет и две хиляди фута височина. Изкачването продължи още около хиляда фута, после скоростта видимо намаля. Наближаваше моментът на горната мъртва точка, после щеше да последва пропадането...

Дженифър повърна в торбата, която се изплъзна от ръцете ѝ и се разсипа в скута ѝ. Извърна позеленялото си лице към Кейси и безпомощно прошепна:

– Прекратете това, моля ви! Самолетът започна да пропада.

– Нямате ли желание да заснемете пропадането? – попита я Кейси.

– Ще станат страхотни кадри! Остават ни само още два цикъла...

– *He, he!*...

Пропадането продължаваше. Без да отделя очи от лицето на жената до себе си, Кейси тихо подвикна:

– Теди! Би ли отдръпнал ръцете си от шурвала? Щрак.

– Разбрано. Дърпам ръце от шурвала...

Самолетът моментално зае хоризонтално положение. Леко и плавно. Моторите престанаха да вият. Блокчетата пяна се успокоиха върху мокета.

Полетът продължи нормално.

През илюминаторите се промъкна ярка слънчева светлина.

Дженифър избърса устни с опакото на дланта си, очите ѝ с недоумение обходиха кабината.

– Какво... Какво стана?

– Пилотът пусна шурвала.

Дженифър объркано поклати глава, очите ѝ блестяха.

– Отмести ръцете си? – попита с немощен глас тя.

– Точно така – кимна Кейси.

– Как тогава...

– Управлението бе поето от автопилота. Малоун се отпусна назад и затвори очи.

– Не разбирам... – прошепна тя.

– Това е било достатъчно, за да се сложи край на инцидента, който разследваме – отчетливо каза Кейси. – Пилотът пуска лостовете за управление и всичко свършва... Машината минава на автопилот, никакви инциденти, няма убити, няма ранени...

– Но защо не го е направил? – простена Дженифър. Кейси не отговори.

Няколко секунди по-късно се извърна към монитора и тихо рече:

– Да се връщаме, Теди...

ИЗПИТАТЕЛЕН ПОЛИГОН ЮМА

9.45 ч.

Кацнаха и Кейси се насочи към станцията. Прекоси просторното, натъпкано с апаратура помещение и влезе в стаята на пилотите. Обзаждането тук беше изцяло от дърво, скромно. Част от историята на „Нортън Еъркрафт“, останала от времето, когато компанията произвеждаше бойни самолети. Изгърбушеи кожен диван, който някога трябва да е бил зелен, но днес имаше сивкави отенъци. Две самолетни кресла до масичка с метални крачета с издраскан плот. Единствената нова вещ в помещението беше малък телевизор с вградено видео. Беше сложен редом със стара машина за кока кола, на която беше окачена табела с надпис „ПОВРЕДЕНА“. Стар прозоречен климатик вдигаше повече шум, отколкото охлаждаше. Температурата в стаята беше неприятно висока...

Пристъпи към прозореца и отправи поглед към екипа на „Нюзлайн“, който обикаляше около кацналият преди малко Н-22 и усилено снимаше. Корпусът блестеше под лъчите на пустинното слънце. Операторите се лутаха под него, очевидно объркани. Вдигаха камерите си нагоре, сякаш попаднали на подходящ обект, после бавно ги отпускаха. Сякаш чакаха нещо...

Кейси отвори един плик от дебела хартия, който носеше със себе си. Норма се беше постарала, цветните ксерокопия бяха наистина добри. Съдържанието на телексите беше задоволително. Всичко е наред...

Пристъпи към телевизора, докаран тук по нейно нареждане. Вкара една касета в процеп и зачака.

Чакаше появата на Малоун.

Обзе я страхотна умора. После се сети за лепенките. Нави ръкава на дрехата си и започна да ги сваля. Четири кръгчета скополамин, прикрепени към сгъвката на ръката ѝ. Лекарство срещу морска болест. Именно то ѝ помогна да не повърне по време на полета. За разлика от Малоун, тя знаеше какво ги очаква и се беше подготвила...

Не изпитваше състрадание към нея. Единственото ѝ желание беше всичко да свърши. Предстоеше последната, решителна стъпка. А след това край...

Фулър беше единственият човек в „Нортън“, запознат с плановите на Кейси. Разбра какво се иска от него в секундата, в която тя му звънна от „Видео Имидж Системс“. Даваше си ясна сметка за положението, в което ще се окаже компанията след като „Нюзлайн“ сложи ръка върху касетата.

Останалото свърши изпитателният полет.

Сега седеше и чакаше появата на Малоун.

Пет минути по-късно в помещението влетя Дженифър Малоун и затръшна вратата след себе си. Беше облечена в пилотски комбинезон, с току-що измито лице и прибрана назад коса.

Кипяща от гняв.

– Не знам какво се опитахте да докажете там горе! – започна без забавки. – Направихте си кефа, нали? Записахте спектакъла, изкарахте ми акъла! Е, добре! Дано да ви е било приятно! Но искам да ви кажа, че това няма да промени дори един шибан кадър на предаването! Баркър излезе прав. Вашият самолет има проблеми с елероните, точно както твърди той. Пропуснал е един единствен факт: проблемът се появява при изключен автопилот. Това е всичко, в което успяхте да ме убедите по време на показната си демонстрация. Но същността на нашия материал остава непроменена: този самолет наистина е летящ ковчег! И след като излъчим предаването, няма да успеете да продадете нито една бройка от него, ако ще да търсите клиенти и на *Марс*! Ще го погребем веднъж завинаги, а заедно с него и вас!

Кейси мълчеше и слушаше. Млада е, рече си тя. Млада и глупава. После се изненада от категоричността на заключението си. То вероятно се дължеше на факта, че за тези пет години беше успяла да научи нещичко от мъжете в завода. По-възрастни и по-опитни мъже, които познават силата на властта, които могат да направят разлика между нея и празното бръщолевене...

Остави Малоун да се накрещи на воля, после рече:

– Страхувам се, че няма да изпълните нито една от заканите си...

– Само почакайте до утре вечер! – блеснаха очите на Малоун.

– Можете да съобщите какво е станало по време на Полет 545 и нищо повече – продължи с равен глас Кейси. – Аз обаче се съмнявам, че ще го направите...

– Ще видим! – просъска Малоун. – Ще видим! Свършено е с вашия шибан летящ ковчег!

– Я седнете – рече с въздишка Кейси.

– Проклета да съм, ако...

– Запитахте ли се откъде някаква секретарка на видеозаписна фирма в Глендейл знае за намеренията на „Нюзлайн“ да прави предаване за „Нортън“? – продължи със същия равен глас Кейси. – Как е открила номера на мобифона ви, как е разбрала, че точно вие правите това предаване?

Малоун млъкна.

– Не се ли учудихте от факта, че юристът на „Нортън“ знаеше за получената от вас касета и разполагаше с клетвената декларация на онази администраторка?

Мълчание.

– Ед Фулър се появи във „Видео Имидж Системс“ минути след като вие сте излязла от там, госпожице Малоун. С единственото притеснение да не се сблъскате на вратата...

– Какво означава всичко това? – сбърчи вежди Дженифър Малоун.

– Не си ли зададохте въпроса защо Ед Фулър държи да подпишете декларация, че не сте получили касетата от служител на „Нортън“?

– Това е напълно естествено. Касетата съдържа изобличаващ материал, а той не желае компанията му да бъде обвинена...

– Обвинена от кого, госпожице Малоун?

– Ами... Не знам точно. От обществеността.

– По-добре седнете – повтори поканата си Кейси и бавно разтвори папката в ръцете си.

Малоун неохотно се подчини.

– Я почакайте – промърмори тя и се намръщи. – Искате да кажете, че не секретарката се е обадила за онази касета...

Кейси замълча.

– Тогава кой се е обадил?

Кейси продължаваше да мълчи.

– *Вие?!*

Кейси бавно кимна с глава.

– *Вие доброволно сте ми дали този материал?!*

– Да.

– *Но защо?!*

Кейси се усмихна.

Извади от папката лист хартия и го плъзна върху масичката.

– Това е протокол за инспекция на резервни части, подписан и подпечатан от представител на ФАВ, с вчерашна дата – каза тя. – В него е отразено, че сензор за близост №2 на ТПА 545 е неизправен, със стара пукнатина в корпуса.

– Не ме интересуват протоколи за дефектни части! – отсече Малоун. – Моят материал има друга насоченост.

– Това е вярно – кимна Кейси. – Но полетните изпитания, на които присъствахте днес, недвусмислено доказаха, че всеки пилот с нормална квалификация лесно би се справил с фалшивата тревога, предизвикана от споменатата дефектна част. За това е нужно да остави самолета на автопилот и нищо повече. Но пилотът на 545 не е постъпил така...

– Командирът на ТПА 545 е пилот от висока класа! – каза Малоун. – Това е проверено и доказано!

– Точно така – кимна Кейси и плъзна нов документ на масичката. – Това е официално заверен списък на екипажа, представен във ФАВ заедно с полетния манифест преди излитането на ТПА 545.

Джон Дзен Чанг, командир 5/7/51 М

Лю Дзан Пинг, първи пилот 3/11/59 М

Ричард Йонг, първи пилот 9/9/61 М

Герхард Райман, първи пилот 7/23/49 М

Томас Чанг, първи пилот 6/29/70 М

Анри Маршан, бординженер 4/25/69 М

Робърт Шенг, бординженер 6/13/62 М

Малоун пое листа, хвърли му един поглед и го отместил настрана.

– А това е списъкът на екипажа, който получихме от „Транс Пасифик“ в деня след инцидента – извади нов документ Кейси.

ДЖОН ДЗЕН ЧАНГ, КОМАНДИР 5-7-51

ЛЮ ДЗАН ПИНГ, ПЪРВИ ПИЛОТ 3-11-59

РИЧАРД ЙОНГ, ПЪРВИ ПИЛОТ 9-9-61

ГЕРХАРД РАЙМАН, ПЪРВИ ПИЛОТ 7-23-49

АНРИ МАРШАН, БОРДИНЖЕНЕР 4-25-69

ТОМАС ЧАНГ, БОРДИНЖЕНЕР 6-29-70

РОБЪРТ ШЕНГ, БОРДИНЖЕНЕР 6-13-62

Малоун прегледа и този списък, после сви рамене:

– Същият...

– Не е същият – поклати глава Кейси. – В първия списък Томас Чанг е регистриран като първи пилот, а във втория – като бординженер.

– Грешка на някой чиновник – тръсна глава Малоун.

– Не е грешка...

Кейси разрови папката и извади нов лист хартия.

– Това е копие от рекламната брошура на „Транс Пасифик“, която се издава периодично и се разпространява безплатно между пътниците. Получихме я от една стаюрдеса в компанията, която очевидно е искала истината да излезе наяве. На нея е сниман капитан Чанг в компанията на семейството си. Обърнете внимание на децата му: Ерика и Томас Чанг. Името Томас Чанг фигурира в списъка на екипажа на Полет 545...

Малоун събърчи вежди.

– Мъжете в семейство Чанг са потомствени пилоти. Томас Чанг има лиценз за управление на машини по вътрешни линии, но няма право да управлява самолет от типа на Н-22...

– Това не мога да го повярвам! – прошепна Малоун.

– По време на инцидента командирът на самолета Джон Чанг се е намирал извън пилотската кабина – продължи Кейси. – Бил е в опашката за чаша кафе. В резултат на инцидента получава тежко нараняване. Преди два дни е бил подложен на мозъчна операция във Ванкувър. Болничната управа го е регистрирала като първи пилот, но след това идентификацията му е твърдо установена: раненият пилот е бил командирът Джон Дзен Чанг.

Малоун клатеше глава.

Кейси ѝ подаде един телекс:

**ИЗПРАЩА: С. НИЕТО, ТП ВАНКУВЪР
ДО: К. СИНГЪЛТЪН, ИЗП. ПОЛИГОН ЮМА**

**СТРОГО СЕКРЕТНО! СЛЕД ИЗВЪРШЕНАТА АУТОПСИЯ
БОЛНИЧНИТЕ ВЛАСТИ ВЪВ ВАНКУВЪР
ИДЕНТИФИЦИРАХА ПОСТРАДАЛИЯТ ЧЛЕН НА ЕКИПАЖА
ПОЛЕТ 545. ТОЙ Е ДЖОН ДЗЕН ЧАНГ, КОМАНДИР НА
САМОЛЕТ „ТРАНС ПАСИФИК ЕЪРЛАЙНС“**

– Чанг не е бил в кабината, а в опашката на самолета – повтори

Кейси. – Там беше намерено и кепето му. Следователно някой друг е управлявал самолета по време на инцидента...

Протегна ръка към дистанционното и включи телевизора:

– Тук са заключителните кадри на видеозаписа, който получихте от секретарката. Виждате как камерата се търкаля към вратата на пилотската кабина и се заклещва под нея. Но преди това... – Натисна бутона за пауза: – Ето тук! Виждате част от кабината, нали?

– Нищо особено – сви рамене Малоун. – И двамата пилоти са с гръб...

– Но ясно се вижда, че този на командирското кресло е с къса коса... Също като на тази снимка. Томас Чанг има къса коса...

Малоун отново тръсна глава.

– Не мога да повярвам! Кадрите не са достатъчно ясни, заснети са в тричетвърти профил и не доказват абсолютно нищо!

– От снимката в списанието ясно личи, че Томас Чанг има малка обица на ухото – продължи Кейси. – Същата обица е отразила светлината в кадъра на видеозаписа...

Малоун замълча.

Кейси и подаде нов документ.

– Това е превод от диалога в кабината, воден на китайски между първия пилот и „командира“... Имате го и на своята касета. Голяма част от него е неразбираема поради задействаните алармени сигнали. Тук са отбелязани пасажите, които са ясни и в превода им не може да има никакво съмнение.

0544:59 АЛАРМ претоварване претоварване

0545:00 П/П какво (неразбираемо) правиш

0545:01 К/Р коригирам (неразбираемо) ниво

0545:02 АЛАРМ претоварване претоварване

0545:03 П/П том не спускай (неразбираемо)

0545:04 К/Р какво (неразбираемо) става с

0545:11 П/П томи когато (неразбираемо) трябва да (неразбираемо) преместиш

Кейси придърпа документа обратно.

– Това не бива нито да го цитирате, нито да го показвате – рече тя. – Но то подкрепя видеозаписа, с който разполагате...

Гласът на Малоун прозвуча тихо, но отчетливо:

– *Поверил е управлението в ръцете на сина си?!* – смаяно рече тя.

– Това е проблемът – кимна Кейси. – Джон Чанг е поверил

управлението на Н-22 в ръцете на пилот, който няма лиценз за този тип самолети. В резултат петдесет и шест души са ранени, а четири мъртви – включително капитан Джон Чанг. Според нас машината е била на автопилот и за кратък отрязък от време командирът е оставил сина си на щурвала. Но точно в този отрязък от време светва предупредителния надпис за неизправност на елероните. Синът ги спуска, за да изчисти екрана. Липсата на опит го кара да реагира прекалено прибързано. Изпада в паника, прави опит за корекция на полета, резултатът е плачевен. Ние сме на мнение, че Томас Чанг е получил контузия на пилотското място, вероятно е изпаднал в безсъзнание. Това е позволило на автопилота да възстанови контрола си над машината...

– Как е възможно това? – прошепна Малоун. – Как е възможно да повериш живота на толкова много хора в ръцете на шибания си хлапак?!

– За съжаление нямам отговор на подобен въпрос – въздъхна Кейси.

– И това е цялата история?

– Да. Касетата на ваше разположение я доказва изцяло. Следователно вие сте в течение на фактите по този инцидент. Господин Рийърдън заяви пред камера, че той и колегите ви в Ню Йорк са изгледали записа отначало докрай. Това включва и кадрите от пилотската кабина. Ние от своя страна ви предоставяме допълнителни доказателства за верността на тези факти. Не всички, а само най-необходимите. След което проведохме днешните полетни изпитания и доказахме, че самолетът е в пълна изправност.

– Не всеки би се съгласил, че...

– Тук вече не става въпрос за мнения, госпожице Малоун – прекъсна я с твърд глас Кейси. – Става въпрос за твърдо установени факти, които са изцяло на ваше разположение. В случай, че „Нюзлайн“ направи опит да заобиколи или изопачи въпросните факти, с които вие сте прекрасно запозната, в случай, че предаването ви допусне и най-малкото внушение за някаква неизправност на самолета Н-22, участвал в злощастния инцидент преди няколко дни, нашата компания ще ви даде под съд за злонамерено причинени вреди. Ед Фулър е изключително консервативен юрист, но в случая е убеден, че ще спечелим делото. По простата причина, че вие разполагате с касетата, която доказва нашата правота. Сега искам да ви попитам директно: желаете ли господин Фулър да влезе във връзка с господин Шенк за изясняване на ситуацията, или предпочитате да сторите това сама?

Малоун мълчеше.

– Зададох ви ясен въпрос, госпожице...

– Къде е телефонът? – бавно вдигна глава Малоун.

– Ето го там, в ъгъла...

Малоун стана и тръгна към апарата, а Кейси се насочи към изхода.

– Исусе Христе! – поклати глава продуцентката. – Как е възможно да повериш живота на толкова хора в ръцете на един хлапак?! Умът ми не го побира!

– Той е обичал сина си – сви рамене Кейси. – Вероятно го е правил и друг път... Именно по тази причина са въведени лицензи за управление на различните типове граждански самолети. Момчето попада в непозната ситуация, обърква се и всичко отива по дяволите...

Ти също, добави мислено тя и тихо затвори вратата след себе си.

ЮМА 10.05 ч.

– Господи Исусе Христе! – ревна Дик Шенк. – Аз имам дупка в шото, голяма колкото Афганистан, а тя ми разправя, че става въпрос за някакви шибани *дефектни резервни части!* Какви ги вършиш, бе момиче? Какви са тези съзлививи истории за жълти пилоти камикадзе? Защо не ми предложиш някой анимационен филм?! На Пат Бюкенън ли да се правя?! Не, Дженифър, няма да стане!

– Нещата не стоят точно така, Дик – плачливо се обади Дженифър. – Става въпрос за истинска семейна трагедия. Човекът е обожавал сина си и...

– Това не ми върши работа, не разбираш ли?! – ревна отново Шенк. – Той е китаец, което означава, че не мога да припаря до него!

– Но хлапакът е убил четири души, петдесет и шест са ранените...

– Каква е разликата? Разочарован съм от теб, Дженифър... Много, много разочарован! Даваш ли си сметка какво означава това? Сега ще трябва да се задоволя с онзи пиклив материал за Малката лига...

– Не аз съм причинила този инцидент, Дик – каза Дженифър. – Аз просто съобщавам новината...

– Чакай малко! Какви са тези пресни фъшкии?

– Дик, аз...

– Ти съобщаваш собствената си некадърност, момичето ми! Нищо повече! – В гърлото на Шенк заклокочи ярост: – Прецака цялата работа,

Дженифър! Материалът беше отличен – точно такъв, какъвто ми трябва: за поредния боклук, произведен в Америка! Но какво получавам само два дни по-късно? Американският боклук си бил наред, грешката била на някакво пикливо китайче и още по-пикливи фалшиви самолетни чаркове!

– Дик...

– Предупредих те, че не искам никакви дефектни чаркове, Дженифър! Но ти оплеска цялата работа! Ще говорим в понеделник!

Телефонът онемя.

ГЛЕНДЕЙЛ

23.00 ч.

Апаратът в дома на Кейси звънна точно когато върху екрана на телевизора започнаха да текат надписите с участниците в токущо приключилото предаване „Нюзлайн“.

– Кейси Сингълтън?

Гласът насреща беше леко дрезгав и повелителен.

– На телефона.

– Аз съм Хал Едгартън.

– Здравейте, сър.

– Намирам се в Хонконг. Един от членовете на борда токущо ми звънна с новината, че „Нюзлайн“ не е излъчило никакъв материал за „Норгън“.

– Вярно е, сър.

– Това е наистина добра новина, но все се питам как стана така, че се отказаха?

– Нямам представа, сър – отговори Кейси.

– Не знам как сте се оправила с тях, но съм доволен от работата ви. След няколко часа заминавам за Пекин, където ще подпиша договора. Джон Мардър трябваше да ме чака там, но по неизвестни причини е останал в Калифорния...

– Нямам никаква информация по този въпрос, сър.

– Много добре – рече Едгартън. – Радвам се да го чуя. Веднага след като се върна ще направим някои промени в администрацията... Между другото, обадих се да ви поздравя, Кейси. Свършихте огромна работа, под постоянен натиск... Наистина съм впечатлен.

– Благодаря, сър.

– Хал...

– Благодаря, Хал.

– Наредих на секретарката си да ни уреди един обяд веднага след като се прибера... Междувременно дръжте фронта!

Едгартън затвори, но телефонния звън не секна. Пръв беше Майк Ли, който я поздрави със съдържани и добре подбрани фрази. И той попита как е успяла да свали материала, но получи същия отговор. По неизвестни на Кейси причини „Нюзлайн“ анулирало предаването.

После звъниха колегите ѝ: Дохърти, Бърн, Рон Смит. Норма беше най-любвеобвилна:

– Гордея се с теб, скъпа! – възкликна тя.

Накрая звънна Теди Роули, който, както обикновено бил наблизко и се питал какво ли прави...

– Уморена съм – каза му направо Кейси. – Нека го отложим за друг път...

– Това беше твоят ден, скъпа...

– Да, Теди. Затова съм толкова уморена.

Затвори, извади щепсела от контакта и се мушна под завивките.

НЕДЕЛЯ

ГЛЕНДЕЙЛ

17.45 ч.

Вечерта беше ясна и тиха. Кейси стоеше пред входа на къщата си. Иззад ъгъла изскочи кучето на Еймъс и облиза ръката ѝ. След него се появи и собственикът му.

– Значи глътна куршума, а? – усмихна се старецът.

– Май така стана...

– В завода се говори, че си отказала да подкрепиш лъжите на Мардър за 545... Вярно ли е?

– Горедолу...

– Значи си глупачка – изгледа я с присвити очи Еймъс. – Трябваше да излъжеш. Всички лъжат. Въпросът е чия лъжа ще бъде тиражирана...

– Еймъс!

– Баща ти беше журналист, вероятно това е причината да мислиш, че на този свят има и истина... Но такова нещо отдавна няма, моето момиче. От години е така. Още помня шумотевицата около катастрофата в Алоха. Интересуваха ги единствено клюкарските подробности. Стюардесата била засмукана навън... Дали е умряла преди да падне във водата? Дали е била жива и се е удавила? Това бяха въпросите им...

– Еймъс! – укорително го погледна тя.

– Зная, зная, това е развлечение – промърмори старецът. – Този път извади късмет, Кейси... Но следващият може и да не е така. Затова не го превръщай в навик. Не забравяй, че те определят правилата. Играта им обаче няма нищо общо с точните факти и действителността, тя е обикновен цирк...

Кейси нямаше желание да спори, наведе се и погали кучето.

– Всичко се променя – продължи Еймъс. – Преди години медиите се стремяха да отразяват действителността, поне приблизително. Но сега е обратното: медийната представа Е действителността, докато реалният живот е скучен, лишен от вълнение. Ежедневието е измислица, медийният образ – истина. Понякога се оглеждам у дома и установявам, че най-истинското нещо там е телевизорът. Той е ярък и жив, в сравнение с него останалите неща в живота ми изглеждат сиви. И аз неволно

включвам дяволската машинка. Винаги става така. Тя ми връща живота...

Кейси продължаваше да гали кучето. Откъм пресечката проблеснаха автомобилни фарове и тя се изправи.

– Е, аз ще тръгвам – обади се старецът.

– Лека нощ, Еймъс.

Колата спря на няколко метра от тях, вратата се отвори.

– Мамо!

Дъщеря ѝ се затича към нея, скочи и я прегърна.

– О, мамо! Много ми липсваше!

– И ти на мен, скъпа – помълви Кейси. – И ти на мен...

Джим слезе от колата и ѝ подаде сака с вещите на детето. Тя не успя да види лицето му в съгъстващия се мрак.

– Лека нощ – рече той.

– Лека нощ, Джим.

Детето хвана ръката ѝ и двете се насочиха към къщата. Нощта бързо влизаше в правата си, въздухът захладна. Кейси вдигна глава и видя бялата следа, която някакъв пътнически самолет оставяше в теменуженото небе. Летеше високо, там където все още властваше слънчевата светлина...

УВОДНА, ПЕТА ЧАСТ, ОТПЕЧАТАНА БЕЗ СЪКРАЩЕНИЯ ЗАПАЗЕНИ ПРАВА „ТЕЛЕГРАФ СТАР“ ООД

ЗАГЛАВИЕ: НОРТЪН ПРОДАВА 50 ШИРОКОКОРПУСНИ
Н-22 НА КИТАЙ.

– ОПАШКАТА И СИСТЕМИТЕ ЗА УПРАВЛЕНИЕ ЩЕ СЕ
ПРОИЗВЕЖДАТ В ШАНХАЙ

– СВЕЖИТЕ ПАРИ ЩЕ СЕ ИНВЕСТИРАТ В НОВИ
КОНСТРУКТОРСКИ РАЗРАБОТКИ

– ЛИДЕРИТЕ НА ПРОФСЪЮЗА НЕДОВОЛНИ ОТ
ЗАГУБАТА НА РАБОТНИ МЕСТА

АВТОР: ДЖАК РОДЖЪРС

СЪДЪРЖАНИЕ:

Днес „Нортън Еъркрафт“ обяви официално, че компанията е сключила договор за продажбата на 50 броя Н-22 на Китайската народна република на стойност осем милиарда долара. Президентът на компанията Хал Едгартън уточни, че подписаният вчера в Пекин договор предвижда доставката на самолетите да приключи в срок от четири години, като част от корпуса, по-точно задната част на фюзелажа и опашката, ще се произвежда в Шанхай.

Тази сделка е глътка кислород за известната самолетостроителна фирма със седалище Бърбанк, а едновременно с това тежък удар за „Еърбъс“ – европейският конкурент на „Нортън“, който в продължение на месеци водеше активна кампания за реклама на своята продукция както в Пекин, така и във Вашингтон. Според Едгартън продажбата на петдесетте Н-22 на Китай, плюс поръчката на нови 12 машини от същия тип за чартърната авиокомпания „Транс Пасифик“ със седалище Хонконг, ще осигури необходимите средства за разработката на новия ширококорпусен Н-XX на „Нортън“ – един революционен модел, с който компанията ще посрещне XXI век.

Новината за изнасяне на част от производството извън страната предизвика вълнения в Бърбанк. Дон Бърл, президент на местната профсъюзна централа, се обяви против споразумението. „Всяка година губим хиляди работни места, заяви той. «Нортън» лишава от работа американски работници, като осигурява такава на работници от други страни. Според мен ни чака мрачно бъдеще...“

По този въпрос Едгартън заяви следното: „Глобализирането в нашия бизнес не е от вчера, то отдавна се е превърнало във факт. Ако ние се бяхме отказали от тази сделка, «Боинг» и «Еърбъс» щяха да я сключат вместо нас. Според мен трябва да се гледа напред, към новите работни места, които ще разкрием при реализацията на проекта Н-XX...“

Едгартън посочи, че китайската страна е подписала клауза към договора, която предвижда доставката на други 30 самолета от същия тип. Заводът в Шанхай ще започне работа през януари следващата година.

Новината за този договор сложи край на спекулациите около последните инциденти с Н-22. Много наблюдатели бяха на мнение, че свързаният с тях шум в медиите ще провали сделката. В

тази връзка Едгартън каза: „Н-22 е самолет с доказани качества и отлични показатели по отношение на сигурността. Мисля, че китайската сделка е най-яркото потвърждение на това.“

СПОМАГАТЕЛНИ МАТЕРИАЛИ С/ЛЕКС/40/ДЛ НОРТЪН

ТРАНС ПАСИФИК КУПУВА НОВИ САМОЛЕТИ ОТ НОРТЪН

Днес авиокомпания „Транс Пасифик“ със седалище Хонконг поръча 12 ширококорпусни самолета Н-22 – ново доказателство за подема на азиатските въздушни превозвачи.

ЕКСПЕРТ ХАПЕ РЪКАТА, КОЯТО НЕ ГО ХРАНИ

Противоречивият авиационен експерт Фредерик Баркър заведе дело срещу Брадли Кинг за „неизплатени хонорари“, които е трябвало да получи срещу показанията си в съда по определени граждански искове. Кинг не бе открит за коментар.

ЕЪРБЪС ОБМИСЛЯ СЪВМЕСТНА ДЕЙНОСТ С КОРЕЯ

Голямата южнокорейска корпорация „Сонкинг“ със седалище Сеул съобщи, че е започнала преговори с „Еърбъс Индъстриз“ от Тулуза за съвместно производство на основните компоненти на модела А-340В с увеличен брой пътнически места. През последните години „Сонкинг“ полага значителни усилия да заеме място в световната самолетостроителна промишленост. От достоверен източник научихме, че дългите и дълбоко засекретени преговори между корейската корпорация и „Нортън Еъркрафт“ са завършили с провал.

ШЕНК НОМИНИРАН ЗА ХУМАНИТАРЕН ПРИЗ

Ричард Шенк, продуцент на популярното телевизионно шоу „Нюзлайн“, е номиниран за „Хуманитарен продуцент на

годината“ от Американския медиен съвет. Този съвет популяризира идеята за „разбирателство между народите на света“ посредством съвременните медии. Шенк е номиниран за своите „дългогодишни усилия за толерантност на медиите“, наградата ще му бъде връчена на 10 юни, по време на официален прием в хотел „Уолдорф Астория“. Очаква се там да присъстват най-известните личности на световните електронни медии.

ОАВ ИЗДАВА ПОЛЕТЕН СЕРТИФИКАТ ЗА Н-22

Днес ОАВ издаде полетен сертификат за Н-22, Ширококорпусният пътнически самолет на „Нортън Еъркрафт“. Говорител на агенцията нарече „безпочвени“ слуховете, че забавянето на този сертификат се дължи на политически причини.

МАРДЪР ПРИЕМА КОНСУЛТАНСКИ ПОСТ

Джон Мардър, 46-годишен, изненадващо напусна „Нортън Еъркрафт“ и прие поста директор на Авиационния институт – една консултантска организация в областта на въздухоплаването, която поддържа тесни връзки с европейските превозвачи. Мардър поема поста веднага, негови колеги от „Нортън“ го нарекоха „ръководител с отлични организационни качества“.

ЕКСПЕРТИ ПО РАБОТНАТА СИЛА: ТРЕВОЖНА ТЕНДЕНЦИЯ?

Коментирайки продажбата на петдесет самолета на „Нортън“ в Китай, Уилям Кембъл посочи, че през следващите пет години американските самолетостроителни компании ще експортират в чужбина най-малко 250,000 работни места. Преобладаваща част от този износ се финансира от Ексим Банк, която действа с благословията на Търговското министерство. „Това е един, меко казано, безсъвестен акт, заяви Кембъл. – Американските работници не могат да плащат данъци, с които правителството подпомага износа на работни места.“ Експертът посочи загрижеността на японските работодатели в тази област, която ярко контрастира с поведението на американските мултинационални компании.

РИЧМЪН АРЕСТУВАН В СИНГАПУР

Днес полицията в Сингапур арестува един от младите членове на фамилията Нортън по обвинение в притежание на наркотици. Боб Ричмън, 28, очаква решението на съда. Ако бъде признат за виновен съгласно драконовските закони срещу наркотиците в страната, той може да получи и смъртна присъда.

СИНГЪЛТЪН ОГЛАВЯВА ДИРЕКЦИЯ

Днес Харолд Едгартън назначи Катрин К. Сингълтън за ръководител на новосъздадената Дирекция за връзки с медиите към „Нортън Еъркрафт“. Преди това Сингълтън заемаше длъжността вицепрезидент на КК в в щаб – квартирата на компанията в Бърбанк.

МАЛОУН ПРЕМИНАВА В „ХАРД КОПИ“

След четири години в екипа на „Нюзлайн“ продуцентката ветеран Дженифър Малоун, 29, преминава в екипа на „Хард копи“. Според достоверен източник Малоун напуска предишната си работа поради спорни моменти в договора си с Дик Шенк. „ВУК «Хард копи» отразява събитията такива, каквито са, изпитвам радост и дълбоко вълнение да работя за подобно предаване“, заяви Малоун.

ДОКЛАД ЗА ПОЛЕТЕН ИНЦИДЕНТ поверителна информация, само за вътрешно ползване

ДОКЛАД # КРИ-96-42

ДНЕСНА ДАТА: 18 АПРИЛ

МОДЕЛ: Н-22

ДАТА НА ИНЦИДЕНТА: 08 АПРИЛ

ПРЕВОЗВАЧ: ТРАНС ПАСИФИК

НА ФЮЗЕЛАЖА: 271

ДОКЛАДЧИК: Р. РАКОСКИ ТП ХК

ЛОКАЦИЯ: ТИХООК. БАСЕЙН

РЕФЕРЕНЦИИ: а) AVN-SVG-08764/ААС

ОТНОСНО:

резки вертикални колебания по време на полет.

ОПИСАНИЕ НА ИНЦИДЕНТА:

При полет на нормална височина и нормална скорост на дисплеите светва надпис за „ненормално положение на елероните“. Член на екипажа спуска елероните за да провери достоверността на предупреждението. Самолетът губи стабилност и навлиза в остра осцилация. Преди стабилизирането му с помощта на автопилота, той губи височина от около 2000 метра. Четири души са убити, петдесет и шест ранени.

ПРЕДПРИЕТИ МЕРКИ:

Инспекцията на самолета разкри следните нередности:

1. Вътрешността на пътническите салони е пострадала значително.
2. Сензор за близост #2 на елероните е дефектен
3. Заклучваща скоба #2 е неоригинална.
4. Панел #1 на двигателните ускорители е неоригинален.
5. Идентифицирани са още няколко неоригинални части от второстепенно значение, които следва да се подменят.

Проверката на човешкия фактор доведе до следните заключения:

1. Превозвачите трябва да подобрят нивото на процедурите за контрол на полетните параметри.
2. Превозвачите трябва да контролират по-строго подмяната на резервни части в чужбина.

Машината е в процес на ремонт, отговорност за неговото качество носи производителят.

Дейвид Ливайн
„Нортън Еъркрафт“,
Отдел „Техническа поддръжка“

Бърбанк, Калифорния

КРАЙ

© 1996 Майкъл Крайтън
© Веселин Лаптев, превод от английски

Michael Crichton
Airframe, 1996

Сканиране, разпознаване и редакция: MikoBG, 2007

Публикация:

Copyright © 1996 by Michael Crichton
First published in the United States by Alfred A. Knopf, Inc.
201 East 50th Street, New York, USA

Майкъл Крайтън
ВЪЗДУШНА КЛОПКА
Американска
Първо издание
Редактор Сергей Райков
Формат 84x108/32. Печатни коли 24
Издателство „Коала“, София
Отпечатано в „Балкан прес“ ЕАД
ISBN 954-530-038-8

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2973>]